

חוברת מוגדלת
עם כל עניני
ראש השנה
מחיר החוברת
10 ש"ח

האוצר

פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

נצנים - זילך
ראש השנה

מאוצר שיחותיו ומאמריו
של הרב"ג מו"ד המקובל
רבי בנימו ושישבר שמואלו שליט"א

התשפ"ד - ה

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדר שלום" תכב"ץ

ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמהה

לעילוי נשמת מור אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואלי** זצוק"ל
ב"ר שמואל ורחל ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואלי** ז"ל
בת נחמיה ומזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה

לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

ברכה ישועה והצלחה

מי שברך אבותינו הקדושים והטהורים
הוא יברך וישמור וינצור את
דנה בת מרים תחי'
הריון בריא וזרע בר קיימא
שהכל ילך כשורה, ולידה קלה

ולהצלחת התורם הנכבד
החפץ בעילום שמו

הקב"ה ימלא כל משאלות ליבו
לטובה ולברכה ויזכה לראות בבנין
בית מקדשינו ותפארתנו בקרוב

ויזכה לישועה ולחיים טובים בריאים
ושמחים, זכות המצוה תעמוד
לו למלאות כל משאלות ליבו
לטובה ולברכה וזיווג הגון במהרה
אמן כ"ר

ברכה ישועה והצלחה

מי שברך אבותינו הקדושים והטהורים

הוא יברך וישמור וינצור את

לירון בת ברוריה תחי

למציאת זיווג כשר.

מירית בת ברוריה תחי

נאור בן ברוריה היי

ויובל בן דורית היי

בראות והצלחה חזרה בתשובה

ולהצלחת התורם הנכבד

החפץ בעילום שמו

הקב"ה ימלא כל משאלות ליבו

לטובה ולברכה ויזכה לראות בבנין

בית מקדשינו ותפארתנו בקרוב

ויזכה לישועה ולחיים טובים בריאים

ושמחים, זכות המצוה תעמוד

לו למלאות כל משאלות ליבו

לטובה ולברכה וזיווג הגון במהרה

אמן כ"ר

פדיון נפש מסוגל להציל מגזרות קשות לכלל ולפרט
 זהעושה פדיון זה באופן זה

מובטח לו שישלם שנתו

יערוך ראש ישיבת המקובלים נהר שלום שליט"א מרן הרב ראש הישיבה

רבי **בניהו שמואלי** שליט"א
 בערב ראש השנה ובערב יום כיפור

פדיון נפש עם כוונות
 חדש"ש זיע"א

יש להעביר את השמות וסך 36 ש"ח
 שהוא כולל 160 פרזות לכל שם ולכל פדיון

השמות תקבלו לפדיון ערב ראש השנה עד כ"ח אלול בערב, ולפדיון ערב יום הכיפורים עד ח' תשרי בערב

מרן החתם סופר
 זצוק"ל
 בזמן מלחמת נפוליון, ערך
 מרן החתם סופר, פדיון
 נפש ע"פ" הקב"ה, לכל
 איש העיר פרשבורג בזמן
 ההפיצות לא מת אפי"י
 יהודי אחד עלאף שנהרבו
 כל בתי העיר (חבר"ד)
 בתים) ויהי לפלא גדול
 (ספר עם עמוד עשוק,ן
 מחן נר"י של החול"ס)

המגיד מחזק"ש
 זיע"א
 כעם חלטה אשת"רוב העיר
 חזק"ש, והתמיד אחד שהגיע
 זמה להפטר מהעולם,
 ולאחר תחנוניו של רוב העיר,
 ערך התמיד זיע"א פדיון נפש
 ע"פ הקב"ה בכסף שנתנה
 לו הרבנית, והציל את חייה
 תמות ובטוח. (ספר עם עמוד
 ישוק)

חייגו: 02-624-9000
 אובוואטצאפ: 052-33-25-778

כל כספי הפדיון נפש – קודש להחזקת מוסדות נהר שלום מוסדות של המקובל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זיע"א

עריכת פדיון נפש מסוגל להציל מגזרות קשות לכלל ולפרט

(שער הכוונות)

"והעושה פדיון זה באופן זה בוודאי משלים שנתו"

כ"ב

הפדיון נפש

שמבטיח שנה טובה ומאושרת!

מי סידד את הפדיון לראשונה?

בספר שערי חממים כתב: "פדיון נפש המקובל מאליהו הנביא זכור לטוב". הוא מוזב גם ברמב"ן, ה'שמן ששון' בשם האריז"ל ורבי חיים ויטאל, הרש"ש הקדוש, החיד"א, רבי חיים פאלאג'י ועוד.

ההבטחה המופלאה:

"העורך פדיון נפש באופן זה - בוודאי משלים שנתו!"

(הגהות 'שער הכוונות')

יש לכם בעיה? - זה הפיתרון!

"ופדיון נפש זה הוא תועלת ותרופה לכל צרה שלא הבוא, ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה!"

(פרי עץ חיים)

האם הפדיון עובד גם בזמננו?

בזמן מלחמת נפוליאון, ערך מרן החתם סופר "פדיון נפש" לכל תושבי פרשבורג. בזמן ההפצצות, נחרבו כל בתי העיר אולם אף יהודי לא ניזוק, ויהי לפלא גדול!

(ספר עם לבדד ישכון, מכת"י החת"ס)

האם זה בדוק ומנוסה?

"וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תכף באותה שעה, והיתה ניצרת תועלתו ותרופתו לכל אדם!"

(פרי עץ חיים)

איך משפיע הפדיון על האדם?

לבד מהגוף והנשמה, יש לכולנו גם 'צלם'. ה'צלם' הוא חלק רוחני השורה על האדם, מחיה אותו ושומר עליו מכל רע. אם ה'צלם' נפגע או מסתלק, נפגעת השמירה על האדם, ואז הוא יכול להיפגע בגופו או בפרנסתו וכיו"ב. עריכת הפדיון כראוי - משיבה את ה'צלם' למקומו, ולהגנה מיטיבה על האדם.

כיצד נערך הפדיון?

הרב הפודה כותב צירופים של שמות הקודש שעולים כמניין 160, ועל כן צריך 160 פרוטות מכסף (ק"ס פרוטות). 160 הוא בגימטריא צלם, והוא משיב את הגנת הצלם על האדם, ועולה גם כמניין עץ - 'כי האדם עץ השדה'. לאחר הפדיון ניתן הכסף כצדקה לעניים תלמידי חכמים.

(עפ"י מהר"ח והחיד"א)

מי צריך לערוך את הפדיון?

"שיהיה עורך הפדיון תלמיד חכם, אשר יאתו קודמתו להכמתו ובקי בכוונות האריז"ל והרש"ש"

(מנהגי רבותינו המקובלים)

מתי צריך לערוך את הפדיון?

"לערוך פדיון נפש בכל ערב ראש השנה וערב יום הכיפורים"

(מנהגי רבותינו המקובלים)

ידוע שגם מורנו ורבנו המקובל רבי יצחק כדורי צ"ק"ל היה מעביר מעות הפדיון מידי שנה בערב ר"ה ובערב יו"כ למורינו ורבנו הגה"צ רבי בניהו שמואלי שליט"א בכדי שיערוך בעבורו את הפדיון נפש בכוונות הרש"ש

02-624-9000

כל כספי הפדיון קודש להרזקת מוסדות 'גהר שלום' מיסודו של המקובל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זיע"א

נוכל אברתי מצוינים, שיעורים בתורת הקבלה, כולל חצות, כולל ליל שישי, ישיבת בין הדמנים, שעורי תורה, פעולות להפצת הזוהר הקדוש, הוצאת ספרים ועלוני תורניים תפילות להצלחת עם ישראל, חיקון ופטרים, פדיון נפש, בית תמחוי, תמיכות חן ליתומים ואלמנות, קמחא דפסחא, פעילויות לילדים ונוער, הבית היהודי - יעוץ במגוון נושאים

ספרי החגים עכשיו על המדף

כיפור

ראש השנה

סוכת
רחמים

סוכות

הפצה ראשית

סגולה - החנות של ספרי הישיבה

תשמישי קדושה • ספרי קבלה • סגולות • קמיעות ועוד

רחוב שילה 4 י-ם 02-644-33-00

מפתחות

הלכות ומנהגי ראש השנה

- יא הלכות ומנהגי ערב ראש השנה
- כו תפילת ראש השנה
- מב הלכות ומנהגי שחרית דר"ה ויומו
- מז סדר התשליך
- נא הלכות ומנהגי עשרת ימי תשובה

מאמרי הזוה"ק

- סה יום הדין הגדול והנורא
- עא יום ראש השנה
- פא מאמרי הפרשה פרשת נצבים
- קיה מאמרי הפרשה פרשת וילך

דרושים לר"ה

- קלב דרוש א - חובת ההכנה לר"ה
- קלט דרוש ב - ענייני ר"ה המלכת ה' ואימת הדין
- קסו דרוש ג - בענין ליל ויום ר"ה
- קעה דרוש ד - עשה למען הרוגים על שם קדשך
- קפד דרוש ה - לעשרת ימי תשובה

ביאור ההפטרה

- קצח נצבים וילך
- רט הפטרת יום א' דר"ה
- רכז הפטרת יום ב' דר"ה

הלכות ומנהגי ראש השנה

הלכות ומנהגי ערב ראש השנה

א. נוהגים שביום כ"ד אלול קורין בפרשת וישלח "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום" וכו' עד "בת מי זהב" [א.].

עיונים והארות

שמשו עד יום הששי דששת ימי בראשית. וזה לדעת ר' אליעזר שאומר שתחילה נברא החיצוניות בששה חדשי החורף, ואח"כ הפנימיות בששה חדשי הקיץ. ע"כ. (ועיין ע"ז באורך בנה"ש דף יג ע"א). ולמעשה מקור דברים אלו משער מאמרי רשב"י (דף מד ע"ב) ומאדרא רבא (דף קלה).

הנה מבואר בדברי הרש"ש כי אמנם א"ק ואבי"ע דפרצוף הימים התחיל תיקונם מכ"ה באלול, אך א"ק ואבי"ע דפרצוף הזמנים, התחיל תיקונם רק מיום ראש השנה ר"ח תשרי לחשבון הלבנה, כי נתמעטה ביום רביעי וגדלה ביום הששי. ולחשבון החמה, מיום רביעי דששת ימי בראשית, כי הזמנים תלויים בשימושם של המאורות בפועל. ועתה מובנים דברי הרב האריז"ל שכתב בשעה"כ שיום ר"ה הראשון היה ביום שישי ופירוש הדברים שבריאת העולם בר"ה, איירי בפרצוף הזמנים, כי זו"ן דפרצוף הזמנים התחיל להתקן ביום השישי יום ר"ה שבו נברא אדם הראשון וא"כ הפגם דאדם הראשון היה בזו"ן דפרצוף הזמנים ולכן התאחר זוגם עד שמיני עצרת. ומה שאמרו רבותינו שבכ"ה באלול נברא העולם פי' זו"ן דפרצוף הימים.

א. פת"ע (ריש כוונות ר"ה), כה"ח סופר (סי' תקפא ס"ק כא). וטעם הדבר היות ובהם נרמזו בחינת ז' מלכים שהיו קודם ששת ימי בראשית, בסוד מ"ש ז"ל שהיה הקב"ה בונה עולמות ומחריבן, והתחלתם היתה בי"ז אלול וגמרם ביום כ"ד, וביום כ"ה התחילו ששת ימי בראשית

ובתב הרש"ש בנהר שלום (דף לז ע"ג) בשם מהר"ח פינסו זצ"ל. הנה נודע שביום י"ז באלול נאצלו ג"ר דב"ן והוא היה יום שבת, ואחריו מיום א' עד יום השבת השני, והם י"ח י"ט כ' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד, נאצלו השבעה מלכים דב"ן שנשברו. וביום השבת השנית הנז"ל שהוא יום כ"ד, שבו ביום נשבר המלך השביעי ובו ביום נאצלו ויצאו ג"ר דמ"ה החדש, ולמחרתו שהוא יום כ"ה באלול התחילו לצאת השבעה מלכים דמ"ה לתקן השבעה מלכים דב"ן, והם השבעה ימים הכתובים בתורה במעשה בראשית, ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד וכו' עד ויכולו, נמצא כי שיתא אלפי שני נמנים מכ"ה באלול.

והזמנים נמנים מר"ה ר"ח תשרי לחשבון הלבנה, ולחשבון החמה מיום ד' דששת ימי בראשית, כי הלבנה נתמעטה ולא

- ב.** ביום כ"ה באלול תזהר בו לקדשו ביותר, וסמוך לבין השמשות של ליל כ"ה תעשה טבילה אחת להעביר רוח רעה, ושניה לתקן עון הכעס, ועוד חמש טבילות לקבל הארת חמשה אור דחסד, כי כ"ה באלול הוא היה יום ראשון דששת ימי בראשית שנברא בו אור החסד. ותזהר כל אותו לילה ויום מכעס, ומדברים בטלים, ולא תתענה בו, אלא תאכל בלילה וביום לחם ובשר ותברך ברכת המזון בכונה, ותאכל בו מיני מתיקה, ותרבה בו צדקה, ותדליק אתה או אשתך באותו הלילה חמשה נרות כנגד חמשה אור דחסד. ואם יזדמן אותו יום שמוציאים ס"ת תעלה לס"ת בציבור, ובליל כ"ה וביומו יאמר הבקשות המסודרות בלשון חכמים וכו'.
- ג.** מכ"ה באלול מתחילים ללמוד ז' ימי בראשית בסדר הזה: בכ"ה לחודש זה קורין מ"בראשית" עד יום אחד, ביום כ"ו מ"ויהי רקיע" עד יום שני, ביום כ"ז מ"יקוו המים" עד יום שלישי, ביום כ"ח מ"יהי מאורות" עד יום רביעי, ביום כ"ט מ"ישרצו המים" עד יום חמישי, יום ראשון של ר"ה מ"תוצא הארץ" עד יום הששי, יום שני

עיונים והארות

שהכפירים שואגים לטרף וגם הם מתפללים אבל כל זמן שאין אדם אינו דומה כי האדם הוא מחזיק את הבריאה כולה.

לבן צריך בימים אלו להכין את עצמו בלימודים במידות בהנהגות במצוות כדי שיבא ליום הדין ויש לו חיילים ופרקליטים וכו' ולא יגיע לר"ה ועדין לא הכין עצמו כמו שידוע כאשר המלך הולך למלחמה שולח חיילים להכין הדרך והולכים לפניו כדי לנצח שאם ילך הוא קודם בלא הכנה יכול להרג, כן בר"ה אנחנו צריכים לילך מוכנים וכמו שאמרו רבותינו מודה בקנס פטור אבל כל זה קודם שבאו עדים לדעת שמואל אבל לאחר שבאו עדים לא שוה ההודאה וכן בר"ה צריך להודות ולהתודות קודם יום הדין ואח"כ יבא לר"ה, ובדרך רמז דעת רב שפטור אף לאחר שבאו עדים, וזה שאומר וסלחת לעוונתי כי "רב" הוא, והלכה כמותו.

ב. לשון חכמים (ח"א בסופו ובח"ב).

ימים אלו רבותינו קבעו שהם ימים של ביקור שהם כמו ארבעה ימים קודם ר"ה, וכתבו רבותינו כי בכל הקורבנות נאמר "והקרבתם עולה" ובר"ה ועשיתם עולה, ללמוד שבר"ה יעשה עצמו עולה שמקריב את עצמו שיהיה קרוב לה', והנה יום בריאת העולם הוא ביום כ"ה אלו אבל יום תחילת מעשיך זה ר"ה כי עיקר העולם הוא "האדם", כי הוא שלימות הבריאה, ומבואר בגר"א דמעתה, הרי שהימים הראשונים עד שנברא האדם הם ימי חסד באופן מיוחד ימים שהקב"ה נתן לנו בלי שום ביקוש כמ"ש "עולם חסד יבנה" בלא שום איתערותא דלתתא, והכח הזה מתעורר עתה בכל שנה ושנה. ועתה זה הזמן לקבל ולהיטהר, ולמעשה תמיד עושה עמנו הקב"ה חסד אבל זה ע"י תפילה וזה חסד שאין כמוהו אבל בבריאת העולם היה חסד יוצא מן הכלל שעדין לא נברא אדה"ר שיתפלל וכו' ואפי'

של ר"ה מ"ויכלו" עד לעשות [ג].

ד. נוהגים להתענות ערב ר"ה [ד]. כדי שיכנס האדם לעשי"ת בהכנעה ושברון לב, כי התענית מועילה להכנעה בלב האדם, ורוב הציבור נהגו בתענית זה של ערב ר"ה, ואין בזה יוהרא אם יכירו בו אחרים שהוא מתענה, ולכן טוב שכל אדם ינהג בתענית זה חוץ מחלוש הרבה וזקן וקטן [ה], ובתענית יפשפש במעשיו [ו].

ה. צריך לקבל התענית מבעוד יום, דכל תענית יחיד שלא קבלו מבעוד יום לדעת מרן השו"ע אינו רשאי לומר עננו [ז]. ומקבלו בתפילת המנחה ערב התענית אחר שסיים

עיונים והארות

להם שליש מעוונותיהם, ומר"ה עד יוה"כ היחידים מתענים והקב"ה מתיר להם שליש מעוונותיהם, וביוה"כ כולם מתענים אנשים ונשים, וטף והקב"ה אומר להם לישראל מה דאזיל אזל, מן הכא ולהלן נחיל חושבנא.

ועי' במרדכי (ר"ה א, סי' תשח) שכתב שנהגו להתענות ארבעה ימים קודם ר"ה במקום שני ימי ר"ה, שבת שובה, וערב יוה"כ שאי אפשר להתענות בהם אעפ"י שהם מעשרת ימי תשובה. **עוד** כתב רבנו האריז"ל בשעה"כ (דף צ ע"ג) ובשער רוח"ק (תיקוני עונות) גם נלע"ד אני חיים כי גם אני שמעתי ממורי (האר"י) ז"ל כי העושים ד' פעמים בכל שנה ג' ימים רצופים הם ולילותיהן, שהם קודם ר"ה, וקודם יוה"כ"פ, וקודם עשרה בטבת, וקודם י"ז בתמוז, אף אם לא עשאה רק פ"א בשנה בכל ימיו, יספיק ואין צריך לעשותה בכל שנה ושנה, אבל אינו מספיק רק לבטל מעליו מה שנגזר עליו לבוא בעוה"ז לסיבת עונותיו, אבל עונש עוה"ב אינו נמחל בזה, אמנם צריך לתיקונים אחרים כאשר ביארנו בספרנו אלה.

ה. בא"ח (ש"א בהקדמה לפר' נצבים).

ו. מורה באצבע (אות מט).

ז. שו"ע רמ"א (סי' תקסב סעי' ה) ודעת הרמ"א

ג. **דב"ש** במנהגי בית-אל (אות סה). וכ"כ כה"ח סופר (סי' תקפא ס"ק כא) וז"ל: בכ"ה אלול נברא העולם וטוב ללמוד פרשת בראשית עד יום אחד, וכן בכל יום עד שביום ראש השנה ילמוד פרשת יום הששי שבו נברא האדם. מהר"ר ישראל לינגו (בכ"י משם ספר מספרים תהלות ה'), ברכי יוסף (אות יט), אלף למטה (אות ב). ע"כ.

וקודם קריאת פרשת כל יום ואחר קריאת פרשת כל יום, יאמר הבקשות המסודרות בלשון חכמים (ח"א בסופו) להרי"ח זלה"ה.

ד. **שו"ע** (סי' תקפא סעי' ב) והובא בפע"ח דף קכח ע"ג) בשם האר"י. ובמרדש (ויקרא רבה פרשת אמור פרשה ל, סימן ז) איתא וז"ל, ולקחתם לכם ביום הראשון זה חמשה עשר, ואתה אומר ביום הראשון? רבי מנא ורבי יהושע דסכנין בשם ר' לוי משל למדינה שחייבת ליפס [מס] למלך והלך המלך לגבותה, בתוך עשרה מילין, יצאו גדולי המדינה וקלסוהו, התיר להם שליש מדמוסא שלהם, בתוך חמשה מילין, יצאו בינוני המדינה וקלסוהו, התיר להם עוד שליש, כיון שנכנס למדינה יצאו כל בני המדינה אנשים ונשים וטף וקלסוהו והתיר להם הכל, כך בערב ראש השנה, גדולי הדור מתענים והקב"ה מתיר

תפילתנו קודם שיעקור רגליו וחו.

1. הנהגים להתענות בערב ראש השנה, ואירע בו ביום ברית מילה או פדיון הבן, מותר להם לאכול בסעודת מצוה, ואינם צריכים התרה, כי על דעת כן לא נהגו מעולם להתענות¹⁰¹. ואחר שאכל בסעודת מצוה מותר לו לאכול ולשתות כל היום בביתו¹⁰².
2. נוהגים לעשות התרת נדרים ביום ערב ראש השנה, שהוא יום כ"ט אלול. ודורשי רשומות רמזו על זה, "לא יחל דברו ככל" סופי תיבות אלול. והוא רמז על דרשת חז"ל¹⁰³ (חגיגה יא). לא יחל דברו, הוא אינו מיחל, אבל אחרים מחלין לו¹⁰⁴. וטוב לעשות ההתרה לכתחלה על ידי עשרה ששונים הלכות. ע"פ מה שאמרו בנדרים (ח). נידוהו בחלום צריך עשרה בני אדם להתיר לו. והוא דתנו הלכתא¹⁰⁵.

עיונים והארות

- דרשאי לומר עננו עיין שם.
- ט. כ"ב מרן הבית יוסף בשם שו"ת מהרי"ל (סי' מד) ונפסק ברמ"א (סי' תקסח סעי' ב). וכתבו הפמ"ג והמשנ"ב שם, שא"צ להתענות יום אחר תמורתו, ואחר שאכל בסעודת מצוה, מותר לו אח"כ לאכול ולשתות כל היום אף בביתו. והטעם שאינם צריכים התרה על מנהגם להתענות בכל ערב ר"ה, כתב הש"ך ביו"ד (סי' ריד ס"ק ב), דה"ט משום דמעיקרא לא נהגו להתענות כשאירע ברית מילה או פדיון הבן בערב ר"ה, וכל המתענה אדעתא דהכי קיבל להתענות, שאם תארע סעודת מצוה של מילה יאכל. והובא דבריהם בחזון עובדיה (ימים נוראים דברים הנהגים בערב ר"ה הלכה ד).
- י. מו"ר מופת הדור בחזו"ע (דברים הנהגים בערב ר"ה הלכה ד).
- יא. שפתי כהן (עה"ת פר' מטות).
- יב. מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (שם הלכה א).
- ח. שו"ע (שם סעי' ו). אמנם כתב הבא"ח (ש"ב פר' ראה אות יז) דיאמר בפיו בפירוש שאינו מקבל עליו מנהג זה בנדר ולא בתורת מנהג לעולם, אלא בעת שירצה להתענות יקבל התענית מבעוד יום, ואם לא ירצה להתענות מאיזו סיבה אפילו שאינה הכרחית, רשאי שלא להתענות. ואם נהג בסתם ולא התנה מתחילה בפירוש שאינו מקבלו בתורת נדר ורוצה לבטל מנהגו מחמת חלישות גופו או סיבה אחרת, יעשה התרה בפני ג' ויפתח בחרטה שמתחרט על מה שנהג המנהג הטוב ההוא בסתם ולא פירש שיהיה בלי נדר.
- בנוסח קבלת התענית, נהגו לומר כמו שכתב מרן החיד"א (מורה באצבע סי' ג אות קכז) הריני לפניך על תנאי בתענית נדבה למחר, מעלות השחר עד צאת הכוכבים, ואם לא ארצה או לא אוכל, כשאומר מזמור לדוד וגו' אוכל לאכול וכי. ע"כ.

ח. קודם ר"ה ילקה ויכוין כוונת המלקות וגו'. ורבים נוהגים שלוקים בער"ה מלקות

עיונים והארות

הקדושה ואומר בזה הלשון: שמעו נא רבותי דיינים מומחים וכו' והמתירים משיבים לו שלוש פעמים בזה הלשון: מותרים לך מחולים לך מחולים לך שרוים לך וכו' ואח"כ יהיה מוסר מודעה לפניהם וכו' עכ"ל.

וג'ע החיד"א בספרו צפורן שמיר (סי' יב אות רז) הוסיף להעיד על מנהג חסידים בק"ק בית אל וז"ל: מנהג חסידים בעיר הקודש ירושלים ת"ו שראיתי למעלת כמוה"ר שלום שרעבי זלה"ה ויחידי סגולה שלפני ראש השנה אחר התרת נדרים הרגילה בישראל לא רצו לקבל נזיפה ח"ו לא לפני ראש השנה ולא לפני חודש אלול מטעם שאין אנו יודעים בדור יתום הזה אם אותם המתירין עשרה, הנזיפה יהיו כדאים להתיר דלא אפשר ח"ו לא לפני ראש השנה ולא לפני חודש להתיר, נמצא שהנזיפה ודאי והתרה ספק.

ועוד מטעם שהנזוף מ' יום אין תפלתו עולה לשמים כמ"ש בזה"ק ולכן בחרו להתיר התרת קללות בלי קבלת נזיפה.

והתרה זו היו עושים אותה אף בשאר ימות השנה בערבי שבתות אך קודם ראש השנה לא יעבור מלעשותה בעשרה וכו' עכ"ל.

ובה"ח (סי' תקפא ס"ק כ) כתב להוסיף בענין ההתרת נדרים וז"ל: מה שיש כתוב בנוסח ההתרה בצירוף וברשות קבה"ו וכו' חסידי בית אל יכב"ץ אין נוהגין לומר נוסח זה לפי שאינו מן הכבוד אלא אומרים רק ברשות קב"ה ושכינתיה וכו' ולכתחילה משתדלין להיות עשרה המתירין דחיישינן שמא יש אחד שנדר בחלום או שנידוהו בחלום שצריך עשרה וכו' עכ"ל.

יג. פע"ח (דף קכח ע"ג).

וכתב הפע"ח (דף קכח ע"ג) בער"ה מתקבצים עדה קדושה של ת"ח להתרת נדרים ושבועות. וסוד החכם שמתיר את הנדר הוא, כי הנדר הוא בבינה כנודע, וחל על דבר מצוה שהוא סוד המלכות, ונדר למעלה וחלה על דבר מצוה, והחכם הוא סוד החכמה בעל הבינה, ומתיר נדרה, כי ברשות בעלה קיימת, והשבועה אינה חלה על דבר מצוה, כי השבועה היא במלכות כנודע, ומצוה ג"כ במלכות. ע"כ. ומנהג ישיבתנו "נהר שלום" תכב"ץ, לעשות התרת נדרים וקללות אחר הסליחות באשמורת בער"ה, וכן נהגו בכל המקומות (עיין כה"ח סי' תקפא ס"ק צט).

כתב בכתר שם טוב גאגין (ח"ו דף 24) מנהג הספרדים בארץ ישראל והאשכנזים לעשות התרת נדרים בערב ראש השנה אחר תפלת שחרית. ויש נוהגים כן ארבעים יום קודם ראש השנה וארבעים יום קודם יום הכיפורים. ובק"ק בית אל חסידים המקובלים בירושלים נוהגים לעשות התרת נדרים בכל ערב שבת במשך כל השנה קודם המנחה.

ומקור הדברים, מהא דאיתא בגמ' נדרים (כג:): הרוצה שלא יתקיימו נדריו כל השנה, יעמוד בראש השנה ויאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל. ויועיל לו לכל הדברים שלא אמר עליהם "בלי נדר" שלא יהיו נדר ח"ו.

והשל"ה הקדוש במסכת יומא (עמוד התשובה אות ב) כתב וז"ל: וכך הוא המנהג בארץ ישראל מתאספין בערב ראש השנה בבתי מדרשות עדה קדושה מתלמידי חכמים ויראי שמים ואם אין פנאי בערב ראש השנה מתאספין בין כסא לעשור ועושין שני העניינים האלה בזה האופן ובזה הנוסח בזה אחר זה עומד בפני העדה

ארבעים. ויש נוהגין בערב יוה"כ, והנכון להקדים בער"ה^[יד], ובקונטרס היחיאלי כתב, שנהוג בירושלים ת"ו לקבל מלקות הן בער"ה והן בערב יוהכ"פ^[טז]. ומנהג ישיבתנו ק"ק חסידיים "נהר שלום" תכב"ץ, לקבל מלקות אחר תפילת שחרית של ערב יום הכפורים. ומ"מ קודם ראש השנה עושים תיקון עוונות הכללי המובא בסידור היר"א ובספר בניהו.

ט. יהיה הנלקה מוטה לא עומד ולא יושב, פניו לצפון ואחוריו לדרום^[טז]. ורצועת המלקות טוב שתהיה מעור עגל אורכה ב' שלישי אמה ורחבה טפח, ויעשו לה בית יד באורך טפח, והרצועה תעבור בו ותהיה כפולה ד"פ, ויעשו ברצועות נקב ויכניסו בו גם רצועה מעור חמור^[יז].

י. בער"ה ישים כל אדם על לבו לשוב בכל לבו, ומכ"ש בעבירות שבין אדם לחבירו, ולא ימתין עד ערב יוה"כ לבקש מחילה לחבירו, אלא יקדים עצמו למצוה, וכל היום יעסוק בתורה ובמצות, ולא יסיח דעתו כל היום מתשובה^[יח].

עיונים והארזות

ולא ניחא ליה להיות בגדר ונקלה אחיך לעיניך, אף אתה אמור לו מה שאמרו בפרקי דר"א גבי אחאב, שע"י שהשפיל עצמו ללקות אע"פ שהיה מלך וכו', נתרצה לו הקב"ה, ומכל שכן הדיוט שבהדיוטות מלא עוונות איך יאמר שאינו כבוד שיפשוט כותנתו כדי שיקבל מלקות, הס כי לא להזכיר, הכנעתו זהו כבודו, והשפלתו זהו גבהותו.

טז. רמ"א (סי' תרז סעי' ז). וכתבו המ"ב (ס"ק כא) והכה"ח (ס"ק נא) בשם המג"א דה"ה איפכא, והעיקר שלא יהיה אחוריו למזרח או למערב, אולם דעת הט"ז (ס"ק ד) דדוקא יהפוך פניו לצפון דעיקר חטאות האדם מחמת ממון, וכתב הפמ"ג (מש"ז אות ד) דכן נוהגים כדעת הט"ז.

יז. ע"י גמ' מכות (כב:; ובכה"ח (סי' תרז ס"ק מו, מח, מט).

יח. ח"י אדם (הלכות שבת ומועדים כלל קלח סעי' ה).

יד. כה"ח (סי' תקפא ס"ק ח"י)

טז. וראה במחזור בית אל (דיני המלקות אות ג) שכתב ומה טוב שילקה האדם ויתבייש בעוה"ז, משילקה ויתבייש בב"ד של מעלה, שאף שאינם מלקות גמורין, מ"מ כפרה במקצת הוא (כ"כ הלבוש הביאו בכה"ח בסי' תרז ס"ק מד), וכבר אמרו (מגילה ז:; כל חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן, ובפרט אם יודע בעצמו שעבר על חייבי כריתות ח"ו, או שנתחייב מלקות. ובזוה"ק (פר' וירא דף קד: במדרש נעלם) איתא דגם ע"י בושותו יתכפר לו להצילו מגיהנם, וזה עיקר תועלתם בזה, מצד ונקלה אחיך לעיניך, דדרשו בו (גמ' שם) כיון שנקלה הרי הוא כאחיך. וכתב מהרח"ו הביאו בספר לב דוד למרן החיד"א (פ"ו) וכל מעט צער וסיגוף שמקבלו מדעתו ורצונו מידי עצמו, מיקל מעליו חבילות של יסורים.

ובמועד לכל חי (סי' יב אות יג) כתב דמי שמונע עצמו מן המלקות בסיבת גאוותו שחקים.

- יא.** נוהגין לומר תיקון רחל בליל ער"ה, זולתי אם חל בו המולד שאין אומרים אחר המולד, וכן אם הוא שנת השמיטה שאז אומרים רק תיקון לאה כנודע ויטו.
- יב.** אין תוקעין בערב ראש השנה, לא ביום ולא בלילה, אפילו בביתו, ואם התוקע של הקהל רוצה להרגיל עצמו, וצריך הוא לכך, יתקע בחדר סגור או בבור וכו'.
- יג.** ירבה בצדקה בערב ראש השנה, וטוב ליתן כסף עבור פדיון נפשו ונפש בניו ובנותיו לחכם שמחזיק ישיבה שיעשה עבורו הפדיון, ויחזור החכם ויעשה עוד פעם הפדיון בערב כיפור, ואח"כ בערב סוכות יחלק החכם את הכסף לת"ח נצרכים. והעושה כסדר הזה כותב מו"ר מהרח"ו מובטח לו שישלים שנתו וכא"ל.

עיונים והארות

מונה הק"ס פרוטות מנין לבד והיה שומרם, ובעויה"כ היה עושה הפדיון ושומרם, ובערב סוכות היה מחלקם, וזהו שאמר בספר הכוונות שמוהרח"ו ערב סוכות היה מחלק הקופה, והכוונה על הקופה זו של פדיון, ולא שהיה גבאי צדקה, והעושה פדיון באופן זה בוודאי שישלים שנתו. עכ"ל.

ובן כתב בשו"ת לב חיים (ח"ב סימן קטז) לעשות פדיון נפש בערב ראש השנה בק"ס פרוטות כסף כמו בערב יום הכפורים ע"כ. וכ"כ הרב אברהם חמויי ז"ל בספרו בית דין (דף ג ע"א, אות ב), מה טוב ומה נעים לעשות הפדיון נפש באשמורת הבוקר סמוך לאשמורת השחר או לכל הפחות אחר התפלה, ויזהר שלא לעשותו בלילה, ע"כ.

ובישיבתנו ק"ק חסידים "נהר שלום" תכב"ץ נוהגים לעשות פדיון עבור תומכי הישיבה ובעד כלל ישראל באופן הנזכר.

מעלתו העצומה של הפדיון נפש

בספר "פרי עץ חיים" (כ"י) כתב על חשיבות הפדיון וזה לשונו: ופדיון נפש זה הוא

יט. כה"ח (סי' תקפא ס"ק עה).

כ. שו"ע (סי' תקפא סעי' ג) ומ"ב (ס"ק כד). ובא"ח (ש"א פר' נצבים אות ב).

ובטעם הדבר כתב הכה"ח סופר (סי' תקפא ס"ק עו) וזת"ד: כדי להפסיק בין תקיעות שהם מדרבנן ובין תקיעות דראש השנה שהם דאורייתא. (לבוש סעיף א, ט"ז ס"ק ד, מגן אברהם ס"ק יד). ולפי"ז בלילה שלפניו אין לתקוע, ומכל מקום בביתו מותר לתקוע להתלמד דדי כשמפסיק בבית הכנסת, אבל במנהגים כתוב הטעם לערבב השטן אם כן אין לתקוע כלל אף כדי להתלמד. (מגן אברהם שם, מטה אפרים אות ז, משנה ברורה אות כד). ומי שרוצה לתקוע כדי ללמוד, תוקע במקוה או בחדר סגור. (אליה רבה אות ד בשם ספר אמרוכל, אשל אברהם אות יד, כרם שלמה, משנה ברורה שם). ובלאו הכי אסור. ונראה דהוא הדין אם לוקח שופר חדש ורוצה לנסותו אם יכול לתקוע בו בראש השנה מותר בחדר סגור.

כא. כתב הש"ש (דף קלג ע"ד) מצאתי בגליון ספר בית מועד, שמהרח"ו ז"ל היה נוהג בכל ער"ה לעשות פדיון באופן זה, בערב ר"ה היה

יד. בערב ר"ה יש ללוש שיעור חלה כדי לקיים מצות חלה, וגם לעשות לחמים כדי לבצוע עליהם ביו"ט וככו.

עיונים והארות

שנקרא בלשון חז"ל גלגול), ולחלה אין שיעור ידוע מן התורה אפילו הפריש כשעורה מכל העיסה פטר את כל העיסה שבעריסה (זה הכלי שבו לשים) מדין חלה שכתוב "ראשית עריסותכם חלה תרימו" וכל שהוא מרים ממנה הרי הוא פטור, אבל חכמים חייבונו להפריש מן העיסה חלק אחד מעשרים וארבע כדי שיתן אדם לכהן מתנה ראויה. והאופה שעושה עיסה מרובה על מנת למכור, חייבוהו בחלק אחד מארבעים ושמונה. אבל בזמן הזה שהחלה הולכת לשריפה מפרישים דבר מועט. ועל זה כתב הבא"ח (שמיני שנה ב') שכיון שהאריז"ל בטעמי המצוות כתב שגם בזמן הזה ידקדקו להפריש אחד מן הארבעים ושמונה, אע"פ שהחיד"א כתב שלא ראה ולא שמע שום חסיד נוהג בזה, כדי לחוש לדברי האריז"ל טוב יעשה אדם לקיים פעם אחת הפרשת חלה בעצמו וידקדק להפריש אחד מארבעים ושמונה וטוב שיעשה זאת קודם יום הכיפורים כדי להוסיף זכות על זכויותיו.

איתא במדרש (בר"י"ז ח) מפני מה ניתן לאשה מצות נדה, מפני ששפכה את דמו של אדם הראשון, וכתוב בתורה שופך דם האדם באדם דמו ישפך, לכן היא מתחייבת שישפך דמה בעון זה.

ומפני מה ניתן לה מצות הפרשת חלה, מפני שקלקלה את אדם הראשון שהיה גִּמְר חלתו של עולם, פי' כמו שחלה מן העיסה היא גמור העיסה דבכך נעשית ראויה לאכילה, כך משנברא אדם הראשון בא העולם לתכליתו ולתיקונו ולכן ניתן לה מצות הפרשת חלה.

תועלת ותרופה לכל צרה שלא תבוא ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה, וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תכף באותה שעה, **והייתה ניכרת תועלתו ותרופתו לכל אדם והיו אומרים מה גדלו מעשיו ה' עכ"ל.**

מרן החתם סופר כתב באיגרותיו שבזמן מלחמת נפוליאון, **ערך פדיון נפש עפ"י הקבלה**, לכל אנשי העיר פרשבורג, ובזמן ההפצצות לא מת אפי' יהודי אחד על אף שנחרבו כל בתי העיר (מלבד ד' בתים) ויהי לפלא גדול.

כב. כה"ח (שם ס"ק ק). וכן כתב במטה אפרים (סי' תקפא, אות נא), וז"ל, בערב ראש השנה יש לו ללוש עיסה שיעור חלה לעשות מהם לחמים לבצוע עליהם ביום טוב וגם כדי לקיים מצות חלה ע"כ.

מצות הפרשת חלה

כתוב בתורה (במדבר טו, כ) "ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה", ונלמד מכאן דמי שעושה עיסה צריך להפריש חלה.

שיעור הפרשת חלה הוא, כמנין חלה מ"ג ביצים וחומש ביצה, דהנה עיסת המדבר היתה "עומר", והעומר עשירית האיפה, והאיפה היא שלש סאין, והסאה ששה קבין, והקב ארבעה לוגין, והלוג שש ביצים. נמצא, שהאיפה היא ארבע מאות ושלשים ושתיים ביצים ועשירית ממנה זה ארבעים ושלש ביצים וחומש ביצה, והיא שיעור המחייב בחלה.

חיוב החלה הוא, משנתן הקמח במים (מה

טו. מנהג טוב לשלוח מנות חשובות ומשמנים וממתקים בערב ר"ה, כדכתיב (נחמיה פרק ח, י"ב) "לכו אכלו משמנים ושתו וממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו" וגו', וכתיב "וילכו כל העם לאכל ולשתות ולשלח מנות ולעשות שמחה גדולה" וגו' [כג].

טז. צריך כל אדם להקפיד בערב ראש השנה שירחץ ויטהר ויטבול במי מקוה וכדו, וגם מי שאין דרכו בכך כל השנה, עכ"פ ביום הנורא הזה, צריך לטבול ולהשליך מעליו כל הטומאות וכל המחשבות זרות שנתדבקו בו כל ימות השנה, ואם אמרו חז"ל כי בכל רגל ורגל חייב אדם לטהר עצמו, ק"ו בר"ה שצריך האדם לחפש אחר הטהרה והקדושה להתייבב לפני אלהיו ית' מן הבא בידו וכהו, ולא יקדים לטבול עד שעה קודם חצות היום [כו].

עיונים והארות

מצוה זו ורמז לזה חל"ה ר"ת חלק לעולם הבא.

ורמזו רבותינו על הפסוק ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה, שבתחילת היום כאשר קם האדם ממיטתו דבר ראשון חלה תרימו לה' דבר ראשון צריך לעשות עבודת ה' בלימוד תורה ולהכין עצמו בהתלהבות גדולה לתפילה ולימוד התורה. ונרמז בר"ת חל"ה ויהי האדם לנפש חיה, שהתרגום מתרגם לנפש ממללא, שהאדם צריך בתחילת קומו ממיטתו לדבר דברי תורה ותפילה.

כג. כה"ח (שם ס"ק קא) בשם הפרי חדש.

כד. כ"ב הרמ"א (סי' תקפא סעי' ד) וז"ל: ויש נוהגין לטבול בערב ראש השנה משום קרי. ע"כ. וכתב הכה"ח (ס"ק פב) והמנהג לטבול אפי' אם אינו טמא משום קרי מפני שטהרת הגוף מביאה לידי קדושת הנפש.

כה. כ"ב בסדר היום הובא כה"ח (שם ס"ק פב).

כו. כה"ח (שם) בשם החיי אדם.

ומפני מה ניתן לה מצות הדלקת הנר, מפני שהיא כבתה נרו של עולם וכתוב נר ה' נשמת אדם.

אמר רבי יוסי בן קצרתה כאשר הזאת שמבקשת להפריש חלתה מקשקשת ומרטיבה עיסתה במים ומגבלת את הקמח ומגבהת חלתה, כך עשה הקב"ה גבל את העולם במים ואח"כ הפריש ממנו את אדם הראשון שנאמר ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה ואח"כ ויצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה וזאת ההפרשה באה לתקן האדמה כולה כחלה הבאה לתקן את העיסה.

ובמדרש תנחומא (טהרות יז) איתא אמר הקדוש ברוך הוא היא טימאה חלתו של עולם זה אדם הראשון היא נתחייבה בהפרשת חלה.

וכידוע ע"י מצות הפרשת חלה זוכה האשה לחיי העולם הבא וכן כל אדם המקיים

לכן בטבילה הראשונה יכוין להעביר הזוהמה והטומאה מעליו בכח שם אהי"ה במילוי ההי"ן כזה: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה העולה גי' מקוה.

ובטבילה השניה יכוין לתיקון הכעס, ויכוין כי כעס עם הכולל גי' מקוה"ה וגם גי' אהי"ה במילוי ההי"ן כזה: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה.

והשלישית למתקן הדינים והגבורות במים שהם החסדים.

והרביעית לתקן מה שפגם בשם ע"ב יו"ד ה"ה וי"ו ה"י.

והחמישית לתקן מה שפגם בשם ס"ג יו"ד ה"ה ו"א"ו ה"י.

והשישית לתקן מה שפגם בשם מ"ה יו"ד ה"ה ו"א"ו ה"א.

והשביעית לתקן מה שפגם בשם ב"ן יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה.

ובשמינית לפשוט מעליו בגדי החול. ויכוין עוד שתכלה שנה וקללותיה.

ובתשיעית לקבל עליו הארת קדושת יום הזכרון.

ואם חל ר"ה בליל שבת יכוין בטבילות שבת, אלא כשמכוין אח"כ לקבל הארת שבת, יכוין גם לקבל הארת יום הזכרון. וכ"ז מלבד הכוונות הנזכרים בדברי האר"י והרש"ש זיע"א וכנודע ליודעי ח"ן וכזו.

יז. אם האיש אנוס שלא יוכל לטבול, ישפוך על גופו תשעה קבין מים בהיותו עומד ערום, ויבא אדם אחד וישפוך עליו המים מראשו ועד רגליו, ותשעה קבין אלו הם כל קב הוא תל"ב דרהם כי כל קב הוא ארבעה לוגין, וכל לוג הוא ק"ח דרהם. ואם אין לו כלי אחד שיכיל כל תשעה קבין יחלקם בשנים או שלש כלים, אבל יותר משלשה כלים אין מצטרפין, ויזהר לשפוך השני קודם סיום קלוח הראשון וכן יעשה בשלישי וכו'.

יח. ואם גם זה אינו יכול כגון שהוא חולה או שיש לו אנוס אחר יטול ידיו ארבעים פעמים, וכך יעשה יערה תחלה על יד ימין פ"א ויכוין באות ראשונה של שם ע"ב, וכן פ"א על יד שמאל ויכוין ג"כ באות ראשונה של שם ע"ב, ועוד יערה פ"ב על ימין ויכוין באות שניה דשם ע"ב, וכן פ"ב על שמאל ויכוין באות שניה, וכן על זה הדרך עד עשרה פעמים ויחזור ויערה עשרה פעמים בזא"ז על ימין ויכוין בכל פעם

עיונים והארות

כז. ע"פ בא"ח (שם אות ג) וכה"ח (שם ס"ק פג). כח. בא"ח (ש"א פר' נצבים אות ג).

באות אחת דעשרה אותיות שם ע"ב, ויערה אח"כ עשרה פעמים בזא"ז על שמאל ויכוין בהם בעשרה אותיות שם ע"ב על הסדר, נמצא סך הכל ארבעים פעמים וכטו. יט. נוהגים לילך בערב ר"ה על הקברות ולו ובפרט לקברי הצדיקים ולומר שם בקשות ולא, ואל ישים מגמתו נגד המתים אלא יתפלל להשי"ת שיתן לו רחמים

עיונים והארות

ולהגלות את ישראל מארצם, שמוא יבוא לקבורתו של משה באותה שעה ויעמדו בבכיה ויתחננו למשה ויאמרו לו: משה רבנו עמוד בתפילה בעדנו, ועומד משה ומבטל את הגזירה, מפני שחביבין צדיקים במיתתן יותר מבחייהם, שכן מצינו בעגל וכו'.

ובספר חסידים כתב (סי' תג) שיש הנאה למתים שבאים אוהביהם על קבריהם ומבקשים על נשמתם, שע"ז מטיבין להם בעוה"ב. וגם כשמבקשים מהם הם מתפללים על החיים.

וב"ה בספר קב הישר (פרק עא) שכתב וז"ל: שהקב"ה גזר כן, להיות נפשות הצדיקים מצויין על הקברות לטובת ישראל, שיהיו שומעין לתחינות ותפלות ישראל הבאים להתפלל על הקברות, וכל מי שיש לו איזה צער יבא אל קברי אבותיו או שאר קברות, ויודיע צערו להנפשות, כי בעת שהנשמות ונפשות שומעין תפלתן של החיים המתפללין על צערן, אז עולין לרוחות שבגן עדן, והרוחות עולין אל חדרי ג"ע אשר שם נשמות הקדושות, ומעוררין האבות שבארץ ישראל, ושם משתחוים לפני כסא הכבוד ומתפללין על החיים, ע"ש.

ובנובר בזוהר הקדוש (אחרי מות ע); ובשעתא דאצטרין עלמא רחמי וחייא אזלי ומודעי להו לנפשיהו דצדיקייא ובכאן על קבריהו וכו', כדון מתערין נפשיהו דצדיקייא ומתכנסי ואזלין ושאטין לדמיכי חברון ומודעי

נט. בא"ח (שם), ובשו"ת רב פעלים (ח"ד חלק סוד ישרים סי' ג).

ומובא בספר עובדות והנהגות לבית בריסק (ח"ב עמ' מ"ח) שפעם נתן הגאון הגדול רבי ברוך בער מקמניץ זצ"ל את ידו לשלום למישהו, ולאחר מכן התברר שאותו אדם הוא כומר, מיד נטל רבי ברוך בער את ידיו ארבעים פעם. ומציין שם המו"ל מספר בא"ח (שם), וכף החיים (סי' עו ס"ק כב), שנט"י ארבעים פעם נחשבת כטבילת הגוף. ומרגלא בפומא דרבנו שאם המקוה יכול להפוך מנכרי ליהודי, על אחת כו"כ שיהפוך את הטובל ליהודי טהור יותר.

ל. וכתב במועד לכל חי (סי' יד סעי' ד') שאם הוא בלתי טהור יטבול קודם שילך ואם לא יוכל לעשות כן מוטב שלא ילך ולפחות יעשה טבילת ידים הליכתו וחזרתו היכא דא"א לו לטבול עי"ש.

לא. והוא כמו שאמרו חז"ל (סוטה לד): על הפסוק ויבוא עד חברון, מלמד שהלך כלב ונשתטח על קברי אבות, ואמר להם אבותי בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים. וכן במדרש (בראשית רבה פרשה פב אות י) גבי רחל, שנקברה בבית לחם כדי שכשיעברו הגלויות שם תבקש עליהם רחמים.

ועי' עוד בעין יעקב סוטה (יד). מפני מה נסתרת קברו של משה מעיני בשר ודם, מפני שגלוי וידוע לפני הקב"ה שעתידי ביהמ"ק ליחרב

בזכותם, ויכול להשתטח על קבר הצדיק ויאמר, הריני מבקש מנפש הצדיק הקבור פה שתפלל עלי לפני הקדוש ברוך הוא כך וכך ולבו.

כ. מכבסין ומסתפרין ער"ה לג' וטוב להזהר להסתפר קודם חצות [לד], ובעת שמסתפר יכוין להעביר כוחות הדינים ולקיים מצות הפאות ולהו. ומצות לגלח לכבוד יו"ט, וכן

עיונים והארות

אחרונה של חג הסוכות כשיוצאים הפתקים מלפני המלך ואותו צל מסתלק מעל אותו אדם, אותה הנפש משוטטת ופוגשת את הממונה וכו' ורואה שהצל של אותו אדם הסתלק הולכת ומכריזה ומודיעה לכל הנפטרים כי איש פלוני יבוא אלינו, אם צדיק טוב הוא כולם שמחים ואם לאו כולם אומרים ווי עכ"ד.

לב. בא"ח (שם אות ב').

כתב המהרי"ל (מנהגים, תענית יח), והמשתטח על קברי הצדיקים ומתפלל, אל ישם מגמתו נגד המתים השוכבים שם, אך יבקש מאת השם יתברך שיתן אליו רחמים בזכות הצדיקים שוכני עפר. וכ"כ הבאר היטב (סי' תקפא ס"ק יז).

לג. בתלמוד ירושלמי (ראש השנה פ"א ה"ג), רבי חמא בר רבי חנינה ורבי הושעיא חד אמר אי זו אומה כאומה הזאת, בנוהג שבעולם אדם יודע שיש לו דין לובש שחורים ומתעטף שחורים ומגדל זקנו שאינו יודע היאך דינו יוצא, אבל ישראל אינן כן אלא לובשים לבנים ומתעטפים לבנים ומגלחים זקנם ואוכלים ושותים ושמחים יודעים שהקדוש ברוך הוא עושה להם נסים, ע"כ. ונפסק בשו"ע (סי' תקפ"א סעי' ד').

לד. כן כתב המטה אפרים (סי' תקפא, ז) שיש ליזהר לגלח קודם חצות היום.

לה. בא"ח (ש"א פר' נצבים אות ג')

להו צערא דעלמא וכולהו עאלין בההוא פתחא דגן עדן ומודעי לרוח וכו' ומודעין לנשמה ונשמה אודעת לקודשא בריך הוא, וכולהו בעאן רחמי על חיין וחס קודשא בריך הוא על עלמא בגיניהון עכ"ד.

ומובא בגמ' ברכות (יח:) מעשה בחסיד אחד שנתן דינר לעני בערב ראש השנה בשני

בצורת והקניטתו אשתו, והלך ולן בבית הקברות ושמע שתי רוחות שמספרות זו לזו אמרה חדא לחברתה: חברתי בואי ונשייט בעולם ונשמע מאחרי הפרגוד מה פורענות באה לעולם, אמרה לה חברתה איני יכולה שאני קבורה במחצלת של קנים אלא לכי את ומה שאת שומעת אמרי לי וכו', אמרה לה שמעתי שכל הזורע ברביעה ראשונה ברד מלקה אותו, הלך הוא וזרע ברביעה שניה, של כל העולם כולו לקה שלו לא לקה, ע"כ. וכ"ה באבות דרבי נתן (ג, ח).

והחמדת ימים הביא לזה ראייה מהזה"ק (תרומה קמב.) שכתב ביום ראש השנה העולם נידון והמלך יושב על כסא דין לדון בני העולם, וכל נפש ונפש של המתים משוטטת והם מבקשים עלינו רחמים, ובלילה של מוצאי יום הדין הולכות ומשוטטות לשמוע ולדעת איזה דין נפסק על העולם, ולפעמים באים ומודיעים בחלום לחיים, ככתוב (איוב לג, טו) בחלום חזיון לילה בנפול תרדמה על אנשים וגו' אז יגלה אוזן אנשים ובמוסרם יחתום, מאי מוסרם? אותה נפש העומדת וחותרת לבני האדם דברי מוסר, בלילה

לקיים מצות ביומו תתן שכרו, ומחתכין הצפרניים ולו].

כא. נוהגים ללבוש בגדי לבנים בר"ה, להראות אמונתנו ובטחוננו בחסדי השי"ת שיוציא לצדק משפטינו ולזו, ועכ"פ לא ילבש בגדי רקמה ומשי כבשאר יו"ט שיש לו מלבושים נאים יותר, דמ"מ צריך שיהיה מורא הדין עליו ולחן.

כא. קודם ראש השנה ישב הוא ובניו וילמדו את כל סדר התפלה ופירושה, ומצות תקיעת שופר ומעלתה, וכל סדר תפילת מוסף מלכויות, זכרונות, שופרות, וסדר התקיעות דמוסף ולטו.

עיונים והארות

הירושלמי הנזכר. וכתב הרב נהר מצרים (חלק א הלכות ראש השנה אות ח) בשם הרדב"ז (חדשות סי' תרצג) דהמנהג במצרים ללבוש בר"ה וביוה"כ ובשבועות, בגדים לבנים ומנהג יפה הוא. וכן הוא מנהג ארץ ישראל ורוב המקומות שראיתי בחו"ל, ושורש המנהג הוא מלשון המדרש שהביא רבנו הטור (סי' תקפא) ופשוט. וכ"כ בכה"ח סופר (סי' תרסד ס"ק כג).

וב"כ בסדר היום לרבי משה בן מכיר (עמוד פג: דפוס ויניציה שנת שסה) וילבש לבנים ויתעטף לבנים להראות שיצא בדימוס.

ובן כתב מהר"ח פלאגי' (מועד לכל חי) והוסיף שיזהר שלא יהיו בדים דקים שיראו את בשרו, משום צניעות אלא בגדים אטומים שלא יראו את בשרו.

לה. בה"ח (שם ס"ק עט). ובבית יהודה עייאש (ד, קז ע"ב) כתב שלא ללבוש בגד חדש בר"ה. וברוח חיים ויפה ללב חלקו עליו.

לט. בן כתב השו"ע (או"ח סי' ק סעי' א), תפילות של מועדות ושל ראשי חדשים צריך להסדיר תפלתו קודם שיתפלל כדי שתהא שגורה בפיו, עכ"ל. ומקור הדברים בגמרא (ר"ה

קודם שמסתפר יכוון שמקיים מצות השי"ת שציוונו לא תקיפו פאת ראשכם. ויש בה ב' מצוות בב' פאות הראש דלא תקיפו פאת ראשכם, וה' מצוות בפאות הזקן שלא משחיתם, ואמרו רז"ל שחייב על כל אחת ואחת. ומצוות צריכות כונה גם כמקיים לא תעשה שנמנע מעשיית איסור, וכמ"ש האריז"ל. וכן יכוין שנשמר מן הלאו דובחוקותיהם לא תלכו ומצות לא ילבש גבר וכו', ומ"ע דרבנן לגלח לכבוד שבת או יו"ט. וגם יכוון שמספר שערות ראשו מהם דינין תקיפין, ועל כן צריך להעבירם. (ריש שער המצוות ובפ' קדושים דף כד, ובמורה באצבע אות קמה, ובכה"ח סי' רלב ס"ק טו). ונכון שיאמר נוסח לשם יחוד שהביא רבנו הבא"ח זיע"א בספר לשון חכמים.

ובן קודם שמשלם לספ"ר עבור עבודתו, יכוון לקיים מצות עשה של ביומו תתן שכרו, ולהשמר מחמשה לאוין, שהם לא תגזול, ולא תעשוק שכר שכיר, ולא תעשוק את רעך, ובל תלין [במסתפר ביום], ולא תבוא עליו השמש [במסתפר בלילה]. (כה"ח שם).

לו. בה"ח (סי' תקפא שם ס"ק פ)

לו. בא"ח (ש"א פר' נצבים אות ג). ע"פ

כב. טוב ונכון לאשה, שקודם שתדליק הנרות, תכין עצמה לקבל קדושת היום, ותתפלל מנחה מקודם ותזהר בה כי הוא תפילה אחרונה של השנה, ותלבש בגדים חשובים לכבוד היום הקדוש ואז תגש להדליק נרות של יו"ט ומ.

כג. האישי יטיב את הנרות ויערכם, והאשה מצווה על הדלקתם ומא, ותברך להדליק נר של יו"ט וברכת שהחיינו ואח"כ תדליק הנרות, ואם אין האשה בבית ידליק הבעל. ומו"ר מופת הדור זצוק"ל כתב שהנכון הוא לצאת ידי חובת שהחיינו בקידוש ומב.

עיונים והארות

נר מצוה ותורה אור" וזה בין בנרות שבת, ובין בנרות יו"ט, וכן בנרות חנוכה. על כן ראוי לכל אדם להתאמץ בענין זה שסגולתו לבנים ת"ח, ויעשה הנרות יפים ומהודרים.

מא. וכאמרם ז"ל (ילקוט שמעוני בראשית רמז לב, ומוזבא ברש"י שבת לב. בשם בראשית רבה) שהיא כבתה נרו של עולם וכו' לפיכך תשמור מצות נר.

עוד אמרו (ירושלמי שבת פ"ב ה"ו) "אדם נרו של עולם היה, שנאמר נר אלהים נשמת אדם וגרמה לו חוה מיתה אמר הקדוש ברוך הוא היא כיבתה נרו של עולם לפיכך מסרו מצות הנר לאשה ותשמור מצות נר" ע"כ.

והיום גרם הוא ראש השנה שבו ביום נבראו אדם וחוה ובו ביום חטאו ואכלו מעץ הדעת ובו עשו תשובה ונמחל להם. ודבר בעתו מה טוב, ותעמוד ותתפלל אחרי הדלקת הנרות על בעלה ובניה וצאצאיהם שיהיו עובדי השם יתברך כל ימיהם. כי עת רצון היום ובפרט כהיום הזה וכמו שכתב רבנו בחיי.

מב. כ"ב בחזו"ע (ימים נוראים הלכות סדר ליל ראש השנה הלכה א) וז"ל: מדליקים נרות לכבוד ראש השנה, וצריך לברך אקב"ו להדליק נר של יום טוב ואחר כך להדליק, ואפילו חל

(לה), אמר רבי אלעזר לעולם יסדיר אדם תפלתו ואחר כך יתפלל, אמר רבי אבא מסתברא מילתיה דרבי אלעזר בברכות של ראש השנה ושל יום הכיפורים ושל פרקים אבל דכל השנה לא. ע"כ.

והט"ז (שם ס"ק א) כתב, שמכל מקום נראה שבתפלה צריך להבין פירוש הדברים ובפרט הפיוטים שפירושם קשה אם לא יתן דעתו עליהם ולא מהני ספר ע"כ.

והגאון החיד"א בברכי יוסף (סי' ק אות ב) כתב, שראה לחכמים גדולים שאין מסדירים כי היו רגילים ובקיאם בתפלה מתוך הסיפור, אבל השליח ציבור או הפייטן חייבים להכין עצמם קודם ראש השנה כמו שכתב רבנו נתן ב"ר יהודה ז"ל בספר המחכים (סי' א) שוית' ה' לנגדי תמיד, פירוש כשאדם מתפלל יהיה כאילו שכניה לנגדו ואין מעמידין מלך אלא מי שיודע בתכסיסי מלכות, כי התפלה במקום קרבן ועבודה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם איזוהי עבודה שהיא בלב הוי אומר זו תפלה, הרי הכהנים היו לומדים הלכות עבודה בטרם החילם לעבוד, כך טוב שילמדו היורדים לפני התיבה הלכות תפלה בטרם החילם להתפלל.

מ. תנא (שבת כג:) הרגיל בנר פי' להשתדל לעשותו יפה הווין ליה בניים ת"ח שנאמר "כי

כד. יזהר בתפילותיו בר"ה שיעקר התפילה תהיה להמליך את השי"ת עלינו ועל כל יושבי תבל, ויכוון להתפלל לפדות את השכינה וניצוצי הקדושה מתוך הקליפות. ושיזכה להשלים תיקון נפשו ורוחו שלא יגרום צער להשי"ת בעבורו [מג].

כה. ישתדל לבוא לבית הכנסת בעוד היום גדול, להתפלל מנחה בכונה גדולה ובמיתון, כי היא תפלה אחרונה של השנה ויש בכוחה לתקן ולהעלות כל תפלות השנה. והיא תפלה ראשונה שהתפלל אדם הראשון בעולם [מד].

כו. אחר תפילת המנחה קודם השקיעה, יאמר נוסח קבלת יום הזכרון ותוספת יו"ט שסידרו הרי"ח הטוב זצוק"ל, כדי שיקבל עליו קדושת תוספת יום הזכרון [מה].

עיונים והארות

יזהר האדם להצטער בלבו ולבכות בייחוד ביום הדין הגדול והנורא הזה כי כל אדם עתה בגלות יש לו לבכות ולהצטער בתמידות על חילול שמו הגדול ית"ש בין האומות עובדי עץ ואבן מעשה ידי אדם, ושוחקים בנו עם קדוש, ואומרים איה אלוקיכם יקום ויעזרכם.

מד. כ"ב במטה אפרים (סי' תקפא, אות נז) שבערב ראש השנה נכנסים להתפלל מנחה בבית הכנסת בעוד היום גדול כדי להתפלל תפלת מנחה בכוונה רבה, ומאריכים בה קצת מאחר שהיא מנחה אחרונה בצאת השנה והקדמת תפלה טרם בא יום הגדול. עכ"ד. וכן הוא בבן איש חי (ש"א פר' נצבים אות ב)

ובתב באור החמה (ח"ב דף רנה ע"ד) שהמלאך סהדי' הוא העד על מעשה בני אדם ותפלות אלה מסורות בידו עד שוב המתפלל מעונו והוא מסורה בידו כשיהיה האיש מוכן לקבל עליו תשובה ויתפלל תפלה זו שברי לו ובטוח שתתקבל מעלה אתה את הפסולות לקבלם עכ"ד. ולפני המנחה אומרים תיכון תפילתי קטורת לפניך וכו' ר"ת תתק"ל שהם מספר השנים שחי אדה"ר והוא אמר תפילה זו. **מה.** לשון חכמים (ח"א סי' יא).

ראש השנה בשבת, יקדימו הברכה ואחר כך ההדלקה, שכל המצות מברך עליהן עובר לעשייתן, והברכה היא אקב"ו להדליק נר של שבת ויום טוב. ויש נשים שנהגו לברך גם שהחיינו בשעת ההדלקה, אבל הנכון הוא שלא לברך שהחיינו בעת ההדלקה, אלא יכוונו לצאת ידי חובה בברכת שהחיינו כששומעות ברכת שהחיינו בשעת הקידוש. וע"ע מ"ש בזה האול"צ (ח"ד פ"ג תשובה א).

מג. ובמו שכתב רבנו הרש"ש במוסר לפני התקיעות ליום א' וז"ל: לכן נחפשה דרכינו ונחקורה, כי הן בעונותינו שלחה אמנו זה כמה וכמה שנים רבים, והצדיק שאבד, למטרוניתא אבד, ולכן כל מגמתנו בתפלתנו תהיה בכונה שלמה לפדות את השכינה וניצוצי הקדשה מן הגלות, ולתברא בית אסורים דילה, לאמר לאסורים צאו, כמ"ש בתקונים על פסוק ויפן כה וכה וכו', ע"כ.

וידוע מה שכותב הרב יסוד ושורש העבודה (שער האיתון פרק א) שכמעט כל נוסח התפילות של ר"ה ויום הכיפורים הוא רק שיתקדש שמו הגדול בכל האומות ובכל העולם, כי זה עיקר התפילות עתה בימים הנוראים, לכן

הלכות ראש השנה

תפילת ראש השנה

- א.** בליל הראשון פותחים בפיוט "אחות קטנה" (שחיברו רבי אברהם חזן מספרד בדוק שקודם הרמב"ם) ואין אומרים פיוט זה בליל שני של ראש השנה, משום דכבר כלתה השנה אתמול ולא שייך לומר שוב תכלה שנה וקללותיה [א].
- ב.** קודם תפילת ערבית אומרים למנצח על הגתית לאסף כיון שנזכר בו תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגיגנו, ונאמר בו כי חק לישראל הוא, שהוא ענין שנזכה לחיים ולפרנסה טובה, ונאמר בו עדות ביהוסף שמו כי בר"ה יצא יוסף הצדיק מהבור במצרים [ב].

עיונים והארות

ובחשיבות זה המזמור לאומרו קודם ערבית כתב החמ"י (חלק ימים נוראים פרק ו דף לא ע"ב) וז"ל: וטעם המזמור הזה הוא להודיע לבני אדם כי זה היום הוא יום הדין כי המשפט לאלהים הוא. יען כי בתורה לא נזכר רמז דין כלל עד שבא דוד במזמור זה תקעו בחדש שופר בכסא ליום חגיגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. וגם מפסוק זה למדו גם על הפרנסה שנקצב כהיום הזה. וסמך ליה עדות ביהוסף שמו כי בראש השנה יצא יוסף מבית האסורים וידוע שיצירתו היתה סיבת הפרנסה בשני רעבון ולכך נסמך כי חק לישראל הוא לאומרו עדות ביהוסף שמו, רוצה לומר שהי עדות יש שהוכן יום זה למזון כל חי מעניינו של יוסף. עכ"ל.

ובתב בספר ויכלכל יוסף (סי' א תשובה ה) ומנהג בית אל שמקדימים את המזמור של ראש השנה לפיוט אחות קטנה.

א. ובמטה אפרים (סי' תקפא אות נז) כתב, ולעת ערב קודם תפילת מעריב מתחנן לפני ה' שתכלה שנה וקללותיה ותחל שנה וברכותיה, ונהגים לומר פיוט אחות קטנה הנדפס בליקוטי צבי ואף כשחל ראש השנה בשבת אומרים הפיוט הזה כדרך שאומרים שאר פיוטים. ע"כ.

ובתב בסדר היום (סדר ראש השנה), וילך לבית הכנסת מבעוד יום וכו' ומתפלל ומתחנן לפני אלהיו תכלה שנה וקללותיה ותחל שנה וברכותיה. ע"כ.

ב. רבותינו דרשו במסכת ר"ה (ח.), בכסה, בחג שבו הלבנה מתכסה בו והוא ר"ה. כי פסח ובסוכות הם בט"ו לחודש שאז הלבנה מאירה, אבל בר"ה לא רואים את הלבנה. ובזוה"ק כתב שהלבנה שהיא המלכות מסתרת מידת רחמיה שבדרך כלל מנהגת את העולם במידת הרחמים, והס"מ וכל פמליתו מכסים אותה בעננים ועושים מחיצה בינה לבין עם ישראל שלא תלמד עליהם מידת זכות ולא תהיה איתם במידת הרחמים.

- ג. כשחל ר"ה בשבת, המנהג לומר אחר תפילת מנחה קבלת שבת קודש בכוונות כנהוג אין נגרע דבר [ג].
- ד. בכל עשרת ימי תשובה טוב ונכון מאוד לומר בין ישתבח ליוצר מזמור מומעמקים קראתיך ה' וכו', כי בכל יום מאלו העשרה ימים מתעורר אחד מעשרה עומקים הנזכרים בספר יצירה, שהם עומק ראשית, עומק אחרית, וכו' כנודע, כי כולם הם בחינת רי"ו שהם גבורות, כי רי"ו בגימט' גבורה וכן עומק בגימט' רי"ו [ד]. ויכוין באומרו "מומעמקים" למתק העומק שהוא הגבורה דאותו יום [ה].
- ה. כשאומר "זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים" יכווין שאנו מתפללים להשי"ת שימשיך חיים נצחיים לנשמותנו, שהעיקר היא הנשמה שהמזון שלה היא התורה והמצוות. ואח"כ אנו מתפללים להמשיך חיים טובים ובריאים לגופנו, וזהו "כתבנו בספר חיים למענך אלהים חיים". ויכוין זכרנו כתר. לחיים חכמה. מלך בינה. חפץ דעת. בחיים חסד. כתבנו גבורה. בספר ת"ת. חיים נצח. למענך הוד. אלהים יסוד. חיים מלכות [ו].

עיונים והארות

- אמנם** בישיבתנו הקדושה המנהג לומר קודם "אחות קטנה" ואח"כ מזמור למנצח על הגתית לאסף.
- ובן** כתב החמ"י (שם) וז"ל: ושוב יתחיל להפיל תחינתו על השנה תכלה שנה וקללותיה תחל שנה וברכותיה ויכלול בכוונתו גם על החטאים ועל העונות אשר עומד עליהם באור. ואחר כך יקבל עליו קדושת היום במזמור היום ולא כנדפס בספרים המזמור תחלה דתחלה יש לנו להתפלל על אחרית השנה שעברה בטרם נקבל קדושת היום שהוא תחילת השנה באמירת המזמור של קדושת היום.
- ג. **דברי** שלום (במנהגי בית-אל אות סו) וכ"כ היר"א זלה"ה בסידורו פת"ע (דף צב ע"ב).
- ד. **שעה"ב** (דף צ ע"א). דב"ש (אות עט).
- וזה הסדר העומקים והספירות:
- יום א' דר"ה - עומק ראשית **כתר**.
- יום ב' דר"ה - עומק ראשית **חכמה**.
- יום ג' - עומק אחרית **בינה**.
- יום ד' - עומק טוב ורע **דעת**.
- יום ה' - עומק דרום **חסד**.
- יום ו' - עומק צפון **גבורה**.
- יום ז' - עומק מזרח **ת"ת**.
- יום ח' - עומק רום ותחת **נצח הוד**.
- יום ט' - עומק מערב **יסוד**.
- יום כיפור - עומק מערב **מלכות**.
- ה. **כה"ח** (סי' תקפב ס"ק י').
- ו. **כ"ב** בשעה"כ (דף פט ע"ד) כוונת זכרנו לחיים היא, כמו שהמלך העליון שהוא ז"א חפץ בחיים, ומושך משם החיים לצורך עצמו, כך ימשיך משם חיים לנשמותינו, ויתגלה חסד ביסוד שמשם נשמתנו, להמשיך לנו משם חיים,

1. בברכת אתה גבור תקנו בה נוסח "מי כמוך אב הרחמן", והם ח' תיבות כנגד הארת תקוני הדיקנא של הכהן הגדול, ואלו הם "מי כמוך אב הרחמן זוכר יצוריו ברחמים לחיים". אמנם בתפילת מוסף של ר"ה ויוהכ"פ ושבת שבינתיים וכן במנחה של יום שבת שובה ושל יוהכ"פ יאמר "אב הרחמים" [ז].

עיונים והארות

יג אות ל) עוד טוב לכיין באמרו ארבע פעמים חיים, שהם כנגד ארבעה החשובים כמת. והם: עני, סומא, מצורע ומי שאין לו בנים, ושיינצל מאלה ואם יש בו מהם שיפארוהו השם יתברך, וכן כנגד ארבע גלויות שבהם נחשבים כמתים ויגאלנו לחיים.

יזהר לומר בדיקדוק זכרנו לחיים אות ל' בניקוד שבא ולא בניקוד פתח, דלא לישתמע לא חיים חס ושלו, כי ברית כרותה לשפתיים ובפרט בימים הנוראים והקדושים. (התשב"ץ סי' קיט בשם הרב מאיר מרוטנבורג ז"ל וכ"ה באגור ר"ה סי' תתפו).

ז. **כ"ב** בשעה"כ (דף צו ע"ד) אח"כ ברכת אתה גבור, ותקנו בה נוסח מי כמוך אב הרחמן וכו' והן ח' תיבות ואלו הן, מי כמוך אב הרחמן זוכר יצוריו ברחמים לחיים, אבל יש שינוי בין התפילות, שבתפילת שחרית מנחה וערבית תאמר אב הרחמן, ובתפילת מוסף תאמר אב הרחמים, וגם זה נוהג בתפילת יוה"כ. עוד שמעתי מפי מגידי אמת מן החברים שלנו שאמר להם מורי ז"ל, שגם במנחה של יום שבת יאמר אב הרחמים, והדבר מבואר כי במנחה דשבת יש עליה דומיא דתפילת המוסף והוא פשוט, והנה הח' תיבות בנוסח של מי כמוך אב הרחמן וכו' הן כנגד הארת ח' תיקוני דיקנא דכהנא רבא, אשר כנגדם הם ח' בגדי כהונה של הכה"ג ביוה"כ, ודע כי בכל עשיית צ"ל אב הרחמן שהוא בז"א, אבל

וזהו זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים, וכ"ז בסוד הנשמות אשר בנו. ואח"כ אנחנו מתפללים להמשיך משם חיים לגופנו בסוד הכתיבה, שהיא בינה גופא דחכמה עילאה, וזהו ענין הכתיבה, התעבות הדברים כדמיון הכתיבה, להחיות הנפשות בגוינתנו, וגם זה יהיה ע"י היסוד הנקרא ספר החיים כנודע, אלא שזה בסוד פנימיות לחיי הנשמות, וזהו בסוד חיצוניותו להחיות הגוף, והנה חיות הנשמה נמשך מהחכמה לבינה ויורד לחסד ומתגלה ביסוד, וחיות הגוף נמשך מהבינה ויורד לחסד ומתגלה ג"כ ביסוד, ומפני שחיות הגוף נמשך מהבינה אנחנו אומרים למענך אלהים חיים, שהיא הבינה כנודע.

ובסידור הרש"ש (כת"י ח"ג דף 296) כתב וז"ל: כשיאמר מלך חפץ בחיים יכוין להתפלל לז"א שמהשפע הנשפע דפנים מחכמה לבינה ומשם לחסד ומשם ליסודו ומשם ימשכו חיים נצחיים לנשמותינו.

ובתב השל"ה שיש בתפלת זכרנו לחיים ארבע פעמים חיים, לבקש על ארבע מיני סכנת חיים היכולים להתעורר חלילה במשך השנה. והם, האחת בגלל עבירה. השנית הגיע יומו. השלישית בידי אויב שהוא בעל בחירה. הרביעית נספה בגלל סיבה או כפרה על אחרים. ועתה אפשר להעביר רוע הגזירה ולגזור עליו חיים, וכנגד עולם הזה, עולם הבא, ימי המשיח, תחיית המתים. (הביאו הגאון רבי יעקב יצחקי ז"ל במחזור אהלי יעקב ר"ה דף נב ע"ב)

ובתב רבנו חיים פלאגי ז"ל במועד לכל חי (סי'

ז. כשאומר "מי כמוך אב הרחמן" כיון כי ביום ר"ה נידונין כל הנשמות העתידות לחזור בגלגול בעוה"ז, וזה סוד מ"ש "זוכר יצוריו" - שהם הנשמות הנז' שזוכר אותם ברחמיו יתברך, "ברחמים לחיים" - להחזירם לחיים ולחיותם בעוה"ז בסוד חזרתם בגלגול [ח].

ח. כתב רבנו האר"י ז"ל, בתפילת ר"ה ישנם ארבע פעמים ובכן:

הראשון: ובכן יתקדש שמך - כנגד אברהם אבינו שקידש שמו יתברך בעולם.

השני: ובכן תן פחדך - כנגד יצחק אבינו שהוא בחינה גבורה.

השלישי: ובכן תן כבוד - כנגד יעקב אבינו שאמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

הרביעי: ובכן צדיקים - כנגד דוד המלך ע"ה, רגל רביעי של המרכבה, כולל יסוד ומלכות [ט].

עיונים והארות

בעוה"ז בסוד הגלגול, מזה ג"כ נתאמת אצלינו כי תיהיה תחיית המתים אל הגופים לעת"ל, וזמ"ש אחריו "ונאמן אתה להחיות מתים" בגוף ונפש, כי בראותנו אותך זוכר יצוריו ברחמים לחיים שתחזור הנשמה בגלגול, מזה נודע כי נאמן אתה להחיות מתים בגוף ונפש.

ובתב הרוקח בפירושו הסידור (סי' קכו) כי יש בו שמונה תיבות כנגד שמונה תיבות שבפסוק כרחם אב על בנים, וכן פסוק ויזכור כי בשר המה, ופסוק כי הוא ידע יצורנו, ויצחק אבינו שנימול לשמונה ימים

ט. כ"ב רבנו האריז"ל בשעה"כ (שם), דע כי ארבע פעמים נזכרו בכאן מלות ובכן שלא כדברי הפוחתים ממנין זה וגורעים ומשנים כפי העולה בדעתם, והנה ובכן הוא בגימטריא ע"ב. נודע כי שם ע"ב הוא שלש שלש שלש אותיות ג' פעמים ע"ב ואחר כך נכללים בע"ב תיבות אם

בתפילות המוספין דר"ה ויוה"כ ושבת שבינתיים צ"ל אב הרחמים, לפי שאז עולים עד או"א. ובהגהות שם כתב בשם הרב החסיד אור החיים מוהר"ח דילה רוזה ז"ל, דצ"ל בר"ה ויוה"כ שחל בשבת (במנחה) אב הרחמים (הוב"ד באמת ליעקב דף קב שאלה ט, ובפת"ע דף צו ע"ג, ובבא"ח פר' נצבים אות כא).

ח. כ"ב בשעה"כ (דף צז ע"א), כוונת מי כמוך היא, כי ביום ר"ה נידונין כל הנשמות העתידות לחזור בגלגול בעוה"ז, וזהו מ"ש זוכר יצוריו ברחמים לחיים, ולא אמר זוכר אותנו ע"ד מ"ש זכרנו לחיים, כי יצוריו הם הנשמות הנז', שזוכר אותם ברחמיו יתברך להחזירם לחיים ולהחיותם בעוה"ז בסוד חזרתם בגלגול, וזמ"ש בתפילת המוסף בזכרונות "אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם" וכו' "מי לא נפקד כיום הזה" וכו'. והנה ע"י גלגול הנשמות האלו שחוזרים לחיות

- ט. ובכן תן כבוד לעמך וכו', צריך לזהר ולומר ותקוה טובה לדורשיך, ולא תקוה סתם. והכוונה היא, כי עתה ביום ר"ה אנחנו דורשיו יתברך מתפללים, שיתן לנו תיק ו"ה מצד הטוב, ר"ל שעל הפחות אם אין בנו מעשים לקבל הנשמה העליונה מכולם שהיא מן הבריאה, לפחות אל יחסר לנו רוח ונפש מן היצירה ועשיה הנקראים תקוה מצד הקדושה שבהם הנקרא טוב וזמ"ש ותקוה טובה [י].
- י. ובכן צדיקים יראו וישמחו וכו', המנהג לומר והרשעה כולה, הרשעה בחיריק, שפירושו מעשה הרשעות בעצמה, בעשן תכלה. ואומר בעשן בבי"ת. ובאומרו כי תעביר ממשלת זדון, יכוין על ס"מ ונוק' [יא].

עיונים והארות

יא. כה"ח (סי' תקפב ס"ק לז). והרשעה, הריש בחיריק, כולה בעשן תכלה. אף על פי שיש נוסחאות כעשן תכלה, באות כ'. כן הוא בזוהר הקדוש (תיקונים כרך ב דף פז), וכן כתב הרב ר' דוד אבודרהם (דף עא:). וכן הסכים הפרי חדש, על דרך הכתוב (תהלים לז, כ), "כלו בעשן כלו" ובחיי אדם (חלק ביג הלכות שבת ומועדים כלל קלט סעיף ג) וכן כתב בסידור הרש"ש זיע"א בעשן, וכן כתב בסידור הרש"ש זיע"א לרבי אהרן פיריה ז"ל כתב יד.

והנאון הגדול מהר"ח פלאגי (רוח חיים סי' תקפב סעי' ה אות ד) כתב להביא מקור למנהג זה מתיקוני הזוהר עיין עליו שכתב וז"ל: והרשעה כולה בעשן תכלה הגירסא הנכונה היא בעשן בבי"ת ולא בכ"ף. וכנראה מדברי התיקונים תיקון כ"א (דף נה ע"א) וז"ל: בההוא זימנא עשן יתער לגבי שמאלא לאתעברא מתן ס"מ מיד סליק עשן אחרא דאיהו עשן הקטורת יעו"ש. וכתב הגליון וז"ל: ימין זהו והרשעה כולה בעשן תכלה ומדויק הגירסא. שבעשן יעו"ש עכ"ל.

עוד עיין כה"ח סופר (סימן תקפב סוף ס"ק לז ד"ה כעשן) שהביא לכל הני רבוואתא

כן הם ארבע ובכן, ואמנם ענין ארבע ובכן אלו הם ארבע היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן באופן זה, כי הוי"ה דע"ב הרי היא נודעת [יוד הי ויו הי] כי גם הוא במספר שלש אותיות בכן, גם הוי"ה דס"ג [יוד הי ואו הי] עם עשר אותיותה הם ע"ג כמנין בכן עם הכולל, גם הוי"ה דמ"ה עם חשבון ארבע אותיותה הפשוטות [יוד הא ואו הא, יהוה] כמנין ע"א ועם הכולל הרי ע"ב, אמנם הוי"ה דב"ן היא בבחינת ריבוע הוי"ה כזה [י, יה, יהו, יהוה] שהיא בגימטריא ע"ב וכו'. והנה אם תוסיף ו' של ובכן יהיה בגימטריא כמנין מזלאל ולכן צריך לכוין להוריד בכל בחינת ע"ב מזאלו הארבע הויות תוריד שלש היות עליונות אשר במזל העליון השמיני דדיקנא דאריך אנפין שהם בגימטריא ע"ח כמנין "מזלאל" וכמנין "ובכן" ע"כ.

י. שעדה"כ (דף צז ע"ב). צריך להגיה ולומר ותקוה טובה לדורשיך וכאמרם ז"ל בס"ה (דף קסט). ב'פ' וישלח ע"פ הצילני נא מיד אחי מיד עשו כו' כי צריך האדם לפרש ולבאר בלשון שאלתו בתכלית הביאור עד שלא יהא בה גמגום כלל פן ח"ו יתן מקום אל המקטרג לקטרג בלשון שאלתו ולכן צ"ל ותקוה טובה לדורשיך ולא ותקוה סתם.

יא. באומרו וכתוב לחיים טובים וכו', יכוין שעד עתה בקשנו לחיים סתם. ועתה מוסיפים לבקש שיהיו חיים טובים ויב).

יב. בכל עשיית בסוף העמידה צ"ל עושה השלום במדומיו בה"א יתירה, ויכוין כי השלום הוא בגי' ספריא"ל המלאך, שהוא הסופר הכותב בעשיית את כל בני אדם בספר החיים ויג]. ומנהגינו בק"ק חסידים "נהר שלום" תכב"ץ לומר עושה השלום רק בקדיש תתקבל שאחר העמידה אבל בשאר קדישים לא משנים כלל ויד].

עיונים והארות

שלום במדומיו חסר ה"א. ע"כ. וכן הוא בפרי עץ חיים (שער תפלות ראש השנה פ"ז). דברי שלום מנהגי בית א-ל (אות עט).

ובתב בספר המנהגים (טירנא, ראש השנה סי' קב), וחותרם עושה השלום כי עושה בגימטריא [ספריא"ל] וכן השלום, והוא המשתק השטן ומלמד זכות לישראל. ע"כ.

ובמטה משה (סי' תשצט) כתב וטעם החתימה עושה השלום גימטריא [ספריא"ל] הוא אחד משבע שמות של [מטטרון] גימטריא "החסד והרחמים" שר החסד והרחמים, השלום גימטריא [צ'רופ"ה] הממונה על התורה ותלמידי חכמים מרבים שלום, ונראה לי עוד לרמז שהוא מזקק ומצרף זכויותיהם של ישראל ועושה שלום ביניהם לבין אביהם שבשמים גימטריא "עושה", ועוד לפי שהקדוש ברוך הוא עושה צדקה בדין לישראל וכתוב והיה מעשה הצדקה שלום. ע"כ.

יד. וב"פ מו"ר מופת הדור (שם בהערה ז) בשם ספר חמדת ימים (דף לג ע"ג) ופוסקים נוספים. וכ"כ הכה"ח (סי' נו ס"ק לח) שאין אומרים בשום קדיש עושה השלום אלא רק בקדיש תתקבל שאחר העמידה שכתב וז"ל: ובקדיש לא נזכר בשום מקום שצ"ל השלום בה"א, לא בעשיית ולא בכל זמן, ועל כן אין לשנות, ומיהו בקדיש של אחר החזרה בעשיית

והוסיף שכך הוא בסידור הכוונות של הרש"ש זיע"א והרשעה כולה בעשן תכלה בבית עכ"ד.

ורב עמרם גאון ובמחזור ויטרי והכל בו ועוד מפרשים גרסו לומר כעשן בכ"ף ולא בעשן ולא הטעימו דבריהם עיין עליו בספרותם. וכן דעת מו"ר מופת הדור (בחזו"ע סדר ליל ר"ה הלכה ב בהערה ד"ה והרשעה) דיש לומר כעשן תכלה בכ"ף ועיי"ש שהאריך והרחיב בענין.

יב. כן כתב רבנו האריז"ל בשעה"כ (דף צז ע"ג) נלע"ד ששמעתי ממוז"ל כי אנחנו נמשלים אל הכותי הזה היודע לשאול שאלותיו בהדרגה, ולכן בברכת אבות שאלנו זכרנו לחיים סתם, ועתה הוספנו לשאול שיהיו טובים והכוונה כפי הסוד הוא כי הנה עתה בברכה זו היא בהודאה שהיא ספירת ההוד, ונודע כי נצח הוד יסוד דז"א נעשים מוחין לנוק' ואז נקראים טובים. ע"כ. וכן הוא בפרי עץ חיים (שער תפילות ראש השנה פ"ז).

יג. כן כתב רבנו האריז"ל כתב בשעה"כ (דף צ ע"א), בכל עשרת ימי תשובה צריך לומר אחר העמידה עושה השלום במדומיו בה"א יתירה, ולכוין כי השלום הוא גימטריא [ספריא"ל] המלאך שהוא הסופר הכותב בספר החיים את כל בני האדם בעשרת ימי תשובה מה שאין כן בשאר תפלות השנה שאין אומר אלא עושה

יג. אחר תפילת העמידה אומרים אבינו מלכנו, בעשרת ימי תשובה וטו. ובאומרך "אבינו מלכנו קרע רוע גזר דיננו" תכוין במילת "קרע" אל שם קר"ע שט"ן, ותכוין שע"י זה יקרע רוע גזר הדין וטו. ואף בשבת דר"ה ושבת שובה יאמר אבינו מלכנו, אלא שלא יזכיר דברי מחילה וסליחה ויז.

יד. יש נוהגים בשעת התפילה להביא עצמם לידי בכיה ואף שראש השנה הוא יו"ט. ויש שאומרים שאין טוב להביא עצמו לידי בכיה ורק מי שמתעורר נפשו לבכיה שפיר דמי. ומנהג מו"ר האריז"ל לבכות הרבה בתפילת ראש השנה ויח.

טו. אחר קדיש תתקבל קודם אומרו קדיש בתרא נהגו לומר מזמור לה' להארץ ומלואה, והוא סגולה לפרנסה בנחת ובשמחה ויט.

עיונים והארות

דינא קשיא, ויש נידונים ביום שני שהוא דינא רפיא, ורוצה הקב"ה לרחם עליהם ודן אותם ביום השני, ואמר כי האדם הנופלת עליו בכיה רבה מאליו בימים האלו בתפילה, הוא הוראה שנידון באותה שעה למעלה, אם ביום ראשון ואם ביום שני, ונתנו רמז בספה"ק לבכיה בר"ה ובימים נוראים, מהפסוק "בשמך יגילון כל היום" ר"ת בכיה.

ועין למו"ר מופת הדור (שם הלכה יא ובהערה) שכתב דהתפילות צריכות להיות בשמחה ובטוב לבב ובנעימה קדושה כי בטוחים אנחנו בישועת הקב"ה שיכתבנו ויחתמנו לחיים טובים ולשלום, ולא טוב עושים אותם המביאים עצמם לידי בכיה וכו' שהרי ר"ה יום שמחה הוא וכמו שנאמר ושמחת בחגך. ומ"מ כתב, דאם מתעורר מעצמו לבכות בתפילותיו מחמת התלהבות דקדושה לרוב דביקותו וכוונתו בתפילות הימים הנוראים אין בזה שום מניעה כלל. ועי"ש שהאריך והרחיב בענין זה.

יט. פע"ח (דף קלח ע"ד). וכתב עוד, בליל ראש השנה ויום הכפורים קודם קדיש בתרא

נראה די"ל עושה השלום, כיון שהוא במקום העושה שלום של חזרת העמידה.

טז. וכתב הלבוש דמקור תפילה זו מהגמ' תענית (כה): דאיתא שם דר' אליעזר ירד לפני התיבה ואמר כ"ד רננות ולא נענה, ירד אחריו ר"ע, ואמר תפלה זו ומיד נענה. לכן קבעו לאמרה במתון ובכוונה ונתקנה תפלה זו כנגד ברכות אמצעיות של תפילת שמונה עשרה עכת"ד ועי"ש עוד.

טז. שעה"ב (דף צז ע"ג), דב"ש (שם).

יז. שעה"ב, דב"ש (שם). ודע שמו"ר הגר"מ שרעבי זצוק"ל הנהיג בק"ק חסידים "נהר שלום" תכב"ץ לומר תפילת אבינו מלכנו בכל ימות השנה בימים שאומרים בהם תחנון.

יח. שעה"ב (דף צ ע"א) וז"ל: גם היה נוהג מורי ז"ל לבכות הרבה בתפילת ר"ה אפילו שהוא יו"ט, ומכ"ש בתפילת יוה"כ. והיה אומר מורי ז"ל, כי מי שאין בכיה נופלת עליו בימים האלו, הוא הוראה שאין נשמתו הגונה ושלמימה. גם היה אומר כי יש בנ"א נידונים ביום ראשון ואז הם

הנהגת סדר ליל ר"ה וסדר הקידוש

- א.** בצאתו מביהכנ"ס ילך לביתו וישמח לבו ויגל כבודו, ויבטח בהשי"ת שיכתב ויחתם לחיים טובים ולשלום, ויקדש בלב שלם ובנפש חמיצה, וירחיק ממנו כל יגון ואנחה, ויסדר שולחנו ויאכל וישמח כי הוא יו"ט, וישים אל ליבו כי השולחן הוא מזבח כפרה [א].
- ב.** יזהר שלא יכעס, דמלבד חומר איסור הכעס שהוא קשה בכל זמן, הנה ביום ר"ה אינו סימן טוב לאדם. והאשה צריכה להיות זריזה לערוך השולחן ולכסותו במפה יפה קודם שיבוא בעלה מביהכנ"ס, כדי שבבואו ימצא השולחן ערוך והוא לסימן טוב, אך אם נזדמן שבא ולא ראה השולחן ערוך, לא יתקוטט עם אשתו ויכעס, להכעס הוא סימן רע ביותר, אלא יסבול ולא יקפיד אפילו בלב [ב].

עיונים והארות

ממנו יגון ואנחה שלא ליתן פתחון פה למקטרג כי אין לו מקום אלא במקום יגון ואנחה ומריבה וקטטה, וכן כתוב עליהם בדברי קבלה (נחמיה ח, י) קדוש היום לאלהינו ואל תעצבו כי חדות השם היא מעוזכם, אלא צריך לשמוח בלבו ולהראות שמחה לכל כדי לסמאת עינו של שטן ויסדר שולחנו ויאכל וישמח לפי שהוא יום טוב, ולמה לא ישמח כל איש ישראל מאחר שנאמר (יחזקאל לג, יא) חי אני אם אחפוץ במות הרשע, ועל כן אין מתענים שהאכילה והשתיה בהם מצוה רק יזהר מהוללות וסכלות. ע"כ.

ב. בא"ח (שם אות ו).

מעשה פלא עם מו"ר חכם יהודה פתיא שלא כעס בר"ה

חכם יהודה פתיא, בעל "בית לחם יהודה" ע"ה, שהיה מקובל גדול מאד, מספר על עצמו שפעם אחת בראש השנה הוא קיבל על עצמו שלא לכעוס, אבל ה"בעל דבר" התגרה בו ולא עזב אותו כלל. מה עשה חכם יהודה היה לובש

תקרא פעם אחת מזמור לדוד לה' הארץ ומלואה ותכוין באמרך לַיהוָה יִקְדּוּ ל' בפתח, י' בשבא, ה' בקמץ, ו' בשבא, ה' בקמץ. ולא יחסרו מזונותיו כל השנה, ואם הוא בבית יאמר אותו אחר קריאת התרגול בלילות הנ"ל וזה נקרא שם הפרנסה עכ"ל. ובמשנת חסידים (מסכת ליל ראש השנה פרק ח) כתב, יכוין ההויה נקודה היו"ד שבא, הה"י ראשונה סגול, והו"י קמץ, וה"י אחרונה בלי ניקוד לַיהוָה, או יכוין הלמ"ד והיו"ד של לה' בניקוד שבא, וה"ה ראשונה סגול, והו"י חולם, וה"ה אחרונה שבא לַיהוָה, או יכוין היו"ד והוא"ו שבא, וה"א ראשונה סגול, והאחרונה בלי ניקוד לַיהוָה. וכה יכוין בכל ההויות שבמזמור. עכ"ז. ובספר יסוד ושורש העבודה (שער האיתין פרק א) כתב דיאמר מזמור זה בכוונה עצומה מאד ובמיתון גדול ובנעימה.

א. פע"ח (דף קלח ע"ג). וכתב הרב חמדת ימים (ח"ד דף לג ע"ד), ובצאתו מבית הכנסת ילך לביתו וישמח לבו ויגל כבודו ויבטח בהשם יתברך ויקדש בלב שלם ובנפש חמיצה וירחיק

- ג. קודם הקידוש ישב במושב על מיטה מוצעת, ויאמר פתיחת אליהו הנביא ז"ל עד "קום ר"ש ויתחדשון" וכו', ואח"כ יאמר פסוק "ונח מצא חן בעיני ה'" י"ב פעמים, ואח"כ פסוק "ויזרע יצחק בארץ ההיא" וכו' י"ב פעמים, ואח"כ פסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" עשר פעמים, ואח"כ "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה" י"ז פעמים, ואח"כ "ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום" וכו' עשר פעמים, ויאמר "תחל שנה וברכותיה" ויעמוד לקדש ג.
- ד. אם חל ראש השנה בערב שבת יכנס לביתו ויאמר בקול רם שבת שלום ושנה טובה, ואם אמו בחיים ינשק ידה, ויסתכל בנרות ויכוין א' כנגד זכור וא' כנגד שמור,

עיונים והארות

כיון שהוא לא הקפיד, אותה שנה - נשרף לו כל הבית, אבל לא היתה פגיעה בשום נפש, כולם בריאים שמחים ושלמים, אמר הרב "אם הייתי כועס אפילו רגע אחד, כמה נפשות היו הולכות ח"ו, מהשמים הצילו אותנו הצלה גדולה".

מעשה שהיה עם מו"ר הבא"ח בערב ר"ה ולא הקפיד

כידוע כי לבן איש חי, בכל חג היתה לו גלימה מיוחדת של אותו חג, פעם אחת בערב ר"ה כשרצה לצאת מהבית ללכת לבית הכנסת, אחת מהנערות שעובדות, שפכה למעלה מן הגג איזה מים מלוכלכים מי שופכין, היישר על הגלימה של הרב. אמר הרב, אל תגידו לי מי זו, לא רוצה לשמוע, אני לא מקפיד ולא מעניין אותי. הלך והחליף הגלימה לאחרת, והלך.

ומזה ילמד האדם שלא להקפיד, כי היצר משחק בכל התחבולות, דברים שהאדם לא חושב

- הכל יכול לבוא עליו חס ושלום, ואם אדם יכין את עצמו - ינצח בס"ד.

ג. בא"ח (שם אות ז).

גלימה לבנה, לבן - יפה יפה, משי עם תרבוש כנהוג בבגדד, חזר מבית הכנסת, וגם היה חס מאד ולכן היו עושים את ראש השנה על הגג.

היה חוט אחד משוך על הגג, ותלויות בו מנורות, למפות עם שמן ופתליות, להאיר. באה חתולה אחת וקפצה, וכל השמן עם הנרות הכל נשפך על הגלימה הלבנה שלו. אמר, נביא גלימה אחרת של שבת, הלך החליף אותה, ועשה קידוש בשמחה גדולה.

עלתה אשתו אל הגג עם סיר האוכל ולפתע, התגלגלה מכל המדרגות, וכל הסיר עם האוכל הכל נשפך עליה, הכל הלך. כל הבית נהיה מהפיכה, כפרה....

אמר לה חכם יהודה גם זו כפרת עוונות, נהיה שמחים, לא תתרגזי, לא תתרגזי, אין דבר, לא תקפיד, עזבי, השנה מנסים אותנו מאד, מי יודע מה צריך לקרות.

הביאו את האוכל של הבוקר אך שוב - באה חתולה שיחקה להם בסיר, שפכה הכל, על הבגדים של הרב, על הרצפה... ואני לא כעסתי ואמר חכם יהודה, מה עשו מן השמים,

אח"כ יאמר דא היא סעודתא דחקל תפוחין קדישין, ויקיף השולחן ב' פעמים, ויריח ההדסים, ויאמרו שלום עליכם, ואשת חיל, ויהא רעוא, ויש נמנעים מלומר פזמון אזמר בשבחין, ואחר כך ישב לומר פתיחת אליהו ושאר הפסוקים, היינו ונח מצא חן י"ב פעמים, ויזרע יצחק בארץ וכו' י"ב פעמים, וכן שאר הפסוקים כנז"ל, ויאמר תחל שנה וברכותיה ויעמוד ויקדשו[ו].

ה. אחר הקידוש יטול ידיו ויברך ויבצע על ב' ככרות, כי ראש השנה דינו כיום טוב שצריך לחם משנה, ויבצע על הפת שאוחז בימינו, ויאכלו כזית פת ומנה ראשונה, ואחר כך יעשו סדר הסימנים לסימנא טבא[וה].

ו. לאחר שהטביל פרוסת המוציא במלח ג' פעמים, יטביל הפרוסה גם בסוכר לסימנא טבא[וה].

ז. בלילה השני של ר"ה אפשר לברך ברכת שהחיינו בקידוש, ואין צורך לחפש אחר פרי חדש כלל[וז], ואם נזדמן לו פרי חדש יניחנו לפנינו על השולחן בליל שני כשמברך "שהחיינו" ויכוין עליו, אך א"צ להקפיד לחזור על דבר זה[וח].

ח. יהיה רגיל לאכול בר"ה בשתי הלילות על שלחנו כסדר הזה:

תחלה יקח תמרים ויברך בורא פרי העץ ויאכל תמרה אחת, ואחר יאמר יה"ר שיתמו אויבינו וכו' ויאכל תמרה השניה, ויכוין בבקשה זו על אויבים התחתונים.

ואח"כ יקח רובי"א והוא מה שקורין בלשון ערבי לובי"א ויאמר יה"ר שירבו זכיותינו ותלבבנו.

ואח"כ יקח כרתי ויאמר שיכרתו אויבינו ושונאינו, ויכוין בזה על כוחות הרעות שנבראו מהעונות של אדם ומנוצצי הקרי.

עיונים והארות

שיש בו דבש או סוכר על השלחן, ואחר פריסת המוציא מטבל הפרוסה היא של המוציא במלח ג"פ, ואחר כך מטבלם בדבש או בסוכר, וכן יעשה בסעודת שחרית וערבית.

ז. **שעה"ב** (דף צ ע"א).

ח. **בא"ח** (שם אות ח).

ד. **בה"ח** (סי' תקפג ס"ק ג). ועיין עוד דברי שלום (ח"ח סי' תצד סעי' יא דף קב ע"א).

ה. עיין לקוטי מהרי"ח ושאר פוסקים.

ו. **בתב המ"ב** (סי' תקפג ס"ק ג) ויש נוהגין לטבל המוציא בדבש. (לבוש סי' תקפג סעיף ג) והכה"ח (שם ס"ק ד) כתב והיינו שמזמינין כלי

ואח"כ יקח סלקא ויאמר שיסתלקו אויבינו וכו', ויכוין בזה על המקטרגים וכוחות הדין המשטינים למעלה וטו.

ואח"כ קרא ויאמר שתקרע רוע גזר דינינו (ויכוין בשם קר"ע) ויקראו לפניך זכיותנו.
ואח"כ רמון מתוק ויאמר שנהיה מלאים מצות כרמון.

ואח"כ תפוח מבושל בסוכר ויאמר יהי רצון שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה וי.

ואח"כ ראש כבש ומבקשים יה"ר שנהיה לראש ולא לזנב, ותזכור לנו עקידתו ואילו של יצחק אבינו בן אברהם אבינו עליהם השלום ויא.

עיונים והארות

בר"ה כל מגמתינו הוא לבסם ולמתק הגבורות, לכך אוכלין תפוח. ועוד נ"ל בס"ד טעם אחר דאיתא בזה"ק כל הפירות שורשם במלכות, ורק התפוח שורשו בדוכרא שה"ס תפארת וכמ"ש הקדמה זו במ"א, וידוע מ"ש רבנו האר"י ז"ל חדשי הקיץ הם בנוקבא שה"ס המלכות מניסן ועד תשרי, וחדשי החורף מתשרי ועד ניסן הם בדוכרא שה"ס התפארת, ולכן בליל ר"ה שהוא התחלת חדשי הדוכרא אוכלין תפוח ששרשו בדוכרא. (בא"ח שם אות ד).

והגאון רבנו יצחק פלאגי ז"ל בספרו יפה ללב (ח"ג סי' תקפג, א) כתב שאין לאכול התפוח בדבש אלא בסוכר, כי דבש הוא גבורה כמו שכתב בתיקוני הזוהר [שם] ובראש השנה צריך מיתוק הדינים, ועל כן יפה מנהגינו לעשותו בסוכר לבן דוגמא דחמאה שהוא חלב חסד הוא כיעויין שם בתיקונים, עכ"ד.

יא. בא"ח (שם אות ד). המקור לסימנים מגמ' הוריות (יב). לעולם יהא אדם רגיל לראות בראש השנה לסימן טוב, קרא, כרתי וכו'. ובגמ' בכריתות (ה): איתא יהיה אדם רגיל לאכול, ונקטו הטוש"ע (סי' תקפג, סעי' א) כגריסת הגמ' בכריתות יהא אדם רגיל לאכול בר"ה רוביא

ט. כתב הבא"ח (שם אות ד) שלשת התפילות שאומרים יסתלקו ויכרתו ויתמו אויבנו, הוא כנגד שלשה מיני אויבים שיש לאדם, האחד, אומות העולם שונאי ישראל הגשמיים, ועליהם אומר שיתמו אויבנו וכו'. השני, מזיקין שנבראו בעוונותיו ומניצוצי קרי, ועליהם אומר שיכרתו אויבנו וכו'. השלישי, מלאכים המקטרגים ומשטינים עליו למעלה ועליהם אומר שיסתלקו אויבנו וכו' ועל כן ידקדק ויזהר באמירתם כל אחד ככוונתו.

ודע כי הסלקא הוא עלי תרד ולא הסלק האדום.

י. הטעם שמביאים תפוח רמז לחקל תפוחין קדישין בסוד ראה ריה בני כריה שדה, ונ"ל בס"ד טעם לתפוח בליל ר"ה כי התפוח יש בו שלשה הנאות טעם, מראה וריח. והוא לסימן טוב לבקשתינו שפע הכללי שהוא בני חיי מזוני לכל השנה כולה. ועוד נ"ל בס"ד טעם אחר ע"פ מ"ש בזוה"ק פ' שמיני דף מ' בפסוק רפדוני בתפוחים, תפוח אפיק חמרא ומכוין רעותא דלא יזיק חמרא, והיינו דאוכלין תפוח אחר יין כדי שלא יזיק להם היין, ולכן מנהג בני אדם לתת תפוח לתוך כוס היין וכמ"ש בספרים, וידוע שהיין הם גבורות ונמצא התפוח הוא מבסם הגבורות, ועתה

עיונים והארות

דהיינו תלתן, כרתי, סלקא, תמרי, קרא. וכו'.

ובבל בו (סי' סד) כתב, ומנהג נרבונא וכו' מביאים לפני בעל הבית תמחוי ובו כל מיני מגדים לסימן טוב ובתוכו קרכסת"א פירוש קרא, רוביא, כרתי, סלקא, תמרי לעשות מאי דגרסינן במסכת כריתות וכו', ונהגו ליקח כל אחד בידו ואומר קרא - יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיקראו לפניך זכיותינו ויקרע רוע גזר דיננו, רוביא - שיסתלקו עוונותינו ויסלקו שונאינו וכל מבקשי רעתינו, תמרי - שיתמו שונאינו עם כל חטאתינו, ושאלו לרב למה אנו אוכלים ראש האיל בראש השנה והריאה כמו כן בדבש? וענה להם ראש האיל זכר לאותו האיל שעקד אברהם אבינו ולהכי אוכלים הראש שהוא ראש השנה, והריאה משום שמאירה את העיניים וכן היה רגיל לעשות הר"ם, ע"כ.

ובן כתב האבודרהם (תפלת ראש השנה), ובתשובת הגאונים כתבו וכן מנהג כל החכמים שמקריבין לפנייהן בראש השנה טנא שיש בו דלועין וכו' ומניחים ידיהם על כל אחד מהם ומוציאים משמותם סימן טוב, ואומרים על דלעת, קרא, יקרע גזר דיננו. ועל הפול, רוביא, ירבו זכיותינו. ועל הכרתי, יכרתו שונאינו. ועל התרדים, סלקא, יסלקו עוונותינו. ועל התמרים, יתמו עווננו. ומוסיפים עוד רמון ואומרים עליו, נרבה זכיות כרמון. ויש אומרה בלשון ירמ"י או"א שיקראו לפניך זכיותינו ושיקרע גזר דיננו וכו', ויש נוהגים לאכול ראש כבש ודגים ומיני מתיקה על שם והיית לראש, ע"כ.

וג"ע החיד"א בספרו ברכי יוסף (סי' תקפג את ב) כתב וז"ל: ומנהג עיר קדשנו ירושלים ת"ו ליקח מין קטנית הנקרא לוביא בלשון ערבי במקום רוביא וכן ראיתי שכתב הרב המאירי

רוביא פירשו בו גדולי הרבנים תלתן ואין מפרשים בו קטנית פאצ'לי ע"כ.

וב"כ בפרי עץ חיים (שער תפילות ראש השנה פ"ז) בשם האריז"ל ויאכל וישמח כי הוא יום טוב ויאכל רוביא וכרתי ותמרא וקרא וסלקא כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ואנשי מעשה נוהגים לאכול תפוח בדבש וגם נוהגים לאכול ראש כבש או איל לזכר עקידת יצחק, וגם נכון לאכול דגים וגם להאכיל עניים על שלחנו, עכ"ל.

ובתב המקובל האלהי רבנו חיים הכהן מארם צובא ז"ל (טור ברקת, סי' תקפג, אות א) בספרו מקור חיים, אשר חכמים הגידו כי סימנא מילתא היא ואין בזה ניוחש משום דרכי האמורי, אדרבא נהפוך הוא לקיים בכל דרכיך דעהו, ונודע כי אדם נברא בראש השנה (אבות דרבי נתן א, ח) ותיכף נצטוו על עץ הדעת שלא לאכול ממנו, והודיע אותו הקב"ה כי ביום אכלו ממנו ימות לפי כי בו תלוי ענין המיתה ועבר על ציוויו, ולכן אנו עושים עתה דברים אלו ואומרים עליהם אלה הדברים, כלומר ראה כי אנחנו לא נאכל זולת דברים המועילים שיש בהם זכרון טוב לתקן מעשינו ולהחיות נפשינו לעבדך באמת, ולכן אמרו יהא רגיל לאכול בראש השנה רוביא וכו', ולפי שאין לך עשב שאין ממנוה עליו מלאך שנאמר (איוב לח, לג) אם תשים משטרו בארץ כל אחד עליו מלאך ממנוה אחד (בראשית רבה י, ו), ולכן כאשר יאכל האדם דברים אלו יתן אל לבו לעורר אלו הכוחות למעלה אותם הממונים על האילן וכו', ולכן טוב לאכול דברים אלו כדי לעורר השרשים העליונים שהם תלויים במידות העליונות, ובזהוהר (אמור קה), אמר רבי יוסי לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההיא מלה אתעביד קלא ובקע אוירין ורקיעין וסלקא לעילא ואתער מלה אחרא". ע"כ.

ט. ויש נוהגים ג"כ לאכול ריאות, ויאמר יה"ר שנהיה קלים כריאה, וראה נא בענינו וכו' ויב.].

וכן יביא אתרוג מבושל בסוכר, ויאמר יה"ר שנהיה הדורים במצוות [יג].

עיונים והארות

ככתבו פרי עץ הדר והוא לסימנא טבא. ועוד, דאמרינן (ויקרא רבה ל, יב) שארבעת המינים כנגד ארבע כתות של בני אדם, יש בעל תורה אבל לא מעשים וכו', ומי שיש בו תורה וגם מעשים יש בו טעם וריח והוא כנגד האתרוג ולכן ודאי אוכלים אותו לומר שנזכה לתורה ולמצוות. ועוד, טעם שהרי אמרו (שבת פח.) פריי קודם לעליו ודמו ישראל אליו שהקדימו נעשה לנשמע וכמו שכתבו התוספות שם. ואיתא בגמרא (עבודה זרה ה.) בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא מי יתן להיה לבבם זה להם ליראה אותי היה להם לומר תן אותה, וכפויי טובה היו, ולזה אנו אוכלים אתרוג שפריי קודם לעליו לומר שיתן לנו הקדוש ברוך הוא לב שניראה אותו כאותה שעה שאמרנו נעשה ונשמע. ע"כ.

ובספר פרי האדמה (ח"א דף כו.) כתב דהמנהג בירושלים לחלק בליל ב' של ר"ה אתרוגים כדי לומר שהחיינו יע"ש.

ועיין שער המפקד (הלכות ר"ה ויוה"כ סעי' ו) שהאריך האם יכולים לברך על אתרוג שהחיינו דהרי הוא דר באילנו משנה לשנה ומי יודע אם זה אתרוג חדש ויכניס עצמו בספק ברכת שהחיינו, והעלה דטוב שיקחו פרי חדש לצאת ידי כל הדעות להסתלק מן הספק.

ועיין למו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכות סדר ליל ראש השנה הערה כ) וז"ל: ובספר פרי האדמה ח"א (דף כו.) בתשובת הגאון מהר"ר יהודה נבון ז"ל, כתב שנוהגים לחלק בליל

יב. כ"ב הכל בו והובא בטור (ס' תקפג) דנוהגים לאכול ריאה משום דאיתא בגמ' (חולין מט.) דמאירה את העינים. וכתב רבי חיים פלאגי (מועד לכל חי ס"י יב אות כה) ואני נוהג לאכול בראש השנה ריאה אחר יהי רצון, ואני אומר "ראה נא בעניינו, וריבה ריבנו ומהר לגאלינו גאלה שלמה וקרובה למען שמך, והאר עינינו במאור תורתך, אמן".

ובשולחן לחם הפנים (לרוקח ס' תקפג אות י) כתב לומר יהי רצון מלפניך ה' או"א שתהיה שנה זו קלה עלינו כריאה. (וכן הוא במנהגי תוניס) וכן הוא בברית כהונה (או"ח מערכת ר אות יב).

ועיין בשו"ת בית יהודה במנהגים (דף קז.). דהיה נוהג לאוכלה עם דבש וכן הוא בפקודת אלעזר.

יג. הטור (שם) כתב לאכול אתרוג, ועיין מרן הב"י שכתב דאתרוג אין בגירסא בגמ'. ועיין בספר יוסף את אחיו (מערכת א סעיף ה אתרוג) שכתב ונכון לי הדבר דיש לאכול אתרוג והוא שאמרה הגמ' ברכות (נז.) הרואה אתרוג בחלום הדור הוא לפני קונו שנאמר פרי עץ הדר, וכל שכן שעושה מעשה בפועל בהקיץ בראש השנה ואוכל אתרוג עצמו וכו', וכבר שמעתי שבעיר הקודש ירושלים נוהגין לאכול בליל ר"ה אתרוג ונוהגים לברך עליו ברכת שהחיינו.

וכתב בשו"ת בית דוד (סימן שעו) כמה טעמים באכילת אתרוג, והם האחד שהוא הדר

וכן על כל מה שאוכל יאמר עליו יה"ר, אוכל בשר יאמר יה"ר שנתבשר בשורות טובות. אוכל כוסכוס, יאמר יה"ר שישתככו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתינו, אוכל פול יאמר שיפלו אויבינו ושונאינו, אמן.

יש נוהגים לאכול ממצות מצוה שאוכלים בליל הסדר וידן .

י. לא יאכל בר"ה דבר חמוץ ולא תבשיל מבושל בדבר חמוץ, וכן יזהר מפירות חמוצים כגון רמונים ענבים ואגסים, וכתב במטה אפרים דה"ה שלא יאכל פרי שלא נגמר עדיין בשולו [טו]. וכן לא יאכל אגוזים דאגוז ג' חטא וגם מרבה כיחה וניעה

עיונים והארות

דאורייתא בגין מיכלא אחרא דאיהו חמץ, דהא ביומא דא דר"ה ההוא חמץ סלקא ומקטרגא עליה דבר נש ואלשין עליה ואיהו קיימא ביומא דא מקטרגא על עלמא, וקודשא בריך הוא יתיב בדינא על כלא ודאין עלמא, ע"כ.

אם כן ראוי והגון שביום ר"ה נאכל מצת מצוה בתוך הסעודה לזכרון לפני ה' כדי שיהיה למגן וצנה בעדינו להושיע משופטי נפשנו, ולהוציא לאור משפטינו, ונזכר ונכתב בספר חיים טובים עם כל ישראל אחינו אכ"ר.

טו. בא"ח (שם אות ה). והגאון החיד"א כתב במורה באצבע (סעי' רנד), יש מנהג שלא לאכול בראש השנה שום דבר חמוץ אפילו לימונים. ע"כ.

ולגבי אכילת דבר חריף, עיין ב"לקט יושר" (לרבי יוסף יוזפא, חלק או"ח עמוד 124 דפוס ברלין שנת תרסג) שכתב זה הכלל כל דבר חריף אינו אוכל כל עשרת ימי תשובה רק מיני מתיקה.

שני של ר"ה חתיכות אתרוגים, לברך שהחיינו בקידוש על פרי חדש. והכי פשיטא ליה להרב שער אפרים בתשובה (סי' לה), שמברכים על האתרוג שהחיינו, אע"פ שהוא דר באילנו כל השנה. ע"ש. [וזה שלא כמ"ש בשו"ת הלק"ט ח"ב סי' רנז, שאין לברך שהחיינו על אתרוג, מפני שהוא דר באילנו משנה לשנה. וכ"כ הרב חסד לאלפים (סי' רכה סעיף כ, דף קלז ע"ב)].
וע"ע בשדי חמד (סי' ב סוף אות ד), ונהרא נהרא ופשטיה.

יד. בן נהג רבי חיים פלאג'י זצ"ל לשמור מהמצות כדי לאכול בראש השנה מהמצה שנעשית לשם חג הפסח, וכמו שכתב בספרו חיים לראש (עמוד קז אות י) ודבר זה למדתי ממה שכתוב בזוהר הקדוש (פר תצוה דף קפג:) וז"ל: ואלמלי הוּו נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אלין לא הוּו עיילין בדינא לעלמין, ביומא דראש השנה דאיהו יומא דדינא דלאו איהו אלא לאינן דלא נטלו מיכלא דאסוותא ושבקו לאסוותא

ומבטלים התפילה וטזו. וכן לא יאכל כבוד ויזו. וכן לא יאכל ענבים שחורות ויחו.

יא. מנהג טוב לאכול בשר שמן ומיני מתיקה לסימנא טבא, אך לא ירבה בהם למלאת כריסו אלא "טועמיה חיים זכו", וישתה שתיות עריבות ע"פ הכתוב בעזרא "אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדוננו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם", דפסוק זה נאמר על יום ר"ה ויטו.

יב. יש נוהגים לאכול דגים בראש השנה, ואומרים עליו "יהי רצון מלפניך ה' או"א שנפרה ונרבה כדגים", ויש נוהגים שלא לאכול דגים, כי מצינו בפסוק "דאג" (נחמיה יג, טז) כתוב מלא והוא לשון דאגה, ומכל מקום אם חל בשבת נוהגים לאכלם וכו'.

עיונים והארות

עיין בדברי הגאון החיד"א בברית עולם על ספר חסידים (שומר הברית, סימן אלף קנ"ג) מה שכתב בסוד האגוז, דהמזיקים שורים בו כי רמז לח"ט, אך ישראל נמשלו לאגוז כי יצר הרע אדוק בו ועם כל זה מתגברים עליו והוא לשבח ע"כ.

יז. **יפב** ללב (סי' תקפג אות ז).

יח. יש נזהרים לא לאכול ענבים שחורות משום מה שכתוב בגמ' (ברכות נו:): הרואה ענבים בחלום, לבנות בין בזמנן בין שלא בזמנן יפות, שחורות בזמנן יפות שלא בזמנן רעות. ועיין בספר מעשה רב להגר"א (אות רד) ובספר כף החיים (סי' תקפג ס"ק כא) כתב דבר"ה לא יעלה על השולחן ענבים אדומות, אבל לבנים אפשר.

יט. **בא"ח** (שם אות ה).

כ. **כ"ב** הגאון החיד"א בספרו ברכי יוסף (סי' תקפג, אות ה) בשם חידושי הרשב"ץ (ראש השנה לב). שאין לאכול דג כי יש לחוש לשמו, כי מצינו במקרא (נחמיה יג, טז) כתבו דאג במקום דג והיינו לשון דאגה, והניף ידו שנית במחזיק ברכה (שם ב) והוסיף ראה מתיקוני הזוהר הקדוש (תיקון כ' וכא דף ע:): דכורא דג, נוקבא דגה, ויתפלל יונה ממעי הדגה מכפנא

טז. **כ"ב** הרמ"א (סי' תקפג, סעי' ב) בשם מהרי"ל יש מדקדקים שלא לאכול אגוזים שאגוז בגימטריא חטא, ועוד שהם מרבים כיחא וניעה ומבטלים התפלה.

ובמטה אפרים (סי' תקפג, אות ג) כתב נוהגים שלא לאכול אגוזים ולוזים בין הגדולים ובין הקטנים כי אגוז בגימטריא חטא, וגם מרבים כיחא וניעה המבטלים התפלה, ומטעם זה אין לאכול פולים וקטניות המרבים כיחא וניעה בראש השנה בין בלילות בין בימים, כי בראש השנה צריך שתיקה ביותר לכיון מה שאומר השליח ציבור ומכל שכן בעת תקיעת שופר שעל ידי חיכוך כגון להוציא כיחא וניעה מתבטלים השומעים. ע"כ.

והגאון החתם סופר (בהגהותיו שם) כתב טעם נוסף והוא משום דאמרו רז"ל (ילקוט שמעוני דניאל תתר"ס) אל גינת אגוז ירדתי, למה נמשלו ישראל לאגוז? מה האגוז הזה שחוק לתינוקות ותענוג למלכים, כך ישראל כשהם זוכים והיו מלכים אומינין באדין מלכא נבוכדנצר נפל על אפופיה ולדניאל מגיד, וכשהם חוטאים הייתי שחוק לכל עמי. ע"כ.

יג. בליל ר"ה טוב לקרוא על השולחן קודם שיטול ידיו למים אחרונים מסכת ר"ה שהם ד' פרקים של משנה וכאן. וכן יעשה גם בסעודת שחרית ובליל שני וביום השני, ואם הוא שבת יקרא גם ד' פרקים ממסכת שבת כמו בכל שבת [כב]. וזוהר ללמוד המשניות בנעימה, וכן יאמר לשונות הזוה"ק שסידר הרי"ח זלה"ה בלשון חכמים לאמרם על השולחן וכגו'.

יד. בליל ר"ה ישביע עצמו מדברי תורה "ושבע ילין בל יפקד רע" וכדו', ולא יעשה ת"ה בליל זה רק אם ארע לו טבילת מצוה.

עיונים והארות

כא. כ"ב שעה"כ (דף צ ע"א) וז"ל: בליל ר"ה טוב לקרוא על השולחן קודם שיטול ידיו למים אחרונים מסכת ר"ה שהם ד' פרקים של משנה, ותכוין כי הם ד' פרקים כנגד ד' אותיות הוי"ה, וכנגד ד' בחינות שיש אל המלכות, ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל פעם אחת, שאלו ד' בחי' הם סוד ארבע אותיות של שם אדנ"י, וכנגדם הם ד' פרקים של מסכת ר"ה הנזכר, וכונה זו צדין לכוין בקריאתם בליל ר"ה על השולחן.

כב. בה"ח (סי' תקפג ס"ק ג)

כג. בא"ח (שם אות ח).

כד. פע"ח (דף קלח ע"ג). וכ"כ ביסוד ושורש העבודה (שער האיתון פרק א בסופו) וז"ל: והימים האלו לא יעבור מלהשביע עצמו מדברי תורה קודם שכיבתו, שלא יבשרוהו, חס ושלום, בשורות רעות בחלומו (עיין ברכות יד.), ויצטרך להתענות ימי ראש השנה כל ימיו. ויאמר קודם השינה ארבעה מזמורי תהילים הראשונים בכונה עצומה, כי גם בכל השנה נכון לאמרם, כי הם מסוגלים שלא יבא לידי קרי, רחמנא ליצלן, ומה גם בראש השנה. ע"כ.

דעניותא, דדאגה דילהון מן עניותא מדוחקא יפקון מן גלותא. ע"כ.

אולם רבנו דוד אבודרהם ז"ל (סדר תפלת ראש השנה) כתב "ויש נוהגים לאכול ראש כבש ודגים ומיני מתיקה, ודגים לפרות ולרבות כדגים". ע"כ.

וב"ב באליה רבה (סי' תקפג, ב) ובשלחן ערוך רבנו זלמן (שם, ב) וכתב ערוך השלחן (שם א) ומהדגים יש מהדריים אחר מין דג שקוראין כרת והוה כמו כרת.

ובר"ב מהר"ח פלאגי' (מועד לכל חי סימן יב, יט) אם חל ר"ה בשבת אני נוהג לאכול דגים, וכל אחד יעשה כמנהגו, ומי שאינו אוכל דגים בראש השנה יאמר בשבת תשובה או באיזה מהלילות מעשרת ימי תשובה, אם יש לו דג יאמר "שירבו זכויותינו, ונהיה לראש". וכן כתב בספרו "רוח חיים" (סימן תקפג אות ה) אם חל ר"ה בשבת יאכל דגים ולא יבטל מנהגו, ואז יאמר "שירבו זכויותינו כדגים", וכשיאכל ראש הדג יאמר "שנהיה לראש ולא לזנב".

הלכות ומנהגי שחרית דר"ה ויומו

- א.** יתגבר כארי לעמוד באשמורת זו ולעסוק בתורה כפי יכלתו, ובעלות השחר יכוין את יחוד הזכירה שנתבאר בשער היחודים, כי בזה יקנה הזכרון במוחו היטב, ומכיון שאין ישנים ביום ר"ה, צריך להזהר שיתעורר משינתו בלילה קודם עלות השחר [א].
- ב.** ביום ר"ה בבוקר מקיפים את התיבה ז' פעמים כמעשהו בחול, ואפילו כשחל להיות בשבת [ב].
- ג.** טוב לומר לפני התפילה בראש השנה ויום כיפור פיוט אדון עולם ככוונה שיש בו סגולה שתקובל תפילתו ברחמים וברצון [ג].
- ד.** נכון מאד להתאמץ לכל הפחות בימי ראש השנה, וכן בעשרת ימי תשובה וביום הכיפורים, באמירת פרכת העקידה בנחת מילה במילה, וכוונה, כי מעלת אמירתה גדולה, ומסוגלת לכפרת עוונות. ובפרט ביום הזה, שיש אומרים שיצחק אבינו נעקד בראש השנה. וגם יאמר פסוק ושחט אותו על ירך המזבח וגו' שאמר הקב"ה, בין איש ובין אשה, בין עבד ובין שפחה, בשעה שהן קוראין את המקרא הזה, צפונה לפני ה' זוכר הקדוש ברוך הוא עקידת יצחק בן אברהם [ד].

עיונים והארות

לפניו. וי"א אף יצר הרע משלים איתו. ובס' מועד לכל חי (סי' יג אות יח) הביא מספר הזכירה (דף ט סוף ע"ב) בשם רב שרירא גאון, שכל המכוין בעת התחלת אדון עולם, בזה ידוע שתפילתו נשמעת ואין שטן ומקטרג בו, ואויביו נופלים תחתיו, וי"א אף יצר הרע משלים איתו. אדון עולם, גימטריא אין סוף, אדון עולם אשר, ראשי תיבות גימטריא ע"ב, וסופי תיבות מר"ן, ונרמזים בו ארבע עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. אשר מלך אותיות מיכאל, הוא מוליק כל התפילות, ומקריב קרבנות לה' יתברך, וע"י זה מוחל עונות. ועכ"פ אם לא יכול לכוין כל פעם, יזהר לכוין בר"ה וביוהכ"פ, וביותר יזהר השליח ציבור בזה. ע"כ.

ד. ראה בטור ובש"ע (סי' א סעיף ה), שטוב

א. פע"ח. בא"ח (שם אות יא) והוא אחד מחמש השכמות שצריך האדם לקום בימים אלו קודם הנץ והם ר"ה יוה"כ הושענה רבה פורים ותשעה באב וכמבואר בשערי תשובה (סי' תרס"ד, ס"ק א). בשם הא"ר. ועי' מ"ש בזה הילקו"י (ימים נוראים מהדורה תשע"ה עמוד ש).

ב. רב"ש מנהגי בית א-ל (אות עא), פת"ע (דף צב ע"ג).

ג. האליה רבה (סי' מו אות טו) הביא מספר מטה משה (סי' לא) שכתב: מצאתי, כל מי שמכווין בעת התחלת אדון עולם, כתב רב יהודה חסיד ורב האי ורב שרירא גאון, ערב אני בדבר שתפלתו נשמעת, ואין שטן מקטרג על תפילתו, ואין לו שטן ופגע רע בר"ה ויום הכיפורים בתפלתו, ואויביו נופלין

- ה. בראש השנה ויוה"כ אומרים המזמורים כמו שב"ק, ואין מוסיפין שום מזמור כפי שיש נוהגים להוסיף מענינא דיומא והו'.
- ו. קודם "ה' מלך" וכו', יאמר "ה' הוא האלהים ה' הוא האלהים" ב"פ וחו'.
- ז. יתאמץ בכוונת התפלה ביותר בימים קדושים אלו. וכתב החיד"א שתפילות ראש השנה ויום הכפורים עומדים לאדם במשך כל השנה בכל עת שיצטרך. וכל תפלות השנה כלולים בתפלות אלו. ובימים נוראים וקדושים כאלו ישם נפשו בכפר בכוונת פירוש התיבות, ובזה מעלים התפילות הפסולות של כל השנה. ואין די שיתעורר בפיוטים ובתפילות החדשים של ימים אלו, אלא גם בתפלה הסדורה בכל יום, כמו הקרבנות ופסוקי דזמרה וקריאת שמע ותפלה וכו'.

עיונים והארות

לומר עם הקרבנות פסוק זה, ושחט אותו על ירך וגו', כדאמרינן בויקרא רבה (ב ט), אמר הקב"ה, מעיד אני עלי שמים וארץ בין גוי בין ישראל בין עבד בין אמה, בשעה שהן קורין מקרא זה צפונה לפני ה', אני זוכר עקדת יצחק בן אברהם. ע"כ.

ה. **רב"ש** (שם אות עג), פת"ע (שם).

ו. **סידור** הרש"ש זיע"א, כה"ח (סי' תקפ"ב ס"ק יג) וכן הוא המנהג בכל עשי"ת.

ז. **כתב** החיד"א בספר חומת אנך (פרשת וילך), שתפילות ר"ה ויוהכ"פ, יצטרכו ליחיד בכל עת. לכך אנו אומרים קבל צלותין ובעותין בעידן עקתין. והביאו רבינו חיים פלאג"י (מועד לכל חי סי' יג). והביא עוד מס' ליקוטי יקרים, ועוד צריך אני לעורר בענין התפילות של ר"ה ויוהכ"פ, שהעולם אומרים אותם באמת בהתעוררות גדול. אך עיקר מגמתם שהם מתעוררים הוא בפיוטים ובתפילות החדשים הנאמרים במחזור, אבל התפילה הסדורה בפסוקי דזמרה והקרבנות וק"ש ותפילה. הם אומרים במרוצה כמו בכל השנה. ואינם יודעים כי זה העיקר וזה התוספת, ואיך יקובל התוספת בלתי העיקר. ובדרושים של הרב

לומר בכל יום פרשת העקידה. והטעם במה שקורין בכל יום פרשת העקידה, הוא כדי לזכור זכות האבות לפני הקב"ה, וגם להכניע יצרו לעבוד את השי"ת, לעקוד את היצה"ר, להיות לבו של אדם כפוף, כמו שמסר יצחק נפשו. וכמ"ש מרן בב"י שם.

ובזוה"ק אמרו שכביכול הקב"ה אומר למזיקין, ואל תעשה בו [בישראל] מאומה, וכן בפסוק ויעקוד את יצחק, לכיון בה שכמו שאברהם אבינו היה איש החסד ועקד את יצחק, שהוא בבחינת דין וגבורה, כך הקב"ה יעקוד את הדינים והגבורות. ובבראשית רבה אמרו, אמר אברהם להקב"ה, יהי רצון מלפניך, שבשעה שיהיו בני יצחק באין לידי עבירות ומעשים רעים תהיה נזכר להם העקידה, ותתמלא עליהם רחמים וכו'. ע"כ.

ומרן החיד"א בצפורן שמיר (סי' כ') כתב, דטוב לומר פרשת העקדה, כי טוב וסלח, כדכתב ז"ל דאם שב בתשובה בכונת אמירת העקדה יכופר עונו.

ובב"י (או"ח סי' א) הביא מהר"י בר יקר, שטוב

ח. בשעת הוצאת ס"ת יעמוד ויקרא ג"פ י"ג מידות, ואח"כ יאמר, רבש"ע מלא כל משאלותי לטובה ומחול כל עונותיו והפק רצוני ותן שאלתי לי ולבני ביתי לטובה, ותן לי חיים טובים וארוכים בכבוד ובמנוחה ביראתך ובתורתך בשלוח בהשקט ובטחה, ופדני מכל צרה ויגון ומות ומכל שעות רעות המתפשטות ויוצאות לעולם והבוטח בה' חסד יסובבנהו אכ"ר. ויאמר ואני תפילתי ג"פ וכן יאמר שאלתו ג"פ. ואח"כ יאמר ג"פ כ"ד שמות היוצאים מכ"ד ספרי הקודש וזו נוסחה י"פ ע"נ י"ע בשורק פ"נ בקמץ וכו' וכו'.

ט. בשעת פתיחת ההיכל יאמר שתיים עשרה פעמים פסוק "לעולם הוי"ה דברך נצב בשמים", וצריך לכוין באלו האותיות של השם ובניקודו, ניקוד דברך, ויכוין באמרו י"ב פעמים, כנגד י"ב פרצופים, והכוונה היא מלמטה למעלה עד ע"י, ויכוין להתפלל לא"ס ב"ה המלוכש בהם, שיניח גזירותיו הקשות והרעות בשמים, ולא יוריד לארץ שום גזירה רעה, רק גזירות טובות, וזהו דברך נצב בשמים. וצריך שיזכיר את השם כאלו הוא כתוב לפניו בכתובה אשורית אותיות גדולות וכו', ואחר שישלים י"ב פעמים יאמר יה"ר וכו' וכו'.

י. קוראים בס"ת ה' גברי בפרשת וירא "וה' פקד את שרה" וכו', ואם חל בשבת קוראים שבעה[י]. וביום השני קוראים "ויהי אחר הדברים האלה" וכו', ואחר הקריאה אומר החזן קדיש לעילא, והמפטיר קורא בספר שני בפרשת פנחס "ובחודש השביעי" וקדיש לעילא, וההפטרה דיום א' בשמואל א' ויהי איש אחד וכו', ודיום שני בירמיה ל"א "כה אמר ה'" וכו' ויא.

עיונים והארות

- ח. פע"ח (דף קכח ע"ג).
 ט. סידור הרש"ש זיע"א.
 י. שו"ע (סי' תקפ"ד סעי' ב) והטעם לפי שבר"ה נפקדו שרה, רחל וחנה.
 יא. שו"ע (סי' תר"א סעי' א) והטעם כדי לזכור תקלות מנחות שנפסלו מחסרון כונה.

יא. בתפילת מוסף בכתר בתיבת "איה" יכוין בשם יְהוָה בקיבוץ וקמץ, והם בגימ' מ"ו, וישאל אחת משלש בקשות שהן: השגה בחכמה, או בנים תלמידי חכמים, או עושר מופלג לעבודתו יתברך ויבן.

יב. כשאומר במוסף ר"ה פסוק ה' צבאות יגן עליהם וכו' יעשה תנועה של סוף פסוק כי זהו פסוק בזכריה וזה סיומו, אבל מש"כ אח"ז ה' צבאות יגן עליהם וכו' זהו בקשה, וכשאומר "ואתם הדבקים" וכו', כשיגיע לאות ת' של תכתבנו ידלג תיבת היום דאין להחזיק עצמו כצדיקים גמורים שנכתבים בר"ה וכנזכר בלבוש ז"ל, ויזהר לומר "ותכתבנו ברחמיך לחיים טובים" בשביל הראשי תיבות שלא תהיה תל"ט וכן באות ה' יאמר "היום תפקדנו ברחמיך לחיים טובים".

יג. אחר החזרה אומר הש"ץ קדיש לעילא, ותוקעים תשר"ת תש"ת תר"ת פעם אחת, ואח"כ אומר הש"ץ תענו ותעתרו וכו' תתקבל צלותא וכו', ואחר הקדיש אומרים כל ישראל וכו' אין כאלהינו וכו' ופטום הקטורת תנא דבי אליהו וכו', וקדיש על ישראל וברכו ותוקעים תרועה גדולה, ואח"כ אומרים עלינו לשבח וכו' [יג].

יד. אין ישנים ביום ר"ה, וצריך להזהר שיתעורר משינתו בלילה קודם עלות השחר, ואם יש לו כאב הראש או שאר מיחוש שמוכרח לישן ביום יתאפק וישן אחר הצות היום, וההולך בטל כישן דמי [יד].

עיונים והארות

פירושו שישאל שיתנו לו א' מג' שאלות שירצה לשאול ולא יותר ובהכרח יענו ויתנו לו א' מהם. גם יכוין לשם י"ה בקיבוץ וקמץ אשר הם ד' יודין ופתח שהם בגי' מ"ו וזה יכוין בב' אותיות י"ה הרמוזים במלת איה ולא ידעתי אם זה כתבו מורי ז"ל בתחילת ימיו אשר עדיין לא נכנס בפרדס החכמה אלא העתיק זה מספרים אחרים ולזה דעתי נוטה. עכ"ל.

יג. סידור הרש"ש (ח"ז דף פ' ע"א).

יד. כתב הרמ"א (סי' תקפ"ג סעי' ב) וז"ל: וגם נוהגים שלא לישן ביום ראש השנה, ומנהג נכון הוא. ע"כ. משום דאיתא בירושלמי מאן

יב. שעה"כ (דף ק ע"ב) וז"ל: גם זה מצאתי בחזרת מוסף ש"ץ ביוה"כ כתוב מבחוץ מכנגד איה מקום כבודו עשוי סימן על תיבת איה כזה ומבחוץ כתוב וז"ל יר"מ אבינו שבשמים שתמלא את שאלתי ובקשתי כו' ולא מצאתי יותר מאלו התיבות הנזכר פה ובמחזור שלו אחר מצאתי כתי' עצמו שמסיים בנוסח זה שתמלא את שאלתי ובקשתי בשם י"פ ע"נ ה"ת כסדר שכתבתי לעיל גם זה מצאתי בספר המחזור של מורי ז"ל ממנהג אשכנזי בתפילה יום הכפורים וז"ל ביוה"כ בשעה שהש"ץ אומר איה מקום כבודו ישאל א' מג' שאלות שירצה לשאול ויאמר בשם יה והם קיבוץ קמץ והם בגי' מ"ו ונלע"ד

טו. יש נוהגים לגמור כל התהילים [טו]. ויש נוהגין ללמוד התהילים בכנופיה משום דבכל עשרה שכינתא שריא ובלתי הפסק דיבור מתחלה ועד סוף, ואחר כך לומדים אדרא רבא וביום שני אדרא זוטא [טז].

עיונים והארות

שראיתי למורי ז"ל שאחר חצי היום שכב על מטתו וישן עכ"ל. וכן הוא בפרי עץ חיים (שער כ"ד סוף פרק ג'). והביא דבריו מגן אברהם (ס"ק ו'). וכה"ח (ס"ק ל"ו).

והרב שמן ששון (חלק ג') על שער הכוונות (בריש דרושי ראש השנה אות י"ד) כתב שאין זה אלא עד חצי היום וכו' נראה שהוא ביום שני אך לא ביום ראשון כלל וכו' יעו"ש. כתב הכה"ח (ס"ק ל"ו) לענ"ד נראה דאין חילוק בין ראשון לשני דכיון דנגמר המשכת המוחין של בחינת אותו היום על ידי התפילות והתקיעות לא יש עוד פחד ויכול לישן. אכן מי שאינו נצרך כל כך לשינה ורוצה להחמיר שלא לישן כלל ביום ראשון הוא היותר נכון.

ובתב הבא"ח (פר' נצבים אות י"א) אין ישנים ביום ר"ה, וצריך להזהר שיתעורר משינתו בלילה קודם עלות השחר, ואם יש לו כאב הראש או שאר מיחוש שמוכרח לישן ביום יתאפק וישן אחר חצות היום.

והב"ח (סי' תקצ"ז אות א') הביא שהר"ם היה ישן בראש השנה. וסמך עליו המ"ב (ס"ק ט') בשם החיי אדם (כלל קל"א סעי' י"א) דאם ראשו כבד עליו ישן מעט אם א"א לו.

טז. חיי אדם (כלל קל"ט סעי' י"א) מ"ב סי' תקפ"ג ס"ק ט') כה"ח (ס"ק ל"ח).

טז. כה"ח (שם).

דדמיך בריש שתא דמיך מזליה. (מ"ב ס"ק ט'). ופירש הערוך דמיך שהוא לשון שכיבה. ובספר נוהג כצאן יוסף (ראש השנה אות ט"ז עמוד ע"ר) כתב לפיכך נוהגין שלא לישן בר"ה דמזלו ישן ואינו יכול ללמד סניגור בשבילו. ועוד שכשישן נשמתו עולה למעלה ופן אולי יתחייב בדין ויתעכב שם.

כתב בספר אבן שועיב (דרשה לר"ה פט ע"ג) בשם הרמב"ם ז"ל (הל' תשובה פ"ג ה"ד) כי בתקיעת שופר יש רמז לדין כמו עורו ישנים מתרדמתכם רצונו לומר כי השעה צריכה הערה כמו שנאמר (עמוס ג ו) אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו מכאן כתוב בירושלמי שאסור לאדם לישן בראש השנה כדאמר התם איך בר נש דדמיך בריש שתא ועוסקים בדיניה ועוד יש לומר כי הוא מורה עצלות כדכתיב (יונה א ו) מה לך נרדם וגו' עכ"ל. (ב"ח סי' תקצ"ז)

ובתב רבינו האר"י ז"ל בשער הכוונות (דף צ' ע"א) וז"ל, ענין השינה בראש השנה נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שאין לישן ביום ראש השנה לפי שזעיר אנפין הוא ישן למעלה (ר"ל כי בחינת הסתלקות המוחין נקרא שינה בלשון המקובלים כנודע) עד שמתעורר על ידי תקיעת שופר וכו', האמנם נלע"ד ששמעתי גם כן ממורי ז"ל שאין זה אלא עד חצי היום ומאז ואילך יכולין לישן כי כבר נתעורר זעיר אנפין (ר"ל על ידי המשכת המוחין דהיינו אורות של בחינת היום) על ידי התקיעות דמיושב ומוסף, ואני זוכר

סדר התשליך

א. המנהג שנהגו לילך ביום א' דראש השנה מעט קודם שקיעת החמה, אצל הים הגדול או אצל מעיין או שאר מים חיים, וקורין אותו תשליך הנה הוא מנהג יפה ואו,

עיונים והארות

יוצרי ועל צווי אבי, חזר ואמר לאביו אבי ראה מה אומר לי זה, א"ל אל תשגיח עליו שאינו בא אלא ליעף לנו, מיד ויאמר יצחק וגו', ביום השלישי וכי מאחר שהדרך קרובה למה נתעכב שלשת ימים כיון שראה שלא קבלו ממנו הלך ונעשה לפניהם נהר גדול, מיד ירד אברהם לתוך המים והגיעו עד ברכיו, אמר לנעריו בואו אחרי ירדו אחרי, כיון שהגיע עד חצי הנהר הגיע המים עד צוארו באותה שעה תלה אברהם עינו לשמים. ואמר לפניו רבש"ע בחרתני והוריתני ונגלית לי ואמרת לי אני יחיד ואתה יחיד על ידך יודע שמי בעולמי והעלה יצחק בנך לפני לעולה ולא עכבתי והריני עוסק בצוויך ועכשיו באו מים עד נפש אם אני או יצחק בני טובע מי יקיים מאמריך על מי יתייחד שמך, א"ל הקדוש ברוך הוא חיך שעל ידך יתייחד שמי בעולם, מיד גער הקדוש ברוך הוא את המעיין ויבש הנהר ועמדו ביבשה, מה עשה השטן אמר לאברהם ואלי דבר יגונב וגו' (איוב ד, יב) כך שמעתי מאחורי הפרגוד השה לעולה ואין יצחק לעולה אמר ליה כך ענשו של בדאי שאפילו אומר אמת אין שומעין לו, מיד וירא את המקום מרחוק, והיאך נראה מרחוק מלמד שמתחלה היה מקום עמוק כיון שאמר הקדוש ברוך הוא לשרות שכינתו עליו ולעשות מקדש אמר אין דרך מלך לשכון בעמק אלא במקום גבוה ומעלה ומיופה ונראה לכל, מיד רמז הקדוש ברוך הוא יתברך לסיביות העמק שיתקבצו ההרים למקום אחד לעשות מקום השכינה, לפיכך נקרא הר המוריה שמירתו של

א. כ"ב בשעה"כ (דף צ ע"ב) ענין המנהג שנהגו האשכנזים לילך ביום א' דראש השנה אחר תפלת המנחה מעט קודם שקיעת החמה, אצל הים הגדול או אצל מעיין או שאר מים חיים, וקורין אותו תשליך הנה הוא מנהג יפה, ויותר טוב אם יהיה מחוץ לעיר ויעמוד על שפת הים או על שפת הבאר או המעיין, ויקרא שם ג"פ של מי א-ל כמוך וכו' תתן אמת ליעקב וכו' שבסוף מיכה המורשתי.

ומקור הדברים מהא דמובא במדרש תנחומא פרשת וירא (סוף סי' כב) וז"ל: ויקח את שני נעריו עמו. אמר, עד שאקרבנו ישמרו הם את הכלים קדמו השטן בדרך ונדמה לו כדמות זקן א"ל לאן אתה הולך, א"ל להתפלל, א"ל ומי שהולך להתפלל למה אש ומאכלת בידו ועצים על כתפו, א"ל שמה נשהה יום או יומים ונשחט ונאפה ונאכל, א"ל זקן לא שם הייתי כשאמר לך הקדוש ברוך הוא קח את בנך וזקן כמוך ילך ויאבד בן שנתן לו למאה שנה לא שמעת המשל מה שהיה בידו אבדו ומבקש מאחרים וא"ת יהיה לך בן אחר תשמע מן המשטין ותאבד נשמה שתחייב עליה בדין, א"ל לא משטין היה אלא הקדוש ברוך הוא יתברך היה לא אשמע ממך, הלך מעליו ונדמה לבחור ועמד על ימינו של יצחק א"ל לאן אתה הולך, א"ל ללמוד תורה, א"ל בחיך או במיתתך, א"ל וכי יש אדם שילמוד אחר מיתה, א"ל עלוב בר עלובה כמה תעניות נתענית אמך עד שלא נולדת והזקן הוא השתטה והוא הולך לשחטך, אמר אעפ"כ לא אעבור על דעת

ויותר טוב אם יהיה מחוץ לעיר ויעמוד על שפת הים או על שפת הבאר או המעיין^{וב}, ויקרא שם ג"פ של מי א-ל כמוך וכו' תתן אמת ליעקב וכו' שבסוף מיכה המורשתי^ג. וכן מנהג ק"ק בית אל יכב"ץ.

ב. המנהג לכפול פסוקי מי אל כמוך ג"פ, וכשאומרים "ותשליך במצולות ים כל חטאתם" מנערים שולי הגלימה או בגד העליון ע"ג הבור או ע"ג המעיין^ד.

עיונים והארות

מכילין דרחמי וכו' ומנהג טוב לומר אותם אחר מנחה קודם שקיעת החמה עכ"ל.

ב. ויש שנהגו לילך לנהר שיש בו דגים בדוקא ובטעם הדבר כתב הרב כתר שם טוב גאגין בהלכות ראש השנה (דף 206) וז"ל: משום זה הולכים אל הנהר שיש בו דגים ויש נותנין טעם כי לדגים אין גבינים ועיניהם פקוחות תמיד, כל זה כדי להתעורר עין פקיא דלעילא וכשם שדגים חיים נאחזים במצודה כך אנו נאחזים במצודת המות והדין ומתוך כך נהרהר בתשובה עכ"ל. ובדרכי משה (שם) כתב שהוא לסימן שלא תשלוט בנו עין הרע ונפרה ונרבה כדגים

ג. וצריך שתכוין בפירוש המילות איך נרמזים בהם מספר הי"ג תיקוני דיקנא כנודע, ובאד"ר נתבאר על סדר ה' ה' אל רחום וחנון וכו' ואלו הן מי אל כמוך א' נושא עוון ב', ועובר על פשע ג', לשארית נחלתו ד', לא החזיק לעד אפו ה', כי חפץ חסד הוא ו', ישוב ירחמינו ז', יכבוש עוונותינו ח', ותשליך במצולות ים כל חטאתם ט', תתן אמת ליעקב י', חסד לאברהם יא', אשר נשבעת לאבותינו יב', מימי קדם יג'. וכשאומר "ותשליך במצולות ים כל חטאתם" תכוין שיושלכו כל חטאתיך ועוונותיך, וגם המקטרג העליון יושלך במצולות הים העליון כן לסיבה זו הוצרך לאמרו על הים או על המים חיים (שעה"כ דף צ' ע"ב).

ד. והוא ע"פ מה דאיתא בזוהר באתערותא דלתתא יהיה אתערותא לעילא וכשם שמנער

הקדוש ברוך הוא יתברך נעשה הר.

ולבן נהגו לעשות תשליך ביום ר"ה כדי להזכיר העקדה שהייתה ביום ראש השנה.

וב"ב הדרכי משה (סי' תקפג אות ב) בשם המהרי"ל שנהגו לילך אל הנהר ולומר תשוב תרחמנו וגו' זכר לעקידה שעבר אברהם במים עד צוארו ואמר הושיעה ה' כי באו מים עד נפש. והובא ברמ"א (שם סעי' ב').

והרמ"א בספר תורת העולה (ח"ג פרק כ"ו) כתב ומנהג ישראל תורה היא במה שהולכים אל המים ואומרים תשליך במצולות ים וגו' להיות כי אין מצולת ים ניכר ענין בריאת העולם שהוא התהום וכו' והוא אשר חידש העולם כרצונו לתכלית ישוב הארץ וכו' לכך אנו הולכין על המים בראש השנה שהוא יום הדין לשום כל אחד על נפשו ענין בריאת העולם וכו' ומתחרט על ידי זה על כל עוונותיו וחטאים נמחלים וכו' ויש רמז לזה בזוה"ק פרשת אמור (דף ק"א) דאתחפי הוא חטאה דהאי זכאה באינון דאיקרונ במצולת ים כדאית אומר ותשליך במצולות ים כל חטאתם.

ויש שמצאו רמז לזה ממה שכתוב (נחמיה ח, א) "ויאספו כל העם כאיש אחד על הרחוב לפני שער המים" ואסיפה זו היתה ביום ראש השנה ככתוב שם (פסוק ב) "ויביא עזרא הכהן את התורה וכו' ביום אחד לחודש השביעי" עכ"ל.

ובפע"ח (דף קמא ע"א) הוסיף שאומרים י"ג

- ג. מנהג עיר קדשינו ירושלים ת"ו שאין בה מעיינות (בתוך העיר) שעושין תשליך על שפת הבור שהוא מקוה מים, ולפעמים אף שאין מים בכורות שכבר נגמרו, מנהג חסידי בית-אל יכב"ץ אשר בתוך העיר לעשות על שפת הבור אעפ"י שאין בו מים, והוא כיון שאינו אלא רמז בעלמא דעיקר הכוונה הוא אל ים העליון כנזכר והו.
- ד. עושין סדר התשליך אפילו אם חל ר"ה בשבת, אלא שיזהר שלא לטלטל המחזור ושאר דברים במקום שאין עירוב כהלכתו[ו].

עיונים והארות

עמוד מ"ג). ובילקו"י (ימים נוראים מהדורת תשע"ה עמוד ש"ג).

ו. דעת קיצור השל"ה (מסכת ראש השנה) והברכ"י (סי' תקפ"ג ס"ק ו') דלא יעשה תשליך בשבת, אלא ביום השני אחר תפילת המנחה, ואף שדעת המקובל מה"ר יוסף אירגאס לעשות תשליך בשבת, כתב בספרו יוסף אומץ (סי' טו"ב אות ג') דשב ואל תעשה עדיף.

וב"ב הפמ"ג (סי' תקפ"ג מש"ז ס"ק ג') והביאו המ"ב (שם ס"ק ח') ובקצת מקומות ראיתי כשחל יום א' בשבת הולכין בשני לנהר. ואפשר מפני שהנהר חוץ לעיר ומשום הוצאה שנושאין ספרים וכדומה לכך הולכין ביום ב'.

אולם דעת מהרי"ל (בדרשותיו בתשובה סי' קל"ו) ושו"ת שבות יעקב (ח"ג סי' מ"ב). והמטה אפרים (סי' תקצ"ח ס"ק ה') והבא"ח (פר' נצבים אות י"ב) שיש לעשות התשליך בשבת.

ובתב הכה"ח (סי' תקפ"ג ס"ק ל"א) בשם ספר פרי האדמה (חלק ד' דף ג' ע"ג) שכתב דגם לדעת קיצור השל"ה נכון לעשות בשבת, דלא קאמר אלא משום שמא יבואו ח"ו לידי חילול שבת, והיינו במקומם שיוצאים חוץ לעיר ובשבת איכא איסור הוצאה ואי אפשר שלא יכשלו, אבל בירושלים ת"ו שעושין בתוך החומה

בגדיו למטה על המעיין או על הבור, כך יתעורר הקל"י לעילא משורש נשמתו, ויושלוכו למצולות ים העליון ששם ס"מ ונחש כנודע. (כה"ח סי' תקפ"ג ס"ק ל).

ובסידור אהלי יעקב (דף קמט:): הביא סמך מן המקרא (נחמיה ה, יג) גם חצני (בגדי, רש"י) נערתו ואמרתני ככה יעדר האלהים וכו'. (וכ"כ בשו"ת תורה לשמה ס"ס לא. וע"ע בס' מטה משה סי' תתכ). ורבים נוהגים לקרוא התפלה שתיקן מרן החיד"א בספר צפורן שמיר (סי' יב) לאומרה עם התשליך, כאשר השבח השביח הגר"ח פלאגי' במועד לכל חי (סי' יג אות ע) את אמירתה שמביאה להתעוררות בתשובה. ילקו"י מועדים. (עמוד לה)

ה. כה"ח (שם), וכן מנהגינו בק"ק חסידים "נהר שלום" תכב"ץ מזמן מו"ר המקובל האלהי הגר"מ שרעבי זצוק"ל לעשות תשליך אחר תפילת מנחה, ויוצאים מבית הכנסת בכנופיא כל הקהל לאחד מחצרות הבתים הסמוכים להשיבה שיש בהם בור מים, ופותחים מכסה הבור ועושים סמוך אליו התשליך.

ובמקום שאין באר וכדו' טוב שיעשו ליד ברז מים פתוח כיון שהוא מחובר והוי ניצוק למים רבים. וכמו שכתב האול"צ (ח"ד

- ה. אם נאנס ולא עשה התשליך ביום הראשון יעשה ביום השני אחר מוסף וזו.
ו. הנשים אינן צריכות ללכת ל"תשליך", ושב ואל תעשה עדיף, כדי למנוע תערובת של אנשים ונשים יחדיו וחו.

עיונים והארות

שיעשהו אחר תפילת מוסף, אחר כל התקיעות כולם, כי רק ביום ראשון איכא טעמא לעשותו בשעה י"ב מן היום.

ח. כ"ב בילקו"י (ימים נוראים מהדורה תשע"ה עמוד ש'). והביא בשם קצה המטה (סי' תקצח ס"ק ז). וז"ל שם (בשם זכרון אברהם): ונ"ל דלקטנים ונשים אין חיוב לילך על הנהר רק מכח המנהג עוקרים הרים ע"ז וכו', ומ"מ מה שנשתרבו המנהג השנשים הולכות אז ג"כ בבת אחת לתשליך, הוא בודאי מנהג בורות, כי באים ע"י זה לערבוביא האנשים עם נשים, וכבר כתב בהקדמת ספר צבי לצדיק, שהגאון בעל חכם צבי ז"ל ציוה בפירוש לבנותיו להיות נמנעות בר"ה מלילך לתשליך, ובודאי מטעם הנ"ל. ושמעתי ללמד קצת זכות דאולי אימת הדין מועיל גם בר"ה, עיין באו"ח (סי' רעה סעיף ח) ובערך לחם שם. אולם בעוה"ר אוי לעינים שכך רואות ביום הקדוש הזה, שנעשה להם תשליך כמו טיול לגנות ופרדסים והוא ממעשה שטן ר"ל וכו', ע"ש. ודבר זה מוטל על פרנסי העיר ומנהיגיה להשגיח ע"ז, וכל מי שאפשר בידו למחות וכו'.

ובספר אשרי האיש (ח"ג עמ' פו) כתב, שגם הנשים חייבות באמירת התשליך, וימצאו להם מקום צנוע לאומרו. ע"כ. [אלא שלא היה לו לתפוס לשון חייבות בדבר שהוא מנהג].

אדרבא יום ראשון עדיף וגם כשחל בשבת יעו"ש. וכן כתב הרוח חיים (אות ו'). וכן נמצא כתוב בכת"י הרב מוהר"י ענתבי ז"ל בשם רבינו הרש"ש ז"ל (בא"ח שם אות י"ב). וכן הוא מנהג בית אל יכב"ץ אשר בעיר קדשנו ירושלים ת"ו ההולכים על פי דברי האר"י ז"ל שעושין תשליך ביום ראשון דראש השנה אף כשחל בשבת.

ורק יזהר שלא יוציא שום דבר מחוץ לעירוב. ואף אם חל בחול והולכים לנהר שיש בו דגים לא יקחו עמהם פת או דבר אחר לזרוק לדגים. (מטה אפרים שם. מו"ר מופת הדור שו"ת יביא אומר ח"ד חאו"ח סי' מז).

ז. בא"ח (שם אות י"ב). בשם שו"ת תורה לשמה (סימן קמה) דשפיר מצי לעשות ביום שני היכא דנאנס, וגם אם נאנס ביום שני יעשה ביום שלישי, יען כי הארת י"ג מכליל דרחמי אשר בכוחם אנחנו עושין הסדר הזה, הם מתגלים בימים אלו של עשרת ימי תשובה. ולכן יש לנו כח לעשות סדר התשליך, וכמ"ש בספרא דצניעותא (דף קע"ז בפרקא תניינא) וז"ל: בזמנא דמטא תשרי בירחא שביעאה משתכחי אלין תליסר בעלמא עלאה, ומתפתחי תליסר תרעי דרחמי בההוא זמנא, דרשו ה' בהמצאו כתיב. ע"ש. נמצא כי בעשרת ימי תשובה משפיעים י"ג תיקוני דיקנא בעולם האצילות, ועי"כ כתיב בהו דרשו ה' בהמצאו, שאפילו היחיד השב בתשובה מתקבל ברצון כמו הציבור. מיהו ביום שני נראה

הלכות ומנהגי עשרת ימי תשובה

- א.** מתענים למחרת ר"ה והוא תענית ציבור. והוא הנקרא צום גדליה^א ו**א**.
- ב.** בעש"ת אומר המלך הקדוש, המלך המשפט, לפי שהקב"ה יושב על כסא דין בימים אלו, ובשבת שבינתיים, בערבית, יאמר בברכת מעין שבע המלך הקדוש ו**ב**.
- ג.** אם טעה וחתם "האל הקדוש", ובתוך כדי דיבור (שלום עליך רבי) נזכר, ואמר "המלך הקדוש", יצא. ואם לא נזכר אלא אחר שיעור זה, חוזר לראש התפלה, כי שלשת הברכות הראשונות כולן ברכות השבח הן, ונידונות כברכה אחת, הילכך הטועה באחת מהן, דינו לחזור לראש התפלה. וכן אם "נסתפק" בתפלתו אם אמר המלך הקדוש, או האל הקדוש, צריך לחזור לראש התפלה^ג. ואם נסתפק וסיים תפלתו

עיונים והארות

הגבורות והתגברותם שם לכן כשחל יום שלישי בשבת נדחה תענית צום גדליה ליום רביעי.

ב. שו"ע (סי' תקפב סעי' א-ג). ובגמ' ברכות (יב:) אמר רבה בר חנינא סבא משמיה דרב, כל השנה כולה אדם מתפלל האל הקדוש ומלך אוהב צדקה ומשפט, חוץ מעשרה ימים שבין ר"ה ליוה"כ^פ, שמתפלל המלך הקדוש והמלך המשפט. ופירש רש"י, המלך הקדוש, לפי שבימים אלה הוא מראה מלכותו לשפוט את העולם. ע"כ.

ג. וכן פסק מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (ימים נוראים הלכות עשרת ימי תשובה הלכה ג). ומו"ר האור לציון (פ"ו תשובה א) והוא מדברי השו"ע (סי' תקפב סעי' א-ב).

אולם במטה יהודה (שם) כתב, דהיינו דוקא בלא התחיל ברכה אחרת, אבל אם התחיל, אפילו נזכר בתוך כדי דיבור חוזר לראש. והביאו בשערי תשובה (שם), ובמ"ב (שם ס"ק ז), ועל כן אם אמר תיבת אתה של אתה חונן או אתה בחרתנו או אתה קדשת ונזכר, חוזר לראש.

א. בגמ' ר"ה (יח:) רבי עקיבא היה דורש, "כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה... צום השביעי זה שלשה בתשרי שבו נהרג גדליה בן אחיקם (מי שהפקידו נבוכדנצר על דלת העם שנשארו בירושלים שלא חשש מהם נבוכדנצר שימרדו בו ובכך נכבתה הגחלת שארית פליטת ישראל שנשארו בארץ אחר החורבן בהמ"ק הראשון) ומי הרגו, ישמעאל בן נתניה הרגו, ללמדך ששקולה מיתתן של צדיקים כשריפת בית אלהינו. והובא בטור ונפסק ברמ"א (סי' תקמט ותרב). וכתב רבנו ירוחם שבר"ה נהרג, ומפני שאין מתענים בחג נדחה תעניתו ליום חול. וכן הוא בכ"ח (שם ס"ק א).

והרב האריז"ל כתב בשעה"כ (דף צב ע"ב וע"ג). וזל"ש: ונמצא כי ביום הג' מתקבצות כל הגבורות שם בנינה שלה, והדינים גוברים, ותקיעת שופר כדי למתקן אין בו כשני ימים הראשונים, ולכן בו ביום נהרג גדליה בן אחיקם ולהיות כי גם בדעת שבה יש בה ג"כ קיבוץ

ואינו עוסק בתפלה אינו חוזר, ואם רוצה להחמיר יחזור על תנאי נדבה [דו].

ד. שליח ציבור שטעה ואמר האל הקדוש במקום המלך הקדוש, חוזר לראש התפילה. ויחזרו לומר קדושה, [ולא לתחילת ברכת אתה קדוש], וכדין יחיד שטעה [הו]. אמנם

עיונים והארות

כהוגן אלא ששהה בין הברכה להנאה בשתיקה בלבד, הילכך אין השחייה מפסקת, ורשאי ליהנות על סמך הברכה שבירך, אבל כאן ששינה את חתימת הברכה ממטבע שטבעו חכמים באומרו האל הקדוש, כיון ששהה שיעור כדי דיבור אין אמירת "המלך הקדוש" מתחברת ומצטרפת להזכרת השם של חתימת הברכה, ואי אפשר עוד לתקן את אשר עיות, ורק כשחזר בו בתוך כ"ד ואמר המלך הקדוש חזי לאצטרופי עם הזכרת השם, ואמירת "האל הקדוש" באמצע, הוי כתוספת שבח בלבד. ולפ"ז מה שהביא הכה"ח מההיא דסימן ר"ו לענין נידון דידן, לא קרב זה אל זה, ורב המרחק ביניהם הרחק כמטחוי קשת, וחלילה לסמוך על דברי הכף החיים בזה, היפך פסק מרן. וכן כתב מו"ר האור לציון (שם).

ד. מו"ר האור לציון (ח"ד פ"ו תשובה ב).

ה. בשו"ע (סימן ככו סעי' ג) כתב, כל מקום שהיחיד חוזר ומתפלל, שליח ציבור חוזר ומתפלל אם טעה כמותו, כשמתפלל בקול רם, חוץ משחרית של ראש חודש, שאם שכח שליח ציבור ולא הזכיר יעלה ויבוא עד שהשלים תפילתו, אין מחזירין אותו, מפני טורח הציבור, שהרי תפילת המוספין לפניו שהוא מזכיר בה ראש חודש. ע"כ. מבואר בדברי מרן, שדין שליח ציבור שטעה, כדין היחיד לענין חזרה. וא"כ כיון שיחיד שטעה ואמר האל הקדוש במקום המלך הקדוש חוזר לראש, וכמו שנתבאר לעיל, הוא הדין בשליח ציבור שטעה. וכן מבואר בשו"ע (שם סעי' ד), ששליח ציבור שטעה בג' ראשונות חוזר לראש, ע"ש.

ובכה"ח (שם אות ט) הביא דברי המטה יהודה וציין לעיין בהא דכתב בס"י כו (אות טז) ובס"י תפז (אות יב). וכתב מו"ר הגרב"צ זצוק"ל באול"צ (ח"ד פ"ו בביאורים לתשובה א) שכוונתו לדברי המג"א (בס"י רו ס"ק ד), שכתב דבדיעבד אם הפסיק בשתיקה בין ברכת המצוה לעשייתה או בין ברכה לאכילה, אפילו הפסיק יותר מכדי דיבור, אינו חוזר, וכמו שפסק הרד"א ודלא כהב"י בשם שבלי הלקט, ושכ"כ האחרונים. ובסימן תפז (אות יב) כתב הכה"ח, שאף שיש לחלק בין נידון זה שהפסיק בשתיקה בלבד, לבין הטועה וחתם בתפילת יו"ט מקדש השבת במקום מקדש ישראל והזמנים ונזכר לאחר כדי דיבור, שבנידון זה אמר שלא כהוגן, ולכן ביותר מכדי דיבור לא מהני לתקן ולא דמי למפסיק בשתיקה בלבד, וכמו שכתב כן במ"ב (שם ס"ק ד) ובשעה"צ (שם אות ב). ומכל מקום כתב, שיש לצרף לסניף את דעת הסוברים שאם סיים מקדש השבת יצא, ושעל כן אינו חוזר אף בנזכר לאחר כדי דיבור, וא"כ הוא הדין בנידון דידן, כיון שיש ראשונים הסוברים שאם טעה ואמר האל הקדוש אינו חוזר, יש מקום לצרף סברא הנ"ל לנידון הפסיק בשתיקה, ולכן בדיעבד אפילו אם שהה יותר מכדי דיבור לאחר שאמר האל הקדוש, יכול לומר המלך הקדוש, כל זמן שלא התחיל בברכה שאחריה, ומשום סב"ל.

ומו"ר מופת הדור (שם בביאורים) דחה את הכה"ח וז"ל: ותמהני עליו שבא לחלוק על פסק מרן בלי כל יסוד כלל, דהא לא דמי למ"ש בס"י ר"ו, דשאני התם שהברכה היתה

מו"ר מופת הדור פסק שחוזר לתחלת ברכת אתה קדוש ואינו חוזר לראש התפילה.¹⁰

ה. שליח ציבור שטעה בשבת שובה בברכת מעין שבע, ואמר האל הקדוש שאין כמוהו, במקום המלך הקדוש שאין כמוהו, אם עדיין לא סיים את הברכה, חוזר לומר המלך הקדוש שאין כמוהו, אבל אם כבר סיים, לא יחזור.¹¹

ו. טעה וחתם מלך אוהב צדקה ומשפט, ונזכר לאחר כדי דיבור או לאחר שהתחיל ברכת המינים, נחלקו הפוסקים בזה. ועל כן דעביד כמר עביד ודעביד כמר עביד,

עיונים והארות

השבת, חוזר לראש. והביא דבריו באליה רב (שם ס"ק ב). וכ"כ במט"י (שם). ע"ש.

אולם דעת הפר"ח (שם) והגינת ורדים בספר גן המלך (אות קמט) ועוד אחרונים, דאין מחזירין אותו אם כבר בירך, מכיון שלא תיקנו ברכת מעין שבע אלא משום סכנה.

והנה החיד"א במחזיק ברכה (שם אות ג) כתב, שכל הרבנים הנזכרים כתבו על פי הפשט, אמנם לפי מש"כ רבנו האריז"ל דברכת מעין שבע חובה היא, וא"כ בהגלות נגלות אמרי קדוש האריז"ל דחובה היא, וגם רז"ל כיוונו לסוד הדבר אלא שהיו נותנים טעם לפי הפשט, נראה דחוזר לומר ברכת מעין שבע וכהוראת הכנה"ג והמטה יהודה, ע"ש בדבריו. וכן פסק בבא"ח (פר' נצבים אות יח) שאעפ"י שיש חולקים בברכה מעין שבע, לא אמרינן ספק ברכות להקל נגד סברת רבנו האריז"ל דסבר ברכה מעין שבע הוא במקום חזרה.

אולם דעת מו"ר מופת הדור (בחזו"ע הלכות סדר ליל ראש השנה הלכה ט) דאם חתם הברכה שוב אינו חוזר שכתב וז"ל: ליל ראש השנה שחל בשבת, אחר תפלת העמידה, אומר השליח צבור ברכה מעין שבע. ובמקום האל הקדוש שאין כמוהו, יאמר המלך הקדוש שאין כמוהו. ואם טעה ואמר האל הקדוש, והזכירוהו

וב"פ הבא"ח (ש"א פר' נצבים אות יח) וז"ל: מן ר"ה עד יוה"כ אומרים "המלך הקדוש", ואם אמר האל הקדוש או שהוא מסופק חוזר לראש התפלה, ואם אמר האל הקדוש ותכף נזכר וסיים המלך הקדוש וכך היתה אמירתו "האל הקדוש המלך הקדוש" יצא. ואם הש"ץ טעה בחזרה ג"כ חוזר לראש, וחוזר ואומר קדושה, וכן בברכה מעין שבע נמי הדין כן, ואף על פי שיש חולקין בברכה מעין שבע לא אמרינן סב"ל נגד סברת רבנו האריז"ל ז"ל, דסבר ברכה מעין שבע היא במקום חזרה וכמ"ש בסה"ק מקבציאל. עכ"ל. וכ"פ במועד לכל חי (סי' יג אות כח). ומו"ר הכה"ח (סי' תקפב ס"ק ח). וכ"פ מו"ר האור לציון (ח"ד פ"ו תשובה ג') וז"ל: אף שליח ציבור שטעה ואמר האל הקדוש במקום המלך הקדוש חוזר לראש התפילה, ויחזרו לומר קדושה, ולא לתחילת ברכת אתה קדוש, וכדין יחיד שטעה.

ו. **חזון** עובדיה (שם הלכה ה). ועי"ש בביאורים
ז. **בשו"ע** (סי' תקפב סעי' ג) כתב, בשבת בינתיים ערבית יאמר בברכת מעין שבע המלך הקדוש. וכתב בשיירי כנה"ג (שם בהגב"י אות ה), שאם טעה ואמר האל הקדוש במקום המלך הקדוש, אם לא חתם הברכה, חוזר להמלך הקדוש שאין כמוהו, ואם כבר חתם מקדש

ואיך שינהג יש לו על מה לסמוך וכו'.

ז. וכן תקנו הגאונים להוסיף ד' ההוספות בתפילת שמו"ע והם, א. בברכה ראשונה קודם מלך עוזר, אומר זכרנו לחיים וכו'. ב. בברכה שניה קודם ונאמן אתה וכו'.

עיונים והארות

פסקו הפר"ח והמטה יהודה והברכ"י (סי' תקפב) שצריך לחזור. וכן כתבו המאמר מרדכי והחסד לאלפים (שם). וכן דעת הגר"ח פלאגי' בספר מועד לכל חי (סי' יג אות כח) והשד"ח בשו"ת אור לי (סי' קט). ואף החיד"א גופיה בשו"ת חיים שאל (ח"ב סי' טו) כתב שהעושה כדברי מרן לברך אין למחות בידו, (ובברכי יוסף סי' תקפ"ב כתב החיד"א להדיא שהל' כדעת מרן שחוזר) על כן היה נראה דעביד כמר עביד ודעביד כמר עביד, ואיך שינהג יש לו על מה לסמוך והרוצה לחזור כדברי מרן יחזור, והרוצה לחוש לחולקים לא יחזור.

אולם דעת מו"ר מופת הדור (שם הלכות עשי"ת הלכה ד) דמי שטעה בתפלה בעשרת ימי תשובה, ובמקום "המלך המשפט" אמר מלך אוהב צדקה ומשפט, אם נזכר לאחר כדי דיבור, או לאחר כמה ברכות, חוזר לברכת השיבה שופטינו, כדי שיחתום המלך המשפט. ומכיון שכן הוא דעת רוב הפוסקים, ומכללם הרי"ף הרמב"ם והרא"ש, וכן פסק מרן בשלחן ערוך, לא אמרינן בכהאי גוונא ספק ברכות להקל. ועוד שכן פשט המנהג להורות כדברי מרן, שהאומר מלך אוהב צדקה ומשפט במקום המלך המשפט, חוזר לברכת השיבה. ואם סיים תפלתו לגמרי, ונזכר שטעה ולא חתם המלך המשפט כדת, חוזר לראש התפלה. ועל צד היותר טוב, נכון שיאמר קודם שיחזור להתפלל: "אם אני חייב לחזור ולהתפלל הריני מתפלל לשם חובה, ואם ההלכה

באמצע הברכה, חוזר ואומר מגן אבות בדברו מחיה מתים במאמרו המלך הקדוש שאין כמוהו. ואם לא נודע לו שטעה עד שסיים כבר מקדש השבת, אינו חוזר, שמחלוקת הפוסקים היא בזה אם צריך לחזור לראש הברכה, וקי"ל ספק ברכות להקל.

ובן דעת מו"ר הגאון הגדול בעל האור לציון (שם תשובה ה), דאם לא סיים הברכה, חוזר לומר המלך הקדוש שאין כמוהו, ואם סיים, לא יחזור.

ה. **בשו"ע** (סי' תקפב סעי' א) כתב מי שטעה בעשרת ימי תשובה ואמר מלך אוהב צדקה ומשפט במקום המלך המשפט, אם נזכר קודם שעקר רגליו, חוזר לברכת השיבה ואומר משם ואילך על הסדר, ואם לא נזכר עד שעקר רגליו חוזר לראש. והרמ"א שם ציין לדבריו בסי' קיז (סעי' א) שכתב שם, שאם אמר מלך אוהב צדקה ומשפט, אין צריך לחזור, ולא אמרו שיחזור אלא במקום שכל השנה אומרים האל אוהב צדקה ומשפט. וכתב הכנה"ג (סי' תקפב בהגב"י אות ב) דכיון דאיכא מחלוקת הפוסקים, ספק ברכות להקל, ולא יחזור. וכן פסק הגרי"ח בספר בן איש חי (פר' נצבים אות יט) שאף שדעת מרן לחזור, הרי קי"ל דאמרינן סב"ל אפילו כנגד סברת מרן, ע"ש. והניף ידו ג"כ בספרו רב פעלים (ח"ב חאו"ח סי' כח) וראה גם בכה"ח (סי' קיז ס"ק א).

ודעת מו"ר גאון הדור חכם בן ציון אבא שאול צוק"ל (הובא באול"צח"ד פ"ו תשובה ד ביאורים) כיון שבנידון דידן דעת מרן לחזור, וכן

- אומר מי כמוך אב הרחמן וכו'. ג. בברכת מודים קודם ויהללו וכו' אומר וכתוב לחיים טובים. ד. בברכת שים שלום בסופה אומר בספר חיים [טו].
- ח. אם שכח ולא אמר זכרנו ומי כמוך אינו חוזר, ואיתא בספר "תורה לשמה" בזכרנו כיון שהיא בקשת רחמים אם לא אמרה במקומה יאמר אותה בשומע תפלה, ובשבת ור"ה יאמר אותה קודם שיעקור רגליו, משא"כ מי כמוך אין לה תשלומין דאינה בקשת רחמים. וכן באמירת וכתוב וכו', ובספר וכו', דאם שכח אינו חוזר, אך יאמר אותה קודם שיעקור רגליו דהם בקשת רחמים [יז].
- ט. בכל עשיית אומרים ה' הוא האלהים וכו' שתי פעמים קודם שאומרים ה' מלך ה' מלך וכו' אשר קודם ברוך שאמר [יא], וכן אומרים שיר המעלות ממעמקים אחר ברכת ישתבח כי בכל יום מתעוררת אחת מעשרה עומקים הנזכרים בספר יצירה [יב].
- י. כשיאמר בעמידה וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ יכוין לשם חב"ו היוצא מפסוק חיל בלע ויקיאנו, והוא שם משמות ע"ב. וטוב שיאמר יה"ר מלפניך ה' או"א שכל הנשמות של הטיפין וכו' וכמסודר בסידורים, וטוב ליזהר לומר בקשה זו לפחות בימי חול של עשיית [יג].

עיונים והארות

- יא. כ"ב בסידור הכוונות להרש"ש ז"ל, וע"ש שכתב טעם בסוד. כה"ח (סי' תקפב ס"ק יג).
- יב. **שעה"כ** (דף צ ע"א). דב"ש (אות עט).
- יג. **עוד** יוסף חי (פר' בשלה אות י). עוד כתב שם (אות יג) בשם רבנו המהר"ו ז"ל, בברכה של שמע קולנו ראוי מאד אל האדם שבאמרו תפלת הלחש יאמר וידוי בשומע תפילה וכו' וז"ל"ש: גם ראוי לשאול על מזונותיו בברכת שומע תפלה וכו' וזה נוסח הוידוי של שומע תפלה הכתוב בסידור רבנו הרש"ש ז"ל וכו' אנא ה' חטאנו עוינו ופשענו וכו' וכו' עכ"ל, ונראה לי בס"ד דאין לומר נוסח זה שהוא ארוך בכל יום
- היא שאני פטור מלהתפלל שנית, תהא תפלתי זו תפלת נדבה".
- ט. **וכתב** רבנו האריז"ל בשעה"כ (דף פט ע"ד) בנוסח זכרנו לחיים יכוון שבזה מתפלל להשי"ת שימשיך חיים לנשמותינו, וכשאומר כתבנו בספר חיים וכו' יכוון שבזה מבקש שימשיך חיים לגופנו. ובנוסח מי כמוך יכוון גם על הנשמות העתידות לחזור בגלגול, שגם הם נידונות, והשי"ת נוהג עמם ברחמים לחיותם שוב בעוה"ז. והובא דבריו בבא"ח (שם אות כב) ובכה"ח (סי' תקפב ס"ק לג-לד).
- י. **בא"ח** (שם אות כ).

יא. בכל הימים שבין ר"ה ליוה"כ מרבים בתפילות ותחנונים וידן, ונהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ומעש"ט ולעסוק במצוות מר"ה ועד יוה"כ יותר מכל השנה וטו.

עיונים והארות

במתן ובכוונה גדולה. ואפשר דבימים אלו עדיף שיתפלל בכוונה משיתפלל בציבור כי עתה הוא הזמן שתפילתו נשמעת.

ועצה טובה ובדוקה לכוון בתפילתו, שיפסיק בין ברכה לברכה ויתבונן מה עומד לבקש, וזה עדיף מן האריכות או מן המהירות. ועי"ז יזכור ג"כ שלא לדלג ההוספות וכדומה.

טו. הרמב"ם (פ"ג מהלכות תשובה ה"ד) והוב"ד בכה"ח (סי' תרב ס"ק ד). וכתב במעשה הצדקה (סעי' מב) כל יום מעשרת ימי תשובה יפריש מממונו צדקה לעמלי תורה, העוסקים בתורת ה'. יפריש מ"ב פרוטות כחשבון אותיות ספירות כחב"ד חג"ת נה"י. והנה אם יוסיף עוד חשבון ג' על מנין וסכום הנזכר יעלו בין הכל מ"ה כמנין "אדם", ובהתחלק אלו ה-מ"ה פרוטות לג' זוזים קטנים כמו שהיה מימי קדם יהיה הכל קל"ה ועם הכולל "קול", ואם ירצו יתן עד חשבון "קול" פרוטות לצדקה וזהו במקום תקיעת קול שופר כי כן "ממון" עולה "קול" ו"צום", וגם הוא מעלה נפלאה כאלו התענה בכל עשרת ימי תשובה, והיינו דאמרו "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה'" "מוצא" אותיות "צומא" העולה צום אשר בזה יחיה האדם חיות הגוף וחיות הנפש, כי הוא אוכל ונחשב אצלו צום.

והנה כל זה הוא בערב ראש השנה שהוא יום הדין, ואולם כאשר יחבר עוד ב"ן פרוטות חצים שהם כ"ו פרוטות בערב יום הכיפורים בסוד כופר נפש, והחצי הנשאר שהם כ"ו פרוטות אחרות ביום הושענה רבה שאז גמר תיקון המ"ב

ובפרט שהוא רוצה להתפלל עם הצבור אבל ישתדל לומר נוסח זה הארוך רק בעשרת ימי תשובה ובשאר ימות השנה בחול יאמר נוסח הקצר שכתבנו לעיל.

ובפר' ויקהל (אות ח) כתב ראיתי לעט"ר הרב מור אבי זה"ה שהיה לובש תפילין ע"ד שימושא רבא הנז' בתפלת המנחה, אך לא היה נוהג בזה כל ימות השנה כולה כי אם דוקא בכל חודש אלול ועשי"ת בלבד, וגם בימים אלו היה נוהג בהצנע, שהיה מתפלל עם הצבור בבית הכנסת אך אינו עומד עמהם למטה, אלא היה עומד בעזרת נשים ושם מתפלל בטלית ותפילין הנז' ואין הציבור רואים אותו וצ"ל ותנצבה"ע. כ. אמנם מנהג רבנו האר"י בכל ימות השנה להניח תפילין דשימושא רבא בתפילת המנחה וכן מנהג ישיבתנו ק"ק חסידים "נהר שלום" רוב הקהל.

יד. שו"ע (סי' תרב סעי' א). ודרשו חז"ל (ר"ה יז' ויבמות מט:): על הפסוק דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב, דליחיד היינו בעשי"ת. ויתן ליבו בזה, שבאלו הימים חותכין לו כל ענייניו וחיינו וכו', ובחסד ה' עלינו אלו הימים שהקב"ה קרוב לכל קוראיו ששומע תפילתו ביותר, וכמה צער ויסורים יוכל למנוע מעצמו אם ישנה גזר דינו לטובה, משא"כ בשאר ימות השנה את הנעשה קשה להשיב. וכמה יגדל עווננו אם בזמן שמלך מלכי המלכים הקב"ה בא כביכול לשמוע תפילתו, הוא פונה עורף ח"ו, ובעצם ימים אלו שהוא זקוק ביותר לתפילות, עכ"ז אינו מעורר עצמו להתפלל לפניו באימה ויראה ותחנונים. על כן בתפילותיו בעשי"ת יתאמץ ביותר ויתפלל

יב. אם בכל הימים חיובא רמיא ללמוד ספרי מוסר, ק"ו באלו הימים, ויהי בקרוא איש יהודי המצא ימצא שוליו מלאים בגדים הצואים וישוב אל ה' וירחמהו [טז].

עינים והארות

תשובה, הירא את דבר השם, לבו יחיל בקרבו, בדעתו כי כל מעשיו בספר נכתבים, ובעת היא האלהים יביא במשפט את כל מעשה על כל נעלם אם טוב ואם רע, כי האדם נדון בראש השנה וגזר דין שלו נחתם ביום הכפורים, ובעת אשר ידע האדם כי יביאו את דינו לפני מלך בשר ודם, הלא יחרד חרדה גדולה וישית עצות בנפשו, ובכל דרכי חריצות יחיש מפלט לו, ולא תעלה על רוחו לפנות על ימין או על שמאל ולהתעסק ביתר חפציו, ולא ישגיח לפתח ולשדד אדמתו, ולא יפנה דרך כרמים, ולא יתרפה ביום צרה מהכין לב להנצל כצבי מיד. ולכן מה נואלו היוצאים לפעלם ולעבודתם עדי ערב בימים הנוראים ימי הדין והמשפט ואינם יודעים מה יהיה משפטם, הלא לאחותם יגה לבם ביום שידבר בה, שנאמר (שיר השירים ה, ח) מה נעשה לאחותינו ביום שידבר בה. וראוי לכל ירא אלהים למעט בעסקיו ולהיות רעיוניו נחתים, ולקבוע ביום ובלילה עתים, להתבודד בחדריו ולחפש דרכיו ולחקר, ולקדם אשמורות, ולהתעסק בדרכי התשובה וכשרון המעשה, ולשפוך שיח, ולשאת תפלה ורנה, ולהפיל תחנה, והעת עת רצון והתפלה נשמעת בה, כענין שנאמר (ישעיה מט, ח) בעת רצון ענייתך וביום ישועה עזרתך. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (ר"ה יח:): דרשו ה' בהמצאו (ישעיה נה, ו), הם עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים. ומצות עשה מן התורה להעיר אדם את רוחו לחזור בתשובה ביום הכפורים, שנאמר מכל חטאתכם לפני ה' תטהרו. על הכל הזהירנו הכתוב שנטהר לפני ה' בתשובתנו והוא יכפר עלינו ביום הזה לטהר אותנו.

שהוא בסוד ב"ן. או אם רוצה להפריש נמי כנגד שם ב"ן כשמפריש כנגד שם מ"ה כולם בבת אחת גם זה הדרך הוא טוב וישר, ועולים לחשבון צ"ז וע"ה הרי צ"ח, וסימניך "דודי צח ואדום" כי על ידי התיקון הנזכר נעשה הדינין גוון לבן כי כלם נתהפכו לרחמים וחסד, ובכן "אדם ובהמה תושיע ה'" כי בזה תלוי הישועה בפרט כהיום הזה דהאל הקדוש נקדש בצדקה, ועשה עמנו צדקה וחסד, ואל מלך יושב על כסא רחמים ומוחל עונות עמו, והוא תיקון נפלא לחטא אדם הראשון ופגם היסוד וע"ש מפלאות תמים דעים שהצריך זה התיקון הזה הרי הוא אחוז באילנא דחיי דאתמר עליה "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר" קרי ביה מראשו כלומר שהוא ראשית השנה ועד אחרית שנה.

ובברכ"י (סי' תרג אות ב) והכה"ח (סי' תרג ס"ק ז) הביאו את מה שכתב מהרח"ו זצ"ל בשערי קדושה ששרשי העבירות הם גאווה תאוה שיחה אסורה ועצבות, ואלו אבות הטומאות ומאבות יצאו תולדות עיי"ש באורך, וסימנך ותגע"ש ותרעש הארץ. ובעלי המוסר כתבו שיש ליהרר לשמור ברית הלשון וברית המעור וברית העיניים.

וכתב בשערי תשובה לר"י (שער ב דרך ה) עיי"ש. כי הימים שבין ר"ה ליוה"כ הם כמו חוה"מ ולא יעסוק במלאכה רק בעסק התורה והתשובה והתבודדות. וכ"כ המהר"ם פאפירש ז"ל בספרו אור צדיקים (סי' לו אות ג) כתב בשם ראשית חכמה שהביא בשם הרמ"ק ז"ל.

טז. ברכ"י (סי' תרג אות ד). כתב בשערי תשובה לרבנו יונה (שער ב אות יד) בעשרת ימי

יג. יתבודד בכל יום מימים נוראים לפחות שעה אחת, ויסתכל יפה בעבירות שאדם דש בעקביו וסימנך עגל"ה, עריות הכולל כל מיני קרי ושחוק בכל אופן שיהיה, גזל ועושק שכר שכיר אינהו ואביזריהו, לשון הרע המדבר בגנות חבירו, אע"פ שאומר אמת. והוא חמור מע"ז ג"ע וש"ד ועל זה ידוו כל הדווים, ועוד יוסיף אומץ לחפש במצוות שמקיים בתפילה אם בכוונה ובלי הפסק בשיחה בטילה כי הוא עון פלילי, ובתפילין אם מכויין בהם תמיד בלי היסח הדעת, ובשמירת שבת בכל הפרטים ושלא לדבר דיבור של חול, ובתלמוד תורה אם קובע עיתים, ובצדקותיו אם הם לש"ש דוקא בלי פניה ויוהרא ויז.

עיונים והארות

דהיינו מיד בבואו מביהכ"נ בשחרית יבקש לעשות איזה מצוה בפרט צדקה ויכוין לתקן ה' אחרונה שבשם, ואח"כ ללמוד תורה מה שיוכל אפילו לפחות ספר אחד של תהילים לתקן הוי"ו שבשם, ואח"כ ישב בדד ויזכור לעצמו עונותיו וידאג ויפשפש ויתן בלבו גדולתו יתברך ופחד ומוראו הגדול על כל בריותיו ואפילו מלאכים יחפזון ויקבל מוראו עול מלכות שמים ויתקן אות ה' ראשונה, ואח"כ היא חכמת הקבלה אם יוכל ללמוד או לשמוע מאחר ואם לאו בר הכי הוא ישמע מספר ראשית חכמה כי מעורב בו קבלה וכו' וכסדר הזה יעשה בכל יום מעשי"ת.

ורבנו חיים פלאגי' בספרו מועד לכל חי (סי' טו אות ג, ה, ו) כתב, יתבונן בדעתו כמה צער יש לאדם, כשבנו מתעכב מלבוא בזמן שמצפה לו. או לאשה, כשבעלה מתעכב. והלא עוצם רחמי ואהבת השי"ת עלינו פי אלף אלפים מאהבת אב לבנו יחידו יקירו. וכמה גדול צער השי"ת כשרואה מעשינו ויודע כמה צריך להענישנו ע"ז. ומצפה ומחכה שנשוב אליו בתשובה שלימה, וכמ"ש כי לא אחפוץ במות המת וגו', ועוד כשנשוב בתשובה נזכה יותר ויותר, לפי שע"י התשובה מוציאין השפע

ובתב הרמ"א (סי' תרג) ויש לכל אדם לחפש ולפשפש במעשיו, וספק עבירה צריך יותר תשובה מעבירה ודאית, וכתב מרן החיד"א בברכ"י והובא דבריו בכה"ח (סי' תרג ס"ק י-יא) ויקפיד ביותר ללמוד בספרי מוסר, אשר עי"ז יראה מצבו ועניניו. ויתבודד בכל יום לפחות שעה א' ויבדוק יפה בעבירות שדש בעקביו, ובפרט בענייני קריבה לעריות, כי כל אשה שהיא אסורה עליו אסור בה ככל הנשים, וחוף מאחותו ובתו ואמו כולן שוות לאיסור, ודא עקא כי צרה קרובה כמו שאינה קרובה, וכן בענייני גזל ועשק שכר שכיר וכדו', ובדיבורים אסורים כלשון הרע וכו' עוד יוסף אומץ למשמש במצוותיו אם נעשות לשם שמים ואם נעשות כהוגן.

יז. מחזיק ברכה (סי' תרג אות א). והוסיף שם ראיתי אנשי מעשה בהתבודדם בימי תשובה היו גומרים על איזה גדרות וסייגים וכותבים בספר, ולשנה אחרת משגיחים אם עלתה שנה במשמרת הטהרה ומוסיפים, ומ"מ יזהר שלא לקבל עליו שום גדר בנדר פן יכשל רק יתנה שהוא בלא סרך נדר.

כתב הכה"ח (סי' תרג ס"ק כה) יראה עכ"פ בעשי"ת שהם ימי רצון לקיים כסדר הזה

יד. אם האדם יתענה בז' ימים שבין ר"ה ליוה"כ ויעשה בהם תשובה גמורה, כל יום מהם מכפר על כל העונות שחטא כל ימיו ביום שכיוצא בו, כיצד הרי שחל יום א' של ז' ימי תשובה הנז' ביום א' של השבוע והתענה בו ועשה תשובה בו, הנה הוא מכפר על כל עבירות שעשה האיש ההוא בכל ימיו ביום א' שבכל שבוע מכל ימי חייו. ואם התענה ועשה תשובה בכל ז' הימים ההם יתכפרו לו כל עונותיו שעשה כל ימיו [יח].

עיונים והארות

עליו להתענות בעשרת ימי תשובה, יזהר לפרש דבריו שמקבל רק בימים שבנתים שלא יצטרך להשלים עוד ארבע ימים בעד ר"ה ושתת תשובה ועיו"כ שאסור להתענות בהם

והובא גם במ"ב (סי' תרג ס"ק ב) בשם היערות דבש דכל יום מכפר על שכנגדו וביום ראשון יעשה תשובה על מה שחטא כל ימיו ביום ראשון, וכן ע"ז הדרך.

וכתב הבא"ח בספרו בן איש חיל (ח"ד דרוש ב לשבת תשובה): צריך האדם לזהר בימים אלו להרבות בתשובה ובעסק התורה, ולהשתדל בתיקון הנפש בסיגופים ותעניות כפי יכולתו, ובפרט מה שאמרו המקובלים זלה"ה כי בימים אלו יתגלו עשר ספירות דבינה, אשר משם הוא עיקר סליחת העוון וכו'. והנה יש אנשים שאוהבים השלוח הרבה, ובבוא ימים נוראים אלו אשר הם מוכרחים לקום בהם בלילות באשמורת לסליחות, וגם להתענות בהם כמנהג כל ישראל, הנה הם קצים חס ושלוים בהם, ויהיו לזרא באפם. ותגדל התימה הפלא ופלא על אנשים כאלו, שאם נתן הקב"ה לאדם עשרה ימים אלו לתקן בהם כל השנה כולה, הלא צריך הוא לשמוח בהם כמוצא שלל רב, כי המעט יכפר על המרובה, ואיך יקוץ במ ח"ו. עכ"ל זיע"א.

שנחטף לחיצונים, ועכ"ז אנו ישנים בהבלי הזמן ואיננו נותנין על לבנו לשוב, והלא אם היו באין לאדם לבדוק חשבונותיו מן המלכות, כמה היה מתבודד ומעיין לתקנם כהוגן, כל שכן וק"ו בענייני תיקון נפשו.

יה. כתב מו"ר בשעה"כ (דף צ ע"ג) שכך א"ל הרב משה גלאנטי ששמע ממורי האר"י ז"ל. וכתב שם בהמשך דבריו אמנם דברים אלו צריכים ביאור והוא כי אין זה מספיק רק למחול ולכפר ולהעביר מעליו היסורים שהם עתידים לבוא עליו בעוה"ז לסיבת עוונותיו אבל עיקר עונש עוונותיו, והוא מה שעתיד ליענש בגיהנם אחר פטירתו אין זה נמחל ע"י התעניות הנז' אמנם צריך לתיקונים אחרים כאשר ביארנו בספרים אלו.

כתב במועד לכל חי (סי' טו אות יז) יאזור חיל להתענות בעשרת ימי תשובה, ולשוב בתשובה שלמה מלב ומנפש חרטה גמורה שלא לעבור עוד, וסגולת ימים אלו מידע ידיע דמכפר יום לשנה במה שחטא בכל ימות השנה באותו יום מהשבוע (כמו שכתב בחמ"י. ושלמי הגיגה דף שטו ע"ד) ואם אין בו כח להתענות כל אלו הימים הנה לפחות יתענה יום ה' בתשרי ויום ז', דאלו הימים מנה בשולחן ערוך (סימן תקפ) להתענות בהם. והוסיף (שם אות יח) דמי שקיבל

טו. טוב לומר ביום שקודם התענית בעת תמילת המנחה קודם אלהי נצור, נוסח קבלת

עיונים והארות

הירושלמי, ע"ש. וראה גם מה שכתב במטה אפרים (סי' תרג סעיף ו), ע"ש.

והמתענים, לא יתענו לילה ויום, שכן לדעת רבנו האריז"ל ראוי לאכול פת בכל לילה מעשרת ימי תשובה, שע"ז נעשה תיקון גדול, וכמ"ש רבנו יוסף חיים בשו"ת תורה לשמה (סי' קמו). ועל כן ראוי להשתדל לאכול פת בכל לילה.

ויש לקבל את התענית מבעוד יום, כדי שיהיה לזה דין תענית גמור, ויהא אפשר לומר עננו בתפילה לבני ספרד, וכמו שנתבאר (לעיל בפרק ב תשובה א). ושם נתבאר שאין אומרים בתענית יחיד עננו אלא בתפילת מנחה בלבד. וכן נתבאר נוסח קבלת תענית, ע"ש. וגם נתבאר שם שיש להתענות עד צאת הכוכבים, ע"ש. ובספר אור לציון תשובות (ח"ג פרק לא בבאורים לתשובה ב) נתבאר, שאין צריך להתפלל ערבית בסוף יום התענית כדי שיהא אפשר לאכול, ע"ש. ומי שאינו יכול להתענות כל היום יכול להתענות חלק מהיום, ויקבל עליו כן מבעוד יום, אלא שאז לא יאמר עננו בתפילה. וראה בזה בשו"ע (סי' תקסב סעי' י-יא), ע"ש. עכ"ל.

כתב החמ"י (ימים נוראים דף מו ע"ג) בלילה שלאחר התענית יזהר בכל הימים וביותר בעשרת ימי תשובה שלא ימלא בטנו בשר ויין בענין שיתגאה לבו ויצא שכרו בהפסדו.

כתב במועד לכל חי (סי' טו אות ה) גדולה תשובה דכל המעשים הטובים שאדם עושה בעודו רשע או התורה שלומד, אין צריך לומר שאינו נותן כח בקדושה אלא אדרבא מוסיף כח לקליפה, ועליו נאמר ולרשע אמר אלקים וכו', שאתם מכניסים דברי קדושה בתוך

ובן כתב מו"ר הגאון הגדול הגרב"צ זצוק"ל בספרו אור לציון (ח"ד פ"ו תשובה ט) וז"ל: וראוי להשתדל להתענות בימים אלה בכל יום. ואף בני תורה יש להם להתענות אף אם התענית ממעטת מעט מלימודם. וכן העוסקים לפרנסתם יתענו אלא אם כן הם שכירים שאין להם להתענות. וכן מורים ומלמדים לא יתענו. והמתענים יקבלו התענית מבעוד יום, ויאמרו עננו ביום התענית. אך אין להתענות מהלילה, ואדרבה יש מצוה לאכול פת בכל לילה. וטוב להשתדל לקנות עליות לתורה בימים אלה.

ובתב שם בביאורים: ואף תלמידי חכמים ובני תורה שתורתם אומנותם, לא ימנעו מתעניות אלו, אף אם התעניות מבטלים אותם מעט מעסק התורה, שכן אין מי שאינו צריך תיקון, ואין לסמוך על לימוד התורה בלבד שיכפר ויתקן, וכמבואר בשער רה"ק (דף ד ע"ב) שהתיקונים הם גם לתלמידי חכמים. וכן האריך בזה בספר ראשית חכמה בשער התשובה (פרק ב ופרק ד) וכן כתב השל"ה (פרשת נשא). וראה מש"כ בספר חרדים במצות התשובה וברכ"י (סי' תקעא אות א) ובכה"ח (שם אות ח) ע"ש.

וגם העוסקים לפרנסתם יתענו תעניות אלו, ובלבד שהם בעלי עסקים עצמאיים, אבל שכירים לא יתענו, שכן התענית עלולה לפגוע באיכות העבודה. ומשום כך מורים ומלמדים ג"כ לא יתענו, וכמבואר בשו"ע חו"מ (סי' שלז סעי' יט), שאין הפועל רשאי להרעיב ולסגף עצמו מפני ביטול מלאכתו של בעל הבית, שהרי מחליש כוחו שלא יוכל לעשות מלאכת בעל הבית בכח, ע"ש. וראה גם בהגהות מיימוניות (פרק יג מהלכות שכירות אות ג) מדברי

תענית לימים אלו שתיקן וסידר הרי"ח זלה"ה בספרו "לשון חכמים" (סי' טז), וכן יה"ר ביום התענית עצמו כנז' שם (סי' יז).

טז. בעשיית אין עושיין הפסקה של תענית, דאין נכון להתענות בלילה ג"כ, מפני שימים אלו עיקר התיקון נעשה ע"י אכילה ושתייה [יט].

יז. כבר נודע הפעולה הנעשה בכל יום מעשרת ימי תשובה, ויכוין בכל יום הנסירה השייך לו כמ"ש רבנו האריז"ל. ובימים האלה יעשה תשובה גמורה, כי בכל יום

עיונים והארות

וברכותיהם, וצריך לאכול פת בכל לילה בעשיית כדי לברך ברהמ"ז מן התורה.

כוונות האכילה בעשיית

כתב מו"ר הרש"ש זיע"א כי אין לכוין באלו הימים שום כוונה, אלא אך ורק כוונת זכרנו לחיים ותו לא. אמנם עדיין יש להסתפק האם הוא הדין גם לענין כוונות האכילה בעשיית וכן בעיה"כ, או שנאמר מכיון שהרב בשעה"כ סדר את כוונות האכילה דוקא בדרושי יוה"כ (דרוש ג') משמע דשפיר יש לכוין בהן. ועוד שהרי הרב בשעה"כ (דף ק ע"ד) כתב וז"ל: ונמצא כי המרבה באכילה ושתייה ביום ט' ע"י הכוונה שלו וע"י הברכות והמצות שעושה באכילתו ושתייתו הגופני מתקן בחי' התשיעי והעשירי, וע"י כך יש בה תיקון לשתוכל לעלות ביוה"כ לאכול ולשתות בחי' הפנימיות וכו', עכ"ל. הרי לכאורה מפורש בדבריו שצריך לכוין.

אמנם עדיין היה אפשר לדחות, כי מו"ר הרש"ש זיע"א, טעם אחר עמו שאין לכוין כוונות האכילה בימים אלו. אך עי' בסידור היר"א (ח"ב דף 306) שם מבואר כי בעשיית מכוונים כוונות האכילה, ופירט שם על כל העשרה ימים מהיכן נמשך השפע והמזון. המשל בזה, יום א' דר"ה יום ב' דר"ה יום ג' דעשיית וכו' ע"ש, ועי' בספר "שפת היים" וכן בספר "עלי עיין" חלק כוונות

הקליפה, ובזה מוסיף על חטאתו פשע וגדול עונו מנשוא, וכשחוזר בתשובה מוציא אותו הכוח שנתן בקליפה ומכניסו בקדושה, ועל זה נאמר חיל בלע ויקיאנו, ולזאת נקראת תשובה שתשוב דברי הקדושה למקומם, ושכרו כפול ומכופל שמכניע לקליפה בהוציאו הקדושה מתוכה, ונותן כח אל הקדושה בכניסתו לתוכה, ובזה יובן מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה דזדונות נעשות כזכיות. וראיתי בספר אחד של ערלים כי משומד אחד בא ביום ראשון בקהל, אמרו לו חכמים שידרוש ועלה בתיבה ושאל שיתנו לו ספר כדי לדרוש במקום שיפתח, ונפתח בפסוק ולרשע אמר אלקים, ואז אמר שפסוק זה מדבר עמי שאני רשע שעזבתי דברי אלקים חיים, ונתן קולו בבכי וירד מן התיבה וחזר בתשובה שלמה, אלה הדברים אשר דבר בקדשו הרב נגיד ומצוה.

יט. כ"ב הבא"ח (ש"א פר' נצבים אות כד) וכתב שם ולכן כתוב בספר תורה לשמה שצריך לאכול פת בכל לילה בעשיית כדי לברך ברהמ"ז.

והוא ע"פ דברי רבנו האריז"ל שכתב דישי תיקון גדול בברכות הנהנין על מאכליו שיאכל בימים אלו, על כן אף שאנו מחוייבים בימים אלו להתענות מפני עוונותינו, לא יעשו בהם תעניות הפסקה, כי בלילה אין נכון להתענות, דהתיקון נעשה ע"י אכילה ושתייה

מוחלין לו מה שחטא ביום ההוא לעולם. ויתנהג בטהרה בכל מה דאפשר בימים אלו, וילמוד קבלה בהם ללמוד ממנו תיקון הראוי לכל מה שפגם בעונותיו, וכבר נתבאר תיקוני עוונות במקומם לכל פגם ופגם וכו'.

יח. בעשי"ת אין אומרים תיקון רחל וכו'.

יט. גם מי שאינו נזהר במשך השנה לעשות עיסה ולהפריש חלה. מ"מ טוב ונכון שלפחות בעשי"ת יעשה לכה"פ פעם אחת עיסה ויפריש חלה ממנה וכו'.

עיונים והארות

כ. פע"ח (שער השופר פ"ה, דף קמא ע"ב). יתנהג בטהרה בכל מה דאפשר בימים אלו וילמד קבלה בהם ללמוד ממנו תיקון הראוי לכל מה שפגם בעונותיו.

כא. כן כתב בנהר שלום (דף לח ע"ג) וכן נראה שאין לומר תיקון חצות בעשרת ימי תשובה. והנה טעם אמירת תיקון חצות הוא כיון שרחל היא עקרת הבית יורדת לעולמות בי"ע לעזור בבירורים וגם בעוונותינו ובחטאנו שולחה אמנו למטה במקום המיתה שהוא עולמות בריאה יצירה ועשיה ויורדת ללקט נצוצי הקדושה ולנקות צואת בנה הם עם ישראל. ומכיון שמשך עשרת ימי תשובה נעשית מלאכת הנסירה כשהנוק' שהיא רחל נמצא בעולם האצילות ולא יורד למטה בעולמות בי"ע. אם כן לא שייך לומר תיקון חצות בימים אלו כיון שמעיקרא נוקבא לא יורדת לבי"ע כלל. וכ"כ אמת ליעקב (קונט' שפת אמת אות ג). כה"ח (או"ח סי' א' ס"ק יא).

כב. כ"ב בא"ח (ש"א פר' נצבים אות כה) וז"ל: כלה שהיא ובעלה סמוכים על שולחן חמיה וחמותה, ולכך בכל השנה כולה חמותה תוציא חלה מן העיסה ותברך, הנה בעשי"ת תשתדל הכלה ליקח מעות מבעלה ותקנה בהם קמח שיעור חלה, כדי שתקיים היא בעצמה הפרשת

הסעודה שכן סידר הרב וידאל קווינקא, והרב ניסים עיני ועוד. אמנם בסידור הקצר לא מסודרים כוונות אלו.

ובספר "מעיל קודש" (דף פ"ב ע"ב ד"ה עוד שם), שהוכיח שבדאי יש לכוין בערב יוה"כ כוונות האכילה וז"ל: ג"ב מכאן נראה שצריך לכוין כונת הברכות והאכילה של יום זה, כי זה הוא עיקר תיקון יום הנז' ע"י הברכות וכוונות האכילה. וזה נראה פשוט, הגם שכתב הרש"ש זיע"א שאין לכוין באלו הימים, מודה הרש"ש בזה כנ"ל פשוט. ואינו כמזהיר אלא כמזכיר לכוין כל כונות הברכות של אכילה ושתייה של יום זה את ברכות הנהנין וכונת האכילה בעצמה, כדי לעשות תיקון והכנה לכל השנה כולה. וכל טוב של תורה ומצוות שיעשה האדם בהם, הוא לו לעזר וסיוע לכל השנה כולה, כיון שעשי"ת האלו הם כוללים כל השנה כולה, ובה נראה ונקדש, וכו'. כי אם לא כן שלא יהיה תרתי דסתרי ח"ו, היינו הפנימיות הנתקן ביוה"כ צריך כונה, והחיצוניות שלו אינו צריך כונה, וזה א"א כיון שהוא בחי' יסוד ומלכות, הנתקן בעיוה"כ החיצוניות שלהם, כן ביוה"כ הפנימיות שלהם. וכמו ששם צריך כונה כן כאן, לא שנא, עכ"ל. ואנחנו לא נדע מה נעשה אם לכוין או לאו, וה' יאיר עינינו בתורתנו שנזכה לעשות רצונו, והבוחר יבחר.

- כ.** מאד צריך לזיהר בשבת תשובה בכל פרטי חומרי שבת כי רבו, ובפרט ברוב דברים ומלאכת גוי אשר הן בעון מקילים בשאר שבתות וכגו).
- כא.** נוהגין לדרוש בשבת תשובה וכן בשבת שלפני ר"ה כדי לעורר לב האדם בתשובה וכדו).
- כב.** ברכת הלבנה בתשרי אומרים אותה קודם יום הכפורים וכחו).

עיונים והארות

דורשין הלכות פסח בפסח, הלכות עצרת בעצרת, הלכות חג בחג. וכתב המגן אברהם (שם) שהעיקר הוא להורות לעם השם דרכי השם ללמד המעשה אשר יעשון. וכן כתב המשנה ברורה (סי' תכט ס"ק ב).

וכתב במנהגי בית יעקב (אות עז) שבת תשובה קודם הוצאת ס"ת מוכרים המצוות של ליל כפור שלא יתעכבו בליל כפור במכירה.

כה. דב"ש (אות פ), מו"ב (אות רפג) מנהגי בית יעקב (אות עח).

מנהג חסידים ואנשי מעשה לקדש את הלבנה קודם יום הכיפורים, במלאת שבעה ימים מעת המולד, כדי שתבוא מצוה זו ותוסיף על זכויותינו ואולי תכריע את הכף לטובה.

וכתב הלבוש (אורח חיים תרב, ב) "ואני שמעתי בשם גדול אחד שאדרבה טוב שיקדשו אותה בתוך עשרת ימי תשובה, כדי שתבא מצוה זו ותוסיף על זכויותינו הקודמות, ואולי תכריע היא את הכף לזכות ביום הדין, וסברא נכונה היא, כי זו היא משמחת הלבבות שתוסיף על זכויותינו ותכריענו לזכות, וכדי לקיים המנהג אפשר לומר כיון שממתינין לכבודה כדי לקבלה בשמחת הלב, הוי ההמתנה גם כן מצוה והיא היא המכרעת.

וראה במעשה רב (סי' קנט) על רבנו הגר"א מווילנא ז"ל שכתב שאין מחמיצין מצות

חלה בברכה לפחות פעם אחת בשנה. וכ"כ כה"ח (סי' תרג ס"ק כו).

נג. כ"ב הגאון החיד"א ז"ל בברכי יוסף (או"ח סי' תרב אות ב), והביאו הכה"ח (שם ס"ק ח) וז"ל: ושבת שבין ראש השנה ליום הכיפורים. מאד צריך לזיהר בשבת זה בכל פרטי חומרי שבת כי רבו, ובפרט ברוב דברים ומלאכת גוי אשר הן בעון מקילים בשאר שבתות.

וכתב הרב יסוד ושורש העבודה (שער יא שער האיתון, פרק ה), הוא יום גאולה מחטאיו ומפשעיו, יום שבת אם תשמרו בכל פרטיה ודקדוקיה בדיבור במעשה ובמחשבה, כי עיקר ושורש גדול ויסוד מוסד אל התשובה היא שמירת שבת כהלכתה גם בכל השנה, כמאמר רז"ל (שבת קיח): כל השומר שבת אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו, ולכן זה שמו אשר יקראו לו שבת תשובה, כי שמירתו כהלכתו הוא יסוד ועיקר לתשובה. לכן זיהר בו האדם מאוד ומאוד לשמור ולעשות אותו כהלכתו בכל פרטיו ודקדוקיו וגם מלדבר בו שיחת חולין חס ושלום, וגם לטהר רעיוניו ומחשבותיו שלא יחשוב בעניני עולם הזה כלל וכלל, רק ביראת השם כל היום, ואז מוחלין לו על כל מה שחטא בכל שבתות השנה מיום היוולדו ועד עתה.

נד. כה"ח (סי' תרב ס"ק י). ומקורו בגמרא (מגילה ד). משה תיקן להם לישראל שיהיה

כג. כתב הר"ח זלה"ה בכל יום ויום מעשי"ת יעשה סדר התשליך, ותלמד לשון הספרא דצניעותא, ואח"כ יאמר שלשה פסוקים "מי אל כמוך", ואח"כ יאמר הבקשה המסודרת בלשון חכמים [כו].

כד. ביום שמונה או תשעה בתשרי יכתוב על נייר שימחקו עוונותיו וכו', וילך אצל הנהר ויקרא שם ככל הכתוב על הנייר וישליכהו לנהר, כסדר המסודר בלשון חכמים [כו].

עיונים והארות

הלכה ט) וז"ל: נוהגים לברך ברכת הלבנה בליל מוצאי יום הכפורים, כדי לקדש הלבנה בשמחה. ויש נוהגים להקדים ולברך ברכת הלבנה קודם יום הכפורים, כדי שתבוא מצוה זו ותכריע הכף של זכיות. ונהרא נהרא ופשטיה.

ונראה שעדיף ורצוי הוא לברך לפני יום כיפור, כי אין איתנו יודע מה מצבנו, ושמא אנו צריכים לרוב זכויות, וראויה מצוה זו להטות דיננו לכף זכות, ונצא זכאים בדין. וכן משמע מדברי הרמב"ם (פ"ג מהלכות תשובה ה"ד), שזהו ענין עשרת ימי תשובה, שלאחר שכתב שצריך שיראה אדם עצמו וכן את העולם חציו זכאי וחציו חייב, עשה מצוה אחת הכריע עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, כתב, ומפני ענין זה נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות מראש השנה ועד יום הכיפורים יתר מכל השנה, ע"ש. ועל כן נראה שראוי מאוד לברך ברכת הלבנה אם רואה אותה, אף לפני יום כיפור. וכן אנו נוהגים. ואף אם משום כך מברך ביחידות.

כו. לשון חכמים (ח"ב סי' ה).

כז. שם (סי' ח).

ברכת הלבנה ומקדשין אותה קודם יום הכיפורים וכן דעתו של מרן החיד"א ז"ל בספרו מורה באצבע (סי' ט סעי' רפג), ויותר נכון לברך ברכת הלבנה קודם יום הכיפורים מכמה טעמים. וכן הוא במנהגי קהל קודש ישיבת בית אל בירושלים לברך קודם יום הכיפורים, וכנזכר בספר דברי שלום במנהגי בית אל (סימן פ).

וב"פ מו"ר הגאון הגדול הגרב"צ שאול בספרו אור לציון (ח"ד פ"ו תשובה י') וז"ל: יש אומרים שעדיף לברך לפני יום הכיפורים, כדי שמצוה זו תכריע לכף זכות, ויש אומרים שעדיף לברך במוצאי יום הכיפורים, כדי לברך שמחה. ולמעשה כדאי יותר לברך בעשרת ימי תשובה, ואפילו ביחיד. ומכל מקום ציבור הנוהגים לברך במוצאי כיפור ישארו במנהגם. ע"כ. וכתב שם בביאורים, וכן כתב החיד"א בספר מורה באצבע (סי' ט אות רפג), שיותר נכון לברך ברכת הלבנה קודם יוה"כ מכמה טעמים. וכן כתבו בחסד לאלפים (סי' תכו אות ג) והגאון רבי חיים פלאגי' בספר מועד לכל חי (סי' טו אות נ). וראה גם בכה"ח (סי' תרב ס"ק כז).

ובתב מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (ימים נוראים הלכות מוצאי יום הכיפורים

מאמרי הזוה"ק

יום הדין הגדול והנורא

שני עדים באים ומעידים על האדם, אנשי ביתו וקורות ביתו

פרשת שופטים רעיא מהימנא דף ער"ה.

לֹא יָקוּם עַד אֶחָד פְּאִישׁ לְכָל עֶזְרָא [א] (דברים י"ט, טו) ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא. על פי שני [שנים] עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר. פקודא דא מצוה זה היא, להעיד עדות בבית דין, דלא יפסיד תכריה ממונא בגנייה שלא יפסיד חבירו ממון בגללו, אי אית ליה עדות פהדיה אם יש לו עמו עדות עבור חבירו לזכותו. ולית סהדותא פחות מתריין ואין עדות פחות משנים, תדא הוא דבתיב זה הוא שכתוב על פי שנים עדים וגו' יקום דבר, לא יקום על פי עד אחד. ובגין דא וכשם שצריך כאן בעוה"ז שני עדים, כך גם בעולמות העליונים

עיונים והארות

יצוה לך. רבי חידקא אומר נשמתו של אדם היא מעידה עליו, שנאמר משכבת חיקך שמר פתחי פיך. ויש אומרים אבריו של אדם מעידים בו, שנאמר אתם עדי נאם ה'. (תענית יא. חגיגה טז).

א. ושמא יאמר אדם מי מעיד בי? אבני ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו, שנאמר כי אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה. דבי רבי שילא אמרי שני מלאכי השרת המלוין לו לאדם הן מעידין עליו, שנאמר כי מלאכיו

צריך שני עדים ומי הם העדים, **אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מְתַנִּיתִין** העמידו חכמי המשנה, **מִי מְעִיד עַל הָאָדָם, קוֹרוֹת בֵּיתוֹ** ביתו זה גופו וא"כ קורות חדרי לבו הם המעידים עליו על כל מה שחטא במחשבה דיבור ומעשה בגלוי ובסתר כדמפרש לקמן. **וְלֹא עוֹד אֱלֹא אֲנָשֵׁי בֵיתוֹ** שהם רמ"ח אבריו, **מְעִידִין עָלָיו** ועתה יש לנו שני עדים שהם קורות ביתו ורמ"ח אבריו. **מֵאֵי מָה הֵם קוֹרוֹת בֵּיתוֹ**. ומפרש **אֲנוּן** אלו הם **קִירוֹת לְבוֹ**. ש"ע"ז נאמר (ישעיה לח, ב) **וַיִּסַּב חֲזִקְיָהוּ פָנָיו אֶל הַקִּיר, וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנָן**, ואמרו רבותינו **מִלְמַד שְׁהַתְפַּלֵּל חֲזִקְיָהוּ מִקִּירוֹת לְבוֹ**.

אברי האדם הם באים ומעידים על מעשיו

אֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, אֲנוּן רַמ"ח אֲבָרִים דִּילֵיהּ ומפרש, אנשי ביתו הם רמ"ח אברים שלו של האדם. **וְהִכֵּי אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מְתַנִּיתִין** כי כך פירשו בעלי המשנה, **רְשָׁע עֲוֹנוֹתָיו חֲקוּקִים עַל עֲצְמוֹתָיו** ועל העצמות יש ממש את הצורה של העון, וזו העדות הגדולה על האדם, כי העצמות הם העושים בפועל את העון. **וְהִכֵּי צַדִּיק, וְכִיּוֹתָיו חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצְמוֹתָיו** וכך הוא גם להיפך בצדיק, צורת המצות חקוקים בעצמותיו. **וּבְגִין כֵּן אָמַר דָּוִד** ובשביל כך אמר דוד המלך ע"ה, שכל עצמותיו היו בלא עוונות והם ראויים לאמר עליהם, (תהלים לה, י) **כָּל עֲצְמוֹתַי תִּתְאֲמַרְנָה. וּבְגִינָה אֶתְמַר** ובשביל הצדיק נאמר, **וּמִי מְעִידִין עַל הָאָדָם קוֹרוֹת בֵּיתוֹ. גְּרַמִּין פְּנוּיִן עַל מוֹחָא דְאִיהוּ מִיָּא**. והם העצמות שבנויות על המוח שהוא המים, כי במוח משכן הנשמה ומשם מתפשט

המוח עם חיות הנשמה בכל העצמות ומחיה אותם, וְעֲלִייהוּ קָא רָמִיז ועליהם רמז דוד המלך, (תהלים קד, ג) תִּמְקַרְהָ בַּמַּיִם עַל־יִוְתָיו, תִּמְקַרְהָ, לְשׁוֹן קוֹרוֹת פִּי תִקְרָה.

בעצמות האדם שהם לבנים חקוקים מעשי האדם נכתב שחור על קלף לבן

וְאִמְאֵי בְּנֵרְמִין, יִתִּיר מִבְּשָׂרָא וְגִידִין וּמִשָּׂכָא ושואל מדוע דוקא בעצמות חקוקים הזכויות והמצות, יותר מהבשר והגידים והעור, **בְּגִין דְּנֵרְמִין אֲנֹנִין תְּנוּרִין** ומתריך, בשביל שהעצמות הם לבנות כי נמשכות מהמוח, **וּכְתִיבָא אוֹפְכָא לָא אֲשֶׁתְּמוֹדְעָא אֱלָא מְגוֹ תְּנוּרוֹ** וכתב שחור לא ניכר אלא מתוך קלף לבן, ולכן מכיון שהעצמות לבנים ניכר עליהם הכתב, **בְּגִוּוֹנָא דְּאוֹרֵיִתָא, דְּאִיהִי תְּנוּרוֹ מְלֻנָּא** כמו התורה, שהקלף הוא לבן מבפנים **אוֹפְכָא מְלֻבֵּר** והשחור שהוא הכתב מבחוץ. וענין **אוֹפְכָא וְתְנוּר** שחור ולבן הם כמו, **חֲשֵׁךְ וְאוֹר. וְאִית חֲשֵׁךְ, תִּבְלָת** ויש חושך שהוא תכלת בחינת כליון ב"מ, **וְאִתְמַר בֵּיהּ** ונאמר בו (תהלים קלט, יב) **גַּם חֲשֵׁךְ לֹא יִחְשֵׁךְ מִמֶּךָ** גם חושך זה שהוא עוונות האדם אינו מה' יתברך כי ממנו ית' לא תצא הרעות כמ"ש (איכה ג, לח) מפּי עליון לא תצא הרעות והטוב, **וְתִבְלָת אוֹפְכָא, אִיהוּ נוֹקְפָא לְגַבֵּי תְנוּרוֹ** ותכלת שהוא שחור, הוא בחי' נוק' שהיא בחי' הדינים, כנגד הלבן שהוא בחי'

רחמים.

ביום ר"ה הס"מ מביא לשמש, ורוצה גם להביא הלבנה ואינו יכול

וְלֹא עוֹד שְׁלֵא רַק מִטַּעַם זֶה חֻקִּים הַעוֹנוֹת עַל הַעֲצֻמוֹת, אֵלֶּא דְּנִוְפָא עַל
 גְּרַמִּין עֲתִיד לְמִיקָם אֵלֶּא מַחֲמַת שֶׁהַגּוֹף עַל הַעֲצֻמוֹת עֲתִיד לְקוֹם, כִּי הֵם
 הַנְּשֹׂאִים בְּקִבְרָא וְאֵילוּ הַבָּשָׂר נֹאכַל בַּעֲפָר, וְבִגְזִין דָּא זְכוּוֹי וְחֻבּוּי תְּקוּקִין
 עַל גְּרַמִּין דִּילִיָּהּ וּבִשְׂבִיל זֶה זְכוּוֹתֵיהּ וְעוֹנוֹתֵיהּ חֻקִּים עַל הַעֲצֻמוֹת שְׁלוֹ, וְאִם
 יִזְכָּה יְקוּם גּוֹפָא עַל גְּרַמִּין דִּילִיָּהּ. וְאִי לָאוּ, לָא יְקוּם, וְלֹא
 יִהְיֶה לִּיהּ תְּחִיַּית הַמֵּתִים וְאִם יִזְכָּה, יְקוּם הַגּוֹף עַל הַעֲצֻמוֹת שְׁלוֹ, וְאִם לֹא יִזְכָּה
 לֹא יְקוּם מִן הַקִּבְרָא וְלֹא תִהְיֶה לוֹ תְּחִיַּית הַמֵּתִים. וְלֹא עוֹד חוֹר לְדַלְעִיל וְלֹא רַק שְׂקִירוֹת
 לְבוֹ וּרְמ"ח אַבְרֵי מַעֲיָדִים אוֹתוֹ, אֵלֶּא תִרִין סְהַדִּין אֲנֹן עַל בַּר נֶשׁ אֵלֶּא
 שְׁנֵי עֲדִים הֵם הַמַּעֲיָדִים הָאֲדָם, עֵין רוּאָהּ בַּח"י חֲכֵמָה וְאֹן שׁוֹמְעַת בַּח"י בִּינָה,
 וְבִית דִּין הֵם שְׁלֹשָׁה שְׁהֵם בַּח"י חֲגִ"ת, סוֹפֵר וְדָן חוּבּוּי הֵם סוֹפְרִים וְדָנִים אוֹתוֹ
 עַל עוֹנוֹתֵיהּ. וְלֹא עוֹד, אֵלֶּא שְׁמַשָּׁא וְסִיְהָרָא סְהַדִּין עַל בַּר נֶשׁ
 וְלֹא רַק זֶה אֵלֶּא הַשֶּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ שְׁהֵם בַּחֲנִינַת זַרְ"ן מַעֲיָדִים עַל הָאֲדָם, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ
 כְּמוֹ שְׁפִירְשׁוּ רַז"ל (תְּהִלִּים פֶּ"א, ד) תְּקַעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בְּכֶסֶה לְיוֹם חֲנֻנוּ.
 מֵאִי בְּכֶסֶה שׁוֹאֵל מֵה פִירוּשׁ בְּכֶסֶה. וּמִפֶּרֶשׁ בְּיוֹמָא דְּסִיְהָרָא מְתַכְּסָה בְּיוֹם
 שֶׁהִירַח מְכוּסָה, שְׁהוּא יוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה, שְׁאֵז הַמַּלְכוּת מְתַכְּסָה וְעוֹלָה אֶל הַכְּתָר הָעֲלִיּוֹן שְׁהוּא
 מְקוּם הַמְּכוּסָה, וְעוֹלָה שֵׁם בְּכַח הַתְּשׁוּבָה שֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל. וְאִמְאִי מְתַכְּסָת וְשׁוֹאֵל
 וְלִמָּה מְתַכְּסָה הַיָּרֵחַ, בְּגִין דְּכַד מְטִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְפִי שְׁכַאשֵׁר מַגִּיעַ רֵאשׁ
 הַשָּׁנָה, יִיתִי סְמַא"ל לְמַתְּבַע דִּינָא לְבְנוּי, קְמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ

הוא יבא הס"מ לתבוע ולהעמיד בדין לבניה של השכינה לפני הקב"ה, והוא ייָמָא ליה דייַתי סְהָרִין הקב"ה יאמר לו לס"מ שיביא עדים, והוא ייַתִּי לְשִׁמְשָׁא עֲמִיהָ והוא יביא את השמש שהוא בחי' ו"ק עמו, כי העוונות שלנו פוגמים בו"ק משא"כ הג"ר שמסתלקים. אֶזְלָא לְמִיַּתִּי סִיְהָרָא, וְהִיא מִתְבַּסָּא וגם הולך להביא את הירח, שהיא השכינה שסובלת בעוונותינו, אבל היא מתכסת ומתחבאת, כי עם ישראל צמים וחוזרים בתשובה. בְּאֵן אֶתְרָא מִתְבַּסָּת באיזה מקום היא מתכסת, ומפרש אֶלְא סְלִיקַת לְתַהוּא אֶתְרָא דְאֶתְמַר בֵּיהָ אלא עולה היא לאותו מקום שנאמר בו, בְּמִבְּסָה מְפָדָא אֶל תְּחִקוֹר שהוא בכתר העליון, לְפִיִּסָּא לִיהָ עַל בְּנֵהָא לפייס לו להקב"ה על בניה שלא ימסור אותם בידי הס"מ.

ביום ר"ה המלכות עולה לכתר ומתמלאים ברחמים ומעבירים הדין מן העולם

וְהֵאֵי הוּא דְאָמַר קְרָא וזה שאמר הפסוק, תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לַיּוֹם חֲגִנּוּ. פִּי לְאֶתְרָא דְבִיהָ סְלִיקַת שְׂכִינְתָּא למקום הכתר שבו עלתה השכינה, דְאֶתְמַר בֵּיהָ שְׂכִינְתָּא שְׂכִינְתָּא מְפָדָא אֶל תְּחִקוֹר שהוא הכתר. וְחֻבְיָן בְּאֶתְפְּסִיָּא והעוונות שהם מכוסים, תִּמְנָן צְרִידָא לְמִידָן בֵּינוּ לְבֵין קוֹנּוֹ שם צריכים לדון אותם, והם עוונות של בין אדם למקום, שהתשובה בהם יותר קלה ואפשר לפעול בה לבטל הגזירות. וְחֻבְיָן בְּאֶתְנַלְיָא דְעֶבֶד לֹזֵן אבל עוונות שעשה בגלוי שהם בין אדם לחבירו, אֶתְמַר שְׂכִינְתָּא מְפָדָא מִסְטָרָא דְכֶתֶר אִיהִי עֲלָמָא דְאֶתְבַּסָּא שהשכינה מצד

הכתר שעולה לשם, היא עולם הנסתר והנעלם, ואוקמוהּ מארי מתניתין וכבר אמרו בעלי המשנה, דצריך בר נש לחברא לה לההוא אתרא שצריך האדם לחבר לשכינה לאותו מקום שהוא הכתר, ששם ע"י התשובה מתכפרים העוונות. בַּהּ הוּא זְמָנָא מְטִי זְמָנָא דְרַחֲמֵי וְאֵעֵבֵר דִּינָא בִּאוּתוֹ זְמַן שֶׁהַשְּׂכִינָה עוֹלָה לְכַתֵּר מְגִיעַ זְמַן שֶׁל רַחֲמִים וּמַעֲבִירִים אֶת הַדִּין מִן הָאָדָם. וּבְגִין דָּא, לְחֻבְרִיהָ אָמַר לְזִבְאָה לִיּוֹה בְּעֲדוּתֶיהָ וּבִשְׁבִיל זֶה שֶׁהַמַּלְכוּת מְגִינָה וּמַעֲדִידָה לְצוּרֶךָ עִם יִשְׂרָאֵל, כֵּן צָרִיךְ לְהַתְנַהֵג עִם חֻבְרֵיךָ לְלַמֵּד עֲלֵיךָ זְכוּת כִּי בְּמַדָּה שֶׁאָדָם מוֹדֵד בָּהּ מוֹדְדִים לוֹ, אֲבָל לְרָשָׁע אֵין מוֹכִיחַ לּוֹ אֲבָל רָשָׁע שֶׁהוּא מִיָּן וְאִפְיֻקוּרוֹס אֵין מַעֲדִיךְ עֲלֵיךָ לְזְכוּת אוֹתוֹ בְּדִין.

הקב"ה והשכינה מעידים על האדם

וְעוֹד, קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשְׂכִינְתֶיהָ סְתָרִין עַל בְּרַ נָשׁ וְעוֹד הַקֶּב"ה וְהַשְּׂכִינָה מַעֲדִידִים עַל הָאָדָם, הָרָא הוּא דְכִתִּיב זֶה הוּא שְׂכֵנוֹב, (דְּבָרִים ד, כו) הַעֲדוּתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. אֶת הַשָּׁמַיִם, הַהוּא דְאֶתְמַר בֵּיהּ פִּי אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (מַלְכִים א ה, לב) וְאֶתְהָ תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם פִּי ז"א שֶׁנֶּקְרָא שָׁמַיִם. וְאֶת הָאָרֶץ, הַהוּא דְאֶתְמַר בֵּיהּ פִּי אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (יִשְׁעִיהָ סו, א) וְהָאָרֶץ תִּדְבַר רַגְלֵי שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַנֶּקְרָאת אֶרֶץ. וְעוֹד, תִּרְיִן סְתָרִין, עֲמוּדָא דְאִמְצַעִיתָא וְצַדִּיק וְעוֹד, שְׁנֵי עֲדִים הֵם עֲמוּד הָאִמְצַעִי שֶׁהוּא הַת"ת, וְצַדִּיק שֶׁהוּא הַיְסוּד, וְאֲנֹן ע"ד מִן שְׁמ"ע אַחַד

והם ע' משמע, ד' מאחד, ויש בו שש תיבות כנגד ו' שהוא תפארת. **עַד** ועד שני, **מִן** **בְּרוּךְ** **יְשׁוּעָה** **מְלַכּוּתוֹ** **לְעוֹלָם** **וָעַד** שיש בסופו אותיות עד, וגם בפסוק זה יש שש תיבות כנגד ו' שהוא היסוד.

יום ראש השנה

ביום ראש השנה אפילו צעדי האדם נמנין ובאין לדין

זוהר חדש מדרש הנעלם דף יח:

בְּרֵאשִׁי הַשָּׁנָה יָדִין הַקֹּב"ה אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ כַּמ"ש אִי זֶה לַחֲרֵב וְאִי זֶה לְשֶׁבַע,
והכוונה היא על אנשי אותה העיר בכללות וגם מפרש על כל אדם בפרטות,
גּוֹפּוֹת בְּנֵי אָדָם פ"י אם הגוף והנפש יהיו בבריאות וכו' **וְהַנְּשָׁמוֹת, וּפּוֹקֵד**
אוֹתָם, וְדִין אוֹתָם עַל כָּל מַה שֶּׁעָשׂוּ כָּל הַשָּׁנָה בְּלֵה. וְתֵאנָא
וּשְׁנִינָא, אֲפִילוּ צִעְדֵי שָׁל אָדָם נִמְנִין וּבֵאִין בְּדִין בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם,
הֲרָא הוּא רְבִיתִי זהו שכתוב (איוב לא, ד) **וְכָל צִעְדֵי יִסְפּוֹר.**

שלוש כתות ביום הדין וכנגדן שלש כוחות

תֵּאנִי שְׁנָה רְבִי יוֹסִי, שְׁלֹשׁ כְּחוֹת נִכְנְסִין לְיוֹם הַדִּין. כְּתוּב צְדִיקִים
נִמְוָרִים. כְּתוּב רְשָׁעִים נִמְוָרִים. כְּתוּב בִּינְוָנִים. וּכְנֻגְדֵן שְׁלֹשׁ
כְּחוֹת בְּאָדָם. כְּחַ הַנְּשָׁמָה הַקְּרוּשָׁה פ"י יש מי שמגביר כח הנשמה על הגוף

ותאוותיו, ואלו הצדיקים. **וְכַח הַמְתָּאוּה** אלו הרשעים שהתאוה גוברת על כח הנשמה.
וְכַח הַמְּנִיעָה אלו הבינוניים, ושואל. **מֵאִי פַח הַמְּנִיעָה, אָמַר רַבִּי**
יְהוּדָה, פַּח הַמְּנַדְלָת וְהַמְּנִיעַ אֶת הַגּוֹף לפי טבעם, ולא ממש בשביל תאותם
בְּכָל צָרָכָיו לפי מה שצריך לגופו ולא יותר מדאי, אבל אינו נזהר ממותרות.

עוצם רחמנותו של ה' יתברך

רַבִּי יוֹסִי בֶּן פִּזִּי אוֹמֵר, בֵּא וְרֵאֵה רַחֲמָנוּתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, אַע"פ שֶׁב"ד שֶׁל מַעְלָה בָּאִין לְעַמֵּד בְּדִין, וְלָדוֹן אֶת
הַבְּרִיּוֹת, וְלְהוֹרֹת לְפָנָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זְכוּת וְחוֹבָה שֶׁל בְּנֵי
אָדָם. דִּתְאַנִּי שְׁנֵה ר' יוֹסִי בֶּן פִּזִּי, שֶׁלֹּשׁ כְּתוּבֹת שֶׁל מְלֹאכֵי
הַשָּׁרֵת עוֹמְדִין עַל תְּדִין בְּיוֹם ר"ה. יֵשׁ מֵהֶם שָׁהִם מוֹרִים מְזַכְרִים
זְכוּת לְטוֹבָה. וְיֵשׁ מֵהֶם שֶׁהֵם מוֹרִים וּמְזַכְרִים חוֹבָה לְרָעָה. וְתֵא תְּוִי
בֵּא וְרֵאֵה, רַחֲמָנוּתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁנִּתְּנָה עֲצָה לְהִנָּצֵל מִן
תְּדִין.

בזכרון התרועה מיד נושעים מיד האויבים שהם המקטרגים

דִּתְנִיָּא שלמדנו, **מֵהוּ דְכִתִּיב** מהו שכתוב **זְכוּת וְכָרוֹן תְּרוּעָה, לֹא**
אֲשַׁכְּחָנָא לא מצאנו **זְכִירָה** איזה דרוש לזכירה **לְתְרוּעָה** בענין
זכירה, אֲלֵא תֵא אלא זה **דְאָמַר** שאמר **רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב וְכִי תִבְאוּ**
מִלְחָמָה בְּאֶרְצְכֶם עַל הַצָּר וְגו' הצורך אתכם **וְהִרְעַתֶּם** בחצוצרות

ונזכרתם לפני ה' אלהיכם וגו', וזכר לתרועה זו, אמר הקדוש ברוך הוא, הריעו לפני בתרועה זו עתה ברה"ק, שהיא זכרון אותה התרועה, מיד, ונזשעתם מאיביכם.

מאן אנון מי אלו האויבים, יאלו הם המורים המזכירים חובתם של בני אדם. דתניא ששינוי אמר רבי יוחנן, מלאכים יש, המורים המזכירים חובתן של בני אדם. ומלאכים יש, המורים המזכירים זכותן. ואפילו אחד מני מתוך אלה מורה מזכיר זכותו, שבקין לו עוזבים אותו. הקרא וזה הוא דבתיב שכתוב אם יש עליו מלאך מליין אחד מני אלה. ודבתיב בתריה, ויחננו ויאמר פדעהו מידת שחת וגו' ויאמר מצאתי כופר.

וכי יש מלאך משטין זכותו של אדם וכי המלאכים משטינים כנגד הזכויות של האדם, אמר רבי שמעון, חס ושלום שפלאך משטין זכות. אלא, יש מלאכים ממונים לעיין ולהורות ולהזכיר בחובתו של אדם לראות ולומר עונותיו של אדם, בכל שעה שיעבור, והם מורים אותו דבר שנצטוו והם אומרים ומזכירים את עונותיו.

כיוצא בדבר וכל צבא השמים עומד עליו מימינו ומשמאלו. מאי עליו, עליו של אחאב. שהיו מעיינים בדינו. מימינו ומשמאלו, וכי יש ימין וכו' ושמאל לפני השי"ת, אלא, יאלו

מִיְמֵינִים לְזִכּוֹת לַחֹכִיר וְזִכּוֹתָיו, וְאֵלֹוּ מִשְׁמַאֲלִים לְבֶן חֹבֶה לַחֹכִיר

עוונותיו.

אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, מִפְּנֵי מָה, בְּר"ה דִּין הַגּוֹף וְהַנְּשָׁמָה,
מִפְּנֵי שְׂבוּ נוֹלַד אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְבוֹ בַּיּוֹם נַעֲשֶׂה גּוֹף,
וְנִזְרְקָה בּוֹ נְשָׁמָה, וְבוֹ בַּיּוֹם נִידוֹן וְנִקְבַּע הַדִּין לְדוֹרוֹת.

קטגור נעשה סניגור

יצחק שהוא הדינים קורא לעשו בראש השנה להביא הקטרוגים על יעקב-עם ישראל

רעיא מהימנא אמור דף ק.

בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, נָפִיק יִצְחָק בְּלַחֲדוּי, בַּיּוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה יוֹצֵא

יצחק שהוא סוד הגבורות לבדו, להנהיג את העולם בלי רחמים, כי ר"ה הוא יום

הַדִּין, וְקָרִי לְעֵשׂוֹ, לְאַטְעֵמָא לִיהַ תַּבְּשִׁילִין דְּכָל עֲלָמָא, כָּל חַד

כְּפּוֹם אוֹרְחוּי וְקוֹרָא לְעֵשׂוֹ, דְּהֵינּוּ הַמְקַטְרֵג, לַהֲטַעִים לוֹ מִהַתְּבַשְׁלִים שְׂבִישְׁלוֹ בְּנֵי

העולם, דהיינו, מעשה בני אדם של כל בני העולם כל אחד לפי דרכיו ומעשיו, כי בר"ה יש

רשות למקטרג לתבוע הדין ולכן הוא מכין כל התבשילים הללו, [ב] דְּהָא בְּתַהֲיָא

שְׁעָתָא שְׁהַרִי בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה נֹאמַר (בראשית כז, א) וְתַכְּהֵן עֵינָיו

מְרֵאוֹת נַחֲשָׁכִים הַעֵינָיִים הַעֲלִיּוֹנִים מִלְּהַשְׁגִּיחַ בְּרַחֲמִים, אֵלֵא מִשְׁגִּיחִים בַּחֲשָׁכוֹת הַדִּין,

עיונים והארות

לתבוע את הדין. ונקבע יום ראש השנה שאז יש לו רשות לסגור את הבי"ד ולתבוע בכל הכוחות את מעשי בני האדם.

ב. מובא בזה"ק שהמקטרג בא בכל פעם שאדם חוטא לפני הקב"ה וקובל לפניו פלוני עשה כך ופלוני עשה כך, והקב"ה אומר לו בכל פעם, נקבע יום קבוע בשנה ורק אז יש לך רשות

דְּנַפִּיק מְנִיָּה מָאן דְּאַחֲשָׁךְ אִפִּי בְּרִיין שיצא מיצחק מהגבורות שלו עשו,
 שהוא הס"מ המקטרג הגדול שמחשיך וכו' את פני הבריות ע"י העוונות שמחטיא אותם,
וְאִתְּפָרֵשׁ וְשָׁכִיב עַל עַרְסִיהָ דְּדִינָא ונפרד הגבורה דיצחק מן הרחמים
 ושוכב על מיטת וכסא דין, **וְקָרִי לְעֵשׂוֹ וְאָמַר** וקורא לעשו שהוא המקטרג ואמר לו
 (שם ג, ד), **וְצוּדָה לִי צִידָה. וְעֵשָׂה לִי מְטַעְמִים וְהִבִּיאָה לִי** תביא
 לי את מעשים רעים של בני אדם.

רבקה שהיא השכינה קוראת ליעקב להביא המעשים הטובים

וְרִבְקָה אָמְרָה אֵל יַעֲקֹב בְּנֵה, רְחִימָא דְּנַפְשָׁה ורבקה שהיא השכינה
 אמרה אל יעקב בנה שהם בני ישראל אהובי נפשה, **בְּנֵה רְחִימָא**
דְּאִתְּמַסֵּר לָהּ מִיּוֹמָא דְּאִתְּבְּרִי עֲלֵמָא בנה האהוב שנמסר לה מיום שנברא
 העולם, כמ"ש (דברים לב, ט) יעקב חבל נחלתו, **וּפְקִידַת לִיָּהּ לְאִתְּעָרָא אִיהוּ**
בְּאֲנוּן מְטַעְמִים דִּילִיָּהּ וציוותה אותו להתעורר הוא וכל אשר לו באותם המטעמים
 שלו שהם מצוות ומעשים טובים, כי ע"י קיום המצוות מתבטלים הדינים ונעשה רווח בעולם,
וַיַּעֲקֹב אֶתְעַר מִתְּתָא ויעקב מתעורר מלמטה, בעבודת ה"ת דהיינו **מִתְּלַבֵּשׁ**
בְּצִלּוֹתֵין וּבְעוֹתֵין, וְהַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב מתלבש בתפילות ובקשות ומתחרט
 על מעשיו וחוזר בתשובה, וזהו קולו של יעקב שמצפצף בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, וגם,
בְּהֵהוּא שׁוֹפֵר דִּקְא סְלִיק באותו קול שופר שהוא עולה וגורם להמתיק את
 הדינים ולהפוך אותם לרחמים, וגורם לבלבל ולהפחיד את השטן והוא עוזב את בית הדין
 ובורח, **וְאִתְּעַר יַעֲקֹב לְגַבִּיָּהּ** ומתעורר יעקב העליון להתחבר אל יצחק, כי יעקב

הוא בתפארת שמתפאר בתורה במצות ובמעשים הטובים של עם ישראל, והגבורות טועמות את המעשים הטובים הללו ומתמתקים הדינים, **וְאֶת־קָרִיב בְּהִדְיָהּ**, ומתקרב התפארת אל הגבורה להמתיקו **וַיִּגֶשׁ לוֹ וַיֹּאכַל** ומגיש התפארת לבחי' הגבורה את המעשים הטובים של ישראל ואוכלת מהם ונמתקו הדינים, **וְאֶת־כִּלְיֵי דָא בְּדָא** ונכללה הגבורה בת"ת, **בֵּינָן דְּאֶת־כִּלְיֵי בְּהִדְיָהּ** כיון שנכלל עמו, **וַיָּבֵא לוֹ יַיִן, דָּא יַיִן דְּמִנְטָרָא, יַיִן דְּהוּא חִידוֹ דְּלִבָּא, רָוָא דְּעֵלְמָא דְּאֵתִי** זה יין המשומר מאחיזת החיצונים, יין שהוא משמח הלב שהוא סוד עולם הבא בחי' הבינה שממתקת הגבורות ע"י שממשיך שפע מהבינה, ואז הדינים מתהפכים לרחמים, **בְּדִין** ואז כתיב **וַיִּרַח אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו דְּהֵינּוּ, צְלוֹתֵינּוּ דְּסֻלְקִין וּבְעוֹתֵינּוּ** התפילות והבקשות של עם ישראל שעולות למעלה, **וַיִּבְרַכְהוּ** ונתקבלו התפילות ונשפע שפע בעולמות, **נַח רוּגְזָא וְחֲדֵי לִבָּא** נחים ומתבטלים כוחות הרוגז שלו, ושמח לבו ע"י הארת הבינה שהאירה בו, **וְכֻלָּא אֵיהּוּ רַחֲמֵי** ואז הכל הוא רחמים.

כשמתכללים הדינים ברחמים הכל מתבטל ויוצאים זכאים בדן

בֵּינָן דְּאֵיהּוּ אֶת־כִּלְיֵי בְּיַעֲקֹב, כיון שהדינים נכללו ונמתקו ע"י מדת יעקב, **כָּל אַנּוּן חֵילִין וְתוֹקֶפִין וְרוּגְזִין דְּהוּוּ וְמִינִין** כל אותם הכוחות והדינים החזקים והרוגז והגבורות הקשות שהיו מוכנים לפעול דין בעולם, **אֶת־בְּדָרוֹ, וְלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ תַּמָּן** התפזרו ונתבטלו ואינם נמצאים עוד שם, **וַיִּשְׁרָאֵל נִפְקִין מִן דִּינָא בְּחֲדוּהָ וּבְבִרְכָאן** וישראל יוצאים מן הדין בשמחה-כי נתמתקו הדינים, ובברכות-כי באו החסדים למתק את הדינים. **וַיְהִי אֵךְ יָצָא יָצָא**

יַעֲקֹב דְּהֵיִינוּ עִם יִשְׂרָאֵל, מֵאֵת פְּנֵי יַצְחָק אָבִיו דְּהֵיִינוּ מִן הַדִּין, בְּיוֹמָא
 דְּאֵ בְיוֹם הַזֶּה שֶׁהוּא רֵאשׁ, בְּחֻדְוָה, וּבְכַרְכָּאן עֲלָאִין בְּשִׂמְחָה וּבְבִרְכוֹת עֲלוֹנוֹת
 כִּי הַתְּפִלָּה וְתַקְעוּ בְּשׁוֹפָר וּמִתְקוּ אֶת הַדִּינִים, וְעֲשׂוּ אֲחִיו כָּאֵ מְצִידוֹ, טַעֲיִן
 טוֹעֲנֵי מֵעוֹבְדֵי דְעֲלָמָא דְּהֵיִינוּ הַמְקַטְרְג טוֹעֵן טַעֲנוֹת וּמִשְׁאֵוֹת גְּדוּלוֹת שֶׁל עוֹנוֹת
 יִשְׂרָאֵל מִהַמְעַשִּׂים שֶׁל הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל לְקַטְרְג עֲלֵיהֶם, וַיַּעַשׂ גַּם הוּא מְטַעְמִים,
 חֲדִיד לִישָׁנִיהָ לְמְטַעֵן טַעֲנוֹת פִּירוּשׁ מִחֲדָד אֶת לְשׁוֹנוֹ לְטַעֵן טַעֲנוֹת עַל יִשְׂרָאֵל,
 אֲתַקִּין סְהַדֵּי וּמִכִּין וּמִתְקֵן וּמוֹמִין עֲדִים, וַיָּבֵא לְאָבִיו שֶׁהוּא יַצְחָק בְּחִינַת גְּבוּרָה,
 וַיֹּאמֶר, יָקוּם אָבִי פִירוּשׁ, יִתְעַר פְּדִינֹי וַיֹּאכַל כֶּמֶח עוֹבְדֵי
 בְּיִשְׁרָאֵל דְּכָל עֲלָמָא דְקָא אֲשַׁכְּחָנָא יִתְעוֹרֵר בְּדִין, וִירָאָה מְעַשִּׂים רַעִים שֶׁל כָּל
 הָעוֹלָם אֲשֶׁר מִצְאָתִי.

כשעשו הוא הס"א רואה שהכל נהפך לרחמים צועק צעקה גדולה ומרה

וַיַּחֲרַד יַצְחָק חֲרָדָה מִצַּד הַגְּבוּרָה, גְּדוּלָּה מִצַּד הַחֲסֵד, עַד מְאֹד מִצַּד
 הַתְּ"ת, כִּי מִתְעוֹרֵר הַחֲגִ"ת וּנְמַתְקוּ הַדִּינִים, דְּהָא לָא יָכִיל
 לְאַתְפָּרְשָׁא מִכְּלָלָא דְיַעֲקֹב, דְּאִיהוּ בְּחֻדְוָה שֶׁהָרִי לְאַחַר שֶׁנִּמְתְּקוּ דִּינָיו,
 לֹא יִכּוֹל עֵתָה לְהַפְרֵד מִכְּלָלוֹת יַעֲקֹב, שֶׁהוּא בְּת"ת הַמְמוֹתֵק, שֶׁהָרִי הוּא בְּשִׂמְחָה. וַיֹּאמֶר,
 מִי אֶפְוֵא הוּא הַצָּד צִיד פִּירוּשׁ כִּבְרָה הֵבִיא לִי מְטַעְמִים וְצַד אוֹתִי בְּפִי, כְּכֶמֶח
 צְלוֹתִין וּבְעוֹתִין בְּכֶמֶח תְּפִילוֹת וּבִקְשׁוֹת, וְאוֹכַל מְכַל בְּטָרָם תָּבֵא
 וְאַבְרָכְהוּ וְרֵאִיתִי הַמְעַשִּׂים טוֹבִים שֶׁל בְּנֵי וּשְׂמִחָתִי בָהֶם וּבְרַכְתִּי אוֹתָם לְשָׁנָה טוֹבָה
 וּמְבוֹרַכְתִּי, גַּם בְּרוּךְ יְהִיָּה יִחְלוּ הַבְּרִכוֹת עַל רֵאשׁוֹ. בְּשִׂמְחָה עֲשׂוּ אֶת

דְּבַרֵי אָבִיו (יִצְחָק), וַיִּצְעַק צְעָקָה גְדוּלָה וּמְרָה, דְּחָמֵי דְהָא צִידוֹ לָא הוּוּהּ כְּלוּם שְׂרׁוּאָה שְׁהַרֵי הַצִּיד וְהַקְטְרוּגִים שְׁלוֹ לָא שׁוּיִם כְּלוּם. עַד לְכַתְּרָא דְאָמַר לִיָּהּ, תִּנְהַ מְשֻׁמְנֵי הָאָרֶץ וְגוֹ' עַד שֶׁאֲחָ"כ אָמַר לוֹ יִצְחָק, הִנֵּה מִשְׁמֵנֵי הָאָרֶץ יִהְיֶה מוֹשְׁבְךָ, פִּי' גַם אַתָּה תִּקְבַּל כַּח לַפְעוּל בְּדִין, אֲלֵיִן תִּקְיָפִין וְאוּכְלוּסִין דְשָׂאָר עַמִּין וּמִפְרַשׁ שִׁיפְעוּל הַדִּין עַל הַגִּיבּוּרִים וְהַמּוֹן הָעַם שֶׁל שָׂאָר אֲוֻמוֹת הָעוֹלָם אֲבַל לָא עַל יִשְׂרָאֵל, וְדָא קְשָׁיָא לִיָּהּ מִכְּלָא וְזֶה קֶשֶׁה לוֹ מִן הַכֹּל. וַיִּשְׁטֹם עֲשׂוֹ אֶת יַעֲקֹב, לְמִיזֵל אֲבִתְרִיהּ וְלְקַטְרֵנָּא לִיָּהּ תַּדִּיר לִילָךְ אַחֲרֵיוּ וּלְקַטְרַג עֲלֵיו תְּמִיד.

יעקב מוסיף מעשים טובים נגד עשו עד ליום הכיפורים

וַיַּעֲקֹב אָזִיל בְּאֲנָוֵן יוֹמִין דְּבִין רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְיוֹם הַכִּיפּוּרִים וַיַּעֲקֹב הוֹלֵךְ בְּאוֹתָם הַיָּמִים שְׁבִין ר"ה לְיוֹם הַכִּיפּוּרִים, עָרִיק לְאִשְׁתּוֹכָא מִנִּיָּה בּוֹרַח לְהַנְצֵל מִמֶּנּוּ, תָּב בְּתִיבְכָתָא, שְׁוֵי גְרַמִּיָּה פְתַעְנִיתָא חוּזַר בְּתַשׁוּבָה וְשֵׁם עֲצֻמוֹ בְּתַעֲנִית כֹּל עֶשְׂרֵת יָמֵי תַשׁוּבָה [ג], עַד דְּאָתֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְיוֹם הַכִּיפּוּרִים עַד שְׁבַא ר"ה וְיוֹם הַכִּיפּוּרִים. בְּדִין יְדַעֵי יִשְׂרָאֵל דְּעֲשׂוֹ כָּא וְאִזּוֹ יוֹדְעִים יִשְׂרָאֵל שֶׁעֲשׂוֹ בְּאִ בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים, וְעַמּוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ

עיונים והארות

של כל ימיו, יום שני, כל ימי שני של כל ימיו וכו', וזה עוזר לאדם מאד שלא יסבול מחמת עוונותיו בעוה"ז, אך להנצל מהיסורים של העוה"ב, צריך התיקונים המובאים בשער רוה"ק.

ג. וראה מש"כ רבנו האר"י בשעהכ"ו בדרושי ר"ה, כי המתענה בעשרה ימים אלו, מכפר כל יום על אותו יום משך כל ימי חייו. ע"ד משל, אם מתענה ביום ראשון, הרי הוא מכפר כל מעשיו בימי ראשון

להגביר הדינים שהם ת' כוחות טומאה, והם כנגד ארבע אותיות דשם אדנ"י, כל אות כלולה ממאה, בְּלֶהוּ מִקְטָרְגֵי זְמִינֵי לְקַטְרָנָא לֹון וכל המקטרגים מוכנים לקטרג על עם ישראל. מִיָּד, וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּיצֶר לוֹ, וְאַסְגֵי בְּצִלוֹתֵינּוּ וּבְעוֹתֵינּוּ ומרבה בתפילות ובקשות, וכמו שכתוב (בראשית לב, מב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי אָבִי אֲבָרְכֶם וְאֱלֹהֵי אָבִי יִצְחָק. עַד דְּנָטִיל עֵיטָא עד שלוקח עצה לשלוח שער לעזאזל, וַאֲמַר הכתוב (שם לב, כא), כִּי אָמַר אֲבִיכֶם פָּנִינוּ בַּמְּנַחָה תְּהוֹלֶכֶת לְפָנָיו. (שם לב, יד) וַיִּקַּח מִן הַפָּא בְּיָדוֹ מְנַחָה לעשו אחיו, עֵינִים מְאֹתִים וְתִישִׁים עֲשָׂרִים רְחֵלִים מְאֹתִים וְגו' וגמלים עשרים [ד].

גְּמָלִים, בְּךָ הוּא סְטָרָא דִּילֵיהּ, גְּמָלִים הוּא נְחָשׁ, בְּמִין גְּמָל, הטעם ששלח גמלים, היות כי כך הוא המקטרג נחש גדול כעין גמל בְּשַׁעֲתָא דְּפִתֵי סְמָא"ל לְאָרֶם בשעה שפיתה הס"מ לאדה"ר לאכול מעץ הדעת, אַרְבִּיב עַל נְחָשׁ בְּמִין גְּמָל היה הס"מ רוכב על הנחש שהיה גדול כמו גמל. תְּנִינָן (ברכות נו:), מָאן דְּחָמֵי גְּמָל בְּחִלְמֵיהּ, מִיתָה נְקַנְסָה עֲלֵיהּ מְלַמְעָלָה וְאַשְׁתּוּיב מְנָה למדנו מי שרואה גמל בחלומו סימן שמיתה נקנסה עליו מן השמים וניצול ממנה, וְכֻלָּא חָד וגמל ונחש ענין אחד.

עיונים והארות

ד. ועיין אור החיים בראשית (לב, טו) שעולה "תוקף" כדי לשבר את תקפו. שפירש ששלח לו בהמות כמנין "שעיר"

עשו לוקח העצה מיעקב ורוצה לסנגר על ישראל ויעקב אין נותן לו

וּבְרִיּוֹן, אֶתְדַר עֲשׂו אֶפְטָרוֹפּוֹסָא דִּיעֶקֶב, ואז חוזר עשו להיות אפטרופוס
 לעם ישראל ומלמד עליהם זכות, וַיַּעֲקֹב לָא בָעָא דִּיבִשְׂיָה
 וְעוֹקְצִיָּה ויעקב לא רוצה לא מדובשו ולא מעוקצו, לכן אומר לו (שם לג, יד), יַעֲבֹר
 נָא אֲדוֹנִי לְפָנַי עֲבָדוּ. בְּרִיּוֹן, ואז, ואני אתנהלה לאטי (שם טז), וַיִּשָּׁב בַּיּוֹם
 הַהוּא עֲשׂו לְדַרְבּוֹ שְׁעִירָה, ולא יכול לקטרג כי נתכפרו העוונות ונמתקו הדינים.
 אִימְתִי מתי נעשה זה, בְּשַׁעַת נַעֲלִילָה, דִּהָא אֶתְפָּרֵשׁ מֵעַמָּא
 קַדִּישָׁא כי אז נפרד המקטרג מעם הקודש, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיּוֹן הוּא שְׂבִיב
 לְחַוְבִּיהוֹן וְכַפֵּר עֲלֵיהוּ וְהַקְבֵּה סוּלַח לַעֲוֹנוֹתֵיהֶם ומכפר עליהם. בֵּינּוֹן
 דִּהָהוּא מְקַטְרְנָא אֶזְל בְּהָהוּא דִּירוֹנָא וְאֶתְפָּרֵשׁ מִנֵּיהוּ ומכיון
 שאותו מקטרג הולך עם אותו הדורון ונפרד מהם, בְּעֵי קַדִּישָׁא בְּרִיּוֹן הוּא
 לְמַחֲדֵי בְּבָנָי רוצה הקב"ה לשמוח עם בניו. מַה בְּתִיב מה כתוב (שם יז),
 וַיַּעֲקֹב נָסַע סְכָתָה וַיִּבֶן לֹא בֵּית וְגו' ולמקנהו עשה סוכות. עַל כֵּן
 קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם סְכָוֹת, בֵּינּוֹן דִּיִּתְבִי בְּסְכָוֹת כיון שיושבים עם ישראל
 בסוכות, הָא אֶשְׁתַּיְבוּ מִן מְקַטְרְנָא הרי ניצלו מן המקטרג ע"י האור הגדול
 של סוכות, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיּוֹן הוּא חֲדֵי בְּבָנָי וְהַקְבֵּה שִׂמַח בְּבָנָיו. וְכַפָּא
 חוֹלְקִיהוֹן בְּהָא עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי אשרי חלקם של ישראל בעולם

הזה ובעולם הבא.

מאמרי הפרשה פרשת נצבים

"אתם נצבים היום בלכם לפני ה' אלהיכם" (כט, ט)

למרות צ"ח הקללות, כולכם חיים וקיימים, שהנה כל ישראל נצבים היום

רש"י בריש פרשתינו (כט, יב) מביא מדרש אגדה (תנחומא א') למה נסמכה פרשת "אתם נצבים" לקללות, לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים, חוץ ממ"ט שבתורת כהנים, הוריקו פניהם ואמרו, מי יוכל לעמוד באלו. התחיל משה לפייסם, אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום, ולא עשה אתכם כליה, והרי אתם קיימים לפניו.

זראה זה פלא "אתם נצבים היום כלכם" שווה בגימט' 804. "כל איש ישראל" שווה 902. ההפרש הוא 98 כמנין הקללות. להורות בא, שלמרות צ"ח הקללות, כל ישראל נצבים היום, כולכם חיים וקיימים.

מטרת הקללות לעורר בלבד ומשל נפלא מהמגיד מדובנא

מכיון שכאשר עם ישראל שמעו את הקללות, "הוריקו פניהם", אמר להם משה, המטרה הושגה! הקב"ה לא רוצה, ש"תבלעו" אפילו קלה אחת! ומכיון שהשכלתם להתעורר, לפחד, מעתה אין צורך להביא עליכם את הקללות בפועל.

ומביא המגיד מדובנא את המשל הבא, בנו של מלך רם ונשא חלה במחלה קשה. בהיותו מפונק ביותר, סרב לבלוע את התרופות שהמליצו לו הרופאים. וכל נסיונות הריצויו עלו בתוהו. הילד מסרב לבלוע אפילו אקמול בטעם פטל...

שלחו לקרוא לאחד הרופאים, מהמומחים הגדולים בעולם. הלה הגיע, בדק את הילד ואמר למלך, מצבו של הילד אנוש, ואף שהילד אינו מוכן להכניס תרופה אל פיו יש בידי יכולת לרפאו, אך אני מוכן לטפל בו בשני תנאים. האחד, שאתה אדוני המלך, לא שואל אותי שאלות. והשני, שאתה ממלא את כל הוראותי.

המלך ברוב אהבתו לבנו יקירו הסכים לשני התנאים.

והנה הרופא לקח בלאנק והחל רושם, מאה כדורים כאלה... מאתים כאלה... חומר לזריקות...
חבילות שלמות של בשמים ועשבי מרפא...

פנה המלך לרופא ואמר לו, מה אתה עושה? הן אמרתי לך שאפילו כפית סירופ אקמול הוא
לא מוכן לקחת, ואתה רושם כזו רשימה ארוכה של תרופות!?

השיבו הרופא, הן סיכמנו שאדוני המלך לא שואל שאלות.

נכון! אבל אתה רושם פה תרופות בחמישים אלף שקל, חבל על הכסף. הילד לא יכניס גרגיר
אחד מכל מה שכתבת אל פיו!

סיכמנו שאדוני המלך ממלא את כל הוראותי...

המלך שלח שליח שהביא את כל הרשימה. הרופא נכנס לחדר וסגר אחריו את הדלת. בתוך
החדר הוא החל לכתוש את כל התרופות לאבקה... שפך בשמים... פורר עשבים... טפטף
חומר לזריקות... והדליק את מכשיר האדים... בחדר התפשט ריח חריף ביותר של כל התרופות
הכתושות, והילד החל להשתעל ולהקיא, להשתעל ולהקיא עד שכל המעיים שלו "נשפכו"
החוצה...

הרופא יצא מהחדר ובישר למלך, חלה הטבה ניכרת במצבו של בנך. בעוד שעה אגמור את
הטיפול ותוכל להכנס לראותו.

כעבור שעה הרופא יוצא מהחדר ואומר, סיימתי, כל המחלה יצאה, אתה מוזמן להכנס! בעוד
יומים לא יראו על הילד כלום!

המלך נכנס לחדר ובראותו את כל קופסאות הקפסולות הריקות מושלכות על הרצפה... את
כל בקבוקי האנטיביוטיקה פתוחים וריקים... פנה לדוקטור ושאל, אמור לי בבקשה, את
כל זה הצלחת להכניס לגוף שלו?

אמר לו הרופא אפילו גרגיר אחד לא!

ומה כן עשית?

האמן לי אדוני המלך! אם ילדך היה מוכן לבלוע אל גופו אפילו כדור אחד מכל הכדורים האלו,
לא הייתי צריך את כל מאות הכדורים האלו... אך מכיון שלא הצלחתי להכניס גרגיר

לפיו, הייתי צריך את כולן, ועוד לעבוד כל כך הרבה זמן על מנת לכתוש אותם, כדי שריחם יתפשט בחלל החדר, והוא יקיא את המחלה שהיתה במעיו...

מסיים המגיד מדובנא, זה בדיוק מה שהיה כאן בקללות, הקב"ה אינו מעוניין חלילה לנקום בנו. אבא לא מעוניין אף פעם לנקום בלדיו! הקב"ה לא רוצה ש"נבלע" בפועל את הקללות. מטרת הקללות היא לעורר אותנו, להפחיד אותנו, לגרום לנו לרעוד בלב, לגרום שנהפוך את לבבנו ללב בשר. אם אכן כך יהיה - הושגה המטרה!

הרי אם חלילה, היתה מתקיימת בנו אפילו קללה אחת, בודאי שהיינו חוזרים בתשובה. גם אם בנו של המלך היה בולע כדור אחד, היה מתרפא. אבל הקב"ה לא רוצה ש"נבלע תרופה", לכן הוא כתש מאה ארבעים ושבע "תרופות", הן צ"ח קללות שבמשנה תורה, ועוד מ"ט שבתורת כהנים, כדי שרק "נריח" אותם, ו"נקיא" מתוכנו את לב האבן... והרי בשעה שהוריקו פניהם של ישראל, והפחד נכנס אל לבם, התרפאה המחלה והושגה המטרה.

מעתה, אומר משה לישראל "אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם", יכולים אתם לבוא ליום הדין לפני ה'. הורקת הפנים, החדרת האימה והיראה ללב, היא ההכנה הנאותה לקראת ההתיצבות לפני ה' ביום הדין.

בפרט שעתה סיימנו את פרשת כי תבא, פרשת התוכחה, והרי זה בבחינת תכלה שנה וקללותיה, והוא כמו שאומרים ונשלמה פרים שפתינו, שאם חס ושלום נגזר אשר לא טוב, הנה יצאנו ידי חובה בקריאתנו דברים אלה, וממילא יתהפכו לנו כולם לטובה ולברכה.

יתירה מכך לדעת רבנו האר"י ז"ל (כ"כ בספר הגן יום י"א ד"ה ועתה אכתוב בשם כתי האר"י), כל הקללות הן ברכות, כמו שכתוב (תהלים צז, ח-ט) שמעה ותשמח ציון ותגלנה בנות יהודה למען משפטיך ה'. כי אתה ה' עליון על כל הארץ. כלומר ציון שמחה על הדינים והתוכחות הללו, היות ואתה ה' העליון, כי בחינת שם הוי"ה ב"ה שהיא בחינת רחמים וחסדים, הוא עליון עליהם והופך את כולן לברכות.

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם" (כט, ט)

כשם שאתם נוהגים כך ינהג ה' עמכם

כתב המגלה עמוקות (נצבים) על הפסוק, אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם, היינו כשם שאתם נצבים [דהיינו מתנהגים במצוות או חס ושלום להיפך] כך ינהג עמכם ה' [בחסד

או חס ושלום להיפך], וכנאמר (משלי כז, יט) כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם, "האדם" הוא האדם שלמטה, "לאדם" הוא כאדם על דמות הכסא (יחזקאל א, כו). וכן שנינו (אבות פ"ב מ"א) דע מה למעלה ממך, דהיינו "ממך" אתה תוכל לידע "מה למעלה". וכן הוא אומר (תהלים קכא, ה) ה' צלך, לאמור, כשם שאדם שעושה תנועות עם גופו הצל שלו עושה אותן תנועות, כך הוא גם למעלה על ידי מעשה האדם מצוותיו או חס ושלום להיפך כך גם למעלה ה' מנהל את העולמות ומנהיגם.

השבת האחרונה של השנה והכל הולך אחר החיתום, והיא מעלה לכל שבתות השנה

והנה עתה זוכים להגיע לשבת "נצבים", שהיא השבת האחרונה של השנה, והכל הולך אחר החיתום, והיא מעלה את כל השבתות של השנה, ולכן צריך לדקדק בה מאד, ולהזהר בה מכל איסור, ולהיות דבוק בהשם יתברך. ועוד, כי בה נמצא השורש של כל השבוע הבא, ואם כן יש בה את השורש של ראש השנה יום הדין הגדול והנורא, ולכן ישתדל בכל כוחו לשמור שבת זו ולדקדק בה בכל פרטיה ודקדוקיה, ויקרא כ"ד פרקי משניות של מסכת שבת, ויעסוק בה כמה שיותר בתורה, וכן יענג את השבת כראוי, כי שערי שמים פתוחים, ושנינו בשבת (דף קיח.) כל המכבד את השבת זוכה לנחלה בלי מצרים.

שבת זו היא שבת מברכים של חודש תשרי, החודש היחידי מבין חודשי השנה שאנחנו לא מקדשים ומברכים אותו וכמו שכתב המגן אברהם (סי' תי"ז ס"ק א'), וזה על פי מה שלמדו חז"ל (ביצה טז. וסנהדרין יא): מהפסוק (תהלים פא, ד) בכסה ליום חגנו. אמנם כתוב בספרים הקדושים (אורות משה, קרטשיניף עמ' ו'), שאף על פי שעם ישראל לא מקדשים את חודש תשרי, מ"מ הקב"ה מקדש אותו, ונמצא שקידוש חודש זה של תחילת השנה משפיע לכל חודשי השנה.

ראש השנה איננו רק תחילת השנה, אלא הוא הראש במלוא מובן המילה, כי אין בשנה כולה אלא מה שנגזר בראשה ביום הדין, בו הבריות יפקדו להזכירם לחיים ולמות, לאושר או לצער, לרווחה או לצרה, לפרנסה או למחסור. ראש השנה, הוא היום הקובע, המכריע, שכל הימים האחרים ניזונים ממנו, שואבים ממנו שפעם, ומי שיצליח לזכות במאור פני הבורא יתברך, בחסדו הרב ורוחב ידו, מאושר יהיה לשנה הבאה כולה, ולשנים רבות ומאושרות.

תשרי על סדר תשר"ק, ולכן הוא בחי' דין גבורה

והנה ראש חדש תשרי שהוא ראש השנה, הוא יום הדין הגדול והנורא, וכידוע שסדר האותיות כסדרם - אבג"ד, הוא אור ישר, בחינת החסד. ואילו סדר האותיות בסדר תשר"ק מהסוף

להתחלה הוא אור חוזר, הוא בחינת הגבורה. והנה המילה "תשרי" היא בסדר יורד אותיות תש"ר, ולכן הוא בחי' דין גבורה.

וראה כי חודש ניסן צירוף הוי"ה שבו, הוא שם הוי"ה ב"ה כסידורו, וריבועו (כזה - י"ה י"ה י"ו הו"ה) שכולו עולה בגימט' ע"ב, שעולה "חסד". ואילו חודש תשרי צירופו והי"ה וריבועו כזה - ו, והי, והי, והיה, העולה בגימט' "דין".

והכל מרומז, כי בחודש ניסן שהנהיג הקב"ה את העולם בחסד, נאמר בו (שיר השירים ב, טז) דודי לי ואני לו, כי בניסן ריחם עלינו הקב"ה וגאל אותנו בלי התעוררות מצדנו, אלא בהנהגה של חסד עליון, ולכן נאמר קודם "דודי לי" ורק אחר כך ו"אני לו", מה שאין כן בחודש תשרי שהקב"ה יושב על כסא דין ודן את העולם כולו, עליונים ותחתונים חיים ומתים, כולם עוברים לפניו אחד אחד, לכן "אלול" הוא ראשי תיבות הפסוק (שיר השירים ו, ג) אני לדודי ודודי לי, לפי שבו צריך קודם את ההתעוררות שלנו לחזור בתשובה בבחינת אני לדודי, ורק אחר כך נזכה ל-ודודי לי.

וזהו שנאמר (בראשית א, א) בראשית ברא אלהים, היינו "בראשית" הן אותיות "בא תשרי", "ברא אלהים" - מידת הדין.

וכידוע שחודש זה נקרא גם כן "ירח האיתנים" (מלכים א, ח, ב), כי בו נולדו אבות העולם ובחדש תשרי נפטרו (ר"ה דף י:): והאבות הם בחסד גבורה תפארת, שהם בחינת דין ורחמים, כי בחודש זה עומדת זכותם לבניהם למתק את הדינים מעליהם.

המדבר עם המלך, יחיל וירעד מאימתו, כל שכן, אם הוא חוטא, והמלך יודע זאת

הגאון רבי חיים מוולאז'ין זצ"ל בדרשתו בחשבון לאימת הדין לראש השנה (הובא במכתב מאלהו ח"ד עמ' 91) כתב:

המדבר עם המלך, יחיל וירעד מאימתו, כל שכן, אם צריך הוא לבקש ממנו בקשה.

ומכל שכן, אם הוא חוטא, והמלך יודע זאת.

ומכל שכן, אם גנב מאוצרות המלך.

ומכל שכן, אם המלך מינהו על אוצרותיו, ומעל באמונו וגנב.

ובן בנו של קל וחומר, אם בגד ומסר האוצרות שגנב לשונאי המלך.

זמה עוד, אם על ידי כך הגביר את כח השונאים.

רק לחשוב על כך - הרי אין לנו פה להשיב, ולא מצח להרים ראש. רעדה תאחזו אותנו - והיא שתעמוד לזכותנו, שכבר השריש הגאון רבי ישראל מסלנט זצ"ל (באגרת ז') כי חרדת הדין היא העצה לזכות בו.

אם לא יעורר האדם את נפשו, מה יועילוהו המוסרים

הגמרא במסכת ברכות (י: אומרת, טובה מרדות אחת בלבו של אדם, יותר ממאה מלקויות שמלקים אותו. עד כאן. פירוש כשהאדם מתעורר מעצמו, אף אם תהא זו התעוררות קלה, טובה היא יותר ממאה דרשות של רבנים ש"ילקו" לו על ראשו. לפי שאחרי מאה דרשות הוא יכול לצאת רגוע ולהגיד, "היתה דרשה יפה"... אך לבו נותר כבתחילה, לא חל בו כל שינוי. לעומת זאת מרדות אחת קטנה בלבו, יש בכוחה ליצור מהפך גדול.

על הפסוק (ישעיהו נב, ב) התנערי מעפר קומי, מביא המדרש (בראשית רבה ריש וישלח) משל לתרנגולת לבנה שהתפלשה בעפר, והתמלא כל גופה בבזבז שחור. הכפרי, שאהב את התרנגולת כשהיא לבנה, לקח צינור והחל להתיז עליה מים מכל הכיוונים. ושוב הניח אותה על הגדר כדי שתתייבש בשמש. והנה הוא מבחין שלא כל הלכלוך ירד ונשארו עליה עדיין פה ושם כתמים שחורים. על כן נטל מברשת והחל לנקות אותה, נוצה אחר נוצה, אחרי חצי שעה הוא סיים לנקות רק שתי נוצות מתוך נוצותיה המרובים... ממשיך המדרש ואומר, כל זה כאשר בעל הבית מנסה לנקות את התרנגולת. אבל לו היתה התרנגולת עומדת על הגדר ובכוחות עצמה היתה מטלטלת את עצמה לכל הכיוונים, כל הלכלוך היה יורד בזמן קצר.

והנמשל הוא, התנערי מעפר קומי, כאשר בן אדם מתעורר מעצמו, ומנער את עצמו מן הלכלוך שעליו, הרי זה עוזר יותר ממאה רחיצות שאחרים ירחצוהו.

וזכמו שכתב רבנו יונה בשערי תשובה (שער שני אות כ"ו) כי אם האדם לא יעורר נפשו, מה יועילוהו המוסרים.

מסיבה זו, כאשר משה רבנו ראה את פניהם של בני ישראל מוריקות מן הקללות, יכול היה לומר להם, אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם, לפי שראה את ההתעוררות שניצתה בלבם, אמר מעתה שוב אין כל צורך בקללות, לפי שדי בעצם הפחד והחרדה שבלבכם, כדי לבוא ולעמוד לפני ה' לדין.

שלא נשחרר את ה"שועל"

הבן איש חי זצ"ל בספרו בן איש חיל (ח"ג דרוש א' לשבת תשובה) הביא בשם החכם רבי מרדכי ששון זצ"ל (בספרו דבר בעתו, קע"ג) משל ונמשל (ומקורו ברש"י סנהדרין לט.).

שועל יצא לטייל עם לילה, וצמא למים היה. הגיע לפאתי העיר, וירא באר מים, אולם הבור עמוק הוא, ואינו יכול לירד לשתות מן הבאר. והנה היתה גלגלת על פי הבאר, מה עשה? קפץ לדלי העליון ומשקלו הכביד, אז הדלי התחתון עלה, מלא מים, והדלי העליון ירד והשקיע את השועל במים.

שתה והרוה צמאונו, אך כעת לכוד הוא בבאר... ישב והמתין.

יצא הארי לטייל, וצמא אף הוא. הגיע אל הבאר, והדלי העליון מלא מים. הרוה צמאונו והמשיך בדרכו. אך הציץ בסקרנות, והשועל המתין רק לכך. "שלום עליך, אדוני המלך", החניף לו השועל, "המתנתי רק לך, ראה, הכנתי לך כיכר גבינה מלוחה", כשהוא מצביע על השתקפות הלבנה במי הבאר, ונראית כגבינה המעוררת תאבון, "גם הכנתי מים צוננים להרוות את צמאונוך. ואני, עבדך, ממתין לשרתך!"

"ואיך ארד", חקר האריה.

"הכנתי לך דלי, שתרד בו", ענה השועל.

עלה הארי לדלי העליון ומשקלו הכביד. ירד למעמקי הבאר, והשועל עלה והשתחרר... עד כאן, המשל.

והנמשל, השועל הוא היצר הרע. האריה, הוא האדם. הקדוש ברוך הוא ברא את היצר הרע כדי שיהיה נתון במאסר, בבחינת (בראשית רבה פרשה ל"ד סי' י') צדיקים, לבם ברשותם, ועוד שנינו (סנהדרין נט:) על הנחש שהוא "שמש גדול" ע"ש, ושם (סנהדרין קז:) שההנהגה לגבי יצר הרע היא שמאל דוחה וימין מקרבת, ובמשל היא ההנהגה הנכונה בה, השועל למטה, ואילו האדם חופשי מעליו.

אבל היצר אורב, ומפתה. והאדם מתפתה ומוסר עצמו בידיו. יורד למטה, למאסרו, ומשחרר את השועל הכלוא.

אוי, אילו היה לפחות משביע את רעבונו בגבינה שבבור!

אבל פיתוהו בכיכר גבינה, והתברר שגם היא אינה אלא אחיות עינים...

על ידי האחות והאחודות - זוכים בדיון

"אתם נצבים היום" פירוש, כיצד ניתן להתייצב ולזכות בדיון? על ידי "כולכם" - על ידי אחווה ואחדות, כשאתם "כולכם" איש אחד בלב אחד, "ראשיכם, שבטיכם, זקניכם ושוטריכם, כל איש ישראל".

האדמו"ר הצדיק רבי דוד מלעלוב זצ"ל (ליקוטי דברי דוד עמ' נ"ד) אמר, אם יהיו כל ישראל עושים יד אחת - היא תגיע אל כסא הכבוד, ותוכל להוריד משם את כל ההשפעות הטובות!

כשכלל ישראל הם יחד יעזור ה' לכלל ישראל יחד

וכך מבאר ביאור נפלא על דרך הדרוש, בדרושי המהרא"ץ בריסק (ניצבים כאן), והקדים לזה ביאור למסורה מבעל הספר קול אריה:

איתא במסורה שתי פעמים כתובה המילה "וְכָלֹ" א. אפס קצוהו תראה וכלו לא תראה וקבנו לי משם (במדבר כג, יג). ב. וכלו מחמדים (שיר השירים ה, טז).

ופירש, הנה אם יביט האדם על כללות עם ישראל, ימצא כולו יפה ומום אין בו, ולא ימצא מקום אשר תחול בו קללה, כי כולו מחמדים. אבל על כל אחד ואחד בפרטות, אפשר למצוא חסרונות, כי האחד אינו בעל צדקה, והשני אינו תלמיד חכם, והשלישי אינו ירא שמים, והרביעי אינו עניו, והחמישי אינו עוסק בצרכי צבור. ובקיצור (קהלת ז, כ) אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. על כן, על פרטיות ישראל יכולים למצוא מקום שתחול הקללה חס ושלום, אבל על כלל ישראל אי אפשר לבקר מומים, שהרי כולו נאה.

וזו כוונת המסורה בעצת בלק, אפס קצוהו תראה, שאם תראה רק אפס קצוהו וחלקו של העם, אז תמצא בהם חסרונות, ועל ידי זה תוכל לקללם, אמנם, כולו, לא תראה, שאם תראה כולו, על כלל ישראל לא תמצא שמץ ודופי, משום שכולו מחמדים.

אומר המהרא"ץ בריסק, לפי זה יש להמתיק את דברי הזוהר הקדוש (ח"ב דף ל"ב ע"ב), אתם נצבים היום כולכם, היינו בראש השנה, והיאך תוכלו להתייצב לפני ה' ליום הדין בראש השנה? רק כאשר תהיו כולכם לפני ה' אלהיכם, כשכלל ישראל הם יחד לפני ה', אי אפשר למצוא בהם שום שמץ ודופי, ואז יעזור ה' לכלל ישראל יחד.

כל אחד ישתדל לקרב את חברו, כדי שלא יתפס בעבורו

בדרך זו שואל האור החיים הקדוש (כאן) כיון שאמר הכתוב, אתם נצבים היום כלכם, מדוע הוצרך לפרט "ראשיכם שבטיכם"? ומסביר, כי כוונת משה רבנו ע"ה הייתה להכניס את כולם לערבות ואחדות, וכל אחד ישתדל בעד חברו, שאם לא כן יתפס בעבורו, שכל אחד מתחייב לפי היכולת שבידו, כדאיתא בשבת (דף נד:): שמי שבידו למחות על כל העולם, נתפס בעד כל העולם, ומי שבידו למחות רק באנשי עירו, נתפס על אנשי עירו וכו'.

ולדרכו יוצא שכאשר האדם בפחד, עליו להתאחד עם כולם ולאזור כח מכולם, ובפרט כאשר נצבים לדין אז נמחקים ומתבטלים כל הבדלי הדרגות של "ראשיכם שבטיכם" וכו' וכולם שווים לטובה. וכיון שצריכים להתייצב כולם באחדות אחת, לכן אמר "כלכם" שלא יהיה כל אחד לבדו. ואז יקויים בנו (דברים ד, ל) ושבת עד "ה' אלהיך", שבכח התשובה והאחדות מהפכים את מידת הדין לרחמים, ששם הוי"ה [שהוא רחמים] ממתק את שם "אלהיך" [שהוא דין].

למה ר"ה הוא החג היחידי שגם בני א"י נוהגים יומים

יודוע מה שאמר הרה"ק בעל ה"אמרי אמת" זי"ע מגור בשם אביו השפת אמת זי"ע (אמרי אמת ח"ה דף ק"ח ע"ב) דהטעם שראש השנה הוא החג היחידי בשנה שגם בני ארץ ישראל נוהגים אותו שני ימים. מפני שרצו חכמים שלפחות יום טוב אחד בשנה יהיו כל היהודים שבכל העולם כולו שוים. ובנו הרה"ק בעל ה"בית ישראל" זי"ע היה מוסיף ואומר, איתא בספר יערות דבש (ח"ב דרוש א') להגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע, שהטעם שנקרא שני ימי ראש השנה כלשון חז"ל (ביצה ד:): יומא אריכתא (יום אחד ארוך), משום שמובא בחז"ל (ילקוט שמעוני ישעיה א, טז) שעשרת ימי תשובה הם כנגד עשרת הדברות, ונמצא ששני ימי ראש השנה שהם הראשונים מימי עשרת ימי תשובה, הם כנגד שתי הדברות הראשונות "אנכי" ו"לא יהיה לך", והרי כבר אמרו חז"ל (ילקוט שמעוני ירמיה רמז רס"ו) כי אנכי ולא יהיה לך בדיבור אחד נאמרו, ומעתה מובן מדוע שני ימי ראש השנה חד הם, ולפיכך נחשבו כ"יומא אריכתא". עד כאן דבריו.

ולפי זה יתכן לומר, כי מטעם זה נוהג ראש השנה בכל תפוצות ישראל שני ימים, ולא רק בחוץ לארץ מטעם "ספיקא דיומא", כי רצו חכמנו ז"ל ללמדנו שבעניין "אנכי" ו"לא יהיה לך"

אין ספיקות ואין שינויים... וכל בני העולם שווים בעניינים אלו...

השם עצמו בכלל ישראל מוגן מן הדין

כשעם ישראל באחדות, אין המקטרג שולט בהם. והמליץ הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל (ראה עולם התורה, שטרן, בבעלי מוסר עמ' תס"ט) על כך את הכתוב (שיר השירים ד, ז) כולך יפה רעייתי, ומום אין בך, וכמאמרו של הגאון רבי ישראל מסלנט זצ"ל, כלל ישראל כולו צדיק, כלל ישראל כולו גאון, כלל ישראל כולו קדוש, ולכן אם האדם נכלל בו ואינו מוציא את עצמו מן הכלל, הרי הוא מוגן. על כן אמר האלשיך הקדוש זצ"ל (דברים כט, ט ד"ה וזה יאמר פה), הקפידו רבותינו ז"ל על תפילת הימים הנוראים שתהיה באהבת שלום בין איש ובין רעהו, לשתקובל תפילתם, שאז השטן אומר, מי כעמדך ישראל שהם כמלאכי השרת, שאין בהם קנאה ושנאה.

ומעתה מובנת כח הסגולה שאפשר לזכות על ידה בדין, כשיהיו ישראל באחדות, כולם יחד, ולא יהיה חס ושלום פילוג בעם.

כדי לזכות בדין צריך תנאי של "כולכם" שתהיה אחדות ואהבה אחד לשני. אמנם צריך להיזהר שמחמת כך לא יבדילו בין גדול לקטן, לכן אמר הפסוק עוד תנאי "ראשיכם" לבד, ו"שוטריכם" לבד וכו'. ועל ידי זה יוכלו לזכות בדין.

כי הנה במילה "כולכם", יש מעלה, ויש חסרון, המעלה היא שיש אחדות בישראל כאיש אחד בלב אחד. אבל החסרון הוא, כמו שכתב רש"י (דברים א, כב) בפרשת המרגלים על הפסוק "ותקרבון אלי כולכם" וגו'. פירש"י, בערבוביא, ילדים דוחפים זקנים, וזקנים לראשים וכו'. לכן צריך לדעת שגם כשישנה אחדות, צריך שכל אחד יהיה במקומו, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו.

מעלתו הגבוהה של תשובת רבים

וכידוע שאינו דומה יחיד העושה תשובה לבדו, לציבור שעושה תשובה (רמב"ם תשובה פ"ב ה"ו). משל ליושבי עיר אחת, שהשר הלווה להם ממון רב, אך מן השמים ירדו מנכסיהם מחמת דליקה שפרצה בעירם וכילתה את ממונם, ועל כן כולם היו חרדים על דבר ההלוואה שלקחו מן השר, מהיכן יחזירו אותה? באסיפה דחופה החליטו שכל אחד יביא מתנה לשר, ובבואו יפייסו בדברים. אולם היה ביניהם פיקח אחד ואמר להם, עדיף שכולנו יחד נתאגד ונביא לפניו מתנה יפה וגדולה, כי רק במתנה של כולנו יחד יש במה להתכבד, ואז יתרצה השר, אבל אם כל אחד יבא לבדו אל השר ויתן מתנה בפני עצמו, לא תהיה לה ערך. והנמשל, כל אחד

מעם ישראל יש לו עבירות שבימים אלו שב עליהם בתשובה, שהיא דורון לבורא העולם, ועל כן אינו דומה השב בתשובה לבדו, לשב בתשובה יחד עם רבים, שזה כאיש אחד הנותן לבדו מתנה קטנה למלך, וזה כאנשים רבים המביאים יחד דורון עצום למלך.

ועל כן, אין להמתין עד לערב יום הכיפורים כדי להתפייס למחול ולסלוח, אלא רצוי להתפייס להשלים ולהתאחד עוד לפני ראש השנה הבא עלינו לטובה.

אף השב עם הרבים יש לו לעשות מצוות לבדו

מאידך גיסא, אף שתשובת הרבים חשובה, אל יסמוך האדם על זה ויאמר חברי יזכוני, וימנע בגלל זה מתשובה כדבעי. ואמרו על כך משל נפלא לחבורת סוחרים שנסעו לקנות ולמכור סחורה יחד ביריד, וסיכמו ביניהם שיתחלקו בהוצאת הדרכים. ביניהם היה סוחר שכל ימי היריד לא סחר בדבר, רק היה הולך עמהם לבית המלון ולבתי קפה ומשתאות כשאר הסוחרים ועל כן היה שמח. אמרו לו חבריו, טיפש מה אתה שמח כל כך, הרי אחר היריד כל סוחר ילך וישוב אל ביתו, והם הרי עשו עסקים יפים ורווחים טובים, וישבו אל ביתם עם ממון רב, ואילו אתה לא עשית שום עסק, ואף על פי שעתה יש לך במה לשמוח בדרך, אבל אחר כך כשכל אחד יקח את שלו, אתה תשאר רק עם חסרון הוצאות הדרכים.

והנמשל הוא בענייננו, כי הרחמים שזוכים להם מכח הצבור, יכולים לעזור רק בעולם הזה, אבל מה יהיה עמנו בעולם הבא? שם כל אחד יטול את שלו בלבד, ומי שלא הכין צידה לדרך שוב לא יהיה לו מה לאכול שם בעולם הבא.

הדרכים כיצד לחזור בתשובה

ע"י עסק התורה, יש תקנה לחזור בתשובה

על ידי עסק התורה והמצוות יתכפרו עונותיו, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסיקתא דרב כהנא פ"סקא כ"ה אות ו') שאלו לחכמה נפש החוטאת מה תהא עליה? והשיבה, על ידי יסורין יתכפר לה. שאלו לנבואה, אמרה נפש החוטאת תמות. שאלו לתורה, אמרה יביא קרבן ויתכפר לו. שאלו להשם יתברך, אמר יעסוק בתורה ויתכפר לו. ובזה יבואר מה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים צג, ה) עדותיך נאמנו מאד לביתך נאווה קודש ה' לאורך ימים, רצונו לומר, "עדותיך" היא התורה [כדאיתא בתנחומא (פקודי סי' ד') עדות היא התורה] שהשיבה שעל ידי הקרבן יתכפר, זה אפשר לקיים רק בזמן ש"ביתך נאווה קודש", דהיינו בזמן שבית המקדש קיים. אבל ממשיך הפסוק

"השם" היינו תשובת השם יתברך, שעל ידי התורה יתכפר, היא תשובה "לאורך ימים", שגם בזמן שאין בית המקדש קיים, יעסוק בתורה ויתכפר לו.

וכן תשובת השם נרמזת במאמר רבותינו ז"ל (מנחות קי.) על הפסוק (ויקרא ז, לו) זאת התורה לעולה, כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה. הנה שהעוסק בתורה, כפי שהשיב ה' יתברך תתקיים בו גם תשובת התורה, שיביא קרבן ויתכפר לו, שכאמור העיסוק בתורה עולה כהבאת קורבנות.

וזהו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קיט, צב) לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי. רצונו לומר, "לולי תורתך" - אילו מאמר חז"ל שהעוסק בתורה כאילו הקריב את כל הקרבנות, "אז אבדתי בעניי" בעת שאנו עניים, בלא בית המקדש. אבל עכשיו שאמרת שיתכפר על ידי עסק התורה, יש לנו תקנה ללמוד תורה וזוהי יתכפרו העוונות.

תענית הראב"ד

כמו כן אם יש בכוחו של האדם, יתענה בעשרת ימי תשובה, ואם לאו, יעשה לפחות כמו שכתב הראב"ד ז"ל בספרו שערי הנפש (שער הקדושה), שאם באמצע סעודתו מפסיק ומושיך ידו מהאוכל, נחשב לו כאילו התענה. ורמזו זאת המפרשים בפסוק (בראשית מד, כה) "ויאמר אבינו שובו שברו לנו מעט אוכל", "אבינו" היינו אבינו שבשמים, "ויאמר" לנו, "שובו" בתשובה. ואם אין אתם יכולים להתענות, "שברו לנו מעט אוכל", דהיינו תפסיקו בתוך הסעודה בזמן התגברות התאוה וזוהי נחשב לתענית.

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם" (כט, ט)

תשובה ותפילה וצדקה מעבירין רוע הגזירה

ידועים דברי חז"ל (בתפילת 'ונתנה תוקף' הנאמרת בר"ה ויו"כ פ) ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה, ויש לרמוז זה בפסוק שלנו.

"אתם" ראשי תיבות אלול תשובה מקובלת - זה התשובה.

"נצבים" ראשי תיבות נותן צדקה בסתר ינצל ממות, רמזו שבמים אלו יש ליתן צדקות וזוהי ינצל מן המוות - זה הצדקה. (מהרח"ו בעץ הדעת טוב ריש נצבים)

"אתם נצבים היום", בגימט' "לעמוד לסליחות" - זה תפילה.

עוד, "אתם" הם אותיות אמת, שאין משוא פנים בבית דין של מעלה, ולכן נתן השם יתברך את חודש אלול ועשרת ימי תשובה, כדי שהאדם יחזור בתשובה ויתחרט. ורק האדם שהוא אמיתי עם עצמו, יכול ביום הדין לעמוד ניצב לפני השם יתברך.

"אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כְּלִכְם לְפָנַי ה' אֱלֹהֵיכֶם" (כט, ט)

מנין פסוקי הפרשיות מרמזו על ג' סוגי אנשים

בספר להתעדרן באהבתך (כאן) הביא מספר אמונת עיתך (וולפסון, ח"ג ריש נצבים) שכתב דבר נפלא, פרשיות נצבים וילך והאזינו, נקראים בזמן שבין ראש השנה ליה"כ וסוכות. ואמרו חז"ל (ראש השנה טז:), צדיקים נחתמים לאלתר לחיים, בינוניים תלויים ועומדים עד יה"כ, רשעים נחתמים לאלתר למיתה.

והנה בפרשת וילך יש 30 פסוקים, והם כנגד 30 יום של חודש אלול, שבו הצדיקים ממהרים לשוב בתשובה גמורה עוד קודם עשרת ימי תשובה. ואילו בפרשת נצבים יש 40 פסוקים, כנגד הבינוניים, שעדיין תלויים ועומדים עד יום הכיפורים שהוא יום הארבעים מחודש אלול ורק אז משלימים את תשובתם ביום הכיפורים. ובפרשת האזינו יש 52 פסוקים, כנגד הרשעים שנזכרים לשוב בתשובה רק בהושענא רבא שהוא יום ה-52 יום מסירת הפתקים.

ואם זוכה האדם לשוב בתשובה זוכה ל"וזאת הברכה".

"אתם" כנגד שלשה מדרגות בבני אדם

עוד יש לרמוז את שלשת מדרגות אלו שבבני האדם בפסוק. דהנה התיבה "אתם" זה בחילוף אותיות "אמת", שהם בעצם ראש אמצע וסוף האותיות שכן, א' - היא ראש האותיות, מ' - אמצע, ת' - היא האות האחרונה. וידוע דהאותיות הם נשמות עם ישראל, וכמו שכתב הרב חיד"א בספרו דברים אחדים (דרוש כ"ו) דהמילה "ישראל", ראשי תיבות יש ששים רבוא אותיות לתורה, לפי שכל נשמה יונקת מאות אחת בתורה, אלא שתלוי באיזו אות זכתה אותה הנשמה.

וא"כ הצדיקים שהם ראש בני ישראל רמוזים באות א' שהיא ראש האותיות, הבינוניים רמוזים באות מ' והרשעים רמוזים באות ת', וזה שאומר הפסוק "אתם" דהיינו הצדיקים הבינוניים והרשעים, כולכם נצבים היום שזה ראש השנה לפני ה' אלהיכם.

”אתם נצבים היום כְּלֶכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם” (כט, ט)

מדוע דין האומות קודם לדין עם ישראל

אמרו רבותינו ז"ל (בראשית רבה פ' נ' ס' ה') ישראל דינם ביום ראש השנה, ואומות העולם דינם בליל ראש השנה. וצריך להבין מדוע מקדימים את דין האומות לדין ישראל, והלא על פי ההלכה מקדימים דין תלמיד חכם לדין עם הארץ, וכיון שלישאל יש תורה, ולאומות העולם אין תורה, הרי הם כתלמידי חכמים הקודמים לדין עמי הארצות, וכיצד מקדימים את דין האומות?

והביא לכך הרב יוסף חיים זללה"ה בספרו אדרת אליהו (ריש נצבים) משל למלך ששלח אחרי אנשי עיר אחת שתחת ממשלתו לבוא אצלו, שרצונו להתראות עמהם ולבא עמהם בדברים אודות הנהגתם, האם הם משלמים את המיסים, ומקיימו את חוקיו וכיוצא בזה. עני העיר ללא שום הכנה, תכף הלכו אל המלך בלבושיהם הבלויים, בלא דורון של כסף או זהב, רק לקחו כל אחד ואחד מהם חמשה או ששה ככרות לחם כדי צורכי אכילת הדרך וכך עמדו לפני המלך. אך העשירים נתעכבו כדי ליקח דורון למלך, כדי שלא יראו את פני המלך ריקם, ובאו לפניו בלבוש מפואר ובשיירה, מפני שהם מכובדים, ואי אפשר להם ללכת ברגל ומבלי להכין צידה לדרך.

המלך קצף מאד על העניים שבאו לפניו כך בדרך בזיון בבגדים צואים, ועל שראו את פניו ריקם, וכדי בזיון וקצף, וחמתו בערה בהם. אך כשבאו העשירים כשראם שבאו בדרך כבוד, שמח המלך, והחזיר להם כבוד, קיבל את הדורון שלהם, ונתן להם מלבושי מלכות, כמו שנאמר (שמואל א, ב, ל) כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו.

והנמשל, המלך הוא מלך מלכי המלכים הקב"ה השולח לכל אנשי עולמו שיהיו מזומנים לפניו לדין ביום ראש השנה, כמו שאמרו חז"ל (משנה ר"ה פ"א מ"ב) שכל העולם עוברין לפניו כבני מרון. והנה אומות העולם העניים מן התורה והמצוות, מקדימין לבוא תכף ומיד בלא דורון. אולם כתיב (שמות כג, טו) ולא יראו פני ריקם, ואלו הם ריקנים מן המצוות, עניים הם, כי אין עני אלא מתורה ומצוות (זוהר ח"ב דף צ"ג ע"א). ולכן כבר בלילה דן הקב"ה את דינם של האומות שהוא דינא קשיא, ויחר אף המלך מאד וכל ההתחלות קשות.

אבל ישראל העשירים בתורה ובמצוות בתפלה ובקריאת ספר תורה ובפיוטים, ומזכירים עקידתו של יצחק ותוקעים בשופרות, ובליל ראש השנה וביום ראש השנה קוראים שתי פעמים תהלים כמנין "כפר" מזמורים, ומבטלים בכל פעם ופעם את "כעס" המלך על ידי "קן" מזמורים, כיון ש"כעס" עולה בגימט' "קן", ורק אחר כך מקיימים (בראשית לב, כא) "אכפרה" פניו "במנחה", שעושים תשליך אחר המנחה, אפילו אם יום ראשון חל בשבת כמו שנאמר (מיכה ז, יט) ותשליך במצולות ים כל חטאתם. ומזכירים י"ג מדות הרחמים, שלא יראו את פני ה' ריקם, והם מכובדים ממשפחת מלכים, כמו שאמר התנא (משנה שבת קיא.) כל ישראל בני מלכים הם, כמו שנאמר (שמות יט, ו) "ואתם" תהיו לי ממלכת כהנים, "ואתם" דייקא, היינו בזמן שקוראים את פרשת "אתם" נצבים "היום", וכך נאמר (דברים ד, ד) "ואתם" הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם, "היום" דהיינו ראש השנה.

וכמו כן אשריהם ישראל שאינם ישנים ביום ראש השנה עד חצות (שו"ע או"ח תקפ"ג ס"ב), וכמו שאמר האר"י ז"ל (שער הכוונות הקדמת דרושי ר"ה), מפני ששינה חד מדרגא דמותא, אלא מאריכים בתפלה ובשופר עד קרוב לחצות היום, ואחר כך מקיימים סעודת יום טוב והסימנים. וביום הראשון קוראים אדרא רבא, וביום השני אדרא זוטא. ומתקבצים כל עדה במקום אחד, ואומרים תהלים ביום ראש השנה עד זמן מנחה, וכתוב (איוב לו, ה) הן אל כביר ולא ימאס תפילת רבים. ואינם מפסיקים לדבר אפילו בלשון הקודש, וכל שכן שאינם מדברים דברים בטלים.

על כן מלך מלכי המלכים הקב"ה, שמח לקראת ישראל שנתעכבו ובאו במצוות ובדורון, דהיינו בקול תקיעת שופר, שממליכים אותו במלכויות זכרונות ושופרות, ושהחליפו שמלותם בבגדים נאים ולבנים כמו מלכים, ואפילו שהוא יום דין, בטוחים ושמחים שיצא דינם לחסד ולרחמים. ועל כן הקב"ה נותן להם שפע ישועה ופרנסה טובה וחיים טובים, כמו שאומרים בקדיש בראש השנה "ויפתח לנו ה' אלהינו שערי אורה" וכו'.

וזה שנאמר, אתם נצבים "היום" דייקא ולא בלילה, שעם ישראל מגיע לדין לפני הבורא "היום" ולא בלילה, ומפני זה מקדימים דין אומות לדין ישראל.

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל. טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימך"
(כט, ט-י)

אצלו יתברך כל בני האדם נסקרין בסקירה אחת כל אחד לבדו שנא' "היוצר יחד לבם"

משל למלך שצוה לעבדיו, מלאו לי בריכה זו בחלב, בלילה זה. אמר כל אחד מעבדיו בלבו, מה לי לטרוח ולהביא כד של חלב שדמיו יקרים, מוטב לי להביא כד של מים, הרי בלילה אין אדם רואה האם הוא מים או חלב, ויתבטלו המים האלו שאביא בבריכה הגדולה של החלב אשר ימלאו חברי. והי בבוקר בא המלך וירא כי כל הבריכה מלאה מים, כי כפי שחשב זה חשבו כולם...

הנה על דרך זו אפשר שיאמר איזה אדם בלבבו, הנה כל ישראל צדיקים הם, שנאמר (ישעיה ס, כא) "ועמך כולם צדיקים", ועמהם אכרות הברית, ואז גם אם אחטא, אתבטל בין כולם, כענין החלבנה בין סמני הקטורת. לכך אמר כאן הכתוב, דעו כי "אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם", שעל אף היותכם רבים ונצבים בכללות, הנה הוא יתברך איננו כשאר מלכי בשר ודם שאינם יכולים להשגיח בפרטות, כי אצלו יתברך כל בני האדם נסקרין בסקירה אחת כל אחד לבדו, שנאמר (תהלים לג, טו) "היוצר יחד לבם", וזהו שאומר כאן הכתוב "לפני ה' אלהיכם", שהוא צופה ומשגיח במדריגת כל אחד ואחד וכפי מעשיו דן אותן, שהנה הוא דן לבדו את "ראשיכם" - הם המלכים. "שבטיכם" - לכל שבט ושבט כפי מדרגתו, "זקניכם" - הם הסנהדרין כפי מדרגתם, וכן בפרטות הוא דן את "כל איש ישראל". ולא רק הגדולים, אלא גם "טפכם ונשיכם" וגו', כל אחד כפי מדרגתו.

"ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל. טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימך"
(כט, ט-י)

עשר דרגין כנגד עשר ספירות דקדושה

נאמרו כאן בפסוק עשר דרגות בעם ישראל שהם, ראשיכם, שבטיכם, זקניכם, ושוטריכם, כל איש ישראל, טפכם, נשיכם, גרך אשר בקרב מחניך, חוטב עציך, שואב מימך. וזה מרמז על עשר דרגין שבישראל, כנגד עשר ספירות דקדושה, מהאדם המרומם ביותר עד השפל ביותר, שכולם נצבים בראש השנה למשפט, וזה מתחיל "מחוטב עציך", רמז לט"ו באב, שאז

הפסיקו לחטוב עצים למערכה (משנה תענית פ"ד מ"ח), "עד שואב מימך" שזה ניסוך המים ביום הושענא רבא, וסך הכל הם ס"ח ימים, כמנין "חיים" שבהם גוזרים חיים לאדם. (המגיד מקונויני זצ"ל).

"אתם נצבים היום כְּלֶכֶם ... אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֶה עֲמָנוּ עֲמַד ... וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֶה עֲמָנוּ הַיּוֹם" (כט, ט, יד)

פירוש הפסוקים דרך דרוש

"היום" יש להתבונן מה הפירוש בתיבת היום? ועוד מכיון שאמר "כלכם", למה חזר ופרט "ראשיכם שבטיכם"?

ונקדים מה שאמרו רבותינו ז"ל (מס' ר"ה טז). כי ביום ראש השנה כל העולם עוברים לפניו כבני מרון. "בני מרון" היינו, כאשר רוצים לעשר מהצאן, מכניסים אותם לדיר, ועושים פתח קטן שרק אחד יכול לעבור בו, והיוצא עשירי הוא קודש לה', כך השם יתברך דן כל יחיד ויחיד לפי מעשיו. וכן אמרו רבותינו ז"ל (זוהר ח"ב דף ל"ב ע"ב) כל מקום שכתוב "היום", זה יום ראש השנה. לכך כתוב "אתם נצבים היום כלכם", כלומר, שיתקן מעשיו לפחות לפני ראש השנה, בעבור שביום ראש השנה "כולם" נצבים ועומדים לפני השם יתברך ליתן דין וחשבון על כל מה שעשו כל השנה, וזהו שפרט "ראשיכם שבטיכם" דהיינו בין גדולים ובין קטנים. והמשך הכתוב "את אשר ישנו פה עמנו עומד היום", היינו כלל ישראל שעומדים בבכיה ותחינה לפני השם יתברך, "ואת אשר איננו", הם האומות שנידונים בלילה שנכתבים למיתה וכאלו אינם בעולם.

פירוש נוסף, "את אשר איננו" הם המתים, שגם הם נידונים, וכן אמרו רבותינו ז"ל (ערכין י): ספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו יתברך, ולכן נקרא יום זה "יום הכיפורים", בלשון רבים, לפי שהוא יום כיפורים גם לחיים וגם למתים.

"לְעִבְרְךָ בְּבֵרִית ה' אֱלֹהֶיךָ וּבְאֵלֹתָו אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ כָּרַת עִמָּךְ הַיּוֹם" (כט, יא)

לעברך גימט' "כבש", לזכור זכות אבות שכבשו רחמיהם

כתב בספר כסא רחמים (מלמד, נצבים כאן עמ' קמ"ו, נדפס תרע"א) פסוק זה מרמז גם על כך שהקב"ה זוכר לנו את הברית שכרת עם אבותינו אברהם יצחק ויעקב. שתוקעים תקיעה ראשונה כנגד אברהם, שברים כנגד יצחק ותקיעה כנגד יעקב, שיעמדו להמליץ טוב בעדנו. לכך

נאמר (כאן) "לעברך" בברית ה' אלהיך, "לעברך" גימט' "כבש", לרמז גם על התפילה (בקרבות שחרית) כמו ש"כבש" אברהם אבינו את רחמיו לעשות רצונך בלבב שלם, כן "יכבשו" רחמך את כעסך וכו'.

"אֲשֶׁר לָבְבוּ פָנָה הַיּוֹם" (כט, יז)

אֲשֶׁר לָבְבוּ פָנָה ר"ת "אלף"

אשר לבבו פונה ראשי תיבות "אלף" רצונו לומר איש זה אשר לבבו פונה, נחשב כאילו עבר על כל התורה שניתנה ל"אלף" דור. (רבנו אפרים זיע"א).

"פֶּן יֵשׁ בְּכֶם שָׂדֵשׁ פָּדָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה" (כט, יז)

ש'ורש פ'ורה ר'אש ו'לענה, ר"ת "שופר"

כתב בספר מעיינה של תורה (נצבים עמ' קכ"ד) בשם ספרים הקדושים, שורש פורה ראש ולענה ראשי תיבות "שופר", והיינו שבתקיעות שופר שמעוררות לתשובה, יש כח לעקור מן האדם את כל השורשים הרעים שהם שורש פורה ראש ולענה, דהיינו המידות הרעות שהם מרים כלענה.

"וְהִתְבָּרַךְ בְּלִבְבוֹ לֵאמֹר שְׁלוֹם יְהִיָּה לִי וְגו' לֹא יֵאבְדָה ה' סִלַּח לִּי" (כט, יח-יט)

האומר "העיקר הלב" - לא יאבה ה' סלח לו

הנה צריך להבין כיצד יתברך בלבו לאמר שלום יהיה לי, יותר מכל ישראל? הרי הפסוקים עסוקים כאן בעובד עבודה זרה, ואיך יחשוב "שלום יהיה לי", ומה ראה לשטות זו? נראה לעניות דעתי לומר, כי הרשע הזה, הוא כדוגמת הרשעים בדורנו שחושבים "העיקר הלב", ובראותם שיש להם לפי דעתם קצת לב טוב, כגון שהם גומלי חסדים, מתנחמים בכך ואומרים העיקר הלב, ו"על חשבון הלב" עושים עבירות לרוב.

ברם באמת טועים הם טעות גדולה, הרי אדם שילך לרופא ויתאונן על מחלת עיניים, האם יתנחם בכך שהרופא יאמר לו, אל דאגה הלב בריא ומה אכפת לך מהעיניים...?! "העיקר הלב"! כן הדבר הזה... לכך הרשע של הפסוק הוא רשע כמותם, "והתברך בלבבו" היינו כשרואה שיש לו קצת "לב" טוב, לפי דעתו, מתנחם בזה ולכן אומר "שלום יהיה לי", ועל כך משיבה התורה "לא יאבה ה' סלח לו...".

"אֲשֶׁר יְקוֹמוּ מֵאַחֲרֵיכֶם" (כט, כא)

רמז למלכי יהודה שהרשיעו הרבה

רבנו יעקב בעל הטורים ז"ל (כאן) מבאר שהפסוקים כאן עסוקים בחוטה בעבודה זרה, ונאמר אשר יקומו מאחריכם, בראשי תיבות נרמז אחאב ירבעם מנשה, שהם הרשיעו בעבודה זרה יותר מן הכל (כדאיתא בסנהדרין ז.).

"וַיִּשְׁלַח אֶל אֶרֶץ אַחֲרַת" (כט, כז)

כשהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו

הרב חיד"א בספרו חומת אנך (כאן אות ג', ובספרו פני דוד האריך) שבתיתב "וישלכם" האות למד נכתבת באות גדולה, והיא רומזת על לימוד התורה [לימוד נרמז באות "למד"], והנה אם נסיר את האות למד מתיבת "וישלכם", האותיות הנשארות, עולות בגימט' "עשו", לרמז שכשנסתלק חס ושלוש לימוד התורה, יבא עשו, כמו שאמרו חכמנו ז"ל (בראשית רבה פרשה ס"ה סי' כ') כשאין הקול קול יעקב, הידיים ידי עשו.

"הַנְּסַתְרַת לַה' אֱלֹהֵינוּ וְהַנְּגִלַת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבַרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת" (כט, כח)

כל המצוות שוות, וצריך לקיים כולם

בספר מעיינה של תורה (כאן), פירש פסוק זה מפי השמועה בדרך זו, הקב"ה לא גילה מתן שכרן של מצוות, וזאת כדי שלא יניח אדם מצוה ששכרה מועט, ויעסוק רק במצוה ששכרה מרובה. ולכן כתבה התורה במצוות כיבוד אב ושילוח הקן ששכרן אריכות ימים, ללמדנו, שהן מצוות כיבוד אב ואם שמצוה קשה היא, והן מצוות שילוח הקן שהיא מצוה קלה, לשתיהן שכר אחד, שכר אריכות ימים. ומכאן ישכיל המשכיל שכל המצוות שוות, וצריך לקיים כולם.

וזו כוונת הפסוק כאן "הנסתרות לה' אלהינו" - "הנסתרות" הן שכרן של מצוות שאינן ידועות לנו רק "לה' אלהינו", אבל כיון שראינו ש"הנגלות לנו ולבנינו" - "הנגלות" הן המצוות שנגלה לנו מתן שכרן, שהן "לנו" - היינו שכולם חייבים במצוות שילוח הקן, גם ההורים וגם הבנים. "ולבנינו" - זו מצוות כיבוד אב ואם שרק הבנים חייבים בה. ושנראה שהמצוות הקלות והקשות

שכרן אחד הוא, שכר אריכות ימים, הרי זה מחייבנו "לעשות את כל דברי התורה הזאת", ולא להניח שום מצוה קלה, לפי שאין אתה יודע שכרן של מצוות.

"הנסתרות" - זמן בעתה שאינו ידוע, "לה' אלהינו" - רק הוא יודעה. ו"לנו ולבנינו" היא אחישנה, תלויה במעשינו

פירוש נוסף מצאנו בדברי מרן הכתב סופר בספרו תורת משה השלם (נצבים עמ' קלט עה"פ דידן) דהנה בגמרא (סנהדרין צח.) מבואר שישנם שני זמנים לגאולה, יש את הגאולה בזמנה, היינו שהקב"ה הקציב שבזמן פלוני תבוא הגאולה, ויש זמן שתלוי בחזרה בתשובה של עם ישראל, אז יקרב ה' את הגאולה יותר. וכמו שנאמר (ישעיה ס, כב) אני ה' בעתה אחישנה. היינו שישנו זמן "בעתה" וישנו "אחישנה", אם לא יחזרו בתשובה "בעתה", ואם יחזרו "אחישנה". הדרך הראשונה שבזמנה, אותה הקב"ה לא גילה, אבל העת שתלוי במצוות ובמעשים טובים שלנו, את זה גילה לנו שיכול להגיע בכל יום רק שנחזור בתשובה.

וכמו שהגמרא (סנהדרין צח.) מספרת שרבי יהושע בן לוי שאל את אליהו הנביא מתי יבוא המשיח? אמר לו, לך תשאל אותו. הלך ושאל אותו, מתי תבוא? אמר לו, "היום". עבר היום, אולם המשיח לא בא. הלך רבי יהושע בן לוי ושאל את אליהו, וכי המשיח שיקר לי, השיבני שיבוא היום ולא בא? אמר לו אליהו הוא לא שיקר לך, וכוונתו לכתוב (תהלים צה, ד) "היום" אם בקולו תשמעו, היינו שאם נשמע בקול ה', "היום" תבוא הגאולה.

וזה הנאמר כאן, "הנסתרות" היינו העת שאינה ידועה, זמן "בעתה", היא "לה' אלהינו", היינו שרק הוא יודע מתי תהיה הגאולה. אבל "והנגלות" - היא הדרך השניה הגלויה וידועה "לנו ולבנינו" שהיא תלויה במעשינו. ובאמת המשיח יכול לבוא בכל עידן ובכל זמן אבל זה תלוי בנו, וזהו "לעשות את כל דברי התורה הזאת", שאם נתגבר ונתאמץ ונעבוד עבודת ה', אזי הקב"ה יקרב לנו את הגאולה.

על האדם לעשות את מעשיו הטובים בסתר ולא להתגאות ואז ה' יזכור לו אותם

עוד י"ל "הנסתרות לה' אלהינו", היינו שעל האדם "להסתיר" את מעשיו הטובים, ולא להתגאות בהם ברבים, ואז הם יהיו "לה' אלהינו", כלומר שה' יזכור לו אותם, וכמו שאומרים בתפילה, "כי זוכר כל הנשכחות אתה". אבל "והנגלות" היינו שאם האדם מתגאה במצוות שעשה, אזי יהיו "לנו ולבנינו", לפי שה' לא יחשיב ולא יזכור לו אותם, אלא יקבל שכרן רק כאן בעולם הזה, (וראה בהגהת השו"ע יו"ד סי' רמ"ט סי"ג).

הזהיר בעבירות ה"נגלות", שכל אחד יודע באיסורו, ה' יזהירו מן ה"נסתרות"

ועוד י"ל "הנסתרות" "והנגלות" פירושם בייחס לעבירות, שישנן עבירות שהן בבחינת "נגלות", דהיינו שכל אחד יודע שהן אסורות ושצריך להתרחק מהן. אבל ישנן עבירות שהן בבחינת "נסתרות", שאיסורן אינו גלוי לכולם, שיש כאלה שנסתר מעיניהם ואינם יודעים שזה אסור, או אפילו אם יודעים שזה אסור, אבל אינם יודעים את חומר האיסור, ומי יציל את האדם שלא יכשל בעבירות האלו? לכן נאמר "והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת" - כלומר אם יזהר האדם שלא להכשל בעבירות שהם נגלות לו, אז יקויים בו גם "הנסתרות לה" היינו הקב"ה יעזרו ויסייע בעדו שלא יכשל גם בעבירות הנסתרות.

"הנסתרות" השכר בעוה"ב "והנגלות לנו" - השכר הנגלה בעוה"ז

עוד אפשר לפרש, דהנה ידוע שישנו שכר רוחני וישנו שכר גשמי, יש שכר שנותן הקב"ה לצדיקים בעולם הבא, ויש שכר שנותן להם בעולם הזה (ועי' ברמב"ם הלכות תשובה פ"ח ה"ט), וזה שנאמר "הנסתרות לה' אלהינו", כלומר השכר בעולם הבא שהוא "נסתר" וצפון לפני ה' יתברך [וכמו שאמרו חז"ל (ברכות לד: וסנהדרין צט). כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לימות המשיח, אבל לעולם הבא "עין לא ראתה אלהים זולתך" (ישעיה סד, ג)], אבל "והנגלות" הוא השכר הנגלה בעולם הזה, כמטר שבע ושלוש, ושאר דברים העוזרים לאדם להתקיים בעולם הזה, הן "לנו ולבנינו עד עולם, לעשות את כל דברי התורה הזאת" הן עזר לנו ולבנינו להתקיים בעולם הזה כדי לעבוד את ה' יתברך.

"וְשִׁבַּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" (ל, ב)

בעלי תשובה מדרגתם למעלה מהצדיקים והמלאכים

"ושבת - עד ה' אלהיך", מלמד שבעלי תשובה מדרגתם למעלה מהצדיקים והמלאכים, וכן אמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין צט). מקום שבעלי תשובה עומדים שם, צדיקים אינם עומדין שם. דהיינו צדיקים גמורים לא זוכים לאותה המעלה. ואמר רבנו יעקב בעל המשלים בספרו כוכב מיעקב (הפסרת ואתחנן ד"ה כי מלאה), ולא יקשה בעיניך מדוע יהיה גדול ויקר הבעל תשובה מהצדיק מעיקרו, וכי כך הוא החשבון? הסכת ושמע מאמר הנביא (יחזקאל טז, סג) "למען תזכרי ובשת ולא יהיה לך עוד פתחון פה מפני כלימתך". גם נאמר (ישעיה מ, א) "נחמו נחמו עמי וגו'".

דע כי זה מוסכם מהנביאים הקדושים, כי כל ביטחוננו על התשועה בעתיד, תלוי בתשובה. ועיקר התשובה היא החרטה והבושה, כי נבוש ונכלם על המעשים שעשינו. והבטיחו חז"ל (ברכות יב:) כל העושה דבר עבירה ומתבייש בה, מוחלין לו על כל עונותיו, שנאמר (יחזקאל טז, סג) "למען תזכרי ובושת בכפרי לך לכל אשר עשית". אבל עם כל זה, דווה לבנו על צער הבושה שנהיה מבעלי תשובה ולא מהצדיקים אשר לא טעמו טעם חטא, יותר טוב היה לנו אם היינו צדיקים, לא מבעלי תשובה. לזאת בא הנביא לפייס אותנו, אל תיראו כי זאת לכם הצלחה היותר גדולה מאשר אם הייתם צדיקים מעיקרא, כי הצדיק ממלא אמתחתו חפצים יקרים, ומלביש עצמו מלבושי יקר הן המצוות והמעשים טובים שעשה במשך ימי חייו, ובמלאת שנותיו עולה למעלה עם אמתחתו על שכמו, וכאשר יפתחו להביט על מה שבתוכו, כל אחד מבית דין של מעלה אומר חסרון אחד שיש באמתחתו, זה אומר - זו תורה! זה אומר זו מצוה! זו תפלה! כי דקדוקי המצוות אין להם שיעור כנאמר (קהלת ז, כ) כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, היינו אין מי שלא יהיה חסרון ודופי במעשיו, וכבר נאמר (תהלים נ, ג) וסביביו נשערה מאד. וכאשר הרחיב לבאר זאת המסילת ישרים (פרק ד).

אמנם הבעל תשובה, הוא הלוח ובכה ילך, יתאבל ויתמרמר על הגניבה והאבידה, איך נאבד ממנו כל זמן חיותו והוייתו בזה העולם, ואיך כלו ימיו בהבל וריק, והקב"ה מתנדב ועושה לו מלבושים, כמאמר חז"ל (יומא פו:) גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כזכות. הלא המלבושים אשר הקב"ה ילבישהו, ודאי הוא יתברך עוז והדר לבושו, ולא יהיה פתחון פה לקטרג עליהם, ולבקש חסרון כל מאומה, ואם כן יפה אמרו במקום שבעלי תשובה עומדים, אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. וזהו (יחזקאל טז, סג) למען תזכרי ובושת, ולא יהיה לך עוד פתחון פה מפני כלימתך, כלומר שלא יהיה עוד למקטרגים פתחון פה לקטרג, מפני כלימת מעשיך הראשונים, וזהו (ישעיה מ, א) נחמו נחמו עמי וגו' כי נרצה עונה, מהעוונות נעשו זכיות, ואם כן היא הצלחה שאין למעלה ממנה.

"וְשַׁבַּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" (ל, ב)

ע"י שמירת השבת תיכון התשובה

"ושבת" אותיות וְשַׁבַּת, רמז, כי התשובה לא תיכון רק בשמירת השבת. וכמו שכתב הרב החסיד בדעת חכמה (שער השבת כ"ד) כי על ידי החטא, ממשיך הטומאה גם בפנימיותו וגם בחיצוניותו. והתיקון לפנימיותו נעשה על ידי החרטה והבכיה, שאז ממשיך בתוכו קדושה,

אבל לא די בכך, אלא צריך גם להמשיך לפנימיותו ניצוץ שכינה, ואותו ניצוץ מגרש את כח הטומאה מפנימיותו. ובשביל תקנת הטומאה החיצונית, צריך לעשות מצוות רבות באיברים שחטא בהם, ועל ידי זה יתהוו מלאכים אשר יגרשו את מלאכי החבלה אשר בחיצוניותו.

והשגת שני תיקונים אלו אי אפשר כי אם בשמירת שבת, שכאמור צריך זמן רב לקיים מצוות באיברים שחטא ומי יזכה לכך? אבל שמירת שבת שקולה ככל התורה (ירושלמי נדרים סוף פ"ג), ולכן בקיומה נחשב כאילו קיים את כל המצוות. גם על ידי שמירת השבת זוכה לניצוץ שכינה על ידי נשמה דאצילות, ונמצא שבשמירת השבת מתמלאים שני התיקונים. זהו תורף אמרי קודש.

אתה הראת לדעת, שאי אפשר לשוב בתשובה ראויה, אלא אם כן יודרו מאד בשמירת שבת, והוא רווח גדול שבנקל תעלה תשובתו לפני ה' לריח ניחוח, וזה נרמז כאן בפסוק וְשִׁבְתָּ קרי ביה וְשִׁבְתָּ, כי התשובה והשבת צריכין זה לזה, שבוה תשובתו תיכון לעד.

"וְשִׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" (ל, ב)

"ושבת עד ה' אלהיך" - "עד ה' אלהיך"

הרב חיד"א בספרו נחל קדומים (נצבים כאן סוף אות ד') כותב רמז בפסוקנו "ושבת עד ה' אלהיך", קרי ביה "עד ה' אלהיך" כמו שכתב הרמב"ם ז"ל (תשובה פ"ב ה"ב), שהתשובה היא שיעיד בעל תעלומות עליו שלא יחטא עוד, וזה רמז "עד ה' אלהיך" עד שיעיד עליו.

"וְשִׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" (ל, ב)

ג' מדרגות בתשובה

מפרשתנו לומדים את פרשת התשובה, ובפשטי המקראות דייק הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל (מובא בספר מלך ביופיו עמ' 852) ומצא את דרגות השבים בתשובה, שהם מחולקים לשלש קבוצות, לפי המניע אותם לחזור בתשובה. איש איש ואופי תשובתו...

בפסוק, "והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה, הברכה והקללה... ושבבת עד ה' אלהיך", מרומזת הדרגה הנמוכה של התשובה, השייכת למי שפקדוהו יסורים וצרות, ומתוך כך מרגיש צורך להתקרב לבורא העולם, ולכן מתחיל לפשפש במעשיו וכאשר מוצא כמה חטא מתחרט וחוזר בתשובה.

דרגה גבוהה יותר של תשובה, מבוארת בהמשך הפסוקים, כשרואה האדם צרות הבאות על זולתו, וחושש על עצמו. הוא מקיש מכך ומבין, שיש דין ויש דיין, ואם ימשיך במעשיו הרעים, גם הוא יסבול כרעהו, וגורלו יהיה כגורל חברו. ככתוב (דברים ל, ז-ח) "ונתן ה' אלהיך את כל האלות האלה על אויביך ועל שונאיך אשר רדפוך". ואתה תשוב... דהיינו כיון שה' נתן אלות על אויביך לכן "ואתה תשוב" בתשובה.

והדרגה הגבוהה ביותר היא תשובה מאהבה, שהיא התשובה המרוממת ביותר, עליה נאמר בהמשך (דברים ל, י) "כי תשמע בקול ה' לשמר מצותיו וחוקותיו הכתובה בספר התורה הזו, כי תשוב אל ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך". היינו שכאשר תשוקת האדם להשלים את רצון קונו, להדבק בדרכיו ולשמור מצוותיו, הוא שב אל ה' יתברך מרוב אהבתו אותו, על כן מתחרט על עוונותיו וחוזר בתשובה כדי שיזכה להתקרב לכוראו באופן המושלם ביותר.

"וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וְגו'" (ל, ג)

ישיב ה' את ניצוצות הקדושה אשר נתפזרו למקום הקליפה והסט"א

הרב חיד"א בספרו נחל קדומים (כאן אות ה') כתב שאפשר שהכוונה בפסוק ושב ה' אלהיך, היא שישביב ה' את ניצוצות הקדושה אשר נתפזרו אל מקום הקליפה והסטרא אחרא, בגלל העבירות, ומן הדין כביכול היה לו לבורא להמנע מלהשיב את הניצוצות, שהן מעין אבידה, והלכה היא (מציעא ל.) שזקן ואינה לפי כבודו פטור מלהשיב אבידה. ועל כל זאת נאמר כאן "ורחמך", שמצד הרחמנות הוא משייבם מהסטרא אחרא.

אי נמי "ורחמך ושב" דכביכול נמשלו ישראל לאשה, שהדין הוא שאשה שנשבית חייב בעלה לפדותה רק פעם אחת, אבל פעם שניה פטור בעלה מלפדותה (שו"ע אה"ע סי' ע"ה ס"ג). אולם מצד רחמיו יתעלה, אף בפעם השניה פודה אותנו, לכך נאמר "ושב ה' אלהיך" על גלות בבל, "ורחמך ושב" פעם אחרת בגלות זה, מצד הרחמים, ואינו מן הדין שאינו חייב לפדותה אלא פעם אחת.

"וּמָל ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת לִבְבְּךָ וְאֶת לִבְבֵי זָרְעֶךָ" (ל, ו)

ישים האדם אל לבו, שלא יגנבו ממנו את בגדי הנשמה

מעשה באדם שהיה רוכב על חמור כשפניו אל הכפר, כדי לקנות עז חולבת שתדור בחצרו. קנה עז, ותלה בצווארה פעמון. קשר חבל לזנב החמור וחיברו לסרט הפעמון, ושב לעירו

שמח וטוב לב, כשהעז מתנהלת בעקבות חמורו. כל זמן שהיה שומע את קול הפעמון מצלצל, ידע בוודאי שהעז מאחוריו.

ראוהו שלושה פרחים וחמדו לצון, אמר האחד, "יש לי רעיון כיצד לגנוב את העז".

התפאר השני ואמר, "אני מסוגל אף לגנוב את החמור שהוא רוכב עליו!"

בשמוע זאת השלישי אמר בקול לועג, "אין זה כלום, בידי לגנוב אפילו את בגדיו שהוא לבוש בהם!"

אמרו ועשו.

התגנב הראשון, התיר את הפעמון מצוואר העז ותלהו בזנב החמור. התיר את החבל, ומשך את העז אחריו, האיש המשיך לשמוע את צלצול הפעמון, ולא חשד בדבר. בטוח היה שהעז מהלכת בעקבות החמור.

הפרחה השני המתין לו כברת דרך משם, שם פגשו וכה אמר בנימוס, אמור לי, אדוני, האם אופנה חדשה היא לתלות פעמונים בזנב החמור?

הביט האיש לאחוריו ונחרד. אבוי, העז נעלמה, וספק את כפיו.

אמר הפרחה "מן הסתם לא הרחיק הגנב לכת". הנה אשמור על חמורך, ואתה רויך אחר הגנב. רץ האיש בכל כוחותיו, ואין עז ואין גנב. בלב כבד שב על עקבותיו, ואין גם חמור, אף השומר נעלם...

שרך דרכו רגלית, החום היה כבד והשמש קפחה. הגיע לבאר, והנה אדם עומד על שפתה, מביט לתוכה ודמעותיו נמהלות במימיה.

מה לך בוכה? שאל בעניין. הלה סיפר כי התכופף לבאר להרוות צימאונו במימיה, וצורר כספו נשר מחיקו ונפל למעמקיה.

יום של פגעים הוא, השיבו האיש, גם לי נגנבו היום עז וחמור.

הבלים, הפטיר הלה, מה שוויים, אם תעלה את ארנקי מהבור, אתן לך בשכרך את דמי החמור והעז גם יחד.

פשט הלה את בגדיו, צלל למעמקי הבור והעלה חרס בידו אין ארנק ולא כסף, וכשהרגיש שהאויר נגמר לו בריאות עלה בחזרה, אז גילה שגם בגדים אין לו...

והנמשל הוא, הנה מר"ח אלול אומרים סליחות בכל יום, והאשכנזים תוקעים בשופר בכל יום, כדי שנתעורר בתשובה, אולם אנו ממשיכים לרכב על החו'מר - היינו, ממשיכים לרדוף אחר התאוות והנאות העולם הזה, וסומכים על הפעמון הוא קול הסליחות והשופר שמעוררים את מידת הרחמים. ובזה מגיע היצר הרע וגונב לנו את ימי הרחמים של חודש אלול, בזה שהוא קושר את קול הסליחות והשופר לאוזננו, לבל יכנסו אל ליבנו.

ואנו אומרים שבראש השנה נגזר על האדם כמה פרנסה תהיה לו ואז נחזור בתשובה. ואז מגיע היצר הרע וגם את זה גונב. ואם אין קמח אין תורה, שכאשר אין פרנסה קשה גם ללמוד.

הבגדים אלו הבגדים של הנשמה שהיא מתעטפת בהם, היינו התורה והמצוות וגם את זה לוקח היצר הרע, ונשאר האדם ערום מן החומר והרוח. (להתעדן באהבתך).

"עַל אֵיבֶיךָ וְעַל שְׁנְאִיךָ אֲשֶׁר רָדְפוּךָ" (ל, ז)

"איביך" אלו ישמעאל, "שנאיך" אלו עשו

כתב רבנו בחיי (כאן) ש"איביך" אלו ישמעאל, ואילו "שנאיך" אלו עשו. ע"ש. והנה הטעם שקרא הקב"ה לישמעאל "אויב" ולעשו "שונא", מפני שהאויב גדול מהשונא. כי השונא, אף על פי שירע לו, יעשה זאת על דרך רחמנות, אך האויב אשר בלבו איבה, לא ירחמנו כלל. לכן ישמעאל, בן הגר השפחה, אין בלבו רחמים כלל והוא "אויב", ואילו עשו, עם כל שנאתו, הרי הוא בן רבקה, ומידותיה הטובות השפיעו מעט עליו. והסיבה שהחל הכתוב ב"א יביך" ולאחר מכן ב"שונאיך", כדי לסמוך את "אשר רדפוך" אל השונאים שהם בני עשו, כי עיקר גלותנו בכל מקום שהוא, לבני אדום הוא.

"כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמּוֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה כִּי תָשׁוּב אֶל ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ" (ל, ז)

התשובה יכולה לבוא על ידי השופר שנזכר בתורה

נמצאים אנו בסמוך ונראה ליום הדין הגדול והנורא יום ראש השנה וביום הזה ציוה ה' יתברך לשמוע קול שופר ועל ידי זה נעורר עצמנו לחזור בתשובה ולתת אל לבנו בפשפוש ומשמוש במעשים הטובים הם או שמא ח"ו להיפך, וזה שנאמר "לשמור מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הזה כי תשוב אל ה' אלהיך" כי התשובה באה באותה שעה שתוקעים בשופר.

למה דוקא שופר

והנה הטעם שאנו לוקחים דוקא שופר של איל ולא קרן של פרה, הוא לפי שהשופר הוא העשוי מקרני איל, ואילו הקרן היא קרן פרה, ולכך לוקחים לתקיעת שופר דוקא שופר, כדי שעל ידו יבוא זכרון עקידתו של יצחק אבינו, לפני הקב"ה וימליץ טוב, שהרי בשעת העקידה נטל אברהם איל תחת בנו לעולה. אבל קרן שהיא של פרה, לא ניטלת לתקיעה, לפי שהיא יכולה לשמש כקטיגור, שעל ידה יזכר עון העגל וכמו שאמרו בגמ' (ראש השנה כו.).

ולמה נקרא "שופר"? רצונו לומר "שפרו" מעשיכם ועורו משינתכם וכמו שאמרו במדרש (ויקרא רב פרשה כ"ט סימן ו'), דהיינו שיחרד האיש מעבירות שבידו ויתחרט ויחזור בתשובה, וכמו שנאמר (עמוס ג, ו) "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו". ולכן על האדם לבכות על עונותיו בשעת הברכה, כמו שנאמר (תהלים נא, יט) לב "נשבר" ונדכה אלהים לא תבזה. גם "נשבר" רומז לתקיעת "שברים", גם "נשבר" הם אותיות "בר נש" שכל בר נש ודאי שיחרד בקול תקיעת שופר.

ובבכיה יקרע האדם את לבבו ולא את מלבושו, כמו שנאמר (יואל ב, ג) קרעו לבבכם זאל בגדיכם ראשי תיבות "בקול", [הוי אומר שהקול בא מהלב ואילו קריעת הבגד זה מעשה שאינו קשור ללב], ולפיכך רק על ידי כן יועיל לאדם שישמע קולו לשוב בתשובה, וכמו שנאמר (שמות יט, יט) והאלהים יעננו "בקול".

עניין ברכת השופר

בברכת השופר יש י"ג תיבות, והם כנגד י"ג מדות של רחמים כידוע.

גם לשון הברכה על השופר היא לשמוע קול שופר שהראשי תיבות יחד עם הסופי תיבות עולים בגימט' קר"ע שט"ן (עם הכולל), שיקרע את השטן והמקטרגים מעליו כדי שיקבל שכר לנפשו.

גם נוסח הברכה לשמוע קול שופר הוא ראשי תיבות "שקל", העולה בגימט' "נפש", רצונו לומר שיהיה ב"שקל" הקדש, שיקדש עצמו מלמטה כדי שיקדשו אותו מלמעלה, ויכבוש את יצרו הרע. כמו שאמר התנא (אבות פ"ד מ"א) איזהו "גבור" הכובש את יצרו, "גבור" דייקא, שישבר לבו בזמן שתוקעים שברים שהם כנגד יצחק שהוא כנגד מידת ה"גבורה".

המלאכים הממונים על קולות השופר

עוד בכסא רחמים (ומקורו טהור מכת"י הנדפס במחזורים אשכנזים רבים קודם התקיעות כגון אשכנז דלהים נדפס תרל"ב) שהמלאך הממונה על התקיעה נקרא (פסת"ם), ושמו עם האותיות והכולל עולה בגימט' "תקיעה". והמלאך הממונה על "שברים" נקרא (ש"ר יהוא"ל) ובגימט' עולה "שברים". והמלאך הממונה על ה"תרועה" נקרא (שמיא"ל) העולה בגימט' "תרועה". והמלאך הממונה על כולם ששומע ומקבל את קול השופרות, נקרא (אנקת"ם) ועולה בגימט' "השופר", והוא שר ועומד לפני כסא הכבוד, ולכן "שופר" עולה בגימט' "שר הכסא", והמלאך הממונה על תפילתם וקול שופרם נקרא (סנדלפו"ן והדרניא"ל).

הטעם שתוקעים מאה קולות, כדי להזכיר מאה הצעקות שצעקה שרה בעקידה

ואמרו רבותינו ז"ל (פרקי דרבי אליעזר פרק ל"א) מה הטעם שתוקעים מאה קולות, כדי להזכיר מאה הצעקות שצעקה שרה בעקידה. ועדיין צריך להבין למה לא תוקעים את כל הקולות יחד. גם מה מרמזו העניין שיש תשר"ת ולא די בתקיעה או בשברים או בתרועה? אלא רמז יש בדבר כמו שהביא הרב מעשה רוקח (במדרש משניות מסכת ראש השנה), הנשמה מחצבה מתחת כסא הכבוד, ובתחילה נותנים אותה לאדם בלא פגם. אך על ידי היצר הרע חוטא האדם ופוגם את נשמתו, כמו שנאמר (קהלת ז, כ) אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. והקב"ה הצופה עתידות שברא את יצר הרע, ברא לו תבלין, הם התורה והתשובה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (קידושין ל:): בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין. ובעל התשובה הרי הוא כקטן שנולד ביום הראשון, שלא היה פגום, ובוזוהי להיות טהור כבתחילה.

וזה רמזו בסדר התקיעות תשר"ת, שבתחלה תוקע "תקיעה" קול פשוט בלי פגם, כמו שהיתה הנשמה בלי פגם, ואחר כך מרמזים לו שבעוונותיו נעשתה נשמתו "שברים", רצונו לומר שבורה ופגומה. ומהו תיקונו? "תרועה", היינו שיעצק צעקה גדולה ומרה וילולי יילל, ויתחרט על עונותיו ויחרד וירעד כמו "תרועה". גם תשובתו תהיה בזכות התורה שיש לה שבעים פנים, וגם זה מרמזו במילה "תרועה" שהיא אותיות "תורה-ע", כלומר שישג בסודות התורה שהתורה נקראת "יין", כמו שנאמר (ישעיה נה, א) בלוא כסף ובלוא מחיר "יין" וחלב.

גם ע' עולה בגימט' "סוד" גימט' יין, ותוסיף את זה לתיבה שנשארה מבלי אות ע' שזה תורה, מכאן רמז למה שאמרו חז"ל (במדבר רבה יג, טו, וכן בזה"ק בראשית מ"ז ע"ב ועוד) שיש שבעים פנים לתורה.

ועל כן אם חזר בתשובה ונתחרט על עונותיו בשעת תקיעה, יהפך האדם לטהור כביום היולדו, שהרי הוא כקטן שנולד דמי. גם תוקעים סימן "תשר"ת" משום שהוא מלשון "תשורה" שמביאים למלך, וזה שנאמר (תהלים פט, טז) "אשרי העם יודעי תרועה", רצונו לומר, אשרי המכוין כוונות אלו במאה קולות.

בתקיעת השופר כל הציבור יהיו באהבה

העיקר בעת תקיעת השופר שכל הציבור יהיה באהבה ואחוה ושלוש, כמו שנאמר (עובדיה א, יח) והיה בית יעקב "אש" ובית יוסף "להבה" ובית עשו "לקש" ודלקו בהם ואכלום. היינו שאם "בית יעקב" יהיו "אש", הוא נוטריקון אהבת שלום. ובית יוסף "להבה", אותיות "ההבל" היוצא מפי התוקע בשופר, ובית עשו "לקש", נוטריקון לשמוע קול שופר, "ודלקו בהם ואכלום", היינו שאם יש ביניהם אהבה ושלוש, והם הגונים ודלקו ישראל באומות ואכלום.

אין לנו דבר יותר גדול מזכות תקיעת שופר, וכפי שראינו שביום מתן תורה היה השטן מקטרג, אמר הקב"ה למשה קח מיד את השופר ותקע, ויברח השטן וינוס מתוכם. וכן בכל מקום שישנה איזו צרה, אנחנו תוקעים בשופרות (רמב"ם תעניות רפ"א), כמו שנאמר (תהלים קיה, ה) מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, "מן המצר" רצונו לומר, שהחזן אומר, אנכי תוקע מצדו הצר של השופר, "ענני במרחב יה" ואתה ה' ענני מהצד הרחב של שופר.

משל נפלא כיצד הבנים השוכבים שגלו מעל שלחן אביהם, ע"י השופר מפילים את חומת הברזל ושבים אל אביהם

ונאמר על כך משל נפלא: משל למלך שהיה לו בן יחיד שהיה אוהבו עד מאד, והיה מלמדו טכסיסי מלכות ודרכי מלכים והליכותיהם, ובאהבתו אותו לא היה עוזב המלך את בנו מעימו, והיה מצווה עליו לבל יתרחק מאיתו, שמא יקחוהו האויבים ויוליכוהו בשביה ויעשו בו כרצונם. והבן היה עושה כדברי אביו. לימים התעלם בן המלך מאשר ציוה עליו אביו, והלך לבדו בדרך לטייל, וירחק מאת אביו. והנה תפשו אותו האויבים, והוליכו אותו בשבי בדרך רחוקה, ועינו אותו ביסורין קשין. אבל לשלוח יד בנפשו לא העיזו מפני פחד המלך. וכעבור מספר חודשים, הרשוהו לילך בעירם אך מנעוהו מלשוב אל אביו. והמלך בראותו שבנו רחק ממנו, ונעלמו עקבותיו, היה כועס עליו, על שלא שמע בקולו. ובן המלך היה שולח בכל יום אגרת לאביו, כדי שיזכרהו יפדהו ויצילהו מפני שחייו אינם חיים, אולם האויבים היו תופשים את האגרות ומשמידים אותם לבל יגיעו אל המלך. הנה עברו שנים וישמע הבן שיש מנהג

למלך לעבור פעם בשנה בסמוך לעיר בה הוא נמצא, לכן כשהגיע אותו היום, ישב בן המלך בפרשת הדרכים שאמור לעבור בה המלך, כדי לפגוש ולהתחנן על נפשו. אולם בשמוע האויבים זאת, עשו כישוף והעלו מחיצת ברזל בין המלך לבין בנו. בראות הבן שאבדה ממנו כל תקווה ושוב לא יוכל לפגוש את אביו, היה בוכה וצועק, ומרוב בכיה נפלה עליו תרדמה, ויחלום והנה זקן אחד עומד כנגדו ואומר לו, קום קח את האבן הטובה שיש בחיקך, שהיא סגולת מלכים, והכה בחומת הברזל שיש בינך לבין אביך, והחומה תפול תכף ומיד. וייקץ בן המלך משנתו, ויחרד חרדה גדולה, מה זה ועל מה זה, ויבא ידו בחיקו וימצא את האבן הטובה שאמר לו הזקן. וישא קולו ויבך בלב נשבר, ויכה באבן על חומת הברזל ותיפול. אז ראה המלך את בנו, והנה הוא לבוש בלויים, ובשרו דל, ודמעתו על לחיו, ויקרא בקול בכיה, אבי אבי למה עזבתני? ויכמרו רחמיו על בנו יחידו אשר אוהבו כנפשו, וימהר ויחבקהו וינשקהו ויבכו בכי רב. וישבו אל הארמון, אז סיפר הבן לאביו את כל אשר קרהו, ואשר עשו לו האויבים, והמלך נקם את נקמתו מהם.

הנמשל הוא, המלך - הוא מלך מלכי המלכים הקב"ה, הבן היחיד הם ישראל, הדא הוא דכתיב (דברים יד, א) **בנים אתם לה', ונתן להם את התורה, הם טכסיסי המלך שילמדו אותם.** והוראת המלך שבנו לא יפרוש ממנו, כנאמר (דברים ו, יג) **את ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד ובו תדבק, וכתוב (דברים יג, ה) אחרי ה' אלהיכם תלכו וגו' ובו תדבקון. והאויבים הם אומות העולם, כמו שנאמר (בהגדה) בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו והקב"ה מצילנו מידם. וכשהיו עם ישראל הולכים אחרי מצוות ה', שונאיהם אינם יכולים לשלוט בהם. אולם כשפרשו ממנו, באו האויבים והחריבו את בית המקדש, והגלו אותם לחוצה לארץ. והאגרות הנשלחות בכל יום מהבן אל המלך הם התפילות, שאף בגלות בכל יום ויום מתפללים עם ישראל שמע קולנו וכו', רפאנו ה' וכו', תשכון בתוך ירושלים וכו', אולם הסטרא אחרא והקליפות והמשטינים אינם מניחים שהאיגרות והתפילות יגיעו לשמי מרומים, כמו שכתוב בזהר הקדוש (ראה זוהר חדש ח"ב דף פ"ה ע"א) כל צלותא דלאו איהו בדחילו, חס ושלום לכלבא אתמסר. [תרגום, כל תפלה שאינה ביראה, חס ושלום לכלב נמסרת]. ואנו מצפים שהקב"ה בעצמו ובכבודו יבוא לקבל תפילתנו ברצון בימים הנוראים, כמו שנאמר (ישעיה נה, ו) **דרשו ה' בהמצאו, דהיינו מיום ראש השנה ועד יום הכיפורים, ועל כן מתקבצים בבתי כנסיות ומתפללים, כי שם נמצא המלך כדי שישמע תפלתנו, אך השונאים [כאמור הם הסטרא אחרא] מעמידים חומת ברזל בינינו לבין אבינו שבשמים, חומה של כל המעשים הרעים. ובאה התורה הנקראת שיבה, כמו שנאמר (ויקרא יט,****

(לב) מפני שיבה תקום והדרת פני זקן, שהתורה היתה תתקע"ד דורות קודם הבריאה (חולין קטז), ונותנת לנו עצה טובה, ואומרת (תהלים פא, ד) תקעו בחדש "שופר", היינו שפרו מעשיכם, ועל ידי השופר תפילו את המחיצות שביניכם לבין אביכם שבשמים, ואז נשוב אל אבינו בוראנו, אל הדביקות, "לגור" יחד עמו בארמון המלך (הובא גם בכסא רחמים, מלמד, נצבים עמ' קמ"ז).

"כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ וְלֹא רַחֲקָה הוּא. לֹא בְּשָׁמַיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשָּׁמַיְמָה וַיִּקְחֶהָ לָנוּ וַיִּשְׁמַעֵנוּ אֶתָּה וְנַעֲשֶׂהָ" (ל, יא-יב)

מהי תקנת החוטא? שהאדם עצמו יעשה "רגע חושבים", ובוה יגיע לתשובה וחרטה

"כי המצוה הזאת", היא מצות התשובה שנאמרה קודם (בפסוק קודם) ושבת עד ה' אלהיך. ופירושו, מצות התשובה אינה נבצרת מהשגת האדם, וכל הזמנים ראויים לתשובה, כי לא בשמים היא וגו', וכל הפותח פתח כחודו של מחט הקב"ה פותח לו פתח כפתחו של אולם.

משל למה הדבר דומה, לתרנגול שהתפלש בעפר ונתלכלך. אם יקחהו בעל הבית וינסה לנקותו בכל מיני סוגי הנקיון, לא יצליח לעשות זאת אלא בזמן ארוך מאוד, ואילו אם רק לרגע אחד יעזר התרנגול את עצמו מן העפר - הריהו נקי מיד מהלכלוך. כך האדם, אם יבואו עליו כל האנשים המוכיחים שבעולם, וינסו לנקותו ולהסיר חטאיו מנשמתו, לא יצליחו. ומהי תקנתו, שהאדם עצמו יעשה "רגע חושבים", ובוה יגיע למסקנה של תשובה וחרטה, וכך ינקה עצמו מלכלוכי העבירות שבהן חטא. וכמו שאומרת הגמרא בברכות (דף ז. א) אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי, טובה מרדות אחת בלבו של אדם יותר מכמה מלקיות... וריש לקיש אמר יותר ממאה מלקיות.

כיצד אנחנו משקרים את עצמנו, ומה נענה ביום שתדובר בנו פרשת לא בשמים היא

ושנינו בתנא דבי אליהו זוטא (ריש פרשה י"ד) שאומר אליהו הנביא, פעם אחת הייתי עובר ממקום למקום, ומצאני אדם אחד שלא היה בו לא מקרא ולא משנה, והיה מתלוצץ ומלעיג בדברים, ובא כנגדי, ואמרתי לו, בני, מה אתה משיב לאביך שבשמים ליום הדין, אמר לי, רבי יש לי דברים שאני משיבו, בינה ודעת לא נתנו לי מן השמים שאקרא ואשנה. ואמרתי לו בני, מה מלאכתך? ואמר לי ציד אני. ואמרתי לו בני, מי למדך ואמר לך שתביא פשתן ותארגוהו מצודות ותשליכהו לים ותעלה הדגים מן הים? ואמר לי רבי, לזה נתנו לי בינה ודעת מן השמים. ואמרתי לו ומה להביא פשתן ולארוג מצודות ולהשליך לים ולהעלות דגים מן הים

נתנו לך בינה ודעת מן השמים, לדברי תורה שכתוב בה (דברים ל, יד) כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיד ובלבבך לעשותו, לא נתנו לך בינה ודעה מן השמים!?! מיד הרים קולו ובכה, אמרתי לו בני, אל ירע לבבך, שכל שאר באי עולם משיבין תשובה זו על אותו ענין שהם עוסקין בו, אבל מעשיהן מוכיחין עליהן. ועליהן וכל כיוצא בהן ועל העושים כמעשיהן מה אומר הכתוב עליהן (ישעיה יט, ט) ובושו עובדי פשתים וגו'.

"לא בשמים הוא" (ל, יב)

נחם של חכמי ישראל בפסיקת ההלכה

מפסוק זה למדו חז"ל (מציעא נט:): כלל יסודי בדרכי הפסיקה, שאין מקבלים הכרעה הלכתית מן השמים, בין על ידי נבואה, בין על ידי רוח הקודש או בת קול, שכן "לא בשמים היא", אלא הכרעת הדין נמסרה לחכמי ישראל בעולם הזה.

וזכמו שראינו במעשה הידוע בתנורו של עכנאי (בבא מציעא נט:): שזהו תנור של חרס שנטמא וחתכוהו לרצועות והניחו חול בין חוליה לחוליה וזה דומה לנחש, שנחלקו לגביו רבי אליעזר וחכמים האם לאחר שעשו את התקנה הזו יצא התנור מטומאתו או לא, רבי אליעזר אמר טהור, וחכמים אמרו טמא. באותו היום השיב רבי אליעזר כל תשובות שבעולם, ולא קיבלו הימנו, והואיל וחכמים היו הרוב, היה רבי אליעזר צריך לשמוע להם ולקבל את דעתם, אבל הוא דבק בדעתו. אמר רבי אליעזר, אם הלכה כמותי, החרוב יוכיח, נעקר החרוב ממקומו מאה אמה. חזר ואמר, אם הלכה כמותי, אמת המים תוכיח. ואמת המים חזרה לאחוריה. אם הלכה כמותי כותלי בית המדרש יוכיחו, והחלו כותלי בית המדרש ליפול. גער בהם רבי יהושע שיחזרו למקומם. לא חזרו למקומם משום כבודו של רבי אליעזר, ולא המשיכו ליפול משום כבודו של רבי יהושע. ולבסוף אמר להם אם הלכה כמותי, מן השמים יוכיחו. יצאה בת קול ואמרה, מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום. עמד רבי יהושע על רגליו ואמר, לא בשמים היא, שכבר ניתנה תורה מהר סיני, ואין אנו משגיחין בבת קול, שכבר כתבת בהר סיני בתורה "אחרי רבים להטות". שאלו את אליהו הנביא, מה אמר הקב"ה באותו זמן? אמר להם חייך ואמר נצחוני בני, נצחוני בני.

אומר הגאון מוילנא (דברי אליהו ב"מ נט:): "נצחוני" מלשון נצח. אם היו נכנעים מפני מופתים שעשה, שהחרוב נעקר, אמת המים חזרה לאחוריה וכותלי בית המדרש זעו, היה זה סוף התורה כולה, ומדוע? בדור ההוא היה רבי אליעזר שעשה מופתים ומולו עמדו חכמים וכולם

היו גדולים בתורה, שביכולתם לעשות מופתים, אולם כיצד היו פוסקים הלכה בדור שלנו כשאין מי שיכול לעשות מופתים כאלה!?

אך הם לא נכנעו ואמרו שפסיקת הלכה אינה על ידי מופתים אלא רק בידי עמלי התורה. בזה קיבלה התורה נצח, שגם בדורותנו יש בידי מי לפסוק הלכה. הן עמלי התורה יש גם היום, ולכן רק בידם ניתן לפסוק הלכה, ורק כך פוסקים הלכה (מספר אש דת).

וכן מציינו במסכת תמורה (ז.) אמר רב יהודה אמר שמואל, שלושת אלפים הלכות נשתכחו בימי אבלו של משה. אמרו לו ליהושע שאל, אמר להם, לא בשמים היא.

כיצד הראב"ד פסק ע"פ רוח הקודש

מתוך כך, הקשו רבים על דברי הראב"ד, שלכאורה סותרים לכלל זה, שהנה פסק הרמב"ם (פרק ה' מהלכות לולב הלכה ה'), הדס שנקטם ראשו, כשר. והראב"ד משיג על כך וכותב, אמר אברהם, כבר הופיע רוח הקודש בבית מדרשנו מכמה שנים והעלינו שהוא פסול וכו' ומקום הניחו לי מן השמים. עד כאן לשונו.

וקשה, הן כאמור הלכה היא "לא בשמים היא", וכיצד יתכן שהראב"ד הכריע כאן את ההלכה על פי רוח הקודש?

במחלוקת שאין מכריע הלכה כבת קול

הגאון רבי חיים יוסף דוד אזולאי - החיד"א, כותב בספר "דבש לפי" (מערכת נ', אות י"ב), שאף ש"לא בשמים היא" והרמב"ן חולק על הראב"ד במה שכתב בשם רוח הקודש שהופיעה בבית מדרשו, היינו רק כמו הרמב"ן, שהוא בדעתו הרחבה הכריע מן התלמוד להיפך, אז הרשות בידו לעשות על פי התורה לפי דעתו, אבל אם אין בידינו להכריע, ועיינו ראות שנחלקו הפוסקים מערכה לקראת מערכה, אז נראה לדעתי הקצרה שיש לסמוך על הסברא של הפוסקים שהסכימו מן השמים עליה.

גם בספרו "עין זוכר" (יעיר אוזן, מערכת א', אות סו), מסיק החיד"א שאפילו לדעת הרמב"ם, הפוסק כי נביא אשר יאמר שגילו לו כי סברת פלוני אמיתית, יחנק כנביא שקר. זהו רק אם חכמי הדור יכולים להכריע הלכה זו, אבל אם נפלה מחלוקת בין חכמי הדור ואין מכריע, מותר לשאול מן השמים כמי מהקדושים ההלכה, ויכול לעשות על פי מה שהראו לו מן השמים.

וראיה לדבר מכך שהלכה כבית הלל נגד בית שמאי, אף שבית שמאי היו "מחדדי טפי", ולא משום שהיו הרוב, אלא משום שיצאה בת קול (עירובין יג:) ואמרה שהלכה כבית הלל, וכיצד נפסק כבת קול אחר שנאמר לא בשמים היא? אין זאת אלא משום שהבת קול מכריעה את המחלוקת ובאופן כזה כן מקבלים הלכה מן השמים.

"מי יעלה לנו השמימה" (ל, יב)

תפילה שמזכירים בה זכות אבות ודוד, מתקבלת ברצון

כתב הרב חיד"א ז"ל בספר דבש לפי (מערכת ת' ערך תפילה) הפסוק מי יעלה לנו השמימה, עולה בגימטריא "אברהם יצחק יעקב דוד", לרמז שכל תפילה שמזכירים בה את זכות ג' אבות, וזכות דוד המלך ע"ה, שהוא רגל ד' במרכבה, אותה תפילה עולה לשמים להתקבל ברצון.

"לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה. ולא מעבר לים" (ל, יב-יג)

אף שבחטאים פגמת בשמים וגרמת צרות מעבר לים א"צ לתקן כל זאת ודי שתשוב בתשובה כאן

אומר הגר"ח מוואלז'ין זצ"ל (בדרשת מהר"ח סוף ח"ב), הרמב"ן (כאן ל, יא) מפרש את הפסוקים שהם מדברים בענין מצות התשובה. ועל זה אמר הכתוב לא בשמים היא.

וביאור הפסוק כך הוא, האדם בחטאו פוגם למעלה בשמים, הורס ומחריב עולמות!! ואם כן מן הדין שלא תועיל לו התשובה, אלא אם כן יעלה לתקן שם מה שפגם. על זה אמר הכתוב "לא בשמים היא", אינך צריך לעלות לשמים כדי לתקן, אלא די כאן בעולם הזה לעשות תשובה.

ואמר עוד הכתוב, ולא מעבר לים היא, כי האדם בחטאו יכול חס ושלום להכריע את כל העולם לכף חובה, כמו שאמרו חז"ל (קידושין מ:): לעולם יראה אדם עצמו ואת כל העולם כולו כאילו חציו חייב וחציו זכאי, עבר עבירה אחת אוי לו שהכריע עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה, ואם כן יכול להיות שבחטאו גרם שיהיו מעבר לים פורענויות וצרות רבות. ואם כן מן הדין שישוב בתשובה על הצרות שגרם מעבר לים. על כך מורה כאן התורה "לא מעבר לים",

אינך צריך לעשות תשובה במקום ההוא, רק די שבמקומך כאן תוכל לתקן הפגם, בחרטה ועזיבת החטא, וקבלה לעתיד.

על כן, חסד גדול התחסד הבורא עמנו, שלא דרש מאתנו תשובה על פגמי החטא הנוראים בעולמות העליונים. ולא זו בלבד, אלא גם את העונש על העוונות אינו נותן כפי הפגם שנגרם בכל העולמות, אלא כפי מעשיו וכמידת הנאתו.

זביזה פירש מהר"ם אלשיך זצ"ל בפירושו לתהלים (סב, יג) את הכתוב (שם) ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו. היינו שהחסד הגדול הוא שהקב"ה דן את האדם כפי המעשה! כפי השגתו הוא, ולא כפי שהפגם באמת נמשך ממעשהו למעלה.

משל נפלא ממו"ר ראש הישיבה

מורנו ורבנו ראש הישיבה רבי עזרא עטיה זצ"ל הסביר זאת במשל ליהודי עובר אורח שטעה בדרך והלך כמה ימים ביער ללא אוכל ושתיה. לבסוף הגיע לוילה גדולה, בית של אחד המיליונרים הגדולים שאפילו המלך לווה ממנו כסף, והיה מתייעץ עמו. דפק בדלתו של העשיר ואמר לו שלא אכל ולא ישן 4 ימים והוא עייף, אמר לו בעל הבית בבקשה תכנס, מצות הכנסת אורחים אין כמותה בעולם, לך תישן בחדר למעלה, אבל הזהיר אותו, תדע היום באים לכאן המלך ושריו להתייעץ איתי, ולכן תעלה למעלה ותישן ותזהר שלא להפריע. הלך ועלה למעלה, ובאמת בלילה הגיעו המלך ושריו וישבו ודברו, והנה באותם ימים לא היו מנורות, אלא היתה לעשיר עששית גדולה מלאה קריסטלים יפים שממלאים אותם בשמן, והעששית הייתה תלויה בתקרה על ידי חבל שהיה נמצא בקומה השניה, ועשו חור בתקרה וכך הייתה תלויה. והנה לאחר שהאורח ישן שמונה שעות, קם ורצה ללבוש את מכנסיו, ראה שאין לו חגורה, וכיון שאינו יכול ללכת ללא חגורה תר כה וכה, וירא והנה חבל מונח לרגליו, והיה זה החבל מחזיק את העששית הגדולה. לקח חתיכת זכוכית וחתך את החבל, ופתאום שמע - בום! כל הנרות והשמן נפלו על המלך ושריו, והיתה לעשיר בושה גדולה. כשהלך המלך אמר הבעל הבית לאורח, מה זה עשית ומה עלה בדעתך? השיב האורח, אני מצטער, לא ידעתי שחבל זה מחזיק את העששית. אמר לו בסדר את זה אני מבין, אבל למה לקחת דבר שלא שלך? על זה תקבל עונש.

אותו הדבר הקב"ה אומר לנו, כיון שאתם לא יודעים כמה דברים אתם גורמים על ידי העוונות שלכם, בוראים משחיתים מחריבים עולמות וכו', לכן על כך לא תקבלו עונש, אבל על

שידעתם שאסור לעשות עבירות ובכל זאת עשיתם, על כך תענשו. וזה שנאמר בתהלים (סב, ג), ואתה תשלם לאיש כמעשהו, ולא על התוצאה הנגרמת מזה.

”כִּי קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדְּבָר” (ל, יד)

ר' יעקב אייזיק מקראקא, שחלם מספר פעמים שמתחת הגשר שבפראג ישנו אוצר גדול

מעשה בעני אחד ושמו ר' יעקב אייזיק מקראקא, שחלם מספר פעמים שמתחת הגשר שבפראג ישנו אוצר גדול. החל מקבץ ואוסף פרוטה לפרוטה למען נסיעתו לפראג, עד שעלה בידו כדי צרכי הנסיעה, וקם ונסע לשם. בהגיעו למקום מה רבתה אזכבתו בראותו שמתחת לגשר חונה מחנה צבאי גדול, והוא חשש מאוד להכנס לשם. אבל כיון שהוא רצה בכל מאודו את הממון שבאוצר, יום יום היה עובר ליד המקום, לראות מתי דרך השומרים להיות במקום, ומתי יחליפו המשמרות, אולי יעלה בידו להכנס לשם. הקצין שהיה שם, שם לב ליהודי הזקן, העטור בזקן ופאות. ומראהו החריג משך את תשומת ליבו, ולכן היה שם עליו עין. והנה בשעת הזדמנות, נגש ר' אייזיק בלאט אל מקום האוצר, אך מיד הבחין בו הקצין, תפסו וצעק עליו מה אתה עושה כאן? בלית ברירה סיפר ר' אייזיק לקצין את דבר החלום שחלם, ועל הטורח הרב שטרח לבא הלום. צחק הקצין עליו ואמר לו שוטה שבעולם כיצד אתה מאמין בחלומות, הלא גם אני חלמתי מספר פעמים כי בעיר קראקא גר ר' אייזיק יעקל'ש שמתחת לתנורו יש מטמון גדול, וכי רגלי הוליכוני מרחק גדול לקראקא?! מיד הבין היהודי כי המטמון נמצא בביתו שלו. נפטר ר' אייזיק מהקצין בשלום, ונסע לביתו חזרה, ואכן מצא מטמון גדול מתחת לתנורו בביתו והתעשר, ומאוצר זה תרם לבניית בית כנסת גדול בעירו.

”כִּי קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדְּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ” (ל, יא-יד)

סגולה גדולה לקיים את כל המצוות, להיות עניו באמת שאז אין היצר שולט בו, ונעשה כביכול מרכבה לשכינה

כתב הקדוש הרב חיד"א זיע"א בספרו חומת אנך (סוף פרשת נצבים אות ז) אפשר לומר, כי הנה יקשה על האדם ענייני התורה והמצוות כי רבים הם, ויצר לב האדם מתגרה בו מאד, וכמה כוחו גדול. אך יש תקון גדול מאד וסגולה גדולה לקיים הכל, והוא להיות עניו באמת, ובזה אין היצר שולט בו, שאז נעשה כביכול מרכבה לשכינה, ומעלה עליו כאילו הקריב את כל הקורבנות, ואז נקל לו לעסוק בתורה ולקיים את המצוות. וכך מצינו גדולי עולם שהיו מוכתרים בכל

הכתרים, והיו ענוים הרבה אברהם אבינו ע"ה, משה רבנו ע"ה, דוד המלך ע"ה, ראשי תיבות "מאד". גם "מאד" ראשי תיבות מרה אפר דם.

וזה שנאמר (כאן) "כי המצוה הזאת" היא מצות התשובה, "לא נפלאה היא ממך... כי קרוב אליך הדבר מאד" וכו', "מאד" רמז לאדם שעליו לקנות את מדת הענוה ולהזכיר לאדם שהוא בסך הכל אפר דם מרה ר"ת "מאד". גם רמז לגדולי עולם משה אברהם דוד שהם ר"ת "מאד", שעל האדם להיות עניו באמת כמותם.

ולכך ממשיך הפסוק "בפיך ובלבבך" - פיו ולבו שווין, "לעשותו" לקבל לעשות כל מצוה שתבא בידו, ובה תכון עבודת ה' כדת מה לעשות, ואם כן "קרוב הדבר מאד" לקיים התורה ולעבוד את ה' בנקל. וממילא שצריך לקיים המצוות במחשבה, דיבור ומעשה, והוא רמז "אדם" ר"ת אמירה דעת מעשה, וזהו "בפיך" - דיבור, "ובלבבך" - מחשבה ודעת, כי החכמה הוא בלב, כמו שאמר שלמה המלך ע"ה (משלי כג, טו) בני אם חכם לבך, "לעשותו" - מעשה.

"כִּי קָרֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ" (ל, יד)

פלא ראשי תיבות: פ'ה ל'ב א'יברים

הרמב"ן (ל, יא) אומר שפסוק זה קאי על מצות התשובה.

החתם סופר על התורה (פרשת נצבים כאן) הביא את מה שכתב השל"ה הק' שלושה דברים נצרכים לעשיית התשובה, א. פה - להתוודות. ב. לב - חרטה על העבר וקבלה על העתיד. ג. איברי העשיה - לעשות את המצוות ולהיזהר שלא לעשות עבירות. וזהו הכתוב בתורתנו הקדושה "בפיך ובלבבך לעשותו", "בפיך" היינו שעשיית התשובה תהיה בפה, דהיינו באמירת הווידוי, וגם "ובלבבך" היינו על ידי החרטה והקבלה לעתיד שבלב. וגם "לעשותו" היינו לעשות את מעשי המצוות כדבעי.

על פי האמור פירש החת"ס את הפיוט (הנאמר אצל האשכנזים, ביום השני של ראש השנה, בזכרונות) "עשה פלא לחיים לבל יהיו כמתים" תיבת "פלא" היא ראשי תיבות, פה לב איברים, דהיינו הבקשה כאן היא שנוכה להשתמש בשלושת כלי התשובה הנרמזים בתיבת "פלא", ואז לא נהיה "כמתים" דהיינו כהרשעים שאף בחייהם קרואים מתים. אלא נהיה כהצדיקים אשר אף במיתתם קרואים חיים. (להתעדן באהבתך).

מאמרי הפרשה פרשת וילך

"וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל" (לא, א)

עלינו מוטל לסובב מעיר לעיר וללמוד לעם דרך התשובה

פירש הכלי יקר (כאן בפירושו השני) מהו "וילך משה"? שרצה משה לזרזם על התשובה, ולפי שאין אדם רואה חובה לעצמו, על כן אמר "וילך משה", הלך מאוהל לאוהל, לכל אחד מישראל, והיה מדבר על לבו "את הדברים האלה", "הדברים" היינו ענייני התשובה התלויה בדיבור, כמו שנאמר (הושע יד, ג) קחו עמכם "דברים" ושובו אל ה'.

כך עשה משה רבנו הרעיא מהימנא, וכך עשה שמואל הנביא כנאמר (שמואל א, ז, טז) "הלך מדי שנה בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה, ושפט את ישראל את כל המקומות האלה".

ובתנא דבי אליהו רבה (פרק י"א) כתוב, אותן שבעים אלף שנהרגו בגבעת בנימין, מפני מה נהרגו, לפי שהיה להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס בן אלעזר עמהם, לילך ולקשור חבלים של ברזל במתניהם ולהגביה בגדיהם למעלה מארכובותיהן ולסובב בכל עיירות ישראל, יום אחד ללכיש, יום אחד לבית אל, יום אחד לחברון, יום אחד לירושלים, ובין בכל מקומות ישראל, וילמדו את ישראל דרך ארץ וכו', כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בעולמות כולן שברא מסוף העולם ועד סופו!

כשההורים ממלאים יעודם בשימת עין על צאצאיהם, זכאים יהיו למידת החסד של המלכים

משה רבנו היה מלך, שמואל הנביא היה מלך, ולכן כל אחד ואחד מאיתנו נחשב למלך בתוך ביתו, כמו שנאמר במגילת אסתר (א, כב) להיות כל איש שורר בביתו. ואין די בכך שההורים "משדרים" ומנחים הנחיות לילדיהם, שהרי גם לגבי הצאצאים אמרו את הכלל שאין אדם רואה חובה לעצמו, ולכן יש להדריך כל אחד מהם באופן אישי, לכוין ולהורות לו את הדרך, בבחינת הנאמר כאן "וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל", להשיג ולפקח מקרוב, כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בעולמות כולן שברא, וכל אחד ואחד עולם מלא הוא, ששמו של הבורא מתגדל ומתקדש בו!

זכר אמרו חז"ל (ראש השנה ח:): שהמלך נידון בהארץ פנים מיוחדת, במידת רחמים מיוחדת, "מקמי דליפוש חרון אף" - לפני שתרבה מידת הדין. וכשההורים ממלאים יעודם בשימת עין על צאצאיהם, זכאים יהיו למידת החסד של המלכים, ויפעלו בזה שנת מילוי משאלות הלב עבורם ועבור כל בני המשפחה.

זכן היתה דרכו של מו"ר גדול דורנו מרן מלכא כמנה"ר עובדיה יוסף זצוק"ל שהיה מכתת רגליו ממקום למקום לזכות את הרבים וללמד להם תורה ולהכניסם תחת כנפי השכינה, אשריו ואשרי חלקו.

זמקובל בידינו שבראש השנה יש דין כפול, דין אחד על כל אדם בפני עצמו, ודין שני, עד כמה "הרבים צריכים לו", שאם הרבים צריכים לו, יש לזכותו ולהנחילו שנה טובה, כדי שיוכל למלא את שליחותו בהצלחה (כך ביארו רבותינו ז"ל על הגמ' בראש השנה טז:).

זלכן אדם ששם אל ליבו את דרכי התורה להדריך את ילדיו, שילכו בדרך הישר, יזכה לדין ברחמים כפי שזוכה מלך, והוא הלא "מלך" בביתו, אחר שמדריך אנשי ביתו ומנווט דרכם. וגם כיון שהרבים צריכים לו, הלא הם בניו ובני ביתו, ועל ידי כך ידונו אותו לחיים, בכדי שאדם יוכל לקיים את ייעודו.

"וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל" (לא, א)

השאיפה האמיתית של האדם צריכה להיות התקדמות ועליה רוחנית בלתי פוסקת

הנה הלשון "וילך" מרמזת לאדם שאין לו לאדם לעמוד במקום שנמצא בו ולהסתפק במה שיש לו ברוחניות, אלא חובה על האדם, ללכת להתקדם ולעלות בימי חייו, וזה בבחינת "ילכו מחיל אל חיל" (תהלים פד, ח). וכך זו השאיפה האמיתית של אדם שחושב נכון במהלך העולם בכל ימי חייו, שצריכה להיות בחיינו התקדמות ועליה רוחנית בלתי פוסקת.

זאמנם על משה רבנו ע"ה נאמר "וילך משה" אין זה משנה כלל מה גילו ומה מעמדו, משה רבנו כל ימיו הוא בבחינת הולך ומתקדם, האדם בהליכתו ובהתקדמותו, נשגב ונעלה הוא יותר ממלאכי השרת, באשר הוא הולך ומתקדם והם ניצבים ועומדים, שנאמר (ישעיה ו, ב) שרפים עומדים ממעל לו, ועוד נאמר (מלכים א, כב, יט) וכל צבא השמים עומד עליו מימינו ומשמאלו, ועוד (זכריה ג, א) השטן עומד על ימינו לשטנו. כך גם אומר ה' ליהושע בן יהוצדק הכהן (זכריה ג, ז) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה.

למלאך אין בחירה חופשית, ולכן הוא איננו צריך להתקדם ומרגע היווצרותו הוא עומד במקומו, במעלתו ובדרגתו. לעומת זאת עמידה במקום אחד אצל האדם זוהי נסיגה, זוהי ירידה.

לכך אצל נח נאמר (בראשית ו, ט) את האלהים התהלך נח, נח לא עמד במקום אחד, הוא כל העת השתדל להתהלך, להתקדם ולהתעלות, זוהי גדולתו. גם אצל אברהם אבינו, פונה אליו ה' ואומר לו (בראשית יז, א) התהלך לפני והיה תמים, דהיינו אל תעמוד במקום אחד, אלא תתקדם וזוה תהיה מושלם. וכך מצינו עוד אצל אברהם בנסיון הראשון שנאמר לו (בראשית יב, א) לך לך מארצך, ובנסיון העשירי נאמר (בראשית כב, ב) ולך לך אל ארץ המוריה.

לכך פרשת "וילך משה" נאמרת בתקופת ראש השנה ויום הכפורים שהם ימים של תשובה ועלייה רוחנית, ימים שיש "ללכת" ולהתקדם בהם.

ועל פי זה מסבירים את הפסוק (במדבר לג, יב) ארץ אוכלת יושביה הנאמר בפרשת המרגלים בצורה הבאה, ארץ הקודש אוכלת את אלו שיושבים בה, ולא מהלכים בתוכה במצוות ומעשים טובים, כי יש להרבות תמיד בשאיפה לעליה מדרגה לדרגה ולא להסתפק בישיבה במקום אחד ללא מעש.

"וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל. וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אָנֹכִי הַיּוֹם לֹא אוֹכֵל עוֹד לְצֵאת וּלְבֹא" (לא, א-ב)

למה שינה משה ממנהגו - והלך אל ישראל

כתב רש"י (כאן) על הפסוק, לא אוכל עוד לצאת ולבוא, יכול שתשש כוחו ומפני כך לא יכול היה להנהיג את העם, תלמוד לומר (להלן לד, ז) לא כהתה עיני ולא נס לחוה ואם כן משה רבנו כלל לא נחלש. אלא מהו "לא אוכל"? איני רשאי מפני שניטלה ממני הרשות וניתנה ליהושע. עד כאן.

ממשיך רש"י על הפסוק "אנכי היום", היום מלאו ימי ושנותי, ביום זה נולדתי וביום זה אמות. עד כאן. ומקורו טהור מסוטה (דף יג:). דהיינו המילה "היום" ללמדנו באה שאמר משה לעם ישראל היום בז' באדר נולדתי וביום זה אפטר מן העולם.

והנה המעיין ישים לבו לתמיהה המתבקשת בדברי רש"י, מפני מה הקדים רש"י לפרש את המילים "לא אוכל עוד לצאת ולבוא", לפירוש המילים "אנכי היום", והלא בפסוק המילים "אנכי היום" נמצאות לפני המילים "לא אוכל עוד לצאת ולבוא". (זו הגירסא במרבית החומשים. ואכן, במהדורות מאוחרות היו שסידרו את פירושי רש"י לפי סדר הפסוק).

ביאור נפלא על כך הביא הגאון בעל שו"ת "מים חיים", בשם זקנו, הגאון רבי שמחה הכהן ראפפורט, אב"ד לובלין, מצאנו במדרש (שמות רבה, פרשה ט"ז סי' ד'), בא וראה מה בין משה לשמואל, משה היה נכנס ובא אצל הקב"ה לשמוע הדיבור, ואצל שמואל היה הקב"ה בא, שנאמר (שמואל א, ג, י) ויבא ה' ויטיב. למה כך? אמר הקב"ה בדין ובצדקה אני בא עם האדם. משה היה יושב, ומי שהיה לו דין בא אצלו ונדון, שנאמר (שמות יח, יג) וישב משה לשפט את העם. אבל שמואל היה טורח לכל מדינה ומדינה ושופט, כדי שלא יצטערו לבא אצלו, שנאמר (שמואל א, ז, טז) והלך מדי שנה בשנה. אמר הקב"ה, משה שהיה יושב במקום אחד לדון את ישראל, יבוא אצלי לאהל מועד לשמוע הדיבור, אבל שמואל שהלך אצל ישראל בעיירות ודן אותם, אני הולך ומדבר עמו.

ואמנם עלינו לתמוה, הלא משה רבנו היה עניו מכל האדם אשר על פני האדמה, ואם כן, למה באמת לא אחז בענוה ללכת אל ישראל כמו שמואל?

אלא צריך לומר שמשה רבנו ידע כיון שהוא מנהיגם של ישראל, לכן כאשר הוא ילך אל ישראל, ילך אתו הקב"ה, ועל כן, דוקא מחמת ענותנותו לא רצה שיבוא הקב"ה עמו, ולכן לא הלך לישראל.

ומעתה מה נפלא סדר הדברים ברש"י, וכך ביאורם, הן בפסוק הקודם נאמר "וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל", והיה קשה לרש"י, שהרי כאמור לא היתה דרכו של משה ללכת לישראל, אלא הם היו באים אליו, ומדוע כאן חרג ממנהגו והוא הלך אל כל ישראל? על כך מפרש כאן רש"י, שזאת משום "לא אוכל עוד לצאת ולבוא", איני רשאי להנהיג, שניטלה ממני הרשות וניתנה ליהושע, וממילא לא היה ה' בא עמו, ולכן ביום זה יכול היה משה להתנהג כמתבקש מענותנותו הגדולה, והלך כשמואל הנביא אל ישראל.

וביון שמטרת רש"י בביאור הפסוק לא אוכל וגו' לפרש את הפסוק הקודם, לכן מפרשו רש"י בתחילה לפני פירוש המילה "היום", שכן ראוי להקדים את פירוש הפסוק וילך משה וגו' הכתוב ראשון.

"וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל. ויאמר אלהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא" (לא, א-ב)

"וילך" להזכירם שהאדם אינו יודע זמנו

מפרש במדרש תנחומא (כאן ריש וילך) אין "וילך" אלא לשון תוכחה, שנאמר (תהלים מו, ט) "לכו" חזו מפעלות אלהים. עד כאן. כלומר "וילך" הנאמר כאן, פירשו שמשנה רבנו הוכיח את בני ישראל. והתמיהה מאליה עולה, איזו תוכחה אמר כאן משה לבני ישראל?

בספר מנחת עני (אטינגר, עמ' ת"ע) כתב לבאר כי תוכחת משה היתה במה שאמר להם (בסמוך) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, ובסוטה (דף ג:) שנינו, היום מלאו ימי ושנותי. וכתוב בזוהר הקדוש ("ב דף קע"ד ע"א) שמשנה רבנו ידע רק באותו יום שזהו יום פטירתו. והזכיר על ענין זה, שאף אחד אינו יודע את זמנו, ולכן שימו לנגד עיניכם שתכלית ביאתכם לעולם היא כדי לאסוף כמה שיותר תורה מצוות ומעשים טובים!

ולכן אדם יחזור בתשובה קודם יום המיתה, וכמו שאמר התנא (אבות פ"ב מ"י) שוב יום אחד לפני מיתתך. והקשו רז"ל בגמ' (שבת קנג.) וכי אדם יודע אימתי ימות, ותירצו ישוב היום שמא ימות למחר ונמצאו כל ימיו בתשובה. ע"כ. והנה אם בימות השנה כך כל שכן בעשרת ימי תשובה שזה הוא זמן תשובה לכל (וכמ"ש הרמב"ם בהלכות תשובה). וכבר נאמר (מלכים א, ב, ו) "ועשית" כחכמתך ולא תורר שיבתו בשלום, "ועשית" ראשי תיבות "עשרת ימי תשובה" ללמדנו שבימים אלו עת עומדו לדין, יחשוב כאלו הוא יום הפטירה ויציאת הנפש, וכל שכן בימי ראש השנה ויום הכפורים.

שני תיקים, האחד עם תינוק והאחר עם סמרטוטים

סיפור מדהים ומזעזע סופר על אשה אחת, שהיה לה שיעוץ שכל תיק שהיתה רואה היתה פותחת אותו, מחטטת וסוגרת.

עוגמת נפש גדולה היתה לבני ביתה שהלכו אתה כמה פעמים ברחוב וללא הודעה מוקדמת רצה לכיוון בחור ישיבה שנסחב עם תיק בדרכו לישיבה, ובחמת זעם קפצה לעבר התיק, פתחה, חיטטה ובמקרה הטוב... סגרה!

וכך היה מנהגה עם אשה שהלכה עם תיק צד, ועם זקנה עם סל ובעצם עם מי לא...

הקש ששבר את גב הגמל אירע בחתונה בה היא השתתפה, והנה אשה שנכנסה לאולם עם... תיק כמובן, וזאת קפצה לה על התיק ופתחה אותו...

בעלת התיק היתה אשה שידעה לצעוק... והרימה קול צעקה גדולה ופתחה עליה בצעקות גנבת!!! חצופה!!! חטטנית!!! ותהום כל העיר.

הבנים של אותה אשה, כבר לא יכלו לשאת את הבזיונות. לקחו אותה לביתה, הושיבו אותה בסלון ואמרו לה, אמאל'ה די! עד כאן! עד מתי נסבול בזיונות. הרי את יודעת, תיכף אנו נכנסים לתקופת שידוכין ואף אחת לא תרצה שוויגער כזאת!! למה את עושה את זה?
פתחה האם ואמרה: בניי היקרים! אתם יודעים שאני ניצולת שואה, ומה שאני עברתי שם, שאף אחד מכם לא יתנסה בזה...

וכאן היא סיפרה דבר שמעולם לא סיפרה לאיש.

שנה לאחר שנישאתי פרצה השואה. בעלי (הקודם) נרצח באכזריות על ידי הנאצים ימח שמו, ונשארתי לבדי כשעובר בחודש מתקדם בבטני. ויהי כי כלו חדשיו, ילדתי בן במזל טוב. כמובן שדאגתי כל הזמן להחביא אותו מעיניהם השטניות של הגרמנים. אלא שיום אחד שלחו אותנו ברכבת למחנות עבודה. בדרך לרכבת הלכתי כשבידי שני תיקים. תיק אחד עם כל מיני סמרטוטים ובתיק השני.. בני בכורי מחמד עיני.

רגע לפני שאני עולה לרכבת, מפקד האס אס צועק "את עם השני תיקים תזרקי מיד תיק אחד!"
וכמובן, מהרתי לזרוק את התיק עם הסמרטוטים. עליתי לרכבת. הרכבת פתחה בנסיעה. פתחתי את התיק כדי להוציא את התינוק. וחשכו עיני, בטעות זרקתי את התיק שבו היה התינוק... מאותו היום קיבלתי הפרעה נפשית, כל פעם שאני רואה תיק, אני מחפשת את הילד שלי שם... עכשיו אתם מבינים מה עובר עליי!!! עד כאן המעשה המרטיט.

ומוסר ההשכל הנלמד ממנו הוא, דבר ראשון, עד כמה צריך לדון לכף זכות. אתה אף פעם לא יודע מה עובר על השני!

ודבר שני, תאסוף עוד ועוד זכויות כדי שלא תגיע לבית דין של מעלה עם תיק מלא בסמרטוטים, ואת התינוק תשאיר למטה... (להתעדן באהבתך).

"לא אוכל עוד לָצֵאת וְלָבוֹא" (לא, ב)

לא יכל להנהיג מפני שהגיע לדרגות עצומות

משה רבנו, טרם פטירתו השיג והגיע לדרגות רוחניות גבוהות, ולמעלות עליונות שמימיות, עד אשר נפתחו לפניו מעיינות החכמה והדעת, הסתומים והתומים ומכוסים משאר בני אדם.

בדרגה גבוהה זו, הרגיש שלא יוכל למלא עוד את תפקידו לרומם את העם מן הגשמיות ולהעלותו אל הרוחניות. כי מנהיג, בכדי שישפיע על העם, צריך לרדת לדרגת העם, ומשם להעלותו כלפי מעלה, ירידה לצורך עליה, אך משה כבר לא יכול היה לרדת מטה, כאשר התעלה והתרומם מעלה מעלה. לפיכך, אמר להם "לא אוכל עוד לצאת ולבוא", כלומר, לא אוכל עוד לשרת את העם ולהנהיגו.

"ה' אֱלֹהֶיךָ הוּא עִבֵר לְפָנֶיךָ הוּא יִשְׁמֵד אֶת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ וַיִּרְשָׁתָם יְהוֹשֻׁעַ הוּא עִבֵר לְפָנֶיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה'" (לא, ג)

משה ביקש שיהושע ילחם לישראל והוא יכנס לארץ רק כדי ללמדם תורה, ומה השיבו ה'

בספר תפארת יהונתן לר' יהונתן אייבשיץ זצ"ל (וילך כאן), פירש את הפסוק כך, שלכאורה קשה על משה רבנו מדוע הפציר בהקב"ה שיכנס לארץ, והרי כבר אמר לו הקב"ה (בפסוקנו), שיהושע הוא יכניס את ישראל לארץ, והרי כבר אמרו חז"ל (ברכות מח:): שאין מלכות נוגעת בחברתה, אפילו כמלא נימא, וכבר נגזרה גזירה על משה שלא יכנס?

אלא הענין הוא, דהנה ישנם ב' משיחים לישראל, משיח בן יוסף, ומשיח בן דוד. והצורך בב' משיחים, כדי שמשיח אחד ילחם מלחמות ה', והמשיח השני ילמד את ישראל באותו זמן תורה, שהרי אי אפשר ללמוד תורה באותה שעה שנלחמים. לכן אותם שנלחמים ילחמו ויהיו עם המשיח שנלחם איתם, ושאר ישראל שלא נלחמים, ילמדם המשיח השני תורה.

וזה שביקש משה מהקב"ה, נכון שיהושע הוא שילחם את מלחמות ה', אבל עדיין צריך מי שילמד תורה לעם ישראל באותו הזמן, ולכן רצה משה להיכנס לארץ כדי ללמד תורה לישראל.

אמנם אמר לו הקב"ה שיהושע לא יצטרך לטרוח להלחם, אלא ללמד את ישראל תורה, לפי שהקב"ה בעצמו ילחם להם לעם ישראל, ואם כן אין צורך שהוא יכנס לארץ.

וזהו פירוש הפסוק "ה' אלהיך הוא עובר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה", היינו דה' הוא יעשה את המלחמה, "ויהושע הוא עובר לפניך", כדי ל- "כאשר דבר ה'" דהיינו יהושע יעבור כדי ללמד תורה. לכן משה לא יוכל להכנס לארץ ללמד תורה לישראל דאין צורך בזה.

"הקהל את העם האנשים והנשים והטף... ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה את ה' אלהיכם כל הימים" (לא, יב-יג)

מדוע במצות הקהל מקבלים שכר על הבאת הקטנים

בגמרא (חגיגה ג.) אמרו רז"ל על מצות הקהל, שהאנשים באים ללמוד, והנשים באות לשמוע, אמנם הטף למה באים, אלא כדי ליתן שכר למביאיהן. אולם יש להתבונן בדבר, הלא ממה נפשך, אם יש איזו תועלת בהבאת הטף, היה לחז"ל לומר את התועלת שיש בהבאתם מה היא. ואם אין תועלת כלל בהבאתם, למה אותם המביאים אותם יקבלו שכר, אחרי שבביאתם אין שום תועלת לטובה.

ונראה לפרש על פי מה שכתב הרב אהלי יעקב ז"ל בפרשת כי תשא על הפסוק (שמות לג, ח) והביטו אחרי משה, אמרו רז"ל (שמות רבה פ' מ"ה ס' ד') שהיו אומרים על משה אשרי יולדתו. והקשה הרב ז"ל, והלא פשט הכתוב מוכיח שלא היה רצונם בשבחיו?

ופירש הענין, שכוונתם באומרם על משה "אשרי יולדתו" לגנותו ולומר שאין פאר למשה רבנו ע"ה ביופי צדקתו ומעשיו, כי טוב דרכיו ומעשיו בא לו מצד יולדתו, שהיתה צדקת וגידלתו מנעוריו בצדקות ובדרך ישרה, וזהו "אשרי יולדתו", שהיא גרמה לו (ואין אומרים אשריו, ע"ש).

נמצא כי אם הדריך האב את בנו בדרך ישרה ועבודת ה' מקטנותו, מביאו לבית הכנסת, מביאו הרגל בכל זה, וגם אחר שיגדל, ישאר במנהגו הטוב לבוא לדרשה ולהתפלל בבית הכנסת וכיוצא בזה. וכמו שנאמר (משלי כב, ו) "חנוך לנער על פי דרכו גם כי זקין לא יסור ממנה". וממילא אחר כך יהיה שכר מן השמים לאביו, על אשר הוא גרם לבנו הנהגה טובה זו.

ומעתה נשוב אל מצות הבאת הטף במצות הקהל, כי אף על פי שעתה אין תועלת מהבאתם במצות הקהל, שהרי הקטנים אינם מבינים דבר, עם כל זאת יש תועלת לאחר זמן בהבאתם, כי על ידי שאבותם מרגילים אותם בקטנותם לבוא בהקהל לדברי תורה, אז גם אחר כך בגדלותם יבואו, וממילא לעתיד יהיה שכר למביאיהם.

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה הֲן קָרְבוּ יָמֶיךָ לְמוֹת קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" (לא, יד)

לשון זו של קריבת ימים למוות נאמרה רק בשלושה צדיקים ומרמז שנפטר לפני גיל אבותיו המדרש (בראשית רבא פרשה צ"ו סימן ד') מבאר שלשון זו של "קריבת" ימים למוות, נאמרה רק בשלושה צדיקים, והם מבחירי ה', הראשון נאמר ביעקב אבינו ע"ה, שם נאמר (בראשית מז, כט) ויקרבו ימי ישראל למוות.

השני נאמר במשה, בפרשתנו (כאן) הן קרבו ימך למוות.

והשלישי בדוד כנאמר (מלכים א, ב, א) ויקרבו ימי דוד למוות.

מקום שנאמר לשון "קריבה", זהו רמז שנפטר לפני גיל אבותיו. משה חי 120 שנה, ועמרם אביו חי 137 שנה. יעקב חי 147 שנים, יצחק אביו 180 שנה, וסבו אברהם - 175 שנים. דוד חי 70 שנה, וישי אביו חי כ- 400 שנה.

"וּמִצְאָהוּ רְעוֹת רְבוֹת וְצָרוֹת וְאָמַר בְּיָוֶם הַהוּא הֲלֹא עַל כִּי אֵין אֱלֹהֵי בְּקָרְבֵי מִצְאוֹנֵי הָרְעוֹת הָאֵלֶּה" (לא, יז)

מנין התיבות בקללות תרע"ו כמנין "רעות", וכנגדן בקללות יש כ"ו פעמים שם השם שגם הם עולים בגימט' תרע"ו, למתקם

הרב חיד"א בס' פני דוד (וילך אות ג') מביא שבספר לב אריה כתב לפרש בשם גדול אחד, שיש בקללות שבמשנה תורה תרע"ו תיבות כמנין "רעות", וכנגדן נזכר שם השם בקללות כ"ו פעמים, שגם מנינם עולה בגימט' תרע"ו [26 כפול 26 יוצא 676], וזאת כדי למתקם ולהפך הקללות. וזו כוונת הפסוק בתהלים (לד, כ) רבות רעות צדיק ומכלם יצילנו ה', רצונו לומר, "רבות רעות צדיק" "צדיק" הוא משה רבנו ע"ה שאמר "רעות" הן הקללות, כמנין "רעות", אבל "מכלם יצילנו ה'" כנגדן נאמר כ"ו פעמים ה', וזה שאומר הפסוק "הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה", היינו בגלל שנסתלק שם ה' שמהפך הקללות, על כן באו "הרעות", היינו הקללות, שעולה מנין תיבותן תרע"ו כמנין "רעות". דברי פי חכם הן.

ממשיך הרב חיד"א שאפשר לומר רמז בפסוק (תהלים לד, כ) רבות רעות צדיק, הנוכר, על פי מה שכתב בספר דרוש שמואל (פ' נצבים), ישנן כ"ו שמות בתפילת י"ה, והן כדי להגן מכ"ו שמות שבתוכחות. ובזה פירש את מאמר חז"ל שמפני שהיו ישראלות מתיראים מהתוכחות, לכך אמר "אתם נצבים", הכוונה שכשתעמדו בתפילת י"ה לפני ה' אלהיכם, אתם ניצולים מהתוכחות, לפי שכ"ו אזכרות שבתפילה הן כאמור כדי להגן מהתוכחות. עד כאן דבריו. ויש

להרכיב את שני הדברים יחדיו, דכ"ו אזכרות שבתפילה שעולים בגימט' תרע"ו, מגינות על הקללות שיש בהם תרע"ו אותיות, ולכך כתיב בתוכחות כ"ו פעמים שם ה', לרמוז שמי שיכוין בכ"ו אזכרות שבתפילה ינצל מהקללות.

"וְאָמַר בְּיוֹם הַהוּא הֲלֹא עַל כִּי אֵין אֱלֹהֵי בְּקַרְבֵּי... וְאֲנֹכִי הַסְתַּר אֶסְתִּיר פְּנֵי בְּיוֹם הַהוּא עַל כֹּל הָרָעָה אֲשֶׁר עָשָׂה כִּי פָנָה אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים" (לא, יז-יח)

למה ישראל נענשו על התשובה שעשו

מפורסמת קושית הרמב"ן (כאן), איך יתכן שישראל יתוודו ויעשו תשובה ויאמרו שכל הצרות הם "על כי אין אלהי בקרבי", ומיד לאחר מכן, אומר הפסוק, "ואנכי הסתר אסתיר פני וכו' כי פנה אל אלהים אחרים". וכי זה השכר שמקבלים ישראל על התשובה שעשו והתוודו?

והרבה מן המפרשים נתחבטו ליישב פסוק זה, כמו שכתב בספר גן רוה. ובספר מעיינה של תורה (כאן, עמ' קמ"ב) הביא בשם הכלי חמדה שפירש את הפסוק בדרך נפלאה, על פי היסוד שהתשובה על החטאים מועילה רק "לישראל", ולא לבן נח, מפני שלגוים הקב"ה הוא מלך, והם עבדיו, והלכה היא (קידושין לב:) שמלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, לכך אף שהם שבים בתשובה ואף אם ה' מתרצה להם תשובתם לא מתקבלת. אולם עם ישראל שהם בניו של הקב"ה, ואב שמחל לבנו על כבודו, כבודו מחול, לכך תשובתם מתקבלת ברצון.

והנה ידועים דברי חז"ל (שבת דף פח.) אמר רבא מכאן "מודעא רבה לאוריתא". והיינו שעד זמן אחשוורוש יכלו ישראל לתרוץ שלא יכלו לקיים את התורה, מפני שבמעמד הר סיני קיבלו את התורה מאונס, שכפה עליהם הקב"ה את ההר כגיגית, ורק בזמן אחשוורוש כשיקבלו מאהבה שוב אין להם טענה זו.

אמנם על עוון עבודה זרה, תירוץ זה אינו מועיל, שהרי גם ללא מתן תורה מצווים עליה, שגם בני נח עוד לפני מתן תורה נאסרו בעבודה זרה.

ולפי זה זהו פירוש הפסוק "ואמר ביום ההוא על כי אין אלהי בקרבי", הוא שבזה ישראל מתוודים רק על עוון עבודה זרה, ש"אין אלהי בקרבי", ולא על שאר עבירות, וזאת מפני שהם סוברים שבלאו הכי על שאר עבירות יש להם תירוץ על שנכשלו בהן, מפני שקיבלו את התורה מאונס.

וכיון שזו טענתם, על כך משיב ה' שאדרבה, "הסתר אסתיר פני", ויקבלו עונש על כל הרעה שעשו, והטעם "כי פנה אל אלהים אחרים", מפני שעבדו עבודה זרה, ופירושו שעל כל

צד מגיע להם עונש, שאם הם סבורים שדינם כדן בן נח, ולכן אין עליהם תביעה על שאר עבירות [שכאמור הם טוענים שהיו אנוסים שנכפה עליהם הר כגיגית], הרי לבן נח לא מועילה תשובה, ואם כן לשם מה הם חוזרים בתשובה? אלא ודאי שדעתם שלאחר קבלת התורה, שוב אינם בני נח, ולכן דין ישראל גמור להם, ולכן הם שבים בתשובה על עון עבודה זרה. אם כן חזרנו לכך שהם קיבלו את התורה מרצון, ואם כן אדרבה לפי שיטתם צריך להענישם עכשיו על כל שאר העבירות שעשו, והם הרי לא שבו עליהם בתשובה.

המחשבה שאין אלהי בקרבי היא סיבה לעונש

עוד מצאתי ישוב על הפסוק הנ"ל בספר בנין אריאל (לוונשטאם, בחלק "חדרי תורה" פרשת וילך דף קח ע"ב נדפס תרס"ה) שכתב, איתא בזוהר הקדוש (פרשת בחקתי), שאם הקב"ה לא היה עם ישראל אפילו רק יום אחד בגלות, לא היתה חס ושלום שארית ופליטה לישראל. והטעם הוא, כיון שהקב"ה הוא לבם של ישראל, וכשם שאי אפשר לאדם לחיות בלא לב, כך אי אפשר לישראל לחיות בלא הקב"ה.

והביא שם בשם תשובת מר זקנו החכם צבי (בשו"ת חכם צבי סי' ע"ד), שפעם נשאל בענין שבדקו תרנגולת לאחר שחיתה, ולא מצאו את הלב והכשיר אותה החכם צבי מטעם שאמר שודאי היה לה לב, שאם לא כן, כיצד היתה חיה לפני כן.

ועל פי זה פירש את הפסוק כך, לאחר שמצאו את האדם צרות ורעות, הרי הוא חושב שהטעם הוא "על כי אין אלהי בקרבי", לכן מצאוהו רעות, והרי זו כפירה חס ושלום, כי לא יתכן לומר כן, שהרי הקב"ה הוא לבם של ישראל וכיצד יחיו בלא הקב"ה? לכן אדרבה "אנכי הסתר אסתיר פני", ויקבל עונש "על כל הרעה". והטעם, "כי פנה אל אלהים אחרים", שמה שאומר "שאינן אלהי בקרבי" זה מחמת הכפירה שפנה אל אלהים אחרים.

אין אלהי בקרבי הכוונה לע"ז

עוד ישוב מצאתי בספר גן רוח, שכתב בדרך פשוטה. הנה בפסוקים לפני כן כתוב, "וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ" וגו'. נמצא שלאחר שמצאוהו רעות וצרות, ואומר "על כי אין אלהי בקרבי", כוונתו, שיש לו צרות, בגלל שאין את אלהיו בקרבו שהוא אלהי נכר הארץ, ואם כן ודאי שבזה אומר הקב"ה הסתר אסתיר פני וגו'. (נפלאות מתורתך).

"וְעַתָּה פָּתְבוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלַמָּדָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמָּה בְּפִיהֶם לְמַעַן תִּהְיֶה לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְעֵד בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל" (לא, ט)

רמז למנהג שכל אחד כותב אות בהכנסת ספר תורה

הרב מרדכי שלמה מבויאן זצ"ל, נתן כאן רמז נחמד ליישוב שאלה שהובאה לפני הגאון הקדוש רבי עקיבא איגר זי"ע, וכך היה המעשה: מאן דהו מצא ספר תורה שהיה מושלך כדומן על פני השדה בבזיון נורא, ונסתפקו מי כתבו, האם כיון שהיה מושלך, אות הוא שגוי או מין כתבו, ואז דינו שייגנו או ישרף (וכמו שנפסק בשו"ע יו"ד סי' רפ"א), או שכתבו ישראל וספר כשר הוא. הציעו את השאלה לפני הגאון רבי עקיבא איגר זי"ע, והשיב בחכמתו, הנה מנהג ישראל תורה, וידוע המנהג בהכנסת ספר תורה, שבכתיבת האותיות בשורות האחרונות שבפרשת "וזאת הברכה", הרבה בני אדם משתדלים לזכות לכתוב אות לפי האות הראשונה של שמם. וזה פשוט שאותיות שנכתבו מהרבה בני אדם אינן דומות זו לזו. [מנהגם היה שכל איש היה כותב ממש את האות, ולא כבזמננו שהסופר כותב את האותיות ורק האנשים מסייעים בידו]. ועל כן יש לראות בספר התורה שנמצא איך נראות האותיות בשורות האחרונות, שאם הן לא דומות זו לזו מחמת המנהג הנ"ל, סימן הוא שישראל כתבו, וספר כשר הוא. אולם אם הן דומות לכתב שבכל הספר, יש לחשוש שגוי או מין כתבו ויגנו.

ותשובה זו מרומזת בפסוק כאן, "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת", היינו הוראה לעם ישראל שישתדלו לזכות במצות כתיבת האותיות בהכנסת ספר תורה, "למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל" - שעל ידי כך האותיות שב"שירה" דהיינו "בשורות" האחרונות, יהיו כתובות מהרבה בני אדם, וממילא לא יהיו דומות זו לזו, והן תהיה "לעד בבני ישראל" דהיינו זה יהיה סימן שהספר נכתב בכשרות על ידי ישראל...

"וְעַתָּה פָּתְבוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלַמָּדָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמָּה בְּפִיהֶם לְמַעַן תִּהְיֶה לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְעֵד בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל" (לא, ט)

בכח התורה, להגן מכל צרה, אפילו בעת הסתר פנים

כותב החפץ חיים (חפץ חיים על התורה סוף וילך), מצוה זו היא המצוה האחרונה שבתורה, לכתוב את ספר התורה. ובא הציווי הזה אחרי הפסוק (לא, יח) ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה, ללמדנו שיש בכח התורה הזאת להגן ולהציל מכל צרה ויגון! ואפילו בעת הסתר פנים, מכל מקום אור התורה מפיץ אור ובאורה ניסע ונלך, וכמשל הגמרא

(סוטה כא.) על הפסוק (משלי ו, כג) כי נר מצוה ותורה אור, מה אור מגן לעולם, אף התורה מגינה לעולם.

"לְקַח אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְשִׂמְתֶם אֹתוֹ מִצַּד אַרְוֶן בְּרִית ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה שָׁם בְּךָ לְעֵד" (לא, כו)

חשיבות התורה והחזרה עליה

לקח את ספר התורה הזה, ראשי התיבות עולים בגימט' מאה ואחת, ללמדנו שאם חוזר על לימודו מאה ואחת פעמים כמספר "מיכאל" שר ישראל, לא תשלוט בו השכחה, כי התורה שלמד, תהא בעזרו, וזהו שאמר "לקח את ספר התורה הזה" היינו שעל ידי החזרה "קיחה" תהיה לו בתורה.

וכן "לקח" אותיות "חלק" שעל ידי קיום התורה זוכה לחלק בעולם הבא אצל אבותינו הקדושים. וכן "לקח" אותיות "לְקַח", על דרך מה שאמר הפסוק (משלי ד, ב) כי "לקח" טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו, שהשם יתברך נתן חלקנו וגורלנו בתורה וראוי לנו שלא נעזבנה. דרך משל, דבר החשוב בעיני עניים, בעיני עשירים אינו חשוב. ויש דבר שהוא חשוב בעיני העשירים, אולם אינו חשוב אצל השרים. ויש דבר שאף שהוא חשוב אצל השרים, אינו חשוב אצל המלך. אבל דבר החשוב בעיני המלך, בודאי זהו הטוב ביותר, ואין לנטות ממנו ימין ושמאל, לאחר שהמלך בחר בו. וכן הוא בתורה הקדושה, שמצינו שהקב"ה בעצמו מחשיבה אצלו מאד, עד שקראה "לקח טוב", אם כן בודאי שאין עוד מעלה וחשיבות ממנה, ולכן "תורתי אל תעזבו".

"לְקַח אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְשִׂמְתֶם אֹתוֹ מִצַּד אַרְוֶן בְּרִית ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה שָׁם בְּךָ לְעֵד" (לא, כו)

תיבת "את" ללמדנו שילמד עם חברותא ולא ביחידות

מדוע התווספה התיבה "את", והרי לכאורה היא מיותרת, שהפסוק היה מובן, אילו היה נכתב, לקח ספר התורה הזה? ללמדנו, שילמד האדם עם חברותא ולא ביחידות, לכך נאמר "את ספר", שיהיה "אתו" בעת למודו עוד חבר, ועל ידי כך יבין מה שלא היה מבין לבדו. וכן אמרו רבותינו ז"ל (מכות י.) על הפסוק (ירמיה נ, לו) חרב אל הבדים ונאלו וגו', אמר רבי, הרבה תורה למדתי מרבתי וכו', ומתלמידי יותר מכולן, בעבור שזה שואל וזה משיב, ועל ידי זה יתווסף להם חידושי התורה אשר לא ידעו ולא הבינו מקודם.

ומה שהוסיף תיבת "ספר", ולא היה די לומר לקח את התורה הזה? כי "ספר" לשון סיפורי דברים, ללמד שכל מה שיכול לספר ולפטפט ולהרבות בדברי תורה ידבר. אבל בדברי

העולם, צריך למעט בכל מה שאפשר, וכן אמרו רבותינו ז"ל (ירושלמי סוף ברכות) כל פטטיא בישין ופטטיא דאורייתא טבין. כלומר כל פטפוטים רעים, חוץ מפטפוטית תורה, כי המאור שבתורה מחזיר את האדם למוטב. (ספר אבני השהם).

"לְקַח אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְשִׁמְתֶם אֹתוֹ מִצַּד אֲרוֹן בְּרִית ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה שָׁם בְּךָ לְעֵד" (לא, כו)

התורה "שם" תעיד עליו שקיימה

"והיה שם בך", הנה התורה מצלת ומגינה לאדם מכל צרה בחייו, להצילו ולשמרו מכל נזק ומחלה, כמו שהאריך בזוהר הקדוש בשבח המשתדלים והמקיימים את התורה. ולאחר אריכות ימים, כשישאלו ממנו קיימת ממה שכתוב בתורה? אז שוב יהיה לו פתחון פה להשיב ולומר שקיים, ואז יבואו מלאכי הרחמים שנבראו ממצוותיו, להמליץ בעדו בבית דין של מעלה. וזהו שאמר משה רבנו ע"ה, והיה "שם" בך "לעד", כי התורה והמצוות שקיים, הם "יעידו" עליו "שם".

ובן "והיה" הן אותיות "הויה" ברוך הוא, דהיינו שהבורא יתברך הוא בכבודו ובעצמו יעיד עליו, כי כל התורה היא שמותיו של השי"ת כמו שאמרו רז"ל וכמו שכ' הרמב"ן (הקדמה לספר בראשית) שהיא קבלת אמת.

דרוש א

חובת ההכנה לר"ה

ההכנה למצוה ולתפלה גדפין דמצוה

כתוב בספר הושע (ו, ב): "יחינו מיומים ביום השלישי יקימנו - ונחיה לפניו". ויש להבין מה פירוש הפסוק הזה וכיצד הוא מתקשר לעניינו:

הנה, בכל שנה ושנה אנו מזכירים בראש השנה את הזכות של עקדת יצחק אבינו עליו השלום שתעמוד לנו ביום הדין להוציא משפטנו לאורה. וכן פירש"י ז"ל בחומש (בראשית כב, ו), שמשום כך נקראת סכין השחיטה שלקח עמו אברהם אבינו בשם 'מאכלת' - על שם שישראל אוכלים מתן שכרה. אלא שלכאורה קשה, דהא קיימא לן (קידושין ט:): דשכר מצוה בהאי עלמא ליכא? [פירוש, שמתן שכר של המצוות אינו בעולם הזה אלא בעולם הבא, אז איך אפשר להנות ממעשה העקידה ולאכול ממתן שכרה כאן בעולם הזה?] ועל כך מסביר הגאון מוילנא, שבאמת השכר שאנחנו אוכלים ממעשה העקידה הוא רק על ההכנה שהיתה קודם העקידה, וכמו שנאמר בפסוק (שם ד): "ביום השלישי וישא אברהם את עינו וירא את המקום מרחוק". דהיינו שאברהם אבינו עליו השלום, התכוון למצוה הנשגבה הזו במשך יומיים ורק ביום השלישי ניגש לקיים אותה. ואנחנו אוכלים את מתן שכרה של ההכנה למצוה שהיתה במשך יומיים. וזהו פירוש הפסוק בהושע: "יחינו - מיומים" כלומר, כל מה שאנחנו חיים כאן בעוה"ז ונהנים מזכות העקידה, זה 'מיומיי' - רק בעבור היוםיים של ההכנה שהיו קודם המצוה. אבל "ביום השלישי יקימנו - ונחיה לפניו" ביום השלישי דהיינו השכר על העקידה עצמה, הוא רק כשנהיה לפניו - בעלמא דקשוט. משום דשכר מצוה בהאי עלמא ליכא. ומכאן אנו למדים עד היכן מגיע גודל מעלת ההכנה שקודם המצוה. (קול אליהו פרשת וירא אות טז).

[**דברים** כעין אלו בספר ייטב לב (פרשת בהעלותך יג ע"ב) על הפסוק (במדבר ח, ב) "בהעלותך את הנרות" ע"ש]. ולפיכך מה מאוד צריך להתכוון לקראת ימים גדולים ועצומים בעם ישראל ובפרט לקראת יומא דדינא ברישא דשתא.

ההכנה הנעשית לפני המצוה היא חשובה לאין ערוך לצורך המצוה והיא בבחינת הגדפין [כנפיים] של המצוה שעל ידה יכולה היא לעלות (עי' תקו"ז דף כה ע"ב, ועי' שמן ראש חנוכה ח"ב עמ' רצב). ואשר על כן, פתח דברינו יאיר בגודל מעלת ההכנה בימים שלפני ראש השנה.

הכל תלוי בהכנה

הנה כבר אנחנו מתקדמים ליום הדין הגדול אשר מלך במשפט יעמיד ארץ, אנחנו לפני ערב ראש השנה הזמן המיועד כבר מבריאת העולם לדון בו כל יצורי עולם אם כבנים אם כעבדים כולם עוברים לפניו אחד אחד אין מי שיכול להפטר מלעבור לפני הקב"ה אשר בוחן לבות וכליות, ואצלו הכל גלוי וידוע.

לכן צריך כל אדם להכין את עצמו מבעוד מועד, הקב"ה עשה אתנו חסד גדול שנתן לנו את חודש אלול שאדם יחזור בו בתשובה. נשאר לנו שבוע ימים, והשבוע הזה קובע את גורלנו לקראת השנה הבאה עלינו לטובה. אם אנחנו באים לראש השנה מוכנים זכינו זכות גדולה, לכן מעכשיו נודרו להכין את עצמנו בתשובה ומעשים טובים, כדי שיראו בשמים שאנחנו משתדלים - כל יום עושים חשבון נפש, לומדים מוסר, ומשתדלים בתורה ובמצוות ובמעשים טובים, ואז כשיגיע ראש השנה נהיה מוכנים, אבל אם לא כן, אלא האדם בא לראש השנה ומתעורר באותו יום לעשות תשובה כבר מאוחר, רבי חיים מצאנו אומר למה הדבר דומה, לשתי משרתות, האחת הייתה פקחית והשניה הייתה חסרת שכל, הפקחית כל היום הייתה עובדת משרתת את בעלת הבית, מסדרת את הבית מנקה אופה ומבשלת, כלילה כבר הייתה עייפה, אין לה כח ורוצה לישון, אבל יודעת שמחר בבוקר מוקדם צריכה להכין ארוחת בוקר מה עושה כבר בערב מכינה את העצים, שמה אותם בתנור עושה מהם גחלים שלא יהיו לחים, כדי שבבוקר הכל יהיה מוכן מיד. אבל המשרתת השניה אמנם עבדה יפה ביום אבל כלילה הייתה עייפה לא יכולה להמשיך, העצלות גברה עליה והלכה לישון. אמרה, בבוקר נעשה עצים נעשה הכל, קמה בבוקר קצת מאוחר וממהרת להזדרז להכין, אבל העצים היו לחים הבית התמלא עשן ולא יכלה לאפות הפת, סוף דבר שפיתרו אותה מעבודתה. (בחצרות החיים כרך לה עמ' פט).

כמו כן האדם צריך להיות מוכן לראש השנה. להכין את עצמו הן בתפילה הן בלימוד הן במעשים טובים, להקפיד בכל הברכות וכו', ויכין את עצמו בכל המובנים שצריך, יבקש מחילה מחברו ולא יחכה לרגע האחרון, וכן צריך לעשות פדיון נפש, כמו שאמר מהרח"ו כי מי שעושה פדיון נפש בערב ראש השנה, וחוזר לעשות שוב אח"כ בערב כיפור מובטח לו שלא

ינוק כל אותה שנה (עי' שער הכוונות בתחילת דרושי סוכות ושם בהגהות הביא בשם בית מועד למהרח"ו את סדר הפדיון שהיה עושה בערב ר"ה). וכן לשמור שבת כי השבת הקרובה היא שבת אחרונה של השנה לכן צריך שמירת שבת בשלימות, וכן צריך להכין את פירוש התפילות של הימים הנוראים וכל יום לקרוא קצת תהלים וכל אחד יקבל עליו איזו קבלה חדשה, למשל יסדר את עצמו שלא יכעס, כמו שבראש השנה עושים סימנים טובים שיתמו אויבינו ושוואינו, שירבו זכויותינו, שנהיה מלאים מצוות כרימון, והסגולה הגדולה ביותר שצריך למצוא היא, שהאדם לא יכעס, אוי ואבוי זה המזיק הכי גדול כל השנה ובפרט בראש השנה, ויצר הרע מנסה בכל כוחו להפיל את האדם בכעס. אז אם אדם מכין את עצמו לפני כן ומכין גם את אנשי ביתו, לקראת יום הדין הגדול והנורא, הבית שלו נראה אחרת.

הקב"ה סולח לאדם המתחנן לפני הקב"ה, סלח לי, כפר לי, תן לי מחילה, סליחה, וכפרה! והקב"ה עונה לפי ההכנה של האדם, (במדבר יד, כ) "ויאמר ה' סלחתי" - אבל "כדבריד". לפי השיעור של הדברים שלך, כפי שהכנת את עצמך.

כ"ה באלול עד ר"ה הם ימי חסד

ליל כ"ה באלול הוא יום בריאת העולם (עי' ר"ה ח. ובר"ן שם טז. ד"ה בר"ה). ובראש השנה אנחנו אומרים "זה היום תחילת מעשיך", מפני שביום ר"ה בו נברא אדה"ר שהוא עיקר העולם והוא שלימות הבריאה. וכתב הגר"א שהימים הראשונים מכ"ה באלול עד ר"ה הם ימי חסד, ימים שנתנם לנו השי"ת בחסד כי אע"פ שעדיין - "ואדם אין לעבוד את האדמה" (בראשית ב, ה), בכל זאת העולם התקיים, וכן גם עתה בכל שנה מתעורר אותו אור גדול של החסד הגדול מאתו יתברך, ולכן ימים אלו הם ימי חסד מאת ה' יתברך. (ליקוטי הגר"א מועדים חודש אלול עמ' ד).

זכותב הרב יערות דבש על קדושת יום כ"ה באלול (ח"ב דרוש י' לכ"ה אלול) וז"ל: היום כ"ה אלול, היום יום ראשון לבריאת העולם, ובכ"ה אלול נברא חושך, הוא יצר הרע, ואור שהוא יצר טוב, ורשעים מתרעמים על בריאת יצר הרע, כי היה להם לאבן מכשול, אבל צדיקים שמחים בו, שעל כן מקבלים שכר. וזהו (תהלים קמה, י) "וחסידך יברכוכה" הינו כ"ה אלול, תחלת הבריאה, וכל מעשה חמשה ימים עד יום הששי כולל ביום ראשון כנודע, ה' פעמים ה' הוא כ"ה והבן, ע"כ, וכוונתו כי יום כ"ה באלול כולל בתוכו את כל החמשה ימים הבאים של בריאת העולם עד יום השישי, ואם כן יום זה הוא כולל בתוכו חמש פעמים חמש שעות למנין כ"ה.

ממשיך היערות דבש וכותב: היום נאמר וחשך על פני תהום, ואמרו ברבה (מדרש רבה בראשית פרשת ג, אות ח) ולחשך, דא מעשיהן של רשעים, ויהי אור, דא מעשיהן של צדיקים, ואיני יודע באיזה חפץ יותר, הוא דאמרו במדרש (שם פרשה ג, אות ב) "ויהי אור" אור שהיה כבר, הרצון כי החשך, היינו רשעים, יהיה [אור], היינו בעל תשובה, וה' חותר חתירה ומשוה חשך לאור, ויהי אור, היינו צדיקים גמורים שלא חטאו מעולם, כאשר האריך בזה בכתבי האר"ז"ל.

וזו השאלה איני יודע באיזה חפץ יותר, אם בבעלי תשובה או בצדיקים, כשהוא אומר ויהי אור, הרי עקרו צדיקים גמורים, והיינו כי זה שהקדוש־ברוך־הוא מסייע לרשעים לחזור בתשובה הוא ממש בריאת עולם חדש ותחיית המתים, כי כאשר יחטא הוא ממש מת, ועל ידי מה [הוא מחייהם], על ידי טל תחיה, ולכך אמר בזוהר לאחר סיום ברכת מחיה המתים נפק כרוזא מאן הוא גבר דאשתדל להדר רשעים בתיובתא, והיינו כי זהו ענין תחיה, וזה נעשה על ידי שהקב"ה מסתכל בצדיקים גמורים, ועל ידי שעשוע זכרם פועל זה שהחזירן בתשובה, ועל ידי צדיקים הקדוש־ברוך־הוא מרחם להשיב ולחזור חתירה לרשעים, כמו בבריאת העולם נסתכל במעשה צדיקים ובראם, כי זה גם כן כמו בריאת עולם.

ומזה תבין מה שכתב איש אלהים קדוש מורנו הרמ"ע (מאמר חיקור דין ח"ב פכ"ד) כי נאמר (בראשית ג, טו) "ואיב"ה [אשית]", רמז לו ימים המסוגלים לתשובה, א' - דראש השנה, י' - עשרת ימי תשובה, ב' - דראש השנה, ו"ה" דחק עצמו מורנו הרמ"ע בעל כרחו לפרשו, אבל הוא הדבר שכתבנו, שכוון לחמשה ימים שאין לשטן בהם שליטה, ולעמת זה ה' ימים קודם ראש השנה, מן כ"ה אלול, ימים שיש להתגבר בתשובה, כי "אדם אין לעבד את האדמה".

ימי ביקור

הימים האלו הם ימים של ביקור (לשון בקורת) שהם כמה ימים לפני ר"ה, ולמדו חז"ל (פסחים צו) שכל קרבן צריך לבקר אותו לכל הפחות ד' ימים קודם השחיטה, ולכן נהגו בארצות אשכנז לומר סליחות לכל הפחות ד' ימים קודם ראש השנה. (עשרת זקנים שו"ע סי' תקפא סק"א).

והנה בכל הקרבנות של החגים כתוב (כמדבר כה, יט): "והקרבתם אשה עולה", או "והקרבתם עולה" (שם, כז) ואילו בר"ה כתוב (שם כט, ב): "ועשיתם עולה", ללמדך שצריך האדם להקריב את עצמו לפני השי"ת לעשות חשבון נפש ולחפש במומים שלו ולחזור בתשובה.

אימת הדין

בכ"ד אלול יום פטירת ה"חפץ חיים" ע"ה זיע"א. הוא היה אומר, האדם צריך להכין את עצמו ליום הדין ולהגיש כמו אותו בחור שתפסו אותו במלחמת עולם הראשונה ודנו אותו להריגה, והעמידו אותו מול מכונת ירייה אבל המכונה לא פעלה משך רבע שעה, וכשראו כן פטרוהו לשלום אלא שמרוב פחדו שחשש כל רגע שמא ימות, הלבינו כל שערותיו. וכך צריך כל אחד להגיש ביום הדין. (הצדיק רבי שלמה עמ' כ).

ובחרת בחיים

איתא במדרש רבה (איכה פרשה ה אות כא) אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע שלך הוא (-התשובה) שנאמר (איכה ה, כא): "השיבנו וכו' ונשובה", אמר להם שלכם הוא שנאמר (זכריה א, ג) "שובו אלי ואשובה אליכם", ולכאורה לא מובן מה הויכוח בין כנסת ישראל לקב"ה.

אלא קיימא לן שליח ששלחו אותו ומת בדרך, המשלח צריך לעשות תשובה (עי' סנהדרין צה.), ולכן הקב"ה שלח אותנו לעוה"ז ואנחנו תעינו בדרך וכביכול נקראים מתים, אבל ידוע שאם המשלח הזהיר את השליח ואמר לו תלך רק בדרך זו ולא בדרך אחרת המסוכנת המשלח פטור, ולכן הקב"ה אומר לעם ישראל שהם יעשו תשובה, ובזה יובן הפסוק בפר' נצבים (דברים ל, יט) "ובחרת בחיים", בודאי שאדם יבחר בדרך טובה דרך החיים ולא המוות, ולכן הטענה של הקב"ה שלא יתחייב כביכול תשובה כיון שהוא הודיע לנו "ובחרת בחיים" דרך של חיים דרך של תורה ויר"ש. (ע"פ עוללות הבציר פרשת בראשית תוכחת מוסר ה ע"א).

הרופא והסבל

החפץ חיים כתב ההבדל שיש בין 'בן תורה' אמיתי לאחד שמבלה את ימיו בשה"י פה"י [שבת היום, פסח היום, שמבלה ימיו ורק בשבתות וחגים מקיים את המוטל עליו], אם נקח לעצמנו סבל - ופלוגי שלומד רפואה, הסבל עובד כל יום ומקבל כסף במקום ושמח, ואילו הלומד רפואה מתייגע ימים וילות בלי כסף משך שנים מספר, וסובל חרפת רעב, אמנם לאחר כמה שנים הרופא ישב בנחת וירויה הון עתק בשנה אחת מה שהסבל הרויח כל ימיו, וזה ההבדל בין בן תורה אמיתי שמשקיע כל זמנו לתורה בעולם הזה מתייגע על התורה אבל אח"כ בעולם הבא עין לא ראתה, ואילו הסבל מסכן.

לכן צריך בימים אלו להכין את עצמו בלימודים במידות בהנהגות ובמצוות, כדי שיבא ליום הדין ויש לו חיילים ופרקליטים, ולא יגיע לר"ה ועדיין לא הכין עצמו. כמו שידוע כאשר המלך הולך למלחמה שולח חיילים להכין הדרך והולכים לפניו כדי לנצח, שאם ילך הוא קודם בלא הכנה יכול להרג, כן בר"ה אנחנו צריכים לילך מוכנים, וכמו שאמרו רבותינו (ב"ק ע"ד): מודה בקנס פטור, אבל כל זה קודם שבאו עדים לדעת שמואל, אבל לאחר שבאו עדים לא שוה ההודאה, וכן בר"ה צריך להודות ולהתודות קודם יום הדין ואח"כ יבא לר"ה. ובדרך רמז על פי דעת רב שמודה בקנס אפילו אם כבר באו העדים פטור, ולכן אומר דוד המלך (תהילים כה, יא): "וסלחת לעוונתי כי רב' הוא", דהיינו שהלכה כמו רב. (ע"פ עוד יוסף חי דרושים פרשת דברים ד"ה גמ ידוע).

השלך את שרשראות התאוה מעל נפשך ותגביה עוף עד לשמים

עיקר בקשתנו ותחינתנו בימים הללו היא, לשוב בתשובה שלמה. ולא יאמר אדם אי אפשר, אלא אפשרי ואפשרי. ר' אליהו לופיאן זצ"ל אמר משל על הפסוק (תהילים קמב, ח) "הוציאה ממסגר נפשי": משל לאחד שנכנסה ציפור לתוך ידו וסגר עליה בכפו אמר, הרי אומרים בני האדם, שהציפור הזאת יש בכוחה לעוף למעלה, ואילו אני רואה שאיננה יכולה לזוז... אמרו לו שוטה שבעולם, פתח ירך ותראה איך היא עפה. כן האדם, כשטוען כי אינו יכול לעשות תשובה, אומרים לו שוטה שבעולם טמטמת את עצמך, סגרת את נפשך בתאות לבך עד כי אינך יכול להתגבר... פתח את המסגר, השלך את שרשראות התאוה מעל נפשך, ואז תראה איך אתה יכול להגיע לתשובה שלימה ולהגביה עוף עד לשמים. (חומש המגידים פרשת עקב עמ' 86).

וע"פ זה יתבאר מה שאמרו המפרשים "כי זוכר כל הנשכחות אתה ואין שכחה לפני כסא כבודך", דלכאורה קשה אם זוכר כל הנשכחות משמע שיש שכחה, וא"כ מה פירוש מה שאומרים אח"כ - ואין שכחה לפני כסא כבודך. אלא כנ"ל אם האדם שוכח שהוא חטא, ושוכח את המעשים הרעים שלו ואיננו מתחרט עליהם, הקב"ה זוכר לו שחטא, ואם האדם מקיים בעצמו - "וחטאתי נגדי תמיד" (תהילים נא, ה) שזוכר את מעשיו ומתחרט עליהם, אז הקב"ה "שוכח" שחטא, וזהו זוכר כל הנשכחות, אבל את הנגלות הוא לא זוכר. וכן בתורה ובמצוות אם אדם זוכר ומתגאה שעשה מצוות, הקב"ה "שוכח" את המצוות שעשה, אבל אם אדם שוכח המצוות והוא עניו ולא מחזיק טיבותא לנפשו מחמת המצוות שעשה, אז הקב"ה זוכר לו מצוותיו. ועל זה אמרו אם "יש דין למטה - אין דין למעלה", אם אין דין למטה - יש דין

למעלה" (מדרש רבה שופטים פ"ה, ה). לכן טוב יותר שהאדם יעשה לעצמו דין למטה, יחשב את העוונות שלו, יעשה עליהם תשובה, יעשה להם תיקון ויחזור בתשובה שלימה לפני השם יתברך. (ע"פ מלין חדתין בשם הרה"ק מראזלא אות כ).

אל תסמוך על החזון או על התוקע

"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע יד, ג), רק באופן זה הקב"ה סולח לאדם, עכשיו זה הזמן שאדם יעשה תשובה ולא יסמוך על אף אחד.

יש האומרים אני הולך להתפלל אצל הצדיק הזה - זה טוב, או אצל בית הכנסת הזאת, צריך להתפלל במקום שיש חזון טוב, תוקע טוב וכו'... אבל אסור לו לאדם לסמוך על החזון או על התוקע, אלא צריך לעשות הוא בעצמו.

האם בקשר לכסף שלו הוא גם סומך על החזון? כמו כן אין לסמוך על החזון ועל התוקע, בענין התשובה והתפילה צריך האדם שיתפלל על עצמו.

הבעל שם טוב זיע"א הביא את המשל הזה. פעם אחת ראה השועל את החיות שהן בצער גדול, ובוכים. אמר להם מה קרה, אמרו לו, היום הכעסנו מאד מאד את המלך האריה, ולא יודעים מה לעשות, מפחדים ממנו, מי יודע איזה עונש יתן עלינו.

אנחנו רוצים לפייס אותן, אבל לא יודעים מה לעשות, כי מפחדים אפילו לגשת אליו, אמר להם השועל - מה הבעיה בואו כולם אתי, ואני אפייס אותן, יש לי שלוש מאות משלים, משלי שועלים. אגיד לו שלש מאות משלים והוא יהיה שמח, אחר כך הכל יהיה בסדר. אמרו - זו עצה טובה והלכנו אתו כולם. לפתע, באמצע הדרך - עמד. מה קרה שאלו, מה אגיד לכם שכחתי מאה, נשאר לי רק מאתיים. אמרו - טוב, גם מאתיים טוב. המשיך הלאה, ועוד פעם עמד. שאלו - מה קרה, אמר שכחתי עוד מאה, טוב, גם מאה טוב. גם בהם נפייס את המלך.

המשיך הלאה, הגיע לפתח... המלך כבר רואה את כולם, עם העורך דין השועל, והנה אומר להם העורך דין, תשמעו אני לא נכנס... למה אתה לא נכנס? תדבר! אמר... - שכחתי הכל! גם את המאה אחרונים שכחתי. אבל לקחנו אותך שליח ציבור...? סמכנו עליך אתה תגן עלינו ותפייס, ועכשיו שכחת...?

לכן, האדם אל יסמוך על אף אחד, אלא כל אחד תלוי במעשים שלו, בפיוסים שלו, כעת - בכל לילה סליחות ותחנונים לפני השם יתברך, באמת לחזור בתשובה. כמה זה תענוג שאדם באמת עבד של הקב"ה, זה דבר גדול. (אהבת שלום מקוסוב פרשת נצבים עמ' שטו).

דרוש ב

ענייני ר"ה המלכת ה'. ואימת הדין

עיקר הכל לדאוג לצער השכינה

צריך בעיקר בתפילות של ראש השנה לדאוג ולהתחנן לפני השי"ת על צער השכינה, כי השכינה נמצאת בבית האסורים, עוונותינו גרמו שהיא לא בביתה, היא בגלות נודדת ממקום למקום, וכן צריך להתחנן על החיים הרוחניים שלו שיוכה ללמוד תורה, יזכה ליר"ש למדות טובות, כמו שמביא הרש"ש במוסר לראש השנה את דברי הזוהר (תיקוני זוהר תיקון ו דף כב ע"א) כי בני האדם בר"ה ויוהכ"פ "צווחין ככלבים הב הב, הב לן מזוני, הב לן בני, הב לן חיי, ולית מאן דאשגח לה לאפקא מבית אסורים דילה", השכינה צועקת ואין מי שמשגיח עליה להוציאה מבית האסורים. צריך לצעוק על גלות השכינה, וכשהשכינה תצא מהגלות יהיה טוב לכולם, כל הבעיות הפרטיות והכלליות יסתדרו, כי השכינה מקבלת שפע ומחלקת אותו לכל העולמות ולעם ישראל.

להמליך את הקב"ה שתשרה בנו השכינה

עיקר העבודה בר"ה, היא להמליך את הקב"ה עלינו. כי זה תיקון השכינה - המלכות, שעתה אנחנו בונים אותה מחדש ולכן עיקר התפילות צריכות להיות למען השכינה. וכמו שאומר הזוה"ק (תיקוני זוהר תיקון ו דף כב ע"א), "ווי לון לבני נשא דקודשא בריך הוא אסיר עמהון בגלותא ואתמר בה אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים ופורקנא דילה דאיהי תשובה וכו' ואיהי משגיח מן החלונות וכו' אם אית מאן דיתער בתיובתא לתברא בית אסורין דילהון, אלא כלהו צווחין בצלותין ביומא דכפורי ככלבים הב הב לנא מזונא וסליחו וכפרה וחיי וכו'" (אוי להם לבני אדם שהקב"ה אסור עמהם בגלות, ועל זה נאמר אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, והגאולה שלו היא התשובה, והוא משגיח מן החלונות, לראות אם יש מי שיתעורר לשוב בתשובה ולשבר בית האסורים שלה ולהקים אותה מהגלות, אלא כולם צווחים ככלבים - תן, תן מזונות סליחה כפרה חיים וכו').

זכמו שרמזו רבותינו בפסוק (שמות כא, כא) "אך אם יום או יומיים יעמוד לא יוקם כי כספו הוא". כלומר אם אדם בא להתפלל רק יום או יומיים, דהיינו ביום כפור, ובשני ימים של

ראש השנה, "לא יוקם" לא יעמוד בדין לצאת זכאי, ולמה, "כי כספו הוא" שבא להתפלל רק על זה שיהיה לו כסף. וכן נרמז בפסוק (שמואל א כ, כז): "מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום אל הלחם". כלומר מפני מה לא בא המשיח, כי אנשים מבקשים רק על לחמם, ולא מבקשים שהקב"ה יוציא את השכינה מהגלות. (ע"פ מילין יקירין פרשת משפטים בשם ר' בונים מפרשיסחא זיע"א).

ולכן אנחנו מבקשים שיתגלו השמים וכל הז' רקיעים - וידע כל פעול כי אתה פעלתו כי זה תפקידנו ביום הזה.

וכל עיקר בקשת זכרנו לחיים היא, עבור התורה להמשיך חיים נצחיים לנשמה, ולא חלילה כסף וזהב.

ואמרו רבותינו (ר"ה ח:): מלך וציבור באים לדין מלך קודם, ויש בזה רמז שאף שיש לאדם צרכים פרטיים לבקש עליהם ביום ראש השנה, צריך לבקש על "המלכות" - על "השכינה", ואז ממילא יבוא השפע לעם ישראל. (סמיכת משה תוכחת מוסר לימים נוראים מהדו"ח עמ' ככו).

"ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך" (דברים ל, יט). הכתוב מורה לנו לבחור בחיים, על דרך שאנחנו מתפללים זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים. דהיינו שאין כונתנו בבקשת החיים למעננו למלא בטננו ולקבל יותר ויותר מהעוה"ז, אלא כל כונתנו היא להשאיר בחיים כדי לעבוד אותך כמאמר (ישעיה כו, ח) "לשמך ולזכרך תאות נפש", וזהו וכתבנו בספר חיים - למענך, ולא למעננו, כי (תהילים קטו, יז) "לא המתים יהללו יה", וזהו ובחרת בחיים, רק תבחר בחיים (דברים ל, כ) "לאהבה את ה' אלהיך לשמוע בקולו כי הוא חייך". (אהל יעקב סוף פרשת נצבים).

זכרנו לחיים - למענך אלוקים חיים

בעת אמירת זכרנו לחיים אנחנו מבקשים מהקב"ה שיתן לנו חיים בשביל שנוכל לעבוד אותו. יש משל ידוע שא"א בלי לפתוח בו את ענייני הימים הנוראים. היה בחור צעיר וחסון שהרוויח יפה לפרנסתו. והנה יום אחד הוא קיבל צו לבוא לשרת במילואים בצבא בתנאי סכנה. קם הצעיר וערך מכתב בקשה מנומק ומלא רגש מדוע הוא לא יכול לבוא. מכיוון שיש לו אמא ישישה וחולה שהוא בנה היחיד, ואין מי שיפרנסה ויסעד אותה בחולייה. והוא חייב להמשיך לעבוד כדי לפרנס אותה. המפקד התרשם מאוד מהמכתב ונתן לו פטור. אבל הוא החליט ללכת לבדוק בעיניו את הדברים. הוא בירר על מקום המגורים של האמא, והנה הוא בא לשם בוקר

אחד, דופק בדלת, הדלת נפתחת הוא רואה לפניו בית מוזנח ועלוב, עניות שזועקת מכל כותלי הבית, ואשה רזה ומצומקת, הוא שואל אותה ממה היא מתפרנסת, והיא עונה מקיבוץ נדבות. אין לך ילדים? הוא שואל אותה, והיא עונה, יש לי בן יחיד שאני לא מאחלת לאף אחד כזה בן אכזרי. דבר ראשון הוא זרק אותי מביתו ולא מרשה לי לדרוך על סף דלתו, הוא מעולם לא בא לבקרני, ואני מקבצת נדבות בשביל לחיות את שארית שנותי, איפה הכרת הטוב על מה שגידלתי אותו כל השנים?! מה אנחנו מבקשים זכרנו לחיים תן לנו חיים - למענך כדי שנוכל לעבוד אותך. אז לפחות נרצה לעבוד את ה', נעשה מאמצים, ולא חלילה כאותו בחור. שנשתמש עם החיים שלנו רק למעננו ולא למען העבירות שלנו ר"ל, כי ע"ז העונש הוא גדול פי כמה. (ע"פ עטרת חכמים טאקסין דרוב כ"ב לעשי"ת עה ע"ב).

ראש השנה יום הדין הגדול והנורא והקב"ה מביא למשפט על כל נעלם

היום הר"ת עולם היום יעמיד במשפט כל יצורי עולם, כלומר ביום ר"ה הוא לידת העולם "הרת" פי' לידת כמש"כ (איוב ג, ג) "והלילה אמר הורה גבר" שביום זה נברא אדם הראשון והאדם נקרא עולם קטן. וכן ביום זה נתקן הפרצוף העליון הנקרא ז"א, כי ביום כ"ה באלול נברא העולם והוא יום אחד לבריאת העולם - יום ראשון בימי השבוע, עד שביום ששי נברא אדם הראשון, והוא ג"כ נקרא עולם קטן, ואדה"ר בו ביום עשה מצות ומעשים טובים ותיקן הרבה בעולמות העליונים, בו ביום חטא, בו ביום עמד בדין, ופסק דינו היה ביום הכיפורים חותם ראשון, וחותם שני ביום הושענא רבא. ואמר לו הקב"ה אתה סימן לבניך כשם שעמדת בדין ביום זה וסוף דבר קבלתי אותך בתשובה, כך אני דן את בניך מידי שנה ביום זה על מעשיהם של כל השנה כולה. אם הם חוזרים בתשובה אני מקבל את תשובתם, ואז הקריב אדה"ר קרבן לפני הקב"ה, להודות על שקבל אותו בתשובה, זה שכתוב בפסוק (תהלים סט, לב) "משור פר מקרן מפריס", כמבואר בגמרא (עי' ע"ז ח).

לפיכך נקבע יום ר"ה - ר"ח תשרי ליום הדין הגדול והנורא.

ולפי הסוד (עי' שער הכונות דרושי ר"ה סוף דרוש ו) פי' "הרת עולם" הוא ענין התקבצות כל הדינים והגבורות הקשות ביום זה לדון את העולם, כי המלך הקדוש יושב על כסא דין, וכל הספרים נפתחים לפניו, וכל צבא השמים נצבים עליו מימינו ומשמאלו, ומביאים לפני הקב"ה מעשה איש ופקודתו ועלילות מצעדי גבר, מחשבות אדם ותחבולותיו, הללו מלמדים זכות, והללו מלמדים חובה.

וגם כל העולם כולו עליונים למעלה ותחתונים למטה זעים וחלים ומתפחדים וכל השרפים והחיות רצוא ושוב אלה מפה ואלה מפה, (תהילים קג, כ) "לשמוע בקול דברו" (דברים לב, לו) "כי דיין ה' את עמו". ועל המדינות בו יאמר איזו לחרב איזו לחיים איזו לרעב איזו לשבע. ואם כן מה יעשה אדם שהיצר הרע שולט עליו, ומכף רגל ועד ראש אין בו מתום בלי עון פצע וחבורה, וסובבים אותו מלאכי חבלה הס"מ וגונדא דיליה שעומדים להשטין עליו ולהעמידו בדין על כל זה, "למי ינוס לעזרה ומה יעשה כי יפקוד אל" כי כאשר מתעוררים עתה הקליפות והס"א שהם מקטרגים על כל בני האדם, השכינה בצער גדול כי הם באים בגבול הקדושה ומכסים בענן את האור הגדול של השכינה הקדושה, כמש"כ (תהילים פא, ד): "בכסה ליום חגנו", שלא תאיר לעולם התחתון, וכל מה שיושפע לה רוצים ליקח, והשכינה כביכול טועמת ממרירות הדין, ה' יצילנו, וכל העולמות תלויים אז, כי על כן צריך תקון גדול להסיר הקליפות שהם העננים שעליהם רמו הנביא ירמיה (איכה ג, מד) "סכות בענן לך מעבור תפלה" והדין מתגבר והולך עד שהכרוז הולך בכל הרקיעים לתקן כסא דין לדון את העולם.

אין לנו פה להשיב

כתב הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל המדבר עם המלך, יחיל וירעד מאימתו, כל שכן, אם צריך הוא לבקש ממנו בקשה.

ומכל שכן, אם הוא חוטא, והמלך יודע זאת.

ומכל שכן, אם גנב מאוצרות המלך.

ומכל שכן, אם המלך מינהו על אוצרותיו, ומעל באמונו וגנב.

ובן בנו של קל וחומר, אם בגד ומסר האוצרות שגנב לשונאי המלך.

ומה עוד, אם על ידי כך הגביר את כח השונאים. (ע"פ מכתב מאליהו ח"ד עמ' 91).

רק לחשוב על כך - הרי אין לנו פה להשיב, ולא מצח להרים ראש. רעדה תאחז אותנו - והיא שתעמוד לזכותנו, שכבר השריש הגאון רבי ישראל מסלאנט זצ"ל כי חרדת הדין היא העצה לזכות בו.

אלוקי בושתי ונכלמתי להרים פני אליך

מספרים על קדוש ישראל רבי חיים מוולאזין זיע"א, בעל 'נפש החיים', שכשהיה מגיע ביום הראשון של סליחות לקטע שאומרים לפי מנהג ליטא "עזרא הסופר אמר לפניך אלוקי

בושתי ונכלמתי להרים פני אליך אלוקי", היה רבי חיים מתעלף ונופל תחתיו. היו צריכים להעיר אותו ולהשיב אליו את רוחו.

שאלו אותו, למה הרב ככה מתעלף. מה כל כך מיוחד במילים הללו? אמר רבינו ה'נפש החיים': "אם עזרא הסופר שהיה כל כולו קודש קדשים, הוא היה כל כולו אש להבת שלהבת של עבודת ה' ויראת שמים טהורה, באופן שאנחנו בכלל לא מסוגלים להבין בשכלנו הדל, והוא, האיש הקדוש והטהור הזה אמר 'בושתי להרים פני אליך...' , אז אני, אדם פשוט שנמצא באלף אלפי דרגות מתחת לדרגתו של עזרא הסופר, איך אני יכול להרים את פני אל בורא כל עולמים? איך???" הבושה הנוראה הזאת גורמת לי להתעלף" ... (ע"פ אור יהל ח"א עמ' קצא).

אם רק נתבונן קצת בגדלות הבורא ובשפלות האדם, ובפער הנורא והאיום שיש בין שני הקצוות הללו, כל הגישה שלנו לראש השנה, ולתפילות באופן כללי, תשתנה מן הקצה אל הקצה.

שלא יסיח דעתו מהמלך

כשנפוליון שלט בצרפת, הוא ייסד את הקיסרות הצרפתית. מצד אחד מספרים עליו שהיה מאוד עממי, וירד אל העם בהזדמנויות רבות, ומצד שני הוא גם הנחיל לדורות מושגים במלכות, מה היא מלוכה.

בתקופת שלטונו הרם והנישא, החליט נפוליאון לצאת למסע ברחבי ממלכתו, כדי לפגוש את האזרחים לשמוע מה יש להם לומר ולהתרשם, איך מתנהלת הממלכה ומה צריך לשפר.

כדרכב של מלכים, לוח הזמנים נקבע זמן רב מראש, וכל עיר ועיר שבה אמור היה המלך לבקר, נדרשה להכין לשכה מלכותית שבה ישב נפוליאון, ויקבל את האזרחים ופשוטי העם שיבואו לבקש בקשות ולחלות את פניו.

באחת הערים הכינו לו לשכה מרווחת, מושל העיר בכבודו ובעצמו הגיע לפקח על העבודות, קנו שולחן עץ מחוטב באופן פלאי, כסא מלכותי נוח במיוחד ומעוטר בעיטורי זהב, נברשות קריסטל יוקרתיות הובאו במיוחד ונתלו מתקרת החדר, החלונות הוחלפו בחדשים עם מסגרות מחוטבות ושמשות נוצצות. הכל היה מוכן. במקביל ביקש מושל העיר שיכינו וילון מאוד מאוד יפה, שייתלה על הקיר האחורי, כך ישב נפוליאון כשכולו אומר כבוד והדר על כס

המלכות, לפניו שולחן יוקרתי, מעליו נברשת נוצצת ומפוארת, ומאחוריו יהיה פרוש על הקיר כולו, מהתקרה ועד הרצפה, מצד לצד, וילון יוקרתי.

הכינו וילון ממשי צחור, מעוטר ברקמה עדינה ומשובץ באבני חן. ממש פאר היצירה. לא היה וילון יפה כזה ככל רחבי צרפת. שמרו את הוילון בתוך חדר מיוחד שהיה נעול על מנעול ובריה, ורק פעם ביום נכנסו לשם עובדים ובוהירות רבה נייערו קצת את הוילון, שייכנס אוויר חדש ורענן בין כפלי, כדי שהוילון היקר לא יתעפש חלילה, בזמן שהם ממתנים לבואו של נפוליאון.

והנה התקרב היום המיועד. מחר עומד נפוליאון להגיע. מטעמו של ארמון המלוכה נשלח השר הממונה על הטקסים, שבא לבדוק בעצמו אם הכל מוכן כיאה וכיאות לקראת ביקורו של נפוליאון בנפרטה, המצביא הגדול ומייסד הקיסרות הצרפתית.

לכבודו של שר הטקסים עשו את החזרות הגנרליות. התזמורת העירונית פצחה בניגון ההמנון, פרשים רכובים על סוסים לבנים צעדו לשני צדיו של המשטח שעליו ייפרש מחר השטיח האדום, כל הטקס התנהל למופת ושר הטקסים היה מאוד מאוד מרוצה.

זמן קצר לפני בואו של שר הטקסים, הורה מושל העיר להוציא את הוילון היוקרתי ולתלות אותו בלשכה המלכותית של נפוליאון כדי ששר הטקסים יוכל כבר עכשיו להתרשם מיופיו הנדיר של הוילון המיוחד.

והנה, נכנס שר הטקסים אל הלשכה, הוא בוחן בעין דקדקנית את השולחן, את הכסא, בודק אם הוא מספיק נוח, אם הוא לא מדי רחב או מדי גבוה, ו... סוקר את הוילון הנהדר הפרוש מאחוריו...

פניו של שר הטקסים מתעקמות בחוסר שביעות רצון. "הורידו את הוילון הזה", הוא פוקד על העובדים במקום. "שימו במקומו וילון אחר, וילון לבן יפה ומכובד, אבל לא את וילון המשי הרקום הזה...". דממה השתררה במקום. העובדים חשבו ששר הטקסים חמד לו לצון, והחליט לעשות מהם צחוק. מושל העיר הסמיך והחוויר חליפות.

אבל שר הטקסים עומד על שלו, ומורה בשנית, בקול מאוד קשוח ובלתי מתפשר: "הורידו את הוילון הזה ושימו מיד וילון אחר במקומו!".

מושל העיר לא הצליח לעצור ברוחו: "כבוד השר", הוא שאל בקול רועד, "למה? למה להסיר?? הווילון הזה כל כך יקר! כל כך יפה! איזה פסול מצאת בוילון הזה, שבכל הארץ אין יפה ממנו???"

שר הטקסים לא השיב לו מיד: "קודם תחליפו את הווילון כמו שציוויתי, ולאחר מכן אני אסביר לך..."

הווילון הוחלף אחר כבוד, ורק לאחר מכן הסביר שר הטקסים למושל העיר.

"כשהמלך מקבל קהל, הוא צריך להיות הדבר הכי מעניין והכי חשוב בחדר. מי שעומד מולו ומשוחח איתו, חייב להיות מרוכז אך ורק במלך".

"כשאתה שם כזה וילון מיוחד במינו מאחורי המלך, אני חושש שאולי חלק מהאזרחים לא יצליחו להתגבר על הסקרנות שלהם, והרצון לראות את הווילון יהיה גדול כל כך, עד שהם עלולים להסיח דעת מהעובדה שהמלך יושב מולם ומאזין להם... פגיעה כזאת בכבודו של המלך, היא דבר חמור מאוד. לכן אנחנו משתדלים מאוד שהלשכה המלכותית תהיה מפוארת ומכובדת ככל האפשר, אבל צריכים לזכור את העיקר, העיקר זה כבודו של המלך, וכשכזה וילון מיוחד תלוי מאחוריו, הדבר עלול לפגוע בכבודו".

כשאנחנו אומרים בראש השנה: "ותמלוך אתה הוא ה' אלוקינו לבדך", למה אנחנו מתכוונים? מה זה אומר "ותמלוך"? מה זה אומר "לבדך"??

זה אומר שכשאנחנו אומרים 'מלכויות' אנחנו צריכים לחשוב אך ורק על דבר אחד! על מלכותו של הקב"ה, על כבוד שמים. לא על בנקים ולא מפעלים, לא על עמותות ולא על בניינים, לא על ההרחבה של הדירה ולא על השידוך של הילדה, לא הבריאות ולא הפרנסה. מלכות! לבדך! רק על הקב"ה!

יום הדין - מי יחיה ומי...

הרב אלימלך בידרמן סיפר כי בימיו של המשגיח דישיבת מיר הגאון רבי ירוחם הלוי ליבוביץ זצ"ל אירעה תאונה קשה ברכבת, ועשרות נוסעים שהיו בתוך הקרונות נספו ונהרגו רח"ל, ואמר אז רבי ירוחם, שמלך בשר ודם הדין את אלו שחטאו לפניו, הרי הוא נותן אותם בבית האסורים כדי שלא יברחו מפניו, ואז יוכלו לשפוט אותם ולקיים בהם את גזר הדין, אבל הקב"ה

אינו כן, אלא בראש השנה הרי הוא כותב את הרשעים בדין בספרי המתים, וכל אחד ממשיך להסתובב בביתו חופשי, וביום המיועד לפורענות מזדמנים כולם לפונדק אחד ולנסוע ברכבת, וכך מגיעים כולם אל מותם על ידי תאונה מהרידה.

חכמי המוסר המחישו ענין זה במשל אחר, לצייד דגים שהניח בלילה רשת גדולה עם מזון שיתפתו הדגים להיכנס לתוך המצודה שממנה לא יוכלו לצאת, ויהי בבוקר משך הדייג את הרשת עם כל הדגים אשר היו בתוכו, באותה שעה בכו הדגים שניצודו ואמרו "אוי לנו שלא השכלנו לברוח מיד אחר האכילה..." . אולם האמת שאין בדבריהם ממש, כי כבר בתחילת הלילה היו ניצודים ועומדים, רק הם לא הבחינו בכך, וכבר בשעה שנהנו מן הסעודה לא היו יכולים לברוח, ורק עכשיו הבחינו מה נעשה להם בתחילת הלילה כאשר התפתו לאכול מן המטעמים השונים. ולכך ממש דומים כל יצורי עולמים בראש השנה, שהרי פסק הדין נכתב ונקבע כבר בתחילת השנה, ובעיני בשר אינו רואה את התוצאה כי אם באמצע השנה, ואז הוא מתאונן שכדי להינצל מצרה פלונית היה עליו לעשות כך וכך, אך האמת שדברי הבל הם, כי היה עליו להתפלל בתחילת השנה לבטל את הגזירה, ואלמלי היה מפציר ומרבה בתפילות ותחנונים היה משנה את הפסק לטובה, על כן יתעשת כל איש לנצל את הזמן במלואו, ואז יזכה לשנה טובה ומתוקה? (באר החיים ירח האיתנים עמ' ע בהערה).

אימת הדין בימי ראש השנה אצל החפץ חיים

בספר "דרכיו נימוקיו ושיחותיו של החפץ חיים" מובא בשם רבי מרדכי דוב שראה פעם את החפץ חיים נכנס בימים הנוראים לעליית בית כנסת כדי להתבודד. עמד רבי מרדכי דוב מאחורי הדלת ושמע כיצד החפץ חיים מצייר לעצמו שנכנס לדין בפני בית דין של מעלה, ועומד לפניהם והכרוז מכריז שיבואו כל זכויותיו לפניהם.

וצייר כיצד הגיעו מחנות של מלאכי קודש שנבראו מהתורה שלמד עד כה, ומן המצוות ששמר בכל ימי חייו, וכן מהזכויות שזכה בהתפשט חיבוריו בתוך כלל ישראל ועל ידי כך זיכה את הרבים. כה רבות היו הזכויות עד שבעצמו התפלא על רוב מספרם.

אחר כך צייר שמכריזים וקוראים לכל חובותיו שיבואו להעיד עליו. גם מהם באו מחנות רבים, מהם כאלה שהעידו על חסרון בעשיית המצוה, האהבה והדביקות ועוד כהנה רבים. עד שהכריע הבית דין שהוא בכלל בינוני. ואז חשב לעצמו שנכנס תחת הגדר של רב חסד מטה כלפי חסד. אך מיד שמע שהשכינה שואלת מה הוא כעת, חי או נפטר, וענו לה חי הוא. ותיכף

נשמע קול: "עשה תשובה על עוונותיך מאחר שאתה עדיין בחיים!" והתחיל החפץ חיים להתייפח בבכי גדול. (מורשת אבות ח"ה עמ' 188).

סופו של האדם לעפר

לאחר שאכל אדם מעץ הדעת, אמר לו הקב"ה: "כי עפר אתה ואל עפר תשוב" (בראשית ג, יט).

כידוע, נקצבו לאדם הראשון אלף שנות חיים בעולם הזה. מתוכם נתן שבעים שנה לדוד המלך, נותרו לו תשע מאות ושלושים. (זוה"ק פרשת לך לך ח"א דף צא ע"ב).

חטא האכילה מעץ הדעת היה בשעותיו הראשונות של האדם, וכמו שאמרו במדרש (ויקרא רבה פרשת אמור כט, א): "בשביעית נפח בו נשמה, בשמינית הכניסו לגן. בתשיעית נצטוה, בעשירית עבר. באחת עשר נדון".

אם כן, אמר ה'חפץ חיים' (עה"ת בראשית ד"ה כי עפר אתה) אדם הראשון עומד בפתח חייו הארוכים, וכבר מעכשיו הוא חי בידיעה הזו כי שעון חייו הולך ואוזל.

וכך כל אדם, הרי מהרגע שנולד ידוע כי סופו למות. אם יחיה אדם עם ידיעה זו, יפנים וירגיש את משמעותה, יש לו סיכוי שיצליח במסעו בעולם המעשה. אבל, אם בדמיונו רשומות בחשבונו בבנק החיים שלא ימות לעולם, קרוב לודאי כי יכשל בתפקידו.

בחוץ לארץ, היו בבתי הכנסיות 'חבורות'. חברת משניות, חברת תהלים, חברת עין יעקב, וכדומה, וכל יהודי אשר בא לעירה מצא את מקומו בחבורה שמתאימה לו ולמעמדו.

רק ל'חבורה' אחת לא מצטרפים האנשים, הלא היא 'חברת בני תמותה'.

כל אדם במשך חייו חושב כי אינו שייך לאותה חבורה. נדמה לו כי המתים בלבד הם חברי הקבוצה הזו.

אכן, סוף אדם למיתה. וככל שיחיה האדם בזיכרון יום המוות, יהיו ימי חייו מנוצלים ואיכותיים יותר.

לפי זה נבין פסוק מהנביא: "ויקרבו ימי דוד למות, ויצו את שלמה בנו לאמר: אנכי הלך בדרך כל הארץ, וחזקת והיית לאיש. ושמרת את משמרת ה' אלקיך ללכת בדרכיו לשמר חקתיו מצותיו ומשפטיו ומצאתיו ככתוב בתורת משה למען תשכיל את כל אשר תעשה ואת כל אשר תפנה שם" (מלכים א ב, א.ג).

ולכאורה היה לו לומר: "ויאמר לשלמה בנו: אנכי הלך בדרך כל הארץ. ויצו אתו לאמר וחזקת וכו'".

אמנם לדברינו, אין זו פתיחה בלבד, יש לה משמעות גם לעצם הצואה. ויצו את שלמה בנו - ללמדו ארחות חיים, לאמר - דבר זה יהא שגור על פיך, אנכי הלך בדרך כל הארץ - כל רגע ורגע אתה מתקדם אל סוף חיי המעשה. כשתחיה בדרך זו - 'וחזקת והיית לאיש'. (פרי חיים זלאטשוב פרקי אבות פ"ג יט ע"ב).

כל הימים ניזונים ושואבים מראש השנה שפע

ראש השנה איננו רק תחילת השנה, אלא הוא הראש במלוא מובן המילה, כי אין בשנה כולה אלא מה שנגזר בראשה ביום הדין, בו הבריות יפקדו להזכירם לחיים ולמות, לאושר או לאסון, לרווחה או לצרה, לפרנסה או למחסור. ראש השנה, הוא היום הקובע, המכריע, שכל הימים האחרים ניזונים ממנו, שואבים ממנו שפעם, ומי שיצליח לזכות במאור פני הכורא יתברך, בחסדו הרב ורוחב ידו, מאושר יהיה לשנה הבאה כולה, ולשנים רבות ומאושרות.

תשרי אותיות תשר"ק בחי' דין גבורה

הנה ר"ח תשרי שהוא ראש השנה הוא יום הדין הגדול והנורא וכידוע שסדר האותיות ב-אבג"ד שהוא אור ישר - בחי' חסד. ובסדר האותיות תשר"ק - בבחינת אור חוזר, מהסוף להתחלה, והוא בחי' גבורה, ותשר"י אותיות תשר"ק, ולכן הוא בחי' דין גבורה.

וראה כי חודש ניסן צירוף הוי"ה שבו הוא יהו"ה ב"ה, וריבועו כזה - י' י"ה יה"ו יהו"ה גי' ע"ב, מס' חסד. ואילו חודש תשרי צירופו והי"ה היוצא מס"ת "ויראו אותה שרי פרעה" (בראשית יב, טו), וריבועו כזה: ו, והי, והיה, גי' די"ן. והכל מרומז. כי בחודש ניסן שנהניג הקב"ה את העולם בחסד כיון שבו מתגלה החסד הגדול בעולם שהקב"ה הוציא אותנו ממצרים, לכך נאמר בו - "דודי לי ואני לו" (שיה"ש ב, טז), כי בניסן ריחם עלינו הקב"ה וגאל אותנו בלי התעוררות מצדנו, אלא בהנהגה של חסד עליון, ולכן נאמר קודם "דודי לי" ורק אח"כ ו"אני לו", מה שאין כן בחודש תשרי שהקב"ה יושב על כסא דין ודן את העולם כולו, עליונים ותחתונים חיים ומתים, כולם עוברים לפניו אחד אחד, לכן צריך קודם את ההתעוררות שלנו לחזור בתשובה בבחי' "אני לדודי" (שם ו, ג), ורק אח"כ נזכה ל-"דודי לי". וז"ש "בראשית" ברא אלהים בראשית בא תשרי ברא אלהים-מידת הדין.

וכידוע שחודש זה נקרא ג"כ "ירח האיתנים" כי בו נולדו אבות העולם ובתשרי נפטרו (ר"ה י): והאבות הם בחסד גבורה תפארת, שהם בחינת דין ורחמים, כי בחודש זה עומדת זכותם לבניהם למתק את הדינים מעליהם.

הקב"ה שיתף מידת הרחמים בחודש תשרי לרכך את הדין

כתב ה"אור החיים" הקדוש זי"ע (בראשית א, א אות יא): דע כי אמרו ז"ל (סוף הקדמת תיקוני זוהר דף טז ע"א), כי האותיות כשהם בדרך ישר על זה הדרך: אל"ף, בי"ת, גימ"ל וכו' הם רומזים למדת רחמים, וכשהם למפרע על זה הדרך: תי"ו, שי"ן, רי"ש וכו' הם מורים על מידת הדין. וזה לך האות והראיה: כי חודש "תשרי" שהאותיות בו הם למפרע, תי"ו שי"ן רי"ש, הוא זמן הדין הגדול, אלא שהקב"ה מצד רחמיו שיתף אות אחת משם הרחמים, והיא "יו"ד", לרחם ולרכך את הדין.

מה לא עושים בשביל הבריאות

מו"ר ראש הישיבה הרה"ג יהודה צדקה זצוק"ל היה אומר כי בעת הצורך, אדם נוסע בשביל בריאותו גם לאמריקה, והכל בכדי להיות בריא, ואפי' אם הוא יודע שיועיל רק לזמן קצר, בכל זאת עושה מאמצים להיות בריא.

ק"ו באותה מידה צריך האדם לעשות למען בריאות נשמתו. ולכן מה התועלת בסליחות שאנחנו אומרים בימים אלו, אם איננו בודקים את עצמנו האם חל שיפור במעשינו וכדומה, הלא אם אדם הולך לרופא ורואה שאין שינוי, הרי הוא חוזר ליקח תרופה אחרת וכו' גם אנחנו צריכים לבדוק את עצמנו אם חל בנו שינוי ואם לאו צריך עוד להתחזק. (קול יהודה חודש אלול עמ' נו).

הנשמה לא עובדת - נקרא מת

הגמרא (ר"ה טז): אומרת שביום ראש השנה שלשה ספרים נפתחים, צדיקים - נכתבים ונחתמים מיד לחיים טובים, רשעים - נכתבים ונחתמים למיתה, ובנונים - תלויים ועומדים עד יוה"כ.

רשעים נחתמים למיתה! והרי אנחנו רואים אותם חיים וקיימים? אלא ידוע שע"י החטאים פוגמים בנפש, וע"י העוונות פוגמים ברוח, וע"י הפשעים בנשמה. והרשע אפי' שיעשה

תשובה וכו' יתקן רק הנפש שלו, ולכן רק הנפש חיה אבל הרוח והנשמה שהם העיקר אינם פועלים אצלו, ולכן נחשב כמת בבחי' רשעים בחייהם קרואים מתים (ברכות יח:).

כמו שכבש אברהם אבינו את רחמי

הסביר הרה"ק רבי יששכר דב מבעלזא זי"ע על מה שאנו אומרים מידי יום בתפילתנו לאחר פרשת העקידה: "רבונו של עולם, כמו שכבש אברהם אבינו את רחמי לעשות רצונך בלבב שלם, כן יכבשו רחמיך את כעסך מעלינו ויגולו רחמיך על מדותיך וכו'". ודקדק, מה שייך לבקש "כמו שכבש אברהם אבינו את רחמי לעשות רצונך בלבב שלם, כן יכבשו רחמיך את כעסך מעלינו", וכי אפשר לדמות מדת רחמנותו של הבורא כל עולמים למדותיו של בשר ודם? אלא הביאור בזה: דהנה מצינו בגמרא (סנהדרין פט:): ובמדרש (בראשית רבה פרשת וירא פרשה נו, אות ד, תנחומא ורשא וירא כב) שבשעה שהלך אברהם אבינו אל העקידה עמד השטן לנגדו בכל מני נסיונות ותחבולות, בכדי למנעו מלקיים מצות בוראו לעקוד את יצחק בנו, כיון שראה שאינו שומע לו, אמר לו: אני רוצה לגלות לך שגונב לי הדבר וכך שמעתי מאחורי הפרגוד: "השה לעולה ואין יצחק לעולה"! כלומר, כי מה שהקב"ה אמר לך "והעלהו שם לעולה" לא היתה הכוונה לשחטו אלא רק להעלותו על המזבח, ולבסוף ישחטו את השה. ועל כך השיב אברהם אבינו, שגם אם האמת כדברך, איני מקבלה ממך, שכך עונשו של בדאי (רמאי) שאפילו כשאומר אמת אין שומעין לו.

וזוהי א"כ הכוונה בתפילתינו: "רבונו של עולם, כמו שכבש אברהם אבינו את רחמי לעשות רצונך בלבב שלם", והיינו שלא רצה לשמוע בקול השטן, אף שאמר דברים הנראים אמת, מאחר שבאו מפי השטן, "כן יכבשו רחמיך את כעסך מעלינו", וכאשר יקטרג השטן על בני ישראל בטענות שיש בהם ממש, אל תשמע דבריו כלל, שכך עונשו של בדאי, שאפילו אומר אמת אין שומעין לו. (מקור ברוך הגר עמ' לב).

אל תשלח ידך אל הנער

תקעו לפני בשופר של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק (ראש השנה טז:). שאל הרה"ק רבי הירש מווידיסלאב זי"ע אביו של הרה"ק מפשיסחא זי"ע - לכאורה, בשביל להזכיר את העקידה, הרי היה יותר מתאים לקחת סכין, הרי זה זכר הרבה יותר חזק מן השופר?... אבל באמת יותר ממה שאנו מתכוונים להזכיר את מעשה העקידה עצמו, שאברהם הסכים להקריב את בנו ויצחק היה מוכן להיות לקרבן, אנו מכוונים בעיקר להזכיר, שהקב"ה אינו רוצה בקרבנות

אדם ואת קרבנו של יצחק החליף לקרבן של איל. ולפיכך, בשעה שאנו נעמדים בראש השנה להתפלל אל השם יתברך, שלא יעניש אותנו חלילה, על חטאינו, אנו מרמזים על השופר של איל, שגם בנו ינהג כפי שנהג ביצחק אבינו - "כי לא יחפוץ במות המת" (יחזקאל יח, לב). (עשרה למאה דרוש ז).

בתיבת אֵיכָה רמוז ד' ימי הדין

נודע כי מזל תשרי "מאזניים", ששוקלים את המעשים של האדם, אם לטובה אם לרעה ח"ו, עשה מצוה אחת הכריע את המאזניים לכף זכות, וע"כ אדם צריך להיות בחדש הזה בתשובה תמידית להשתדל להוסיף כמה שיותר מצות כדי שיכריעו לו את הכף לטובה.

הקב"ה אמר לאדם הראשון בתחילת דינו "איכה" (בראשית ג, ט), תראה באיזו מעלה היית קודם החטא שהארת את כל העולם כולו מאורך, והמלאכים היו משמשים אותך, ואחר החטא להיכן ירדת, "איכה" פי' איך וכמה הפסדת את עצמך ואת כל העולם כולו.

ורבותינו דרשו "איכה" א' של איכה הוא רמוז שיום אחד בתשרי הוא תחילת דינו של אדם, זה א' דאיכה, ואחריו בעשור לחודש יום הכיפורים הוא גמר דינו והיינו י', ואח"כ כ' לחודש הוא חותם השני של יום הדין הוא הושענא רבא, וזה נעשה בשעה החמישית דיום זה והיינו ה' "דאיכה". (ע"פ מדרש תלפיות אות ד ענף דין קנג ע"א).

הכנעה וביטול להי"ת

הנה העיקר ביום ר"ה הוא הכנעה וביטול בתוך כלל ישראל, כמו השונמית שאמרה לאלישע (מלכים ב ד, ג) "בתוך עמי אנכי יושבת". וזה הוא כבני מרון כבני אמרנא (ר"ה יח), כי הצאן הם ענוין, משא"כ השור. וכ"כ במדרש רבה (פרשת בשלח פרשה כג, ג) גאה שבכהמות שור, שמתגאה בקרן ונוגח בו וממית וכו', אבל מי שיש לו קרן והוא עניו כמו האיל, זו תפארתו.

עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

חז"ל דרשו (עי' ר"ה ח. ובעל הטורים דברים יא, יב) "מרשית השנה ועד אחרית שנה" (דברים יא, יב) מרשית - אותיות מתשרי, שכבר בר"ה דנים מה יהיה בסוף השנה, הן ברוחניות והן בגשמיות, ואפשר שלזה יש ב' ימים אחד לבקש על רוחניות והשני על גשמיות (עי' שער הכונות דרושי ר"ה דרוש ג).

ר"ה הוא יום פקידת עקרות

ידוע שיום ר"ה הוא יום פקידת עקרות, שבו נפקדו שרה, רחל, ורחנה, וזה ר"ת שופר פקידת שרה רחל ורחנה ואותיות שקודם השופר הם אותיות עקרה. (אמרי נעם הורוויץ מועדים ח"א עמ' קצט).

התפילות של ר"ה מעלים כל התפילות של כל השנה

בזוהר הקדוש (עי' פרשת בהעלותך ח"ג דף קמט ע"ב) קורא את יום ראש השנה "יומא דצלוחא", ראש השנה הוא יום של תפילה, כי הקב"ה שומע לכל התפילות, ואפילו של הפחותים שבפחותים.

וזה הרמז - ספרי חיים וספרי מתים לפניך נפתחים, דהיינו אפילו התפילות המתות יכולות לחיות בראש השנה, כי כל התפילות מתעלות.

גם תפילות של אנשים שהם כמו מתים, גם תפילות של אנשים שבקושי מוציאים מלה מהפה, ראש השנה מעלה את הכל. רק שהאדם ירצה באמת לעבוד את השם.

וכן כתוב בכת"ס (דרשות לשבת שובה כד ע"א) בשם הקדמונים שכל התפילות של כל השנה שנפסלו מחמת שלא כיון טוב תלויים ועומדים עד עשי"ת, ואם בעשי"ת האדם מתחזק בתפילה, אזי הוא זוכה שכל תפילה מכפרת על אותה התפילה באותו היום של כל השנה. כגון שחרית של יום ראשון מכפר על השחריתים של ימי ראשון של השנה. לכן היצר מתאמץ להכשיל, אבל הידיעה שיכול להשיג שתפילה אחת שלו מצילה מאות תפילות עושה את זה שווה להתאמץ.

כה התפילה בראש השנה

חז"ל לימדו יסוד עצום ונורא: ישנו זמן אחד בשנה שבו כן שייך להתפלל על הכל - וזהו יום ראש השנה, שבו כל הבריאה מתחדשת הכל נברא מחדש וממילא בזמן כזה יכול הבורא ב"ה לשנות את הטבעים! כמה כח נותן לנו ענין זה של פקידת שרה ורחנה, שאפילו שהרופאים אמרו נואש, הם לא נותנים שום סיכוי לישועה ע"פ דרכי הטבע, אבל הקב"ה שמחדש את הבריאה מידי שנה בשנה בראש השנה, הוא כל יכול ויש בכוחו להמשיך ישועה מעל דרך הטבע ולברוא את הגוף מחדש עם בית ולד! ואכן, בדורנו שמענו כמה סיפורי מופת כאלו על נשים עקרות שנפקדו ביום הזה, אפילו שלא היה להן שום סיכוי על פי דרך הטבע.

כח התפילה בימים נוראים

כתב רבינו בחיי בפרשת עקב (דברים יא, יג) על גודל מעלת התפילה זו"ל:

דרשו רבותינו זו"ל: (תענית ב.) איזוהי עבודה שבלב, הוי אומר זו תפילה, וצריך אתה לדעת כי כח התפילה גדול אפילו לשנות הטבע ולהנצל מן הסכנה ולבטל הנגזר. לשנות הטבע, מיצחק, שנאמר: (בראשית כה, כא) "ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו", ודרשו רז"ל: (שיה"ר רבה פרשה ב יד, ח) מפני מה נתעקרו האמהות, מפני שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים. בארו לנו בכאן כי לא בא העקרונות לאמהות אלא מפני התפילה, וכשהתפללו בזה נשתנה בהן הטבע.

וכן מועילה התפילה להנצל מן הסכנה, ממה שכתוב: (תהלים קז, כג) "יורדי הים באניות" וגו', "ויאמר ויעמד רוח סערה ותרוםם גליו, יעלו שמים ירדו תהומות נפשם ברעה תתמוגג, ויצעקו אל ה' בצר להם", וכתוב בתריה: "יקם סערה לדממה ויחשו גליהם", ומכאן שהתפלה מגינה על הסכנה.

וכן מועילה התפילה לבטל הנגזר, מחזקיה שהוסיף לו הקדוש ברוך הוא חמש עשרה שנה בכח התפלה, שנאמר: (ישעיה לח, ה) "שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך הנני יוסיף על ימך חמש עשרה שנה", ומלת "יוסיף" לאות שהיה זמנו קצוב ונגזר והועילה לו תפלתו לבטל הנגזר. ואפילו מה שגזר עליו הש"י אפשר לו להתבטל בכח התפילה, שכן אמר לו חזקיה לישעיה בן אמוץ (ברכות י.): כלה נבואתך וצא, כך מקובלני מבית אבי אבא אפילו חרב מונחת על צוארו של אדם אל ימונע עצמו מן הרחמים, שנאמר: (איוב יג, טו) "הן יקטלני לו איחל". הודיענו בכאן שהתפלה למעלה מן הנבואה. ע"כ.

והנה, צריך לדעת שעל מנת שתתקבל תפילתנו ברצון לפניו יתברך, צריך שהתפילה תהיה תפילה שלימה. וכפי שאומרת הגמרא בראש השנה (יח.):

שנים שעלו לגרדום לידון ודינן שוה, זה ירד וזה לא ירד, זה ניצל וזה לא ניצל. מפני מה זה ירד וזה לא ירד, זה ניצל וזה לא ניצל? זה - התפלל ונענה, וזה התפלל ולא נענה. ומפני מה זה נענה וזה לא נענה? זה התפלל תפילה שלימה - נענה, וזה לא התפלל תפילה שלימה - לא נענה.

זפירש רש"י, שהתפלל תפילה שלימה - דהיינו שנתכוין בתפילתו. והקשה על זה הגאון רבי אליהו לופיאן. זה ממש הפלא ופלא! הרי מדובר כאן על שנים שנשפטים למוות

בגרדום! הם מרגישים היטב כי קיצם קרב, ואם כן, איך יתכן שבעת כזאת רק אחד מהם מתכוין בתפילתו? איך יעלה על הדעת שחבירו יישאר אדיש ויתפלל בלא כוונה, תפילה שאינה שלימה? אלא הוא מיישב ואומר, שהפשט בדברי רש"י הוא, שנתכוין בתפלתו היינו שמאמין בהשי"ת שיכול להושיעו ע"י התפילה שלו כי רק מי שמאמין בכת העצום של התפילה, יכול לזכות לישועת ה' על ידה, אבל חבירו כבר היה מיואש, הוא לא האמין שיש עוד סיכוי להינצל ממוות בשעה כזו ולכן לא האמין בתפילתו, אלא התפלל כמצוות אנשים מלומדה, ולכן לא נענה. וחכמינו ז"ל כבר עוררו על זה ואמרו בגמרא בברכות (י). "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, שנאמר (איוב יג, טו) "הן יקטלני - לו אייחל". ע"כ. (קול התורה קובץ נה עמ' רמה).

"והאלהים עשה שייראו מלפניו"

אומר הזוהר (רעיא מהימנא פרשת אמור ח"ג דף צח ע"ב צט ע"א) על הפסוק (קהלת ג, יד) "והאלהים עשה שייראו מלפניו" זה מלאך המוות "למיהווי סייפא שננא על כל עלמא" - שיש חרב חדה על כל העולם, "וכל דא בגין דידחלון מקמי קב"ה כלא" יפחדו פחד - כולם - מלפני השם יתברך.

ודא איהו סנטירא דתבע חובי בני נשא" וזה המלאך המוות, הוא יצר הרע, הוא השוטר, הוא תובע, יש לו חמשה כוחות, ומה הם, אומר הזוהר:

א. "דתבע חובי בני נשא" - תובע עוונות, לאחר שקודם הלך ופיתה את האדם, עכשיו בא תובע אותו על העוונות שלו - עשית ככה, עשית ככה, למה שמעת לקול היצר הרע, באותו יום לא קמת מוקדם, אותו יום עשית ככה, פה שיקרת פה דברת לשון הרע.

ב. "ותבע דינא" - לא מספיק שביקש עונש, אלא תופס את הבן אדם להעניש, בכח! לא עוזב אותו, דואג שהוא יקבל את העונש שלו. תראה איזה שטן זה!

ג. "וקטיל לון" כל מי שהוא אומר להרוג אותו - הורג אותו לא עוזב אותו.

ד. "ואלקי לון" ווי! ווי! כל מיני מלקויות, עונשים וצרות.

ה. "כלא כמאן דנפיק מן דינא" הכל כמו שפסקו בדין אומר - אני המבצע. יש לו רשות לבצע את הדין. לכן יתעורר האדם ולא יישן! כי עכשיו הוא הזמן לתקן ולהנצל ממנו.

חייב להכין עורך דין חזק

ממשיך הזוה"ק (שם) "כגוונא דההוא ממונה בית דין דלתתא דאתייהיב ליה רשו לאדכרא קמי בי דינא - פלוני עבד כך, ופלוני עבר על כך, ולמתבע עלייהו דינא, ותנן רשו אתייהיב לההוא ממונה בית דין לאנעלא על בי דינא פתחא עד דיגזרון דינא על כל מה דאיהו תבע ולית רשו לבית דין לדחייא ליה, בגין (ישעיה סא, ח) "כי אני ה' אוהב משפט", ואיהו בעי דעלמא יתקיים בדינא". [כמו שיש ממונה בבית דין של מטה שיש לו רשות להזכיר לפני בית הדין פלוני עשה כך, ופלוני עבר על כך, ויש לו רשות לתבוע שיעשו איתם דין, וניתנה לו רשות לסגור את הדלת!, עד שיגזרו את הדין כל מה שתבע, ואין רשות לבית הדין לדחות אותו, שהרי כתוב "כי אני ה' אוהב משפט", וה' רוצה שיתקיים העולם בדין]

צריך האדם לחזור בתשובה, יקח לו פינה לחשוב, יעשה חשבון נפש, יעזוב את דרכיו הרעים, יחזור בתשובה שלימה לפני אבינו שבשמים ואז יראה עולם גדול ומלואו. עכשיו זה הזמן, בזה הרגע, "יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו" (ישעיהו נה, ז) ויכין את עצמו באמת ובלב שלם ליום הדין הגדול והנורא. חבל שאדם יאבד את הזמן החשוב הזה, ויגיע לא מוכן ליום הדין.

כדאי שיקח אדם דף ויעשה חשבון נפש, מתי קם, מתי התפלל, מתי הגיע לבית המדרש, ואיך למד, כמה פעמים שיקר, כמה פעמים דיבר לשון הרע.

צריכים גם גילו ברעדה

משל למה הדבר דומה למי ששרוי בעת שמחתו, ויוצא במחולות וריקודים כשבנו הקטן בחיקו, והנה אם יהיה שקוע כל כולו רק ב'שמחה' אזי יכול הבן להישמט מידיה ולהימנע בין שאר הרוקדים ח"ו, אמנם אם יתן ראשו בדאגה על שמירת הבן ולא יסיר עיניו ממנו הרי לא ישמח כלל, ואין מקומו בתוך המעגל. אלא הרי הוא שמח ודואג על הקטן כאחד. כיוצ"ב ייאמר לענין ר"ה, כי צריך להיות בשמחה גדולה מעבודת היום ומגודל הכוחות אשר ניתנו בידו לפעול לעצמו אך טוב וחסד, ומאיך צריך לדאוג מאימת הדין, ואם יאחז רק במידת השמחה אזי יחסר לו במידת היראה, לעומת זאת אם ירבה בדאגה תחסר לו השמחה, ולא יצל את סגולת היום כראוי. אלא צריך לקיים בעצמו "וגילו ברעדה" (תהילים ב, יא) בבת אחת. (עלי שור ח"א עמ' רו).

ברוך מחיה המתים

פסק ה"שולחן ערוך" (או"ח סי' רכה סעי' א) הרואה את חבירו לאחר י"ב חודש מברך מחיה המתים. וכתב ה"משנה ברורה" (ס"ק ג) דבר נורא: "וטעם ברכה זו, לפי שבכל שנה האדם נידון בראש השנה ויום הכיפורים אם למות אם לחיים, ואם רואהו אחר ראש השנה ויום הכיפורים זה, ואחר כך אין רואה אותו עד אחר ראש השנה ויום כיפור הבא, הרי עבר עליו דין אם למות ואם לאו. ועל כן אומר "ברוך מחיה המתים", שניצול מדין מיתה בראש השנה ויום הכיפורים".

ראש השנה קובע לכל השנה

מסופר על החזון איש זי"ע שישב פעם בעת לימודו, והיה זבוב מסתובב ומטרידו. אחד מתלמידיו שישב שם, ניסה לסלקו, אבל ללא הצלחה, אמר לו החזון איש: מדוע אתה מנסה האם אינך מבין שזה זבוב של ראש השנה! כבר בראש עבר נפסק שיבוא הזבוב לכאן, אז מה לך לסלקו?

בראש השנה כל העולם נברא מחדש

אומר החפץ חיים זי"ע (עי', ח"ח עה"ת וירא עמ' סא) שהסיבה שאנו קורין בראש השנה 'וה' פקד את שרה' (בראשית כא, א) כי לידה זו הייתה למעלה מדרך הטבע, שהרי לא היה שייך בסדר העולם שיהיה לה ילדים (עי' יבמות סד:), ולהורות לנו כי ר"ה הוא זמן של מהפיכות לטובה ולברכה למעלה וכנגד הטבע, ולכן אפילו אם ח"ו עד עתה היו לו צרות למעלה ראש מעתה 'דף חדש' מתחיל, והכל יתהפך לטובה.

הנה דרכו של עולם, שאין זורקים מהבית את השולחן אשר נשרט ונסדק, אבל הבא לקנות שולחן חדש בודק מכל צדדיו אם שלם הוא, ולא יקנהו עם שריטה אחת קלה. כמו כן, אף שמשך כל ימות השנה מוותר הבורא כביכול לאדם אף אם אין הנהגתו כל כך כדבעי, אך בראש השנה, אינו כן, כי כל העולם נברא מחדש, והשי"ת אשר מלוא כל הארץ כבודו מביט על האדם, ובוחר כליות ולב אם עובדו כראוי. ואם הוא מושלם ללא כל שריטה, אז הוא משית עליו כל טוב, אמנם לא יתיימשך אלא יזעק אנה עבדא דקוב"ה, ובזכות זה ירחם ה' עליו ועל עמו להצילו מכל רע להיטיבו באחריתו.

אמרו בספר חסידות שמניין השעות בראש השנה הוא ארבעים ושמונה כמנין 'מח', לרמוז שר"ה הוא ה'מח' של כל השנה שהכל תלוי בו. (טיב העבודה עמ' קצ).

ולכן בראש השנה יורד בו קדושה וטהרה וכל טוב לכל ימי השנה.

ראש השנה - הגלופה של כל השנה

בספר "אמרי פנחס" להוה"ק רבי פנחס מקאריין זי"ע (אות תפא), הובא בזה הלשון: "ראש השנה הוא הגלופה (חותמת וצורה) של כל השנה. וכמו שאדם נוהג בראש השנה - כך יתנהג עמו כל השנה, ואמר, שלכך אין אוכלין דברים חמוצים בראש השנה, בכדי שלא יצטרך לעקם פיו - ונעשה מזה גלופה על כל השנה..."

והסביר ענין ראש השנה, כמו שאדם רוצה לבנות בית - אזי הוא מצייר תחילה על הטבלא צורת הבית עם חדריו וכו' מה שנקרא תוכניות אדריכל, ועל דרך זה הוא הבנין. כך הוא רישומו של ראש השנה על כל השנה.

התחדשות הבריאה בראש השנה

יום ראש השנה הוא היום המרכזי של כל השנה, היום הזה גונו בתוכו את כל השנה כולה. וכפי שאומר החוזה"ה מלובלין (אור המאיר דרוש לר"ה רא ע"א) ע"פ דברי הזוה"ק (עי' פרשת פנחס ח"ג דף רלא ע"א) על הפסוק 'אתם נצבים היום כולכם' (דברים כט, ט), שתביט 'היום' באה לרמוז על היום הידוע בה' הידיעה, שהוא יום ראש השנה! משום שהיום הזה מכיל בקרבו את כל ימות השנה, ויש בו התחדשות של כל מערכת הבריאה, כפי שחכמינו ז"ל (עי' ילקוט"ש תהילים תתנה) אומרים שביום הזה לא דנים את האדם אם ימשיך לחיות או לא אלא אם הוא ייברא מחדש או לא. בכל שנה נותנים לאדם חיים למשך שנה אחת וכך גם מזוונותיו קצובים לו מראש השנה לראש השנה, ועתה בסוף השנה, נגמרת חזקת החיים הזו, ודנים את האדם האם יזכה לשנה נוספת, האם ייברא לעוד שנה של חיים. ועל כן, בימים אלו אנחנו באים לפני השי"ת ברחמים ובתחנונים ומבקשים ממנו: ריבונו של עולם, תן לנו עוד שנה של חיים! ענה עניים העומדים לפניך, כדלים שואלים מבקשים סליחתך, תכין ליבם תקשיב אזנך!

ובכן, כל הבריאה הנפלאה הזו, מתחדשת מידי שנה בשנה בראש השנה. זה היום שבו יושב הקב"ה על כסא דין, ושוקל את מי להשאיר כאן לעוד שנה ואת מי לא חלילה, וכמו שאומרים בפסוקי זכרונות. "אתה זוכר מעשה עולם. ופוקד כל יצורי קדם. לפניך נגלו כל

תעלומות והמון נסתרות שמבראשית. כי אין שכחה לפני כסא כבודך. ואין נסתר מנגד עיניך. צופה ומביט עד סוף כל הדורות. ועל המדינות בו יאמר. אי זו לחרב. אי זו לשלום. אי זו לרעב. אי זו לשבע. ובריות בו יפקדו. להזכירם לחיים ולמוות. מי לא נפקד כהיום הזה. בי זכר כל המעשים לפניך בא. מעשה איש ופקודתו. ועלילות מצעדי גבר. מחשבות אדם ותחבולותיו. ויצרי מעללי איש. אשרי איש שלא ישכחך, ובן אדם יתאמץ בך".

ועל כן, אנחנו מבקשים מהשי"ת בימים הקדושים הללו, 'זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים', באים ומתחננים לעוד שנה של חיים. רבוננו של עולם, כתבנו בספר חיים טובים, תן לנו פרנסה טובה, גזירות טובות ישועות ונחמות. ואכן, כל אחד צריך להתייחס למציאות הזו, שביום הדין הוא עומד לפני בורא עולם ונותן לו הסבר משכנע מדוע כדאי לתת לו עוד שנה של חיים, עוד שנה של תנאי מחיה טובים כמו שהוא רוצה.

יש לך מצלמות בעינים, ואתה בא לפני השי"ת ומבקש עוד שנה של בריאות, עוד שנה של ראייה תקינה ללא טיפולים ובעיות, אלא שכל אחד מאיתנו צריך לשאול את עצמו מה אני עושה בעינים הללו? האם אני משתדל בשמירת העינים או שלפחות מתכוין להתחזק בזה בשנה הבאה או שמא פוגם בראיות אסורות חם ושלום ומסתובב במקומות שלא ראוי להימצא בהם, ואם אין בכוונתי להשתנות, לסור מן הדרך הרעה ולשוב בתשובה, אז באיזה פנים נעז לעמוד בהיכל בית הכנסת ביום ראש השנה ולבקש עוד ישנה של ראייה טובה בעינים! בשביל מה? האם כדי להסתכל שוב במראות נגעים ובמרעין בישין? ה' יצילנו.

ישנה תופעה טבעית ידועה, שברזל שנשאר במקומו בלי תזוזה - מקבל חלודה. וכך גם יהודי שמחליט שאינו זו ממקומו, אינו מתקדם בעבודת השם הוא נעשה חלו"ד.

ניצול כל רגע בראש השנה לתורה ותפילה

הגמרא אומרת (שבת יא.): 'כל חולי - ולא חולי מעיים, כל כאב - ולא כאב לב, כל מיחוש - ולא מיחוש ראש'. ומפרש רש"י שחולי הזה כאב ממושך שהולך ומתיש את כח האדם.

כאב - הוא מן חולי אלא שבא לפרקים קצרים כגון כאב שינים, כאב של מכה.

ומיחוש - הוא כאב קל שבא לפי שעה לזמן קצר. וזו כוונת הגמרא: חולי מעיים הוא החולי הקשה ביותר, וכאב לב - הוא הכאב החמור ביותר. ומיחוש הראש הוא מסוכן ביותר, כי אע"פ שזה רק מיחוש, דהיינו כאב קל, אבל כאשר הוא מופיע בראשו של האדם הרי זה

איום ונורא, כי המוח הוא איבר רגיש עד מאוד וכל מכה קטנה ביותר משפיעה על התפקוד של הגוף כולו!

ומסבירים על דרך המוסר: יום ראש השנה הוא ה'מוח' של כל השנה, ולכן צריך להיזהר מכל מיחוש ואפילו הקטן ביותר, שלא ימצא בו! כל ביטול תורה כל בזבוז זמן אפילו של רגע אחד - משפיע על כל השנה.

הרב אברהם ישראל משה סלומון זצ"ל הרבי מחרקוב בעל נתיבות הקודש סיפר שפעם שאל את מרן הגרי"ז זצ"ל מדוע הוא מרבה באמירת תהילים בזמן הפנוי שיש לו בימי ראש השנה, מדוע אינו עוסק בלימוד הגמרא שהוא עדיף מקריאת תהילים? נענה הרב ואמר: אנחנו אומרים בסליחות "כדלים וכרשים דפקנו דלתיך" דהיינו, שכל אחד שמגיע לראש השנה דומה הוא למי שפשט את הרגל, שצריך לחדש את הכל! את החיים, את הפרנסה את הילדים את ה-כ-ל! ולכן, בזמן כזה אסור לבטל אפילו דקה אחת, צריך לנצל כל רגע כפשוטו. ואכן, בתחילה היה לומד גמרא, אולם, מחמת העיון וההליכה לארון הספרים, היה מתבטל איזה רגעים ולכן רצה להימנע גם מזה, ומשום כך, היה עוסק כל הזמן בתפילה ותהילים, כדי לנצל כל רגע. (שי לתורה ר"ה עמ' נה).

זכן מצינו בספרים הקדושים שעודדו על ענין ניצול הזמן בראש השנה, ואמרתי להעתיק מדברות קדשם לעורר בזה לבב אנוש כערכי:

בספר מאור ושמש (סוף פרשת נצבים רמזי ראש השנה עמ' תתעח) כתב בענין ניצול הזמן בראש השנה וז"ל:

ואשרי מי שהוא זוכה לקדש ולטהר עצמו ומחשבותיו ולהכין עצמו לקראת אלהים בכל הארבעים ושמונה שעות שבראש השנה, שבזה ימשוך קדושה ודביקות ה' על כל השנה שיוכל להיות דבוק בנועם ה' כל היום. וכל חלק מחלקי השעות שבראש השנה יתנו עזר וסעד לכל יום מימי השנה להמליך הבורא ברוך הוא.

הא לך דברי ספר אור המאיר (דרוש לראש השנה רא ע"א) בגודל השפעת כל רגע בראש השנה - על כל השנה כולה: בראש השנה, אינו רשאי ליתן דומה לנפשו אפילו כמעט רגע, כי רגע קטן מיום השנה מחזיק בתוכה הרבה משנה הבאה, ואם יכאב בראש - יתפשט הכאב לכמה ימים ושבועות הכלולים בזאת הרגע והשעה, ככאב הראש שנתפשט בפרטי האיברים, ונמצא ברגע קטן מראש השנה שיושב ודומם, יאבד טובה הרבה.

וכן כתב גם בס' ארחות אהרון מפניסק קארלין (ימים נוראים עמוד קנח):

בראש השנה כלולים כל ימי השנה, ונמצא שכל שעה מראש השנה היא כנגד כמה ימים וכמה שבועות ממשך השנה הבאה לטובה, וכל רגע מימי ראש השנה תלויים בו כמה וכמה שעות מהשנה. לזאת כתבו בספרים, כי החכם עינו בראשו וישים אל לבו כי כל הנהגת איש הישראלי משך כל השנה, וכל ההשפעות הנשפעים מלעילא משך כל השנה בגוף ובנפש, תלויים הם ועומדים באופן הנהגתו בשני ימי ראש השנה, וישים אל לבו לקדש ולייקר כל רגע להיותו קודש להשם יתברך.

עד הרגע האחרון, הכל עדיין אפשר לשנות

צריכים לזכור היטב, שגם עתה ברגעים אלו - סמוך ליום הדין, וכן ביום הדין עצמו יש לנו כח עצום להשפיע על השנה החדשה הבאה עלינו לטובה! וראיתי בזה משל של הגה"צ רבי שמשון פינקוס שממחיש באופן נפלא את ההודמנות העצומה הזו (הובא בג' ממשנתה של תורה תשע"ד עמ' 211):

באחת הקהילות - לא היה בית הכנסת. בני הקהילה השתקקו מאוד לזכות לבנות בית כנסת מפואר אבל הדבר היה כרוך בהוצאות מרובות, ובלית ברירה נאלצו להביא בינתיים קראוון זמני שישמש כבית כנסת. הם הביאו פועלים שיכינו תשתית בקרקע - שעליו יונח הקראוון וכך, לאחר כמה ימים הגיעה המשאית ענקית שהביאה איתה את הקרוואן וכמו כן הגיע מנוף ענק להרים את הקראוון. שלשה פועלים בריזנים יצאו מהמשאית והחלו לכוין את הקראוון שהיה מורם באויר ע"י המנוף באופן שיהיה מונח בדיוק על התשתיות שבנו לו בקרקע. וכך בשעה טובה - הציבו את הקראוון במקומו. המנוף התקפל ונסע וכך גם המשאית שהביאה אותו. והנה, תיכף ומיד הגיעו אנשי מקצוע, חשמלאי וכן אינסטלטור כדי לחבר את הקראוון לחשמל ולמים. אך אבוי! שוד ושבר! נשמעו זעקות מפי בני הקהילה שהיו שם. מה קרה? בטעות הניחו את הקראוון הפוך באופן שארון הקודש נמצא בדיוק בצד השני! והנה, היה שם ילד אחד ששאל בתמימות: אני לא מבין מה הבעיה? הרי מקודם יכלו שלשה פועלים לכוון קראוון שלם ימינה ושמאלה עד שהניחו אותו במקום, ואנחנו כאן שלשים אנשים ובטח שנוכל לכוין אותו... ובני הקהילה השיבו לו בחיוך: כל זמן שהקראוון היה תלוי באויר ע"י המנוף - היה אפשר לכוין אותו בקלות ולסובב אותו ימינה ושמאלה, אבל עכשיו - הוא כבר מונח על הקרקע ושוקל כמה טונות ואין שום סיכוי להזיז אותו...

והנמשל הוא נוקב ויורד חדרי בטן!

בימים אלו השנה הבאה עלינו לטובה תלויה ועומדת באויר! נשארו לנו עדיין כמה רגעים שאפשר לכון אותה ימינה ושמאלה, להשפיע בה יותר חסד ורחמים ולבטל ממנה הדינים, הכל תלוי בתורה, במצוות ובתפילות שלנו, עוד רגע קט והשנה תרד לקרקע ואז יהיה מאוחר מידי, ולכן אסור להחמיץ את ההזדמנות הזו!

ונוסיף בזה איזה גרגיר קטן בס"ד:

נתאר לעצמנו, שבסיפור הנ"ל, אחד מבני הקהילה היה מבחין במתרחש ותיכף ומיד - מעורר את תשומת לב בני הקהילה שהקראוון מונח הפוך, ואז היו נותנים הוראה למנוף שיגביה שוב את הקראוון ובקלות רבה היו הופכים אותו ומניחים אותו על הצד הנכון. כמה טובה היו מחזיקים לאותו אדם שעורר אותם לכך! ובנמשל - זוהי תקיעת השופר, שבאה לעורר אותנו לשפר את מעשינו ולשוב בתשובה לפניו יתברך.

כל באי העולם עוברים לפניו כבני מרון

על מה שאמרו כל באי עולם עוברים לפני כבני מרון שואלת הגמרא (ר"ה יח.) "מאי כבני מרון" - הכא תרגימו כבני אמרנא (כבשים) ריש לקיש אמר כמעלות בית מרון, רב יהודה אמר שמואל כחיילות של בית דוד. וצריך להבין מה הטעם לפירושים השונים.

במהרש"א כתב כי בר"ה נפתחים שלשה ספרים כנגד ג' סוגי בני אדם, רשעים, בינונים וצדיקים.

הרשעים - כנגד הכבשים שהם כצאן לטבח יוכל.

הבינונים - כנגד מעלות בית מרון שסכנה גדולה יש בעליה זו, שאם האדם יטה מעט ימינה או שמאלה יפול לעמק.

הצדיקים - כחיילות של בית דוד, שצריכים כח של צדקות למלחמה.

ובדרשות מהר"ח מוולוז'ין צוק"ל (עמ' יג) פירש שיש ג' חלוקות ליום הדין:

בחינה א. דין פרטי על כל מעללי איש - אפילו שיחה קלה שבין איש לאשתו מגידין לו, שנאמר (עמוס ד, יג): "מגיד לאדם מה שיחו". וקשה, שהיה לו לכתוב מגיד לאדם שיחו, ומדוע הוסיף את המילה "מה". והענין הוא כי האדם אינו מרגיש על דיבורו שיוציא מפיו וחושב מה

מעלה ומוריד דיבור קל של ליצנות או נבלות פה, ולא יודע כי בנפשו היא כי "העולמות תלויים בו", כמ"ש (בראשית ב, ז): "ויהי האדם לנפש חיה", פי' שהוא הנפש חיה של כל העולמות, והתרגום מתרגם לרוח ממללא, ר"ל כי הוא המדבר בכל העולמות. וז"ש "מגיד לאדם" מה שיחו" מהות שיחתו, ר"ל שמגלין לו את סוד הדיבור עד היכן מגיע כחו לבנות או ח"ו לקלקל בעולמות, וכמה עולמות שבר והחריב.

בחינה ב. ידוע שהעונש הוא לפי הפגם, והפגם לפי ערך רוממות נשמתו, וכל שנשמתו גבוהה יותר, מגיע הפגם יותר ויותר גבוה, כי אינו דומה מי שטינף חצר המלך למי שטינף ביתו, וכ"ש כסא המלך, וכ"ש בגדיו של מלך. נמצא, אף ששני בני אדם עושים אותו חטא אין ענשם שווה, כי זה נידון לפי ערך נשמתו, וזה לפי ערכו, זה פגם בחצר המלך, וזה פגם בבית המלך וכו'.

בחינה ג. הנה איש מאנשי המלך אשר יתעצל במלחמה ולא יעשנה בשלימות, לא יפשע אלא רק בעצמו, כי לא ימשך מזה שום נזק וקלקול לשאר אנשי החיילות. אמנם אם יפשע שר החמשים בעצלותו, או שר האלף, הרי בזה נמשך קלקול גם לחמשים וגם לאלף שנפלו במלחמה מחמתו, אבל עכ"ז לא נמשך בזה קלקול לכללות המלחמה שהיא עדיין בתקפה. אבל אם יתעצל במלחמה השר המנהיג את כל המלחמה, הרי מקלקל הוא את כל המלחמה.

וא"כ לפי זה הפירוש "ככבשים", הכוונה היא על הדין הפרטי שדנים את האדם, בבחי' מגיד לאדם מה שיחו.

ולמי שאמר "כמעלות בית מרון" פי' שאינו דומה מי שפגם בתחילת העליה בבחי' חצר המלך או ביתו של המלך, למי שבראשה בבחינת כסא המלך ובגדי המלך, שנפילתו קשה מאד.

ולרב יהודה אמר שמואל שאמר "חיילות של בית דוד", הם בבחי' שרי המלחמה הנ"ל.

סוד הכתיבה שעל ידה מחדש הקב"ה את העולם

אמר רבי יוחנן: שלשה ספרים נפתחין בראש השנה, אחד של רשעים גמורין, ואחד של צדיקים גמורין, ואחד של בינוניים. צדיקים גמורין - נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, רשעים גמורין - נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה, בינוניים - תלוין ועומדין מראש השנה ועד יום הכפורים. (ר"ה טז:).

וצריך להבין עניין הכתיבה הזאת וכי אצל הקב"ה יש שכחה הרי אנו אומרים בתפילה "כי אין שכחה לפני כסא כבודך, אין דבר נעלם ממך וכו'" וא"כ מדוע צריך לכתוב הרי גם בלא כתיבה הדברים יכולים להתבצע.

כדי להבין נקדים הקדמה שאומר מדרש רבה (בראשית פרשה א) שהקב"ה הסתכל בתורה והיה בורא את העולם, והיא כלי אומנותו של הקב"ה וכמש"כ "בראשית" ברא אלהים, ואין "ראשית" אלא תורה שנאמר (משלי ח, כב): "ה' קנני ראשית דרכו".

ומבואר בזוה"ק (פרשת יתרו ח"ב דף צג ע"ב) שבעשרה מאמרות שבהם ברא הקב"ה את העולם בתוכם יש להם בתור נשמה את "עשרת הדברות" שהם כוללים כל התורה כולה ובהם הסתכל הקב"ה וברא את העולם, ומכיון שהקב"ה ברא את העולם ע"י אותיות התורה, בודאי שגם המשך קיום העולם הוא ע"י אותיות התורה, והם השורש והחיות של העולם, וכמו שכתב "בעל התניא" בשער היחוד והאמונה (פ"א) בשם הבעש"ט על הפסוק (תהילים קיט, פט): "לעולם ה' דברך נצב בשמים" שפירש שמה שאמר הקב"ה "יהי רקיע בתוך המים וכו'" (בראשית א, ו) כלומר האותיות הללו הן עומדות לעולם בתוך הרקיע להחיותם לעולם, כמש"כ (ישעיהו מ, ח): "ודבר אלוקינו יקום לעולם", ודבריו חיים וקיימים לעד.

ואם היו האותיות מסתלקות היה העולם חוזר לאין ממש והיו כלא היו. לפי זה יוצא שכל קיום העולם כולו שנברא בעשרה מאמרות עומד וקיים על אותן תיבות ואותיות למשל "יהי אור" (שם, ג) "תדשא הארץ" (שם, יא) "יקוו המים" (שם, ט) הם המחיים והמעמידים את הבריאה כל רגע ורגע. וכל זמן שהקב"ה רוצה בכך מחייה את העולמות על ידם.

והנה כל הכח הזה לאותם תיבות ואותיות הוא רק ע"י שעם ישראל עוסקים בתורה. כמו שכתוב (שם, לא): "יום הששי", ואומרים חז"ל (שבת פח.) מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה שמים וארץ, ואמר אם מקבלים עליהם ישראל את התורה אתם קיימים ואם לאו הריני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו, ולכן אי אפשר שכל אלו יעמדו אלא אך ורק בזכות ישראל שעוסקים בתורה.

והנה בזוה"ק (זו"ח שיה"ש ח"ב דף כד ע"ב) אמר שיש ששים רבוא אותיות לתורה. וכל אות היא כנגד נשמה אחת מישראל. שגם עם ישראל יש לו ששים רבוא נשמות, וכמו שדרשו רבותינו (עי' חומת אנך פרשת וזאת הברכה אות א), ישראל ר"ת יש ששים רבוא אותיות לתורה. וכל אחד יש לו אות אחת שממנה הוא יונק את כוחו ומקבל את השפע והחיות שלו.

ואם האדם חוטא ח"ו פוגם באותה אות שכנגדו ועל כן צריך לתקן הדבר ע"י חרטה שהיא אותיות "חרט". שחוזר וחורט את אותה האות בתורה וזה ענין התשובה, להחזיר את אותה האות למקומה. כי אם לא כן הס"ת לא כשר וחסרה אות אחת מן התורה. (מאור עינים טברסקי פרשת וילך).

איתא בירושלמי (שקלים פ"ו ה"א) שבשעת מתן תורה נפתחו השמים וראו ישראל את התורה כתובה באש שחורה ע"ג אש לבנה, שכל אחד הכיר שורש נשמתו ושורש נשמת חברו באיזו אות הוא מכוון ומרמוז, וכל ישראל היו למטה מכוונים ממש כנגד האותיות שנצטרפו למעלה, ומי שמכיר שהוא מאות ב' וחבירו מאות ר' וכו' התחברו ביחד.

וז"ש (שמות כ, טו): "וכל העם רואים את הקולות" שראו את אותיות התורה ואז "וירא העם וינועו ויעמדו"

וידוע שכל ר"ה הקב"ה מחדש את הבריאה ע"י שמצרף את כל הששים רבוא נשמות המכוונים כנגד ששים רבוא אותיות, וכדי שהאדם יזכה להיות בין הששים רבוא הללו צריך ללמוד תורה ולקיים כל המצוות.

אבל אם ח"ו לא זכה, אז הוא פוגם באותה אות שכנגדו ואי אפשר לחדש את הבריאה, וז"ש שכל ישראל עוברין לפני כבני מרון, כדי לבדוק כל אות ואות וכל אחד ואחד בנפרד האם הוא דבוק באותה אות שכנגדו ואם ראויה האות כדי לחדש את הבריאה. (ערוגת הבשם פרשת יתרו קצט ע"ב ד"ה וירא).

ועתה נבין את ענין הכתיבה, צדיקים נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים טובים, כי האות שלהם שיונקים ממנה - שלימה וטובה, והקב"ה מצרף את האותיות האלו של הצדיקים כדי לחדש על ידן את הבריאה, ולכן מידה כנגד מידה גם הם נכתבים לאלתר לחיים.

והרשעים להיפך שאצלם האותיות פגומות, ולכן הם נכתבים לאלתר למיתה.

והבינוניים תלויים ועומדים, אם יעשו תשובה יתקנו את הענין ויזכו לחזור ולהאיר בס"ת.

מספר הפסוקים שבפרשיות נצבים וילך האזינו

ידוע כי פרשיות נצבים וילך האזינו נקראים משבת קודם ראש השנה עד יוה"כ וסוכות.

ואמרו חז"ל (ר"ה טז):, צדיקים נחתמים לאלתר לחיים, בינוניים תלויים ועומדים עד יוה"כ, רשעים נחתמים לאלתר למיתה.

והנה מצאנו דבר פלא, פרשת "וילך" יש בה 30 פסוקים, ובפרשת נצבים 40 פסוקים, ובפרשת האזינו 52 פסוקים.

פרשת וילך 30 פסוקים כנגד 30 יום של חודש אלול שבו הצדיקים ממהרים לשוב בתשובה. פרשת נצבים 40 פסוקים כנגד הבינוניים שעדיין תלויים ועומדים עד יוה"כ שהוא יום הארבעים מחודש אלול.

ופרשת האזינו 52 פסוקים כנגד הרשעים שנזכרים לשוב רק בהושענא רבא יום ה-52 שהוא יום מסירת הפתקים.

ואם זוכה האדם לשוב בתשובה זוכה ל"וזאת הברכה". (אוצר גליוני דברי תורה עמ' פב).

סוד ב' ימי ר"ה כיומא אריכתא

כמו שכתב בספר "ליקוטי אב" (ע' קובץ תורני גור ו עמ' רסב) שהרה"ק בעל ה"אמרי אמת" מגור זי"ע היה אומר: ראש השנה הוא החג היחידי בשנה שגם בני ארץ ישראל נוהגים אותו שני ימים. והטעם לזה הוא, מפני שרצו חכמים שלפחות יום טוב אחד בשנה יהיו כל היהודים שבכל העולם כולו שוים, ובנו הרה"ק בעל ה"בית ישראל" זי"ע היה מוסיף ואומר: איתא בספר "יערות דבש" להגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע (ח"ב דרוש א ד"ה ולכן עשרת) שהטעם שנקרא שני ימי ראש השנה כלשון חז"ל (ביצה ד:) "יומא אריכתא" (יום אחד ארוך), הוא משום שמוכא בחז"ל שעשרת ימי תשובה הם כנגד עשרת הדברות, נמצא ששני ימי ראש השנה שהם הראשונים מימי עשרת ימי תשובה הם כנגד שני הדברות הראשונות "אנכי" ו"לא יהיה לך", והרי כבר אמרו חז"ל (ילקוט שמעוני ירמיהו רמז רסו) כי אנכי ולא יהיה לך כדיבור אחד נאמרו, ומעתה מובן מדוע שני ימי ראש השנה חד הם, ולפיכך נחשבו כ"יומא אריכתא". עד כאן דבריו.

ולפי זה יתכן לומר, כי מטעם זה נוהג ראש השנה בכל תפוצות ישראל שני ימים, ולא רק בחוץ לארץ מטעם "ספיקא דיומא", כי רצו חכמינו ז"ל ללמדנו שבענין "אנכי" ו"לא יהיה לך" אין ספיקות ואין שינויים... וכל בני העולם שווים בעניינים אלו של האמונה בו יתברך.

דרוש ג

בענין ליל ויום ר"ה

יום ראש השנה בדברי הימים

ביום ר"ה נבראו אדם וחוה. מובא בספר כלבו (סימן סד סדר התפילה) "ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים" (בראשית ב, ד) ובבריאת אדם (שם א, כז) "ויברא ה' אלהים" אלהים מדת הדין.

נולדו האבות הקדושים [אברהם אבינו גם נפטר בר"ה] ולכן נקרא חודש זה בשם ירח האיתנים משום שבו נולדו איתני העולם. (ר"ה י.).

נפטרה שרה כיון ששמעה שלא נשחט יצחק פרחה נשמתה. (רש"י בראשית כג, ב).

הגמ' בר"ה (דף י:) אומרת בר"ה נפקדו אימותינו הקדושות שרה, רחל, וכן חנה לאחר י"ט שנות עקרות נפקדה בبن וקראה לו שמואל.

בר"ה הוציאו את יוסף הצדיק מבית האסורים כפי שנאמר (בראשית מא, יד) "ויריצוהו מן הבור". (ר"ה שם).

בר"ה בטלה העבודה מאבותינו במצרים, (ר"ה יא.).

הנביא נחמיה (פרק ח) מתאר שלאחר ע' שנה שעם ישראל היו בגלות בבל, עלו בני ישראל ארבעים ושניים אלף ושלוש מאותאנשים עם עזרא הסופר לא"י והגיעו לכותל המערבי בר"ה, והיה עזרא קורא בתורה ולא הבינו מה היה מתפלל וקורא והיו בוכים על שלא הבינו שפת הקודש, שהיו יודעים לדבר רק ארמית, אמר להם "לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעזכם" (שם פסוק י) לפי שאסור לבכות ולהיות עצוב בחג. (עיין "אזור אליהו" לבעל השבט מוסר סימן קסג.) וילכו כל העם לאכל ולשתות ולשלח מנות ולעשות שמחה גדולה.

מהו שנה מתוקה

נוהגים לאכול בליל ראש השנה תפוח מתוק בדבש ולומר: יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה. ולכאורה כשאומרים "שנה טובה" כבר נכלל בזה כל הטובות שבעולם, ולמה אם כן מוסיפים "ומתוקה"? אלא מבארים, ידוע שכל מה שהקדוש ברוך הוא עושה עמנו הוא טוב, כפי שאמר רבי עקיבא "כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד" (ברכות ס:). אולם, מבקשים אנו מהקדוש ברוך הוא שיעשה עמנו טוב, שגם אנו נרגיש ונחוש שהוא טוב. כמבואר בספרים על הפסוק (תהילים קיח, א) "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" שאמנם צריך אדם תמיד לברך לה', אפילו על הרעה, שכן גם הרעה אינה אלא חסד. אולם מבקשים אנו מהקדוש ברוך הוא (שם, ב) "יאמר נא ישראל כי לעולם חסדו" - עשה עמנו חסד כזה, שגם ישראל יאמרו שהוא חסד, חסד של ממש שהכל רואים ומשיגים אותו... וכן (פה, ח) "הראינו ה' חסדך" שנראה את החסד. וזה מה שאנו מבקשים בליל ראש השנה: שתחדש עלינו "שנה טובה" - שהשנה תהיה טובה, אולם לא די בזה אלא שתהא גם שנה "ומתוקה" - שגם אנחנו נראה ונרגיש את המתיקות. הוסיף על זה הגרשז"א: כשרופא עושה ניתוח זה דבר טוב אבל לא מתוק, תפילתנו שיהיה שנה טובה ונרגיש את המתוקה.

ביאור נוסף מדוע אומרים "שנה טובה ומתוקה" כיון שהבקשה שהשנה תהיה "טובה" אינה מספקת, שכן גם על דבר רע חייבים אנו לומר "גם זו לטובה", על כן אנו מבקשים שהשנה תהיה גם "מתוקה" שהטוב יהיה גם מתוק. (תולדת אדם לאדמו"ר מאוסטרובה עז ע"א).

גם בזמן אמירת היה"ר צריך לזכור שהוא ביום הדין

אמנם, צריך לדעת שמתיקות התפוח בדבש שבפה אינה מכרעת לאדם שתהיה לו שנה מתוקה, שנת הצלחה, ושיהיה לראש ולא לזנב. אלא יחד עם זאת יש לומר את הנוסח ה"יהי רצון" בתפילה עמוקה בחיל וברעדה, לחשוב מי יודע מה נגזר עלינו, ולא נסתפק בכל זאת אלא נשוב בתשובה יחד עם תפילות כבוונה מכל הלב. ישנו משל מהגאון "חפץ חיים" זצ"ל הנוקב חדרי בטן. מעשה בילד אחד אשר התייתם לא עלינו מאביו. שלחה אותו אמו ללמוד בישיבה, כאשר היא עצמה נותרה לבדה עם דמעותיה ויגונה. חלף זמן, ומרוב צער נתפלץ ליבה והיא נפטרה. עתה נותר הילד יחיד בעולמו, בודד, ללא קרוב וללא גואל, אלא שהוא עצמו לא ידע כלל שאמו נפטרה, ולמד כאילו לא אירע דבר. נועצו ביניהם ראשי הישיבה כיצד מודיעים בשורה נוראה שכזו ליתום האומלל, ואיך ניתן יהיה לעמוד מול צערו הגדול? עד שמצאו עצה.

הם תפרו לו בגד חדש, חליפה חדשה ונאה, ובכיס החליפה הניח פתק ובו הידיעה הנוראה. כאשר ילבש את הבגד, ישים את ידו בכיס ואז ידע הכל...

הביאו לילד את החליפה, חליפה מהודרת ונאה, והוא שמח והתהדר בה עד מאוד. אילו ידע הילד מה הוטמן בכיס חליפתו לא היה מסוגל לשמוח לרגע...

ואף אנו סיים ה"חפץ חיים" שמחים אנו ועוזים בראש השנה, בתפוח בדבש, בראש הדג וברימון. חליפה נפלאה היא זו, אבל בכיסה טמון פתק, כל אחד והפתק שלו, מי יודע איזה פתק נושאים אנו בכיסנו? בכל שנה ושנה כאשר מביטים אנו לאחור אנו כבר יודעים על הפתקים שניתנו בראש השנה הקודם. מי לשמחה לאושר ולעושר, לנחת וכל טוב, ומי לא עלינו לפתקים מן הסוג השני.

אין זה סוד שרבים מאיתנו סבלו השנה מצרות וייסורים נוראיים, כמה אלמנות נוספו בשנה החולפת, כמה יתומים רכים, כמה פצועים שבויים ה' יצילנו, כמה בריאים שמחלות חדרו לגופם, כמה תאונות דרכים ופיגועים, כמה סבל ודמעות, יגון ואנחה, הלא תדמע כל עין בזכרנו זאת.

ועתה, כאשר הגיע שוב ערב ראש השנה, ערבו של היום הקדוש שבו נשמח כולנו ולבנו ירעד בזכרנו את הפתק שיונח בכיסו של כל אחד ואחד מאיתנו. עומדים אנו ומתחננים לפני בורא עולם, אבינו שבשמים, אב אהוב, רחום וחנון זכרנו לחיים! אבינו מלכנו הן אתה אבינו ובודאי שאבא רוצה לתת, אבל אתה גם מלכנו ובודאי שרק אתה יכול גם לתת. יודעים אנו כי הכל תלוי בנו, ואנו מביטיחים להשתפר במעשינו, ולהרבות בתורה, במצוות ובמעשים טובים. (ע"פ דברי אמונה לאדמו"ר מתולדות אהרן זצ"ל רנב ע"א).

יה"ר שנהיה לראש ולא לזנב

אנחנו מבקשים שנהיה לראש ולא לזנב. ביאורו, שידוע כי בריאת האדם - מחומר וצורה, וצריך שהצורה שהיא בחי' הזכר תמשול על החומר שהיא בחי' הנקבה, ודו פרצופים נבראו (עירובין יח.), ומסתברא דזכר סגי ברישא, היינו שרצונו יתברך שהזכר שהוא הצורה ילך לפניו וינהיג את החומר להעלותו לצורה, וזו תפילתנו שנהיה לראש - שהיא הצורה ולא לזנב. (ישמח ישראל דאנציגר ר"ה נט ע"א).

וצריך שנהיה לראש, כלומר שהרוח תוליך אותנו ולא החומר, שלא תרכב הבהמה עלינו, אלא אנחנו נרכב עליה! לא ניתן לה לשלוט עלינו.

עוד יש לפרש מה שאומרים בליל ר"ה שנהיה לראש ולא לזנב, שהנה מדרך בעל חי כשרוצה להביט על זנבו צריך לסבב ראשו לאחור, ועל כך אנו מבקשים שנהיה לראש - שנצל את ראש השנה כדבעי, וממילא לא נצטרך בכל השנה להביט לאחור בכאב ובצער למה לא נצלנו את ראש השנה שעבר.

לכן לא יחכה האדם עד יום ראש השנה, אלא מיד יכין את עצמו ולא יוותר על שום דבר. מעכשיו, יקום יום יום לסליחות, יבקש רחמים מאת השם, יבכה על עוונותיו, יראה למי הוא חייב כסף, עם מי הוא לא בסדר, איך הוא לא התנהג טוב, עם מי הוא לא התנהג בסדר, איך יתקן הכל, ויעשה כל מה שצריך לעשות.

מדוע טובלים את התפוח דווקא בדבש

כתב בספר "שם משמואל" (ר"ה תרעד) רמז נפלא, טבע הדבש שמהפך מה שנמצא בתוכו לדבש, כמו שנפסק ב"שולחן ערוך" (יו"ד סי' פד סעי' יב) שנמלה השרויה בדבש ונהפכה לדבש מותר לאוכלה אף על פי שהיתה תחילה נמלה האסורה באכילה. כן הוא כח התשובה. כשאדם חוזר בתשובה מאהבה נהפכים זדונותיו לזכויות, כטבע הדבש שמהפך נבילה לדבר טהור ומתוק. וכך על ידי זה יהיה בכוחנו להמתיק את הדינים ולהפכם לרחמים ונזכה לשנה טובה ומתוקה.

ראשי התיבות של תפוח

בספר "ויגד יעקב" (מועדים ח"א עמ' קמה) פירש מדוע דווקא בחרו את התפוח לטבול בדבש ולא פרי אחר? ואולי יש לומר, דהנה ידוע שהרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע היה נוהג לאכול תפוח לפני שאמר דברי תורה, והסביר זאת בדרך מליצה, שתפוח נוטריקון" תגלון פתגמין ותמרן חידושים.

אהבת השי"ת לישראל וטעם שמקדימים דין האומות לדין ישראל

ארז"ל (מדרש שוחר טוב תהילים מזמור ט אות יא) ישראל דינם ביום ר"ה, אומות העולם בליל ר"ה. וצריך להבין מדוע מקדימים את דין האומות לדין ישראל, והלא ע"פ ההלכה מקדימים דין ת"ח לדין עם הארץ (עי' שו"ע חו"מ סי' טו סעי' א), וכיון שלישראל יש תורה,

ולאומות העולם אין להם תורה, הרי הם כת"ח הקודם לע"ה וכיצד מקדימים את דין האומות. והביא הרב יוסף חיים זללה"ה בספרו "אדרת אליהו" (ריש פרשת נצבים) משל למלך ששלח אחרי אנשי עיר אחת שתחת ממשלתו לבוא אצלו, שרצונו להתראות עמהם ולדבר אליהם בסדר הנהגתם וכיוצא. העניים של העיר תכף לקחו כל אחד ואחד מהם חמשה או ששה ככרות לחם כדי אכילתם והלכו בלא שיירה ובלא בהמות לרכב, בלא דורון ובלא כסף וזהב וכך עמדו לפני המלך. אך העשירים נתעכבו כדי ליקח דורון למלך, כדי שלא יראו את פני המלך ריקם, וכן רצו להראות לפניו בלבוש מפואר וללכת בשיירה מפני שהם מכובדים ואי אפשר להם ללכת ברגל ומבלי להכין צידה לדרך. המלך קצף מאד על העניים שבאו לפניו כך בדרך בזיון בבגדים צואים וראו פניו ריקם, וכדי בזיון וקצף וחמתו בערה בהם, אך כשבאו העשירים ראה אותם שבאו בדרך כבוד, שמח המלך והחזיר להם כבוד, וקיבל הדורון שלהם ונתן להם מלבושי מלכות, כמ"ש (שמואל א ב, ל) "כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו".

והנמשל המלך היינו מלך מלכי המלכים הקב"ה שולח לכל אנשי עולמו שיהיו מזומנים ביום דין ר"ה, כמ"ש (ר"ה טז) "כל העולם עוברין לפניו כבני מרון". ואומות העולם העניים מן התורה והמצות, מקדימין לבוא תכף ומיד בלא דורון, וכתוב (שמות כג, טו) "ולא יראו פני ריקם", והם ריקנים מן המצות ועניים, כי אין עני אלא מתורה ומצות. ולכן כבר בלילה דן הקב"ה דינם של האומות שהוא דינא קשיא, ויחר אף המלך מאד וכל ההתחלות קשות. אבל ישראל העשירים בתורה ובמצות בתפלה ובקריאת ס"ת ופיוטים, ומזכירים עקידתו של יצחק ותוקעים בשופרות, ובליל ר"ה וביום ר"ה קוראים שתי פעמים תהלים כמנין כפ"ר מזמורים, ומבטלים בכל פעם ופעם כעס המלך ע"י ק"ן מזמורים, כע"ס גימט' ק"ן, ואח"כ - "אכפר"ה פניו במנח"ה" (בראשית לב, כא), שעושים תשליך אחר המנחה, אפי' אם יום ראשון חל בשבת כמ"ש (מיכה ז, יט) "ותשליך במצולות ים כל חטאתם". ומזכירים י"ג מדות הרחמים שלא יראו את פני ה' ריקם, והם מכובדים ממשפחת מלכים, כמ"ש התנא כל ישראל בני מלכים הם (שבת סז), כמ"ש (שמות יט, ו) "ואת"ם תהיו לי ממלכת כהנים", ואת"ם דייקא, בזמן שקוראים פרשת את"ם נצבים, כמ"ש (דברים ד, ד) "ואת"ם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם, היו"ם" שהיינו ראש השנה. ומלך מלכי המלכים הקב"ה שמח לקראת ישראל שנתעכבו ובאו במצות ובדורון דהיינו קול תקיעת שופר שממליכים אותו במלכויות וזכרונות ושופרות, והחליפו שמלותם בבגדים נאים ולבנים כמו מלכים, ואפילו שהוא יום דין בטוחים ושמחים שיצא דינם לחסד ולרחמים. והקב"ה נתן להם שפע ישועה ופרנסה טובה וחיים טובים כמו שאומרים בקדיש "ויפתח לנו ה' אלהינו שערי

אורה" וכו'. וכמו כן אינם ישנים ביום ר"ה עד חצות כמ"ש האר"י ז"ל (עי' פרע"ה שער השופר פ"ה), מפני ששנה חד מדרגא דמותא (ברכות נז:), אלא מאריכים בתפלה ובשופר עד קרוב לחצות היום ואח"כ סעודת יום טוב והסימנים, וביום הראשון אדרא רבא וביום השני תהלים ואדרא זוטא. אשריהם ישראל שמתקבצים כל עדה במקום אחד, ואומרים תהלים ביום ר"ה עד זמן מנחה, וכתוב (איוב לו, ה) "הן אל כביר ולא ימאס". ואינם מפסיקים לדבר אפילו בלשון הקודש, וכל שכן שאינם מדברים דברים בטלים, ועל זה ישמח המלך לקראת ישראל, שהם נקראים עשירים בתורה ובמצות, וז"ש "אתם נצבים היו"ם" דייקא ולא בלילה, ומפני זה מקדימים דין אומות לדין ישראל, וז"ש "אתם נצבים היום".

שלא יכעס בר"ה שהוא סימן רע לכל השנה

הכעס, קשה מאד מאד. לכן אדם יכין את עצמו, ויתרגל לא לכעוס, ובפרט בראש השנה אוי ואבוי למי שכועס בראש השנה, זה סימן רע לכל השנה. השם יצילנו, לא יכעס בשום אופן, ישתדל מאד מאד, יכין את בני ביתו כבר מעכשיו, ויבקש מהם לא להכעיס ולא לכעוס, ואפילו אם יכעיסו אותו יקבל על עצמו לא לכעוס, ואפילו בלבו לא יכעס - כלום, אלא יהיה שמח וידע כי כל דבר שקורה זה מלמעלה, ואע"פ שכל השנה צריך אדם להתנהג כך, אבל היצר הרע גדול, ולכל הפחות יקפיד בזה ביום הדין.

גם אשתו תהיה שותפה שלו, תכין הכל, תסדר הכל מראש, כי אם יבוא הבעל לביתו ויראה שלא הכינו הוא יצעק, מה זה ראש השנה! לא הכנתם, אמנם הבעל מצדו צריך לדעת, מה שעשו עשו, ומה שלא עשו לא עשו, ויהיה שמח ולא ישים לב על שום דבר.

האדם נדון על פי מעשיו ביום ר"ה

כתוב בגמרא (עי' ר"ה טז:; ובירושלמי ר"ה פ"א ה"ג) כשדנים את האדם בר"ה דנים אותו לפי ההתנהגות של יום ראש השנה ולא לפי מה שהתנהג כל השנה. (ראה בהרחבה עלי שור א מד) אז אפי' אם כל השנה הייתי רע, כיוון שכעת אני מתנהג כרצון ה' אז אני אזכר בדין. אמנם זה ברור מי שהוא רע כל השנה בדרך כלל הוא לא יכול להתגבר על היצה"ר לומר איזו מילה של לשה"ר או על החזון, או על זה שתפס לו את המקום, או מי שהזיז את המזוגן, או אשתו שלא הכינה את הדג שהוא אוהב. אבל מי שיש לו ימים יותר טובים ופחות טובים, יש לו מדברי הירושלמי הנ"ל פתח תקווה שיוכל היום להיות יותר טוב, ולכן חשוב שבעתיים להזהר ביום

קדוש זה מכל נדנוד עבירה, ובפרט מהכעס שהרי כתב הרמב"ם (דעות פ"ב ה"ג) כל הכועס כאילו עובד ע"ז.

מעשה פלא עם מו"ר חכם יהודה פתיא

חכם יהודה פתיא, בעל "בית לחם יהודה" ע"ה, שהיה מקובל גדול מאד, מספר על עצמו, שפעם אחת בראש השנה הוא קיבל על עצמו שלא לכעוס, אבל ה"בעל דבר" התגרה בו ולא עזב אותו כלל. מה עשה חכם יהודה היה לובש גלימה לבנה, לבן - יפה יפה, משי עם תרבוש כנהוג בבגדד, חזר מבית הכנסת, והיה חם מאד ולכן היו עושים את ראש השנה על הגג.

היה חוש אחד משוך על הגג, ותלויות בו מנורות, לְמַפּוֹת עם שמן ופתיליות, להאיר. באה חתולה אחת וקפצה, וכל השמן עם הנרות הכל נשפך על הגלימה הלבנה שלו. אמר, נביא גלימה אחרת של שבת, הלך החליף אותה, ועשה קידוש בשמחה גדולה.

עלתה אשתו אל הגג עם סיר האוכל ולפתע, התגלגלה מכל המדרגות, וכל הסיר עם האוכל הכל נשפך עליה, הכל הלך. כל הבית נהיה מהפיכה, כפרה....

אמר לה חכם יהודה גם זו כפרת עוונות, נהיה שמחים, לא תתרגזי, לא תתרגזי, אין דבר, לא תקפירי, עזבי, השנה מנסים אותנו מאד, מי יודע מה צריך לקרות.

הביאו את האוכל של הבוקר אך שוב - באה חתולה שיחקה להם בסיר, שברה הכל, על הבגדים של הרב, על הרצפה... ואני לא כעסתי ואמר חכם יהודה, מה עשו מן השמים, כיון שהוא לא הקפיד, אותה שנה - נשרף לו כל הבית, אבל לא היתה פגיעה בשום נפש, כולם בריאים שמחים ושלמים, אם הייתי כועס אפילו רגע אחד אמר הרב, כמה נפשות היו הולכות ח"ו, מהשמים הצילו אותנו הצלה גדולה.

מעשה שהיה עם מו"ר הבא"ח

כידוע כי לבן איש חי, בכל חג היתה לו גלימה מיוחדת של אותו חג, פעם אחת בערב ר"ה כשרצה לצאת מהבית ללכת לבית הכנסת, ואחת מהנערות שעובדות, שפכה למעלה מן הגג איזה מים מלוכלכים מי שופכין, היישר על הגלימה של הרב. אמר הרב, אל תגידו לי מי זו, לא רוצה לשמוע, אני לא מקפיד ולא מעניין אותי. הלך והחליף הגלימה לאחרת, והלך.

זמזה ילמד האדם שלא להקפיד, כי היצר משחק בכל התחבולות, דברים שהאדם לא חושב - הכל יכול לבוא עליו חס ושלום, ואם אדם יכין את עצמו - ינצח בס"ד.

השנה לא צריך להסביר מה יכול להיגזר בראש השנה

אנו עומדים כעת בפתח חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, שזה הכנה ליום הדין הגדול, השנה אין צריך להתאמץ ולהסביר את החשיבות של החודש, ואת מה שראש השנה אחד יכול לחולל בעולם, כל העולם מרגישים זאת היסב על בשרם.

כל יהודי יודע שהמלחמה הנוראה לא פרצה לחיינו בשמחת תורה, אלא פרצה בא' תשרי תשפ"ד, כשם שהקורונה לא פרצה לא בחודש אדר ולא בחודש טבת, אלא בא' בתשרי תש"פ, ביום זה הוחלט על פריצת הקורונה, גם השנה בא' בתשרי נקבע תאריך המלחמה מי יחיה ומי ימות, מי בקיצו ומי לא בקיצו, מי בחרב ומי בחניקה, מי ילך בשבי ומי לא, מי ינוח ומי ינוע, מי יהיה מפונה ומי ישאר בבית, ולא רק זה אלא שאנחנו לא יודעים מתי זה יסתיים כל המלחמה הזאת, ומתי אנשים יחזרו לביתם, ומי עוד עלול להיות מפונה, השנה חשנו לאורך כל השנים את הדינים הנוראים שנגזרו עלינו שנה שעברה.

בראש השנה אפשר לשנות הכל

זוהי זה נוגע אלינו, יש אנשים שכעת יושבים ומתכננים איך תראה השנה הבאה עלינו לטובה, מה יעשו איפה יגורו, ושאר תוכניות גם שנה שעברה אנשים לפני ר"ה תכננו לעשות חתונה, ולעשות אירועים, אבל רבותי איך אפשר לתכנן דבר כזה, כי אם כל שנה היה קשה לשכנע אדם, שבראש השנה מתחיל שנה חדשה עם השלכות חדשות, ומה שהיה לא בטוח שיהיה, והכל יכול להשתנות ברגע אחד, כי אדם שחי בנוחות והכל הולך אצלו למישרים, קשה לשכנע אותו שכל זה עד ראש השנה, ובראש השנה יש החלטות חדשות, והכל יכול להשתנות ברגע אחד. אבל השנה לא צריך להאמין בזה, אנחנו ראינו זאת בעינינו, איך שברגע אחד, כל העולם ישתנה, ומה שהיה זה לא מה שיהיה, ותפקידנו עכשיו להאמין, שכמו שהעולם יכול להשתנות ברגע אחד לרעה [מה שנראה בעינינו, האמת שהכל לטובה, וזה אפילו טובה גדולה], כך העולם ברגע אחד יכול להפוך לטובה, כמו שהמלחמה נקבעה בראש השנה של שנת תשפ"ד, שהיא תגיד אלינו במהירות, וכמו שהנגיף נקבע בראש השנה של שנת תש"פ שהוא יתפשט וישנה את כל העולם, כך אפשר שבראש השנה של שנת תשפ"ה יגזר בשמים שהכל יפסק ברגע אחד, והכל יחזור על מתכונתו בשלום.

זה תלוי רק בנו, כל העולם עומד כעת על כף מאזניים, ובמקום להתעמק איך יראה השמחות של חודש חשוון, זה בידינו לשנות את התמונה כולה, מגיע כעת ראש השנה, והכל יכול להשתנות, הכל תלוי רק בנו, ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רע הגזרה.

מתנערים מהטינוף ברגע אחד, כתרנגולת שמתנערת מן האפר בבת אחת

סיפר הראש ישיבה רבי דוד פוברסקי זצ"ל שפעם אחת ישב החפץ חיים בין התלמידים באחד מימי אלול, שקוע בהרהוריו, זמן רב לא הוציא הגה מפיו. התלמידים הסתכלו ברבי וציפו לשמוע ממנו דברי אלקים חיים. לפתע הקיץ הח"ח משערפי קדשו, ופתח ואמר: חז"ל (בראשית רבה פרשת וישלח פרשה עה, א) דרשו על דברי הנביא (ישעיהו נב, ב) "התנערי מעפר קומי", אמר רב אחא כהדא תרנגולתא דמנערא אגבא מקוטמא. כמו התרנגולת שנפלה לתוך אפר שחור, ומנערת עצמה בבת אחת ונטהרת מטינופה. נתאר לעצמנו אילו לא היה לה לתרנגולת תכונה כזו שיכולה להתנער ברגע אחד ולהתנקות, הרי היתה צריכה לנקות נוצה אחר נוצה, כמה שבועות וחדשים. לכן נתן לה הקב"ה שיכולה להתנער ברגע אחד ולהתנקות. אמנם כל זה רק כשהיא לבדה רוצה להתנקות, אילו אחרים מבקשים לטהרה, יש להם יגיעה קשה מאד לטהר נוצה אחר נוצה. (מוסר ודעת ח"ב עמ' מח).

התנערי מעפר קומי, היציאה מהגלות תבא בהתנערות של רגע אחת

ואמר עוד שכמו בעבודת הפרט יש ענין של התנערות כתרנגולת, כך בעבודת הכלל, בשעה שיצאו מגלותם יתקיים בהם כדברי שירו של רבי שלמה אלקבץ זי"ע "התנערי מעפר קומי, לבשי בגדי תפארתך עמי" והרי אם באים לנקות נוצה אחר נוצה, לא שייך ללבוש תיכף בגדי תפארת, שהרי יתלכלכו מטינופיו, אך כשמתנערים בני ישראל ברגע אחד, יוכלו תיכף ללבוש בגדי תפארתם.

וזש"כ בזוה"ק (פרשת חיי שרה ח"א דף קכט ע"א) שהתיקון של התשובה הוא "בשעתא חדא וברגעא חדא קריבין לגבי קודשא בריך הוא", כשרק מתנערים באמת, יוצאים בבת אחת מהגלות הפרטי והכללי. וזש"כ שם "על יד בן ישי בית הלחמי, קרבה אל נפשי גאלה", וכדאיתא בגמרא (סנהדרין צח). כששאל רבי יהושע בן לוי את משיח צדקנו "אימתי קאתי מר", אמר לו "היום אם בקולו תשמעו" (תהילים צה, ז), ברגע אחד שמתנערים כראוי, תיכף נשמע קול שופר של משיח במהרה בימינו.

דרוש ד

עשה למען הרוגים על שם קדשך

את בקשותינו בימים הרי גורל אלו, שבהם נחרץ גור דיננו ודינם של בני ביתנו, איננו מבקשים בזכות עצמנו, דלי המעש ומעוטי השכל, אלא תולים בזכות אבות ובזכות כל אותם קדושי עליון שמסרו את נפשם על קידוש ה'.

בשורות הבאות נתודע לאחדים מתוך מליוני הקדושים שהעלו על מזבח קידוש ה' בימי השואה הנוראה, ואף בתוככי גיא הצלמות שמרו על צלם האלוקים שבהם ועל רוממות ישראל שפעמה בתוכן והבדילה אותם מן התועים.

פסק בדיני נפשות בתוככי אושוויץ...

הרב מייזליש זצ"ל, שכיהן כרבה של העיר וויצל עוד בטרם אימי השואה, כתב ספר בשם מקדשי השם שבו אסף שאלות ותשובות מפי רבנים וגדולים שנרצחו בשואה, לעילוי נשמתם. בהקדמה לספר רשם הרב מייזליש, אוסף של שאלות שהתגלגלו לפתחו בימי האימה וקרא להם בשם שער מחמדים, החושפים טפח מגדולתם של היהודים הקדושים שנפחו את נשמתם מאחורי גדרות התיל ובתאי הגזים.

בין השאר, מספר הרב, שבערב ראש השנה תש"ד גילו הנאצים כאלף ושש מאות בחורים צעירים בגילאי עשר עד שבע עשרה, שהצליחו להמלט מן האקציות השונות. המספר הגדול של הניצולים הטרף את דעתם, והם החליטו על אתר להעמיד קרש בגובה מאה ושישים סנטימטר, והכריזו כי על כל הבחורים לעבור תחת הקרש, ובזאת יבחנו כולם. מי שראשו מגיע לגובה הקרש, זהו אות לכך שהוא גדול דיו ומסוגל לשרת את הנאצים, ומי שראשו אינו מגיע לגובה הנדרש, הינו "מיותר" עבורם, ודינו למיתה מיידית...

מתוך כל הנערים, לא הצליחו אלף וארבע מאות בחורים לגעת בראשם בקרש, ומיד נכלאו כולם באחד הבלוקים והודיעו להם כי למחרת בערב יוצאו אותם למשרפות.

לרבים מאנשי המחנה היה ילד אחד או יותר שנלקח לבלוק הנורא, והאבות החרדים לגורל ילדיהם ניסו לעשות ככל יכולתם על מנת להציל את הילדים הרכים ממות.

הם ניסו לשחד את הקאפו שניצב לשמור על אותם ילדים, ולמרבה שמחתם הסכים הקאפו תמורת סכום הגון, להוציא את בני המזל מתוך הבלוק ולמסור אותם לידי אבותיהם המאושרים. אולם, מאחר שידע כי עליו לשמור על מכסה בת אלף וארבע מאות ילדים, מיהר ללכוד ילדים אחרים במקום הילדים שהשתחררו, והמהומה במחנה הלכה וגברה.

ובתוך כך, הבחין הרב מייזליש ביהודי הונגרי פשוט, שנראה נאמן לדבר ה', שבא לפניו ופיו שאלה, וכך אמר: "רבי, בני יחידי היקר לי כבבת עיני, נתפש בין הילדים. ויש לי אפשרות כספית לפדות אותו, אך אני יודע מעל לכל ספק כי מיד כאשר אשחרר אותו, יתפוס הקאפו ילד אחר במקומו ויוליכהו למיתה. ולכן, הנני רוצה לשמוע מן הרב פסק הלכתי, האם מותר לי לשחרר את בני או לא, וכאשר יפסוק הרב כן אעשה".

למשמע השאלה, החל הרב לרעוד בכל גופו וחשש לפסוק בדיני נפשות. הוא השיב לאותו יהודי: "ידידי, איך אוכל לפסוק לך הלכה ברורה במצב כזה. הלא גם בזמן שבית המקדש היה קיים, היתה שאלה מעין זו עולה על שולחנם של הסנהדרין, וכאן, בגיא התופת, שאין לפני לא ספרי הלכה ולא רבנים נוספים לדון עימם, וישוב הדעת רחוק ממני ביותר, איך אוכל להשיבך?".

כאשר שמע האיש את הדברים, פרץ בבכי מר, והתחנן לפני הרכב שימהר ויפסוק לו מה עליו לעשות, כל עוד ניתן להציל את בנו. אך הרב פקר את ידיו לעומתו, והתחנן גם הוא שירפה ממנו, כי אין הוא מסוגל להכריע בדיני נפשות אלו.

לבסוף, התבונן האיש ברב ואמר לו בוז הלשון: "רבי, אם אינך פוסק לי שמותר לי לעשות זאת, הנני מבין מכך שאסור ולא אעשה דבר". הרב, שנחרד למשמע אוזניו, מיהר למחות בעדו, ואמר: "לא פסקתי בכך, ולכן ראה את הענין כאילו לא שאלת עליו". אך היהודי בשלו: "אם אינני מקבל פסק היתר לא אעשה דבר על מנת להצילו".

ובדברים אלו קם ויצא מלפני הרב, וכל היום ההוא הסתובב במחנה ואמר: "ראש השנה היום, ואני זכיתי לעשות עקידת יצחק פרטית משלי! יכול הייתי לפדות את בני, אבל הקדוש ברוך הוא לא מרשה לי לעשות זאת, ולכן הקרבתי את בני יחידי על מזבח אהבת ה'!".

אני אכנס תחתיו

אל אותו בלוק נורא, הוכנס בין אלף וארבע מאות הילדים גם בחור צעיר, ששמו היה מוישל'ה רזונברג הי"ד, בחור זה היה מופלג בתורה וביראת ה' טהורה, ומשום כישוריו הגדולים כח זכרונו הנפלא והבנתו הבהירה נבחר ל"חויזר בחור", תפקיד חשוב שבו הבחור המבוגר נבחר לחזור לפני הבחורים הצעירים יותר על תוכן השיעורים הנמסרים בישיבה.

אמנם, גילו של מוישל'ה עמד על כעשרים שנה, אולם עובדת היותו קצר קומה עמדה בעוכריו, ומאחר שלא הגיע אל הגובה הנדרש נשלח גם הוא אל הבלוק, והמתין עם כולם למותו.

והנה, ניגש אל הרב מייזליש, בחור צעיר כבן חמש עשרה מעירו, ואמר לו: "רבי, מה יהיה עם מוישל'ה?". התבונן בו הרב ושאל: "מה אפשר לעשות? וכי יודע אתה על דרך כלשהי להצילו משם?". "רבי", לא הרפה הנער, "היתכן שמוישל'ה ישרף ואנחנו נחשה?". שוב פשט הרב את ידיו לצדדים, וחזר על שאלתו: "האם יש לך עצה כלשהי כדי להצילו?".

הבחור הנהן בראשו ופרש לפני הרב בהתלהבות את תוכניתו: בידו סכום כסף שיספיק לפדיונו של הבחור, ומאחר שהוא יודע כי אם יצא מוישל'ה יכנס אחר תחתיו, הוא מציע את עצמו, הוא יכנס אל הבלוק וימות תחתיו, למשמע הדברים גער בו הרב נחרצות, ואמר לו שמאחר שנפסקה ההלכה שחייד קודמים, אין אפשרות לעשות כדבר הנורא הזה - להכניס את עצמו לקרבן תמורת אדם אחר.

הבחור, ששמע את פסק ההלכה, יצא משם. אולם, כעבור רגעים אחדים חזר ופנה אל הרב: "רבי, אינני מוצא מרגוע לנפשי, בכך שאני אוותר בחיים ואילו מוישל'ה, שאינני מגיע אפילו לכפות רגליו, יומת. ולכן, החלטתי, כי אף אם הרב איננו מתיר לי לעשות זאת במפורש, אכנס במקומו אל הבלוק. אולם, הנני מבקש מן הרבי שיבטיח לי רק שלא אחשב שבכך אני מאבד את עצמי לדעת, ואז אאבד את חלקי לעולם הבא".

הרב מייזליש, שנדהם מתעצומות נפשו, גער בו שנית ואמר לו כי אין הוא יכול להבטיח לו שאינו מאבד את עצמו לדעת. שכן כלפי שמיא מהו ההבדל אם הוא יהרג או מוישל'ה? למשמע הדברים פרץ הנער בבכי מר והשיב: "הלא בודאי שקיים הבדל גדול בינינו. מוישל'ה הוא בחור תלמיד חכם ומתמיד בלימודו, והעולם כולו עתיד להפיק ממנו תועלת רבה. אולם אני, לצערי, הנני בער, ואינני שווה מאומה.

בעיני ראיתי את כל בני משפחתי מובלים למיתה, ואני, שאיני טוב מהם, נותרתי לבדי בעולם. וכעת, כאשר באפשרותי למסור את חיי, שאינם שווים פרוטה, עבור מוישל'ה שהעולם כולו זקוק לתורתו, מדוע לא אשמח ואזדרו לעשות זאת?!".

הרב מייזליש נרעש מדבריו, אולם לא הסכים לתכניתו, והנער הצעיר יצא מלפניו בפחי נפש.

תקיעת שופר אחרונה

ברשותו של הרב מייזליש נמצא שופר, ומכיון שכך הוא עבר במסירות נפש מבלוק לבלוק, כדי לתקוע לפני היהודים הנדכאים עד עפר, ולזכותם במצות תקיעת שופר. לאחר שתקע עשרים פעמים את סדר מאת התקיעות, נודע לילדים, הכלואים בבלוק הסגור, שבמחנה מתקיימות תקיעות שופר, והם החלו לבכות מתוך הבלוק, ולזעוק לעבר הרב שיכנס אליהם ויזכה אותם במצוה זו שעה קלה לפני מותם ושרפתם על קידוש ה'.

הרב, ששמע את בכיתם הגדולה, עמד נבוך ולא ידע להשית עצות בנפשו. התקיעה לפני אותם נערים היתה כרוכה בסכנת נפשות של ממש, שכן, השעה היתה כבר לפנות ערב, ובכל רגע עלולים הנאצים הארורים לבוא למקום, ומי שימצא בזמן בואם, לא יוכל לצאת בעודו חי. הוא עמד והרהר האם מותר לו לסכן את חייו, עבור תקיעה בפני אותם נערים.

הנערים, שהבחינו בהתמהמהותו לא הרפו מזעקות השבר שלהם, והם קראו אליו: "רבי, רבי, חוסה על נפשנו. בוא נא לזכותנו במצוה זו ברגעים האחרונים לחיינו".

ההכרעה לא היתה קלה, ובכל המקום לא נמצא איש שיוכל לעזור לו בהחלטה. בנו של הרב, שעבר את שבעת מדורי הגהינם יחד איתו, החזיק בו והתחנן: "אבא, אבא, אל תעשה זאת. למען ה'! אבא, הלא אם יקרה לך משהו, אשאר בודד וגלמוד בעולם כולו! הלא אינך חייב לעשות זאת ולסכן את חייך".

דבריו שנאמרו בבכי מר פצעו את ליבו של הרב, אולם זעקות השבר שנשמעו מאחורי הקירות לא נתנו מנוחה לנפשו. וכאשר עמדו עוד מספר חסידים סביבו, ודיברו אל ליבו, ששלוחי מצוה אינם ניזוקין, והיום עודנו גדול, והוא יספיק להכנס לתקוע ולצאת, החליט לקבל את דעתם.

תחילה, היה עליו לשחד את הקאפו, שהזהיר אותו, כי אם ישמע את צלצול הפעמון, ידע שהנאצים הגיעו והדרך לצאת מן המקום נחסמה עבורו. ולאחר מכן ציוה על בנו לרוץ

לכניסה למחנה, והורה לו כי כאשר יבחין ממרחק בנאצים המתקרבים, ירוץ במהירות לקרוא לו ויפסיקו אפילו באמצע התקיעות.

בעת, מיהר הרב ונכנס אל תוך הבלוק המוסגר, אין בעולם סופר ועט שיוכלו לתאר את המחזה הנורא שנגלה לעיניו, חלק גדול מבין הנערים הצעירים שהקיפו אותו באהבה נמנו על תלמידיו היקרים לליבו, והמחשבה על הצפוי להם בשעה הקרובה החרידה את כל כולו.

המון עינים צעירות התבוננו בו, וכולם געו בבכיה נוראה ויללתם עלתה עד השמים. הם הקיפו אותו ונדחקו כדי לנשק את ידיו וצעקו: "רבי, רבי, רחמים!!".

הרב מייזליש התגבר בכל על רגשותיו, והחל להכריז את הפסוקים הנאמרים לפני התקיעות: "מן המצר קראתי קה...", אולם הצעירים כולם התפרצו בבקשה שידבר לפנייהם כמה מילים. משום ההתרגשות הרבה שאחזה בו, ומפני לחץ הדקות החולפות בזו אחר זו, נדבקה לשונו של הרב לחכו, והוא לא הצליח להוציא מפיו מילה.

לבסוף פתח ואמר: "אנו אומרים (תהלים פא, ד-ה) תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו, כי חוק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב". בראש השנה עלינו לתקוע בשופר, ביום זה שהוא כסה ליום חגנו - הכל מכוסה מאיתנו, ואיננו יודעים מי יחיה ומי ימות, מי יזכה לצאת מכאן ומי לא, ועל הכל מכוסה מאיתנו מהם חשבונות שמים, מה רוצה הקדוש ברוך הוא ומה עלינו לעשות - אנו תוקעים משום שהוא "חוק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב".

דעו לכם, תלמידי היקרים, שאפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים. ומצאנו אצל תמר, שיהודה פסק לשרפה, וחכמינו זכרונם לברכה אומרים שכבר הציתו האש (עי' רבינו בחיי בראשית לח, כה), וברגעים האחרונים, היא שלחה אל חמיה את החותמת הפתילים והמטה, וזכתה להינצל, ולא זו בלבד אלא שמלך המשיח יצא ממנה! התחזקו גם אתם תלמידי היקרים! ואל תתייאשו מן הרחמים!!".

ומיד לאחר מכן, תקע לפנייהם בשופר ועמד לצאת מן המקום.

בצאתו, הבחין באחד הבחורים, שדיבר לפני כולם וצעק בככי: "חברים! חברים! הרבי ציוה עלינו להתחזק, ולהאמין שאפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל יתייאש מן הרחמים. ואמנם, עלינו לקוות לטוב ביותר, אולם גם לדעת כי יתכן שבעוד שעה קלה נהפוך כולנו לאפר, אם כן, חברי היקרים, למען ה'! הבה נתכונן גם למצב הזה! זכרו נא לא לשכוח לזעוק ברגעי חיינו האחרונים "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד!!".

ולמשמע דבריו פרצו כולם בזעקות אדירות, בבכי ובהתלהבות, וכאיש אחד קראו "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", וכאשר הבחינו ברב מייזליש שפונה לעזוב את המקום, קראו אחריו: "איננו אומרים יישר כח למי שזיכה אותנו במסירות נפש לקיים את המצוה האחרונה בחיינו - מצות תקיעת שופר, משום שאי אפשר להודות על כך, אלא רק מברכים אנו כולנו כאחד, שבזכות מעשה זה, יזכה להנצל ולצאת מן התופת הזו בריא ושלם! אמן ואמן!".

וכשמילים לו מהדהדות באוזניו, עזב הרב את המקום בעינים דומעות ובלב מורתח, וכעבור שעה קלה בלבד, כבר היו אותן נשמות קדושות, מסתופפות בכור מחצבתן, בצל השכינה.

לחיות על קידוש ה'

אנו, ברוך ה', לא עומדים כיום בניסיון שבו עלינו למסור את נפשנו ולמות עבור קדושת ה', המצוה שבכל זאת מוטלת עלינו בימינו היא לפחות לחיות על קידוש ה', לעיתים ברגע של התבוננות אנו מגלים שאנו חיים באופן מועטה כל כך, עד שנדמה שאנו כורעים ברך לפני רוחות זרות שמנשבות בתוך המחנה, וזאת מבלי שאיש יכריח אותנו לנהוג כך.

בתהלים (קו, ג) מצין דוד המלך את גדולתו של "עושה צדקות בכל עת", מיהו זה שמצליח בכל עת ובכל שעה לעסוק בצדקה? דרשו רבותינו (כתובות נ.) זה הזן בניו ובנותיו כשהן קטנים. התורה מדריכה אותנו להיטיב עם הסובבים אותנו, ורבים מחפשים כיצד יוכלו לגמול חסד עם נזקקים, והנה אנו מוצאים שהנזקקים הגדולים ביותר, שאפשר לגמול עמם חסד בכל עת ובכל שעה הם הילדים הקטנים הגדלים בביתנו.

ילדים אלו הם הנזקקים הגדולים ביותר, שכן הם דלים בדעתם, וזקוקים להורים שידריכו אותם בכל צעד ושעל בחיים. הגמרא דורשת על פי סדר הא"ב (שבת קד.): "אל"ף ב"ת אלף בינה, גימ"ל דל"ת גומל דלים", ואכן, ההורים הם אלו האחראים לאלף את ילדיהם דלי השכל בבינה ולגמול עמם חסד. יש הסבורים שהם יצאו ידי חובתם בכך ששולחים את ילדיהם ללמוד בבית הספר, אך בבתי הספר שאליהם אנו שולחים את ילדינו מלמדים המורים לימודים תיאורטיים, ואילו בבית, בהכוונת ההורים, לומדים הילדים לחיות את החיים עצמם, כפי שצריך.

גמרא (פסחים קיג.) מובא ששלושה נוחלים לעולם הבא, ואחד מהם הוא המגדל בניו לתלמוד תורה, ונשאלת השאלה מהו 'המגדל' בניו לתלמוד תורה, וכי האב הוא הגורם לכך שילדיו

יגדלו? והלא הילדים גדלים הם מעצמם?! אלא שטמון כאן יסוד גדול שמציב את ההורים כמגדלי הילדים. ההורים צריכים לגרום לילדיהם לגדול, ולהעניק להם את האוירה כדי שיתגדלו, הם האחראים לתת את הבסיס, שעליו ישתיתו את כל חייהם בהמשך.

באמת, היה עלינו להתעסק במשימה זו כל היום ללא הפסקה, כפי שנאמר (תהילים קו, ג): "עושה צדקה בכל עת". אולם, מכיון שההורים אינם מסוגלים לעמוד בכך, הם משלבים שותפים שיעזרו להם במשימה זו. דם ודמעות רבים שופכים ההורים על מציאת השותפים המתאימים, ועל בחירת מוסד הלימודים הטוב ביותר עבור ילדיהם. לא תמיד קלה המשימה, ולעיתים כרוך בה כאב לב גדול, כאשר מוסדות שונים מסרבים לקבל את הילדים לשורותיהם.

אולם, למרבה הצער, ישנם הורים המכניסים שותפים נוספים, סמויים וגלויים, לעסק החינוך. בבתים בהם מכשיר הרדיו פתוח, שותפים לחינוכם של הילדים גם שדרנים שמעולם לא קרו ולא שנו, לחינוכם של הילדים הטהורים, ואין הדברים אמורים לגבי ערוצים חילוניים, חלילה.

בבתים בהם סרטי המחשב מהווים תחליף לשמרטף לילדים, שותפים גם השחקנים בחינוך הילדים. קיים נסיון לשווק סרטים חרדים כשרים, בטענה שיש בהם אך ורק דברים טובים, אולם עלינו לזכור שסרט הוא האמצעי החזק ביותר להעברת מסרים בצורה מוחשית, הילד אינו מקבל רק הנחיה תיאורטית כיצד עליו לנהוג, אלא הוא רואה בפועל כיצד מתנהגים גיבורי העלילה המשמשים עבורו מודל לחיקוי.

הבה ונשים לב למה שמראים בסרטים החרדים, גם אלו שהעלילה שבהם היא על "טהרת הקודש", מראים בהם את יוסף והאחים, הקדושים כמלאכי עליון, בדמות אנשים! מציגים את שלמה המלך, האיש שהצליח להוריד שכונה על "בית האבנים" שבנה, כאדם שקורא עיתון ואוכל פופקורן! או שבחרים בדמות של תנא קדוש, כמו נחום איש גמזו, למשל, רבו של רבי עקיבא, שאנו אפילו איננו יכולים להשיג את מראה פני קדוש, ומראים לילד שחקן שנקרא "נחום איש גמזו"! אילו היו השחקנים מנסים להציג את דמותו של הגולם מפראג, היינו מניחים להם, אולם כיצד הם מרהיבים עוז בנפשם, ומנסים לגלם את דמותם של התנאים הקדושים?.

'רבונו של שלום פנה נא אל החטאות!'

זמן קצר לאחר פטירת הגר"א מוילנא זצ"ל, יצאו רבים מתלמידיו להגשים את שלא עלה בידי רבם - לעלות לארץ ישראל קבוצות קבוצות יצאו לדרך ועלו ארצה.

בני אחת הקבוצות, כמאה וחמישים איש, בהנהגתו של רבי ישראל משקלוב זצ"ל, מגדולי תלמידי הגר"א כתתו רגליהם בדרך לא דרך עד הגיעם לנמל, ועלו על אניה ישנה ורעועה, גדושת נוסעים, בה הוקצתה להם פינה דחוקה. בימים הראשונים התנהלה הנסיעה למישרין, אך לפתע קדרו השמים ויומיים תמימים נזרקה האנייה מגל למשנהו, על נוסעיה ומיטלטליהם, ככלי שאין בו חפץ.

רבי ישראל משקלוב נקרא אל רב החובל והמתיק עמו סוד בעודם נאחזים לבל יישטו המיימה. בתום שיחתם ביקש רבי ישראל מבני קבוצתו להקבץ יחדיו, ברצונו לשאת דברים בפניהם.

'מורי ורבותי, פתח רבי ישראל, זה עתה אמר לי רב החובל כהאי לישנא: שלושים שנה אני מפליג בנתיבי הים, ומעולם לא עמדתי מול סערה כה עזה. נוכח העובדה שהאנייה ישנה ורעועה, אני צופה כי לא ירחק הזמן והיא תבקע לשניים! איני יודע אם כדאי לפרסם זאת בין הנוסעים, אך אני רואה מחובתי להעביר לכבודו את המידע, וכבודו יחליט אם לפרסם זאת בין בני קבוצתו.

לדעתי, אמר רבי ישראל, חובה עלי ליידעכם בדבר, שהרי אם נגזר עלינו לשקוע במצולות ים, עלינו לנצל את הזמן הקצר לחזור בתשובה שלימה לפני בוראנו. בנוגע לאופן עשיית התשובה, ברצוני להציע בפניכם את הדברים הבאים. במסכת סוטה (לב:) נאמר, כי יש לומר וידוי בלחש, כדי שהשומעים לא ילמדו ממעשיו הקלוקלים של המתוודה. ברם, מאחר שנגזר על כולנו להפרד בקרוב מן העולם הזה, מתי נוכל לקלקל את דרכינו בעקבות שמיעת וידוי של אחר?! לפיכך אני מציע כי כל אחד יתוודה על מעשיו בקול רם באזני חבריו, ותהי הבושה כפרה על עוונותינו.

אותה שעה, הים והרוח, הגלים והמשברים לא נראו ולא נשמעו, הגשם העז שהצליף על קודקודם לא הורגש, נוכח המשימה החשובה ביותר בחיים שעמדה בפניהם, החזרת הפיקדון לבורא העולם כשהוא נקי ומצוחצח. נמנו וגמרו ביניהם כי צעיר התלמידים יתוודה תחילה. עמד הלה בפני הקהל הקדוש, כבש את פניו בידיו ורטט של בכי חלף בכל גופו. בראש מורכב החל להתוודות: בושתי וגם נכלמתי להרים פני אליכם. במשך שנתיים ימים שיקרתי את אמי! מעשה שהיה כך היה.

בן בכור לתשעה אחים אנכי. בילדותי גרנו בוילנא וזכינו שדירתנו גבלה בדירת הגאון מוילנא. אבי היה עמל ביום בחנות המכולת הקטנה שברשותו, ועם לילה היה שב הביתה ומתיישב

ליד הקיר החוצץ בין ביתנו לבין חדר לימודו של הגאון מוילנא, מפנה את מחשבותיו ומאזין לקול תורתו של הגאון הקבוע מעבר לקיר.

לילה אחד ישב אבי ליד הקיר ושמע את הגר"א חוזר ושונה את דבריהם של התנאים הקדושים רבי שמעון בר יוחאי ובנו, בעת שיצאו מן המערה ותהו נוכח האנשים העוסקים במלאכה, "שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה" (שבת י.). והיה אבי יושב בדממה ושומע את קולו של הגאון שוב ושוב. "שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה", והיו הדברים מחלחלים בלבו של אבי היקר, "שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה". אותו לילה נדדה השינה מעיניו. מה יהיה עם חיי עולם שלו?! עם אור ראשון אמר לאמי: 'הלילה הזה חלה מהפכה בנפשי. עז רצוני לנטוש את חנותי ולשקוד על דלתות התורה מבוקר ועד ליל. אך אעשה כן רק אם תסכימי בנכונות מלאה, ליטול על עצמך את עול הפרנסה', ללא היסוס הסכימה אמי הכשרה.

בלב רוגש ובנפש הומיה נפרד אבי מן הבית, פנה לבית המדרש ברגליים עולצות, ואמי המופלאה פנתה אל החנות. אחר תקופת מה כשלו עסקיה. המסחר לא צלח. אך היא לא סגרה את הגמרא של אבא, אלא סגרה את החנות והחלה לאפות לחם ולמכור אותו בשוק, ולהשלמת הפרנסה שטפה רצפות בבית העשירים. כל אותה עת לא גילתה לאבי מאומה, בחפצה העז כי ימשיך לעמול ולהגות בתורה הקדושה. חלפו ימים וקשיי הפרנסה הלכו וגברו. או-או אמרתי לאמי 'מאמא יקרה שלי. אני יכול לוותר על ארוחה אחת, היום הודיעו לנו בחדר, שמחר מתחילים לחלק ארוחות צהריים', היא מיד שאלה, 'האמנם כן, יקירי, כך הודיעוכם?', ואני השבתי בחיוב. שיקרתי כך במשך שנתיים ימים, מידי יום ביומו שאלתני אימי, 'בני יקירי, גם היום חילקו ארוחת צהריים?' - ואני ענית בצהלה, 'כמובן'.

'מורי ורבותי, הנני מתוודה, איפוא, בפניכם, על ששיקרתי לאימי שנתיים ימים! עיני הכל דמעו. רטט קדושה וסילודין אחז בהם. ויעמוד רבי ישראל וישא ידיו לשמים ויאמר: רבוננו של שלם, ביום הראשון של סליחות אנו אומרים 'פנה נא אל התלאות ולא לחטאות' (פיוט במוצאי מנוחה סליחות ליום ראשון), כלומר: חטאינו מרובים אמנם, אך בטובך הגדול ראה נא גם את תלאותינו ואת צרותינו הפוקדים אותנו מיד' יום. ואני מבקש ממך, קוני ובוראי, 'היום פנה נא אל החטאות!' הבט נא על איזה חטא מתוודה הצעיר שבנו. עשה נא למענו אם לא למעננו! לאחר מספר רגעים נח הים מזעפו. אם לא היה נח, לא היה הסיפור המופלא מגיע אל החוף.

הגשם פסק. העננים התפזרו. הים בלע אל קרבו את הגלים והפגין חזות רוגעת ושלווה. (ע"פ ילקוט לקח טוב חיים של תורה ח"ב עמ' רעו).

והסיפור המרטיט עשה את דרכו מאוזן לאוזן, וסופר על ידי רבים, ביניהם כ"ק האדמו"ר מסאטמר זצ"ל, אשר היה מספרו לקהל עדתו כדי לעורר את הלבבות לתשובה - אלול.

דרוש ה

לעשרת ימי תשובה

השפעת עשרת ימי תשובה עד שמיני עצרת

כתוב ברבינו האריז"ל (שעה"כ ריש דרושי ר"ה) דבר"ה חוזר כל העולם לכמות שהיה בתחילת בריאת העולם, וכפי תפילתינו ותשובתינו בר"ה, עשי"ת, ויוה"כ ועד שמיני עצרת, הקב"ה בונה מחדש את כל העולם, ונותן לכל אחד כלים וכוחות חדשים שעל ידם נזכה לעבוד אותו ולהתקרב אליו יותר ויותר, ולכל עבודת ה' ברוחניות וגשמיות.

עוד כתוב בהאריז"ל (הובא בספר אהבת דוד לחיד"א דרוש ד לשבת תשובה כט ע"א) דע"י התשובה שעושים בז' הימים שבין ר"ה ליו"כ, אפשר לתקן ולקבל כפרה על כל העונות שחטא כל ימיו ביום שכיוצא בו, דביום א' אפשר לתקן כל ימי א' שבחיינו, וביום ב' כל ימי ב' וכו'. וכן מביא רבינו המשנה ברורה (ס' תר"ג, סק"ג) מהיערות דבש (ח"א דרוש א) וז"ל ז' ימים שבין ר"ה ליוה"כ הם נגד ז' ימי שבוע ובכל יום יעשה תשובה על אותו יום עכ"ל. ואיתא בגמ' ר"ה (ב:) "יום אחד בשנה חשוב שנה" ולכן גם אם לא זכינו לשוב עד עכשיו אין להתייאש, דעדיין הנר דולק, ואם יתחזק עכשיו כמה שאפשר יזכה לתשובה וכפרה שלימה בעזרת השי"ת.

הנה ידוע טענת היצר דמה יש לנו מכל העבודה והתשובה בימים אלו, והרי למעשה לא נשארים אנו עם כל זה אח"כ, ואיך זה תשובה. אמנם צריך לדעת דמבואר בהאריז"ל דעשרת ימי תשובה (וגם הימים שבין יום כיפור לשמיני עצרת) הם השורש לכל השנה ועל ידי תפילתינו ועבודתינו בימים אלו, אנו זוכים לבנות לעצמינו כלים וכוחות חדשים לעבוד את הקב"ה כל השנה - והרי נמצא דכפי כמה שאנו מעלים עצמינו ועובדים את הקב"ה במדרגה גבוהה יותר

בימים אלו, כן יתוסף לנו כוח וחיות לעבוד את הקב"ה כל השנה - דכפי השורש ובנין הנפש בלידת השנה, כן ילך כל השנה, וא"כ בודאי שע"ז גם כל השנה יעבוד את הקב"ה ויתעלה הרבה יותר, ונמצא דבאמת התחזקותינו ועבודתינו עתה, כך נשאר לכל השנה, וממילא נחשבת עבודתנו ותשובתנו תשובה אמיתית.

ואפילו שלמעשה אין מדרגתנו ועבודתנו במשך השנה ממש כעכשיו, אין זה, אלא משום דבימים אלו הקב"ה נותן לנו מתנה מיוחדת של תוספת כח ורצון כדי להגיע אפי' למדרגות שבאמת לא שייכות לנו, כדי שנוכה לבנות שורש חזק ועליון לעבוד את הקב"ה כל השנה, ולזכות בדין. אמנם אח"כ הקב"ה לוקח מאתנו תוספת כח זו, ואז אינו דורש מאתנו אלא לעבוד אותו כל יום כפי כוחינו ומצבינו באותו יום, וכפי סגולת הזמן ההוא. והרי ברור שכל תשובתנו עכשיו היא אמיתית, דאם מתחזק עכשיו, ודאי דגם במשך השנה יעבוד את הקב"ה הרבה יותר ובמדרגה יותר עליונה.

מעלת עשרת ימי תשובה

כבר נודע שימים אלו ימים חשובים מאד, עליהם נאמר (ישעיהו נה, ו) "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב", בימים הללו השכינה יורדת לתוך עם ישראל ועם ישראל יכול לשוב אל ה' אפי' מעבירות חמורות, כמ"ש (הושע יד, ב) "שובה ישראל עד ה' אלהיך כי כשלת בעונך" אפי' כשלת בעוון שזה מזיד - שובה ישראל עד ה' אלהיך.

עשרת ימי תשובה הם שורש של כל השנה כולה, ולכן צריך להתרחק מכל נדנדוד עבירה, והטעם הוא כדי שלא יוכלו למצוא אצלו שום חסרון, וצריך האדם לנצל אותם במילואם לא להתבטל אפי' רגע, למה, כדי שלא יאבד את המתנות היקרות אשר נתנו לו מן השמים.

ימים אלו ימים חשובים מאד עד כדי כך שאפי' אדם פשוט ביותר יכול לפעול פעולות כמו פעולות של צדיק גדול בכל השנה כולה, ויש ראייה לזה מהרמב"ם שכותב (פ"ב מהלכות תשובה הלכה ו), תשובת יחיד מתקבלת בעשרת ימי תשובה כמו תשובה של ציבור, כל כך עשרת ימי תשובה הכח שלהם חזק, שיחיד שמתפלל זה כמו תפלת ציבור של שאר ימות השנה, וידוע תפילת ציבור זה כמו תפילה של צדיק גדול, צדיק גדול מתפלל - ציבור מתפללים, זה אותו דבר, כי צדיק גדול הוא פועל כמו שציבור מתפללים בכל השנה, עכשיו יחיד שמתפלל זה כמו תפלת ציבור, יוצא שתפלה של יחיד זה כמו תפלה של צדיק גדול.

הרב יערות דבש (ח"א דרוש א) כותב בשם האר"י ז"ל כי עשרת ימי תשובה הם כמו ימי חול המועד שאסורים בעשיית מלאכה, רק מלאכת דבר האבד וחיי נפש, וטעמו של היערות

דבש הוא כדי שהאדם יהיה פנוי לעשות חשבון נפש בעבודת ה' כי בלי זה האדם לא יתבונן במעשיו, לכן צריך למעט במלאכה בימים אלה ויתבונן איך התנהג כל השנה, ויעשה חשבון נפש ותשובה ויתפלל לקב"ה ויבכה לפניו שיכפר לו על כל עוונותיו.

בימים האלו, יורד אור של תשובה גדול מן השמים ואז נטהר ונכתב לחיים טובים, כמו שכותב הרב פלא יועץ (סוף ערך תשובה) שעשרת ימי תשובה יש להם אור גדול, וקדושה מיוחדת, וההבדל בין ימים רגילים לעשרת ימי תשובה כהבדל האור מהחושך, והוסיף ששעה אחת בהם שווה כמה חדשים, וזה ביום חול של עשרת ימי תשובה, וביום שבת תשובה עוד יותר, ויום הכיפורים זה שיא המעלה שאין כמותו בעולם, [עי"ש בפלא יועץ ערך יום כיפור שמאריך כמה מעלה של יום הכיפורים היא מעלה חשובה מאד].

ניצול הזמן בעשרת ימי תשובה

כתב רבינו הקדוש הפלא יועץ זצ"ל בספרו דן ידין (בדרשה לראש השנה) וזה לשונו: "והימים האלה נזכרים ונעשים, אשר בהם פתחי תשובה פתוחים, ואם יפתח אדם פתח כחודה של מחט, יפתחו לו פתח כפתחו של אולם (שיה"ש רבה ה, ב). וכתבו המפרשים, שהתורה והמצוות של ימים אלו - היא העולה לחשבון גדול של ימים אחרים". עכ"ל. ועוד כתב בספר דן ידין (דרוש שני לשבת תשובה - פרשת וילך) וזה לשונו: "יתברך היוצר ויתעלה הרוצה בתשובה, שנתן לנו את הימים האלו, ימי חפץ ימי רצון, אשר יש בהם יתרון על כל ימות השנה - כיתרון האור מן החושך, שבהם שערי תשובה פתוחים" וכו' עכ"ל. וכן כתב עוד בספרו פלא יועץ (סוף ערך תשובה) וזה לשונו: "וכתוב בספרים, שהפרש יש בין עשרת ימי תשובה לשאר הימים לענין תשובה ותפלה - כהפרש האור מן החשך, ויפה שעה בתשובה ומעשים טובים בימים האלה - מימים שלמים בשאר הימים, אשר על כן ראוי לחוש על כל רגע של ימים אלו שלא לאבדו, ומי שתורתו אומנותו, בימים האלה יניח עסק פלפולו, ויהיה רק עסוק בקריאת ספרי מוסר ובדרכי התשובה, ולשפוך שיחה לדרוש סליחה, ולהקדים תפלה על כל צרה שלא תבא, אשרי מי שיוכל להתבודד לחשוב עם קונוהו בד קדש ילבש, ולפחות בימים אלו יקיים להקריב ב' תמידין כהלכתם: "שיתיה ה' לנגדי תמיד" (תהילים טז, ח), ו"חטאתי נגדי תמיד" (שם נא, ה). ואם ימצא חבר טוב, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, טובים השנים, אז נדברו יראי ה' אזוהי דרך ישרה, ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק". עכ"ל. ומרן הבן איש חי זלה"ה כתב באחת מאיגרותיו "אני כותב לך מכתב זה בעשרה ימי תשובה, שבהם כל דקה חשובה

בעיני כחודש ימים". ונדפסה איגרת זו בספר "פרקים בתולדות יהדות בבל" (ח"ב עמוד 431 ע"ש).

חומרת החטא

יחזקאל הנביא התנבא לעם ישראל שמועיל תשובה וכך יתכפר עוונותיהם, ועם ישראל לא האמינו לו, לכן אמר הנביא "חי אני נאום ה' אלוקים אם אחפץ במות הרשע" (יחזקאל לג, י-יא). שאל רבי יצחק בלאזר וצ"ל בספרו כוכבי אור (מאמר כט), איך לא האמינו ליחזקאל הנביא שתשובה לא תכפר את עוונותיהם? עד כדי כך שהוא היה צריך לעשות שבועה? ואילו היום כולם מאמינים שאפשר לעשות תשובה??!

ותירץ שהיום זה שמאמינים שאפשר לעשות תשובה זה בגלל ירידת הדורות, כי פעם ידעו כמה חמור כוחו של חטא, ומה התוצאות שיש מחטא, ידעו שע"י חטא היה פגם בנשמה, ולא השיגו כלל ששייך לתקן זאת ע"י תשובה. היום לצערנו אנו לא יודעים מה באמת החטא עושה לנשמה. למשל אם יש למישהו מחלה בגוף רח"ל והרופא אומר לו שיגיד פרק תהילים והכל יסתדר, או מי שעובר התקפת לב והרופא אומר לו שיתן עשר שקל לקופת צדקה והכל יהיה טוב, הוא לא יסמוך על הרופא כלל ורק ילחץ ממנו יותר. פעם ידעו שחטא זה כמו חיידק בנשמה ולכן לא האמינו ששייך תשובה שיועיל לתקן, אבל היום כשבן אדם מבקש סליחה זה נראה רק מחילה מבחוץ.

לכן כל אחד צריך להתבונן יותר בגודל הפגם שנוצר ע"י החטא שעשה, וכך ירגיש יותר את המעשה תשובה שעליו לעשות.

ברבינו יונה (שערי תשובה שער א) כתוב שיש ארבע חלקים בתשובה והסדר לכך הוא עזיבת החטא, חרטה, קבלה לעתיד וודוי. ויש נידון מה קודם, האם חרטה קודם או עזיבת החטא. ולפי רבינו יונה למי שהוא בדרך לא טוב ולא שחטא דרך מקרה אז עזיבת החטא קודם.

שמעתי מהמשיג דשיבת גייטסהר רבי משה שווב וצ"ל, משל על בן אדם שרצה להגיע לחיפה והגיע לתחנת רכבת ונכנס לאחת מהרכבות ולאחר זמן שאל את אחד הנוסעים "עוד כמה זמן מגיעים לחיפה?" הנוסע ענה לו "אדוני, הרכבת הזאת נוסעת לירושלים". הוא לא מאמין לו ושואל עוד נוסעים וכולם אומרים לו אותה תשובה. הוא מתחיל להתעצבן ולצעוק שהוא צריך להגיע לחיפה ולא לירושלים. מגיע אליו אחד מהנוסעים ואמר לו "כל זמן שאתה עומד ברכבת אתה יכול לצעוק מה שאתה רוצה אבל אתה ממשך לנסוע לכיוון ירושלים ולא

יעזור לך להגיע לחיפה, דבר ראשון שעליך לעשות הוא לרדת בתחנה הבאה, אח"כ תעשה מה שאתה רוצה, כל זמן שאתה עדיין ברכבת אתה הולך בכיוון הלא נכון". אותו דבר בתשובה, בן אדם יכול להתחיל את תהליך התשובה אבל כל זמן שעדיין לא עשה 'עזיבת החטא' הוא עדיין לא יצא מהחטא שלו.

עכשיו שאנחנו בעשרת ימי תשובה, לא מספיק לחפש קבלות חדשות אלא קודם עלינו לבדוק מה אפשר לתקן כדי לא להמשיך ללכת בדרך הלא נכון, וכך אפשר לעשות תשובה כראוי ולהתקרב להקב"ה.

איך אפשר להתנמנם

איתא במשנה יומא (פ"א משנה ו-ז), כשביקש (הכה"ג) להתנמנם, פרחי כהונה מכין באצבע צרדה, ומבואר שם שמתחילה קורין לפניו באיוב ובדברי הימים, ופירש בספר 'פני אפרים' (סוקולובר דרוש י') שרמז יש בדבר, שאומרים לו אישי כהן גדול, כיצד אפשר לישן ולהתנמנם ב'זמן בוער' כזה, וכי בדקת ב'דברי הימים' - קורות כל השנה שעברה, הידעת כמה אנשים נכנסו בשנה זו לסבול יסורים כשל איוב, אין לנו אלא להרעיש עולמות שתהא השנה הבאה שנה טובה ומנוקה לחיים טובים ולשלום.

וכמו שדרש הגאון גאב"ד פוניבז' זצ"ל כי מצינו ב'ברית בין הבתרים' (בראשית טו, יב-יג) "ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו, ויאמר לאברם ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה". והרואה יתמה כיצד ייתכן לראות מראות כאלו - גזירת כל הגלויות על בני ישראל 'דם ואש ותמרות עשן' ולהמשיך לישון שינה עמוקה ומתוקה [וכדאיתא בתרגום ירושלמי 'תרדמה' שישן שינה עמוקה]... אלא, בע"כ תאמר, כי כל זה חלק מהגזירה, שבתוך כל החושך והערפל ימשיכו לישון כלא היה, ולא ירעישו עולם ומלואו בתפילה ותחנונים לקרוע את רוע הגזירה. (ע"פ ספר זכרון ויטע אשל עמ' תקמז).

אין זמן להתעסק במילי דעלמא

כתב בקונטרס באר הפרשה משל לאביון מהודר אשר ביתו ריק מכל, ולא היה לו בבית כי אם שקע של חשמל אחד לחבר לתוכו מכונות וכלים אשר פעולתם נעשית ע"י זרם חשמל, ולפי הצורך היה משתמש בו, אם את התנור לאפות בו לחם לימות החול וחלות ליום השבת, אם את הפרידז' (מקרר) או למכונת כביסה וכיו"ב. ביום מן הימים ערכו בבית המלכות הגרלה

בין עניי העיר, ומי שיזכה בגורל יקבל לביתו למשך כמה שעות את המכונה שבה מדפיסים את שטרות הכסף. משעלה עני פלוני בגורל שלחו מיד את המכונה לביתו, הלה שידע כי כל רגע ורגע שווה לו כל הון דעלמא ניגש למלאכתו בכל מרצו וחשקו, חיבר את המכונה לזרם החשמ"ל, ועיניו החלו נוצצות מרוב אושר ותענוג בראותו את ה'שטרות' מתגוללים מהמכונה חוצה לחלל ביתו, וממש לא ידע את נפשו לרוב 'שכרותו' מראיית כל כך הרבה שטרות מה שלא ראו הוא ואבותיו במשך כל ימי חייהם גם יחד, לאחר זמן מה החלו בניו הקטנים בוכים כי רעבים הם ללחם (הדל) - כי בביתו היום עדיין לא אפו לחם בבית, מחוסר 'שקע' לחבר את התנור, על כן הם מבקשים שיואיל נא אביהם לחבר את התנור עכ"פ לזמן קצר ביותר ויתן לחם לפי הטף, נענה האב ואמר, לכו נא ושאלו משכננו מעט לחם, כי כל רגע באלו השעות שווה אלפי אלפים, וכאשר יהיו ברשותנו אלו ה'אלפים' נבנה בית חדש עם עשרות 'שקעים', גם נוכל לקנות תחת רשותנו את כל הלחם אשר בעיר. שוב בקשו ממנו לכבס מלבושיהם המטולאים שנתלכלכו, אמר להם אביהם, חוסו נא, כי טוב לנו להמשיך לסבול מעט לילך בבגדינו אלו, העיקר שלא תשבות מכונה זו אף לא לרגע כמימריה. אף לדידן ייאמר, עשי"ת - כל רגע ורגע בימים אלו אין ערוך לחשיבותו, אין הזמן עתה להתעסק בו במילי דעלמא, וימלא כל רגע לתורה, תפילה, בקשת רחמים, צדקה וחסד.

דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב

ידוע שהצאר ניקולאי היה מפעם לפעם מחליף שמלותיו ולובש עצמו כאחד הכפריים, והיה מהלך בין הבריות לשמוע מה הבריות סחים ומה דעתם על הנעשה במדינה. באחד הלילות פגש בכמה אנשים היושבים בבית המזיגה, פתח שיחתו עמהם, בתוך הדברים שאלם - לו שמעתם שהמלך יושב בחברתכם, מה הייתם מבקשים מאתו, ויענו כל אחד לפי דרכו, זה אמר הייתי מבקש לקבל אחוזה גדולה, השני ביקש שדה גדולה, והשלישי ביקש סכום מעות אדיר, רק אחד מהם אמר בזלזול 'מה לכם כי תדברו גבוהה, מה לכם עוסקים בשטויות והבלים - והרי אין המלך נמצא כאן, שתקו והניחו אותי לנפשי', והם לא ידעו שהמלך מדבר עמהם. והיה ממחרת, קיבל כל אחד מהם ע"י שליח מבית המלכות ככל אשר שאלה נפשו ביום האתמול, זה קיבל אחוזה, זה שדה, והשלישי קיבל את מלוא הסכום שדיבר עליו אתמול, והרביעי קיבל מכתב חתום בידי המלך, אכן, נניח לנפשך מנוחה שלימה שאתה רוצה בה, ומאומה לא יגיע אליך מבית המלך, וכי אפשר לתאר עלי גליון את צערו הגדול שהפסיד אלפי אלפים בדבריו אלו.

חבל הצלה מהשמים

ידוע מאמרו של הרה"ק ישראל מסאלנט זי"ע שכל תורת המוסר כולה כלולה ב'עשה' אחד ו'לא תעשה' אחד, עשה - היה חכם ופיקח, לא תעשה - אל תהיה שוטה, (עי' קדוש ישראל ח"ב שער השביעי) ולעניינינו כשמושיטים לנו מן השמים 'חבל הצלה' הבה נוהר שלא להיות מן השוטים המאבדים מה שנותנים להם.

העיקר להיכן פניו מיועדות

הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל ביאר הא דאיתא בגמ' (ר"ה יח.) בר"ה כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון, מאי כבני מרון וכו', ריש לקיש אמר כמעלות בית מרון, שהנה עינינו הרואות שיש אחד העומד בראש ההר ורעהו עומד בתחתית ההר, ולאחר זמן מה התהפכו היוצרות, ועולים ויורדים בו, ואם ברצוננו לידע מי הוא העולה ומי הוא היורד אין לנו אלא להביט אחר פניהם, שמי שפניו כלפי ההר הרי הוא העולה בהר, וסופו שגיע לפסגה, ולעומת זאת מי שפניו כלפי הארץ הרי בחזקת יורד הוא, ואף אם עתה נמצא למעלה למעלה אך סופו שירד. על דרך זה הוא בענייני עבודת ה', אשר מי שעניו נשואות כלפי מעלה ורוצה לעלות בהר ה', אזי אף אם נמצא עתה בתחתית שפל המצב אך שם 'עולה' עליו, וכבר ידון על שם סופו, לעומת זאת מי שעומד בראש ההר אך ל"ע פניו למטה והרי הוא מצב של ירידה, אזי תחילתו יוכיח על סופו כי מר הוא.

וכבר אמר גדול אחד, שכשירד לטבול במקווה טהרה ראה מודעה המכרזת ואומרת 'כשאתה יורד מדרגה היזהר מהחלקה' (פון זיר אויסגליטשען), ולמד ממודעה זאת, כי אומרים לאדם 'כשאתה יורד מדרגה' - כלומר כשנפלת ונכשלת באיזה חטא ופגם, 'היזהר מהחלקה' - שלא תוסיף ליפול מכל המדרגות.

ולעולם לא תפול רוחו בקרבו, והדבר דומה לאותו שר הצבא בחיל המלך שיצא עם גדוד חייליו ל'שדה הקרב, ובאמצע המערכה פגע חץ באחד החיילים והרגו נפש, ברור לכל בר דעת שלא יעמוד המפקד לשאת דברי הספד בנהי בכי תמרורים על הסתלקותו של החייל, שהרי אם יעשה כן באותו הזמן ימשיך האויב להסתער ויקל עליו להפיל עוד חללים, ועוד שכתוצאה מההספד תשתרר עליהם עצבות ויאבדו ה'מוראל' ורוח הלחימה ומכאן ואילך ילחמו ברפיון ידיים, ודא קשיא מכולהו, אלא יצווה המפקד להמשיך במלחמה כאילו לא היה כלום, ורק כשוך סערת הקרב יתפנה, ועל דרך זה ממש, גם אם גבר עליו יצרו ח"ו אל יכנס לעצבות ולמרה שחורה כי בכך יפול שדוד לגמרי.

עשרת ימי תשובה

עשרת ימי תשובה, ולבסוף יום הכיפורים? מה תפקידנו בכל אחד מן הזמנים הללו?

בעלי המוסר המשילו זאת לאחד ששכר דירה. בסוף השנה ניגש לבעל הבית שלו, ובקש להאריך את החוזה שכירות בשנה נוספת. "אני מסכים", נותן לו בעל הבית אשור עקרוני, "אך עלי לבוא תחילה לדירה, ולראות מה מצבה".

האיש נחרד. במהלך השנה החולפת הוא החריב את הדירה - פה ושם הוריד קירות שלא נראו לו ועקר דלתות, גם הקירות אינם נראים במיטבם, וודאי שלא הרהיטים, ועל הלכלוך וההזנחה מיותר לדבר. אם יבוא בעל הבית ויראה את הדירה החרבה, ודאי יכעס עליו ולא יסכים להמשיך להשכיר את הדירה.

מיד שנס מתניו והחל לשוות לבית מראה נורמאלי. את הדלתות תחזיר למקומן, את הקירות צבע, נקה את הדירה באופן יסודי, ואפילו החל בבנייה של הקירות ההרוסים פה ושם. כשבא בעל הבית לביקור, הדירה עדין אינה נראית מושלמת, אמנם, אבל כבר אפשר לתרץ את המצב במגורים רגילים.

בראש השנה אנו באים אל הקב"ה ואומרים לו: ריבונו של עולם, תן לנו עוד חיים. בראש השנה ניתן לנו אשור עקרוני לכל הבקשות, אך עדין הכל תלוי ועומד באישור המנהל. האישור המיוחל יתקבל רק לאחר בדיקה שנעשית ביום כיפור. או אז יגיע המנהל לבדוק מקרוב מה נעשה בדירה.

והנה, מי מאתנו לא החריב את הדירה בשנה החולפת? מי לא עבר על אסורים ושבר קירות? מי לא טמא את נפשו במדות רעות? מצבו של הבית אינו מלבב כלל, בלשון המעטה.

המשכיל בעת הזאת מנצל את ההזדמנות ובעשרת ימי תשובה מנקה, בונה את החורבות שעשה, צובע ומשפץ, אדם כזה יוכל ביום הכיפורים לעמוד לפני בעל הבית ולהצטדק: 'הייתי עם הילדים, לא הייתי במיטבי כל כך' ותרוצו יתקבלו. אך מי שדירתו חרבה לגמרי - אינו יכול כלל לפתח פה ולדבר. מה ידבר ובמה יצטדק לפני בעל הבית שלו!?

מכאן תפקידנו בעשרת ימי תשובה: עלינו לגיס את כל הכוחות, ולנסות להתאמץ לשפץ את כל מה שאפשר ולנסות לתקן.

בימים הללו הקב"ה אומר לנו: אני כאן, אני שומע, אני מקבל אפילו משהו, גם תשובה חלקית זה בסדר - אבל תעשה משהו, תתעורר, תתפוס את ההזדמנות!

רק כך יצא לפועל האישור העקרוני שקבלנו בראש השנה, ונוזכה להיחתם לשנה טובה יתד עם כלל ישראל.

בימי הרחמים אפילו ילד קטן יכול לפעול למעלה מדרך הטבע

בימי הרחמים מספר הגאון הגדול רבי יצחק טוביה ווייס זצוק"ל הגאב"ד ירושלים מה שהיה עימו בילדותו שהיה דר בעיירה הסמוכה לפרעשבורג (במרחק 4 ק"מ) בימי ה'מלחמה' כשנכנסו הרשעים (הגרמנים) ימ"ש לעיירתם לא ידע 'ראש הקהל' דשם מה עליו לעשות, מתוך חסרון ידיעה האם הרשעים פניהם לשלום או להיפך - כי באותם הימים לא הייתה כלל 'תקשורת' בין עיר לעיר, ולא ידעו בני עיר הקטנה מה נעשה בעיר הגדולה. מיהר ראש הקהל לשלוח את הנער 'טוביה' שיחיש פעמיו לעבר העיר הגדולה פרעשבורג וישאל את פי ראש הקהל דשם מה עליו לעשות בזו השעה, משהגיע אמר לו ראש הקהל שישׁיב למשלחיו כי המצב בכי רע ולרחמים מרובים הם זקוקים, והוסיף לומר לו הנה מלך אנגליה עתיד לשלוח הנה רכבת בת אלף מקומות להציל על ידה את ילדי בני ישראל, ואף שלא אדע את מי להעדיף על פני מי, מ"מ משבאת הנה ומצאת חן בעיני אעניק לך כרטיס לנסיעה באותה רכבת, הנער מיהר לעירו מסר את השליחות לראש הקהל, משם מיהר לבית אביו ואמו שארזו במהרה את מטלטליו ונפרדו ממנו בלב כבד ובוכה, ואכן, בעזרת השי"ת מצא את עצמו כעבור זמן קצר באנגליה יחד עם אלף ילדים ניצולי מלחמה.

כעבור כמה שבועות נכנס רצון בלב המלך לחזות במו עיניו את מעשה ההצלה שנעשה על ידו - לראות 1000 ילדים הניצולים בזכותו, ושלח לומר כי הוא עתיד לבקרו ביום פלוני.

בהגיע היום המיועד העמידו את כל הילדים ברחבת העיר בשני שורות, המלך הופיע ברוב הדרו ובהתרגשות גדולה עבר במרכבתו בין שני השורות, לפתע קפץ אחד הילדים - שהיה בעל רוח ונפש, לתוככי המרכבה ברצותו לדבר עם המלך, מיד עטו עליו שומרי המלך ומשרתיו ורצו לסלקו ולהשליכו מעל המרכבה, אך המלך שראה כל זאת רצה לשמוע מה יש בפי הנער, וציווה על משרתיו להניח לו. פתח הילד בדברי שיר ושבחה על טובו של המלך שהשכיל לפעול פעולת טוב כזאת להציל נפשות רבות כל כך, אבל, הוסיף הילד - כאב לבי על שאין חסדו של המלך יכול להיות חסד וטוב בשלימות, שהרי לא מצאה נפשי מנוח כל עוד שהנני דואג וחרד יומם ולילה לגורל הורי ובני משפחתי, כאשר אינני יודע מה נעשה עמם בזה הרגע, שאל המלך את הילד למקום מגורי אביו ואמו ופטרם לשלום, ואכן, תוך שבועיים באו הנה אביו ואמו וכל משפחתו, ע"כ המעשה.

ועתה הנלמד מזה אומר הגאב"ד היא דבר נפלא ונורא. הבה נחשב, כיצד היה נראה 'מעשה' זה כשהמלך שוהה בארמונו הגדול, וכי היה בידי הנער להתקרב אל המלך מה גם לדבר עמו, והרי ממרחק מרחקים כבר עומדים שומרי המלך להרחיק כל מי שאינו 'קרוי' אל המלך, כיצד אכן היה בידי הנער לבוא אל המלך ולהתחנן לפניו - כי אז היה בהמצאו, מלך בשדה - בהמצאו, ואז יש אפילו בידי הקטן לגשת אליו ולפעול דברים למעלה מדרך טבעו של עולם.

עוד יש ללמוד מכאן, עוז ותעצומות של הנער, שהרי שהו שם עוד אלף נערים חסר אחד, והם לא עשו כמותו ולא העיזו לבקש על בני משפחתם, ואילו נער זה לא איבד את שעת הכושר, ראו נא מה השיג בזכות זה, אף אנו אם נשכיל עשות כמוהו, וכאשר אנו עומדים עתה קרובים אל המלך בהיות קרוב לא נפסיד שעת הכושר הלז ונפעל גדולות ונצורות לטוב לנו.

בני תן ליבך לי

מובא בבאר הפרשה: ילדה קטנה כבת שבע נכנסה לחנות תכשיטים, ושאלה על תכשיט מסוים האם הוא אמיתי. המוכר הנהן בראשו ואישר. הילדה ביקשה לקנות אותו. והמוכר תמה: זה עולה המון כסף. יש לך לשלם? הילדה השיבה בחיוב. והוציאה את ארנקה, מתוכו ערמה על השולחן עשרות אגורות וחצאי שקלים.

המוכר הסביר לה שמדובר בתכשיט יקר שעולה למעלה מאלף שקל ושאל עבור מי היא קונה אותו ולמה חשוב לה שהוא יהיה אמיתי. "אמא שלי נפטרה לפני חצי שנה", הסבירה לו הילדה. ואחותי הגדולה נטלה על עצמה את עול הבית. והיא מתמסרת אלי בצורה שקשה לתאר. היום מלאו לה י"ח שנה ואני רוצה לקנות לה תכשיט ולשמח אותה, הילדה סיימה בתמימות את סיפורה ופנתה חסרת אונים לצאת מהחנות בהבינה שאין לה כסף לאף תכשיט אמיתי בחנות הזו, ובעצם בשום חנות אחרת.

המוכר קרא לה שתיכנס בחזרה וארוז לה את התכשיט. מתנה ממנו. הוא לא עמד בתמימות הטהורה הזו. לאחר שעתיים מגיעה בחזרה בת י"ח עם התכשיט ושואלת האם הוא נקנה מכאן.

המוכר השיב לחיוב. "היא שילמה?" שאלה הנערה. והמוכר הניד בראשו להן. "מאיפה היה לה כסף?" הזדעקה האחות בחשש.

"תביני", הסביר המוכר, "יש מי שמשלם לי בכסף. ויש מי שמשלם בסחורה שוות ערך. אחותך שילמה לי בלב שלה".

מטעים הרב: "כדלים וכרשים דפקנו דלתיד", הלוואי ויהיו ברשותנו עשרות אגורות וחצאי שקלים, אבל את הלב ביכולתנו לתת לבורא עולם. לרצות מכל הלב לקנות עבורו "תכשיט" אמיתי, עם הרעיון הזה נוכל לבקוע המחיצות בימים קדושים אלו.

אם אין אני לי מי לי

הגה"ק ה'חפץ חיים' זי"ע נתן משל לאלו הימים. לעיר שפרצה בה מגיפה רעה ל"ע שרבים נחלו במחלה אשר הביאתם עד שערי מוות ל"ע, והי אחד מבני העיר שלקה באותה מחלה ל"ע נחפו מאד לצאת למסע אל חוצות העיר לתור אחרי רופא מומחה שירפאו מן החולי ויצילו מידי מיתה. וישאלו אחד מידידיו בתמיהה, מדוע תברח מן העיר. ויענה, פונה אנכי לדרוש ברופאים אחרי שגברה סכנה לחיי. השיבו הידיד, הבט נא וראה, רבים מבני העיר חולים ומוטלים במיטותיהם ועולם כמנהגו נוהג ולמה לך להיחפז יותר מהם ולתור אחרי הרופאים. ויענה החולה בתמהון לבב - שמא נשתבשה דעתך - מה לי להביט על שאר בני העיר השוכבים על ערש דווי. הלא חיי מונחים לפני על כף המאזניים - 'אם אין אני לי מי לי' - רק אני את נפשי אציל.

על ידי התנהגותו של אדם באלו הימים מטה את דינו לטוב ולמוטב

אומר ה'חפץ חיים', בימים הללו הכל מתעוררים לתשובה, וגדולי ומנהיגי ישראל והמוכיחים בעם מלמדים את בני ישראל שאלו ימים נוראים בהם על כל אחד ואחד לנצל כל רגע בתשובה והתקרבות לפני הבורא. והנה אם יבוא אחד ויאמר, מה לי לרדוף אחר התשובה, ראה כמה אנשים מהלכים ברחובה של עיר שאננים... אף אתה אמור לו, מה לך כי תביט על אחרים בשעה שחיים ומוות מונחים על כף מאזני המשפט, ועל ידי התנהגותו של אדם באלו הימים הריהו מטה את דינו לטוב ולמוטב.

משל נאה אמרו בשם הגה"ק ה'חפץ חיים', מעשה בעני מסכן שהיה מהלך ומשרך רגליו בצידי דרכים כשתרמילו הכבד על כתפו, עבר שם עשיר אחד במרכבתו ההדורה, נכמרו רחמיו על העני המהלך רגלי, וקרא לו לעלות על מרכבתו, וכך יוכל ליתן מנוחה לרגליו היחפות והעייפות, במשך דרכם ישב העני בפניתו בהשקט ולא דיבר אפילו מילה אחת עם מיטיבו העשיר. ברדת העני ראוהו ידידיו וקידמוהו לשלום, אחר שאלוהו - האם דיברת איזה שיחה עם העשיר הלזה, אמר להם, לא ולא, אמרו לו - הרי זהו הקיסר יר"ה בכבודו ובעצמו, ואילו היית מתחבר ומתקשר עמו באיזה דרך ואופן הרי היו לך 'קשרים' ב'חלונות הגבוהים' והיה לך

בזה טובה לכל ימי חיך... נענה ה'חפץ חיים' ואמר, מסכן זה לא ידע כי היושב לצידו הוא הקיסר המקרבו בקירבה מופלגת ומעלהו לעגלתו, אבל אנו הרי יודעים אנו את ה'סוד' שבימים אלה נמצא כביכול הקב"ה עמנו - אני לדודי ודודי לי - אל נהיה כאותו עני מסכן, הבה נתחבר בקשר אמין לכל יכול ויהיה 'קשר' זה לטובה לנו לכל השנה הבעל"ט.

וב'משלי' הח"ח' (אות קכ) הביא משל זה באופן אחר. במי שהיה מחויב ראשו למלך, והיו לכך הוכחות וראיות ברורות ללא כל עוררין, עד שלא היה בידי איש מבית המלוכה לעזרו זולת המלך בכבודו ובעצמו שבידו לחון כל איש כרצונו, המלך היה נוהג אחת בשנה לבלוש בגדי 'איש פשוט' ולסובב במדינה, באותה השנה כשהגיע זמן המלך לעשות כן התאכסן באכסניית ה'מחוייב' הנ"ל והמארח לא ידע מאומה מגדולת 'אורחו' הדגול, רק משיצא המלך ועזב את ביתו נודע לו על כך, מיד החל האיש למרוט שערות ראשו וכה גער בעצמו מתוך כבי ויללה - הרי רק בידי המלך לעזרני, והוא היה תחת ידי - כיצד הנחתי להזדמנות פז כזאת להשמש מתחת ידי.

אבינו אתה - רחם עלינו והושיענו

מסופר על הגאון רבי חיים שמואלביץ שהיה נוהג להתפלל במערת אבשלום. ותמוה הדבר מאוד - אנו בדרך כלל מתפללים על קברם של צדיקים שזכותם תגן עלינו, אבל איזו תועלת יש מתפילה על 'מערתו' של רשע?! הרי ידוע שאבשלום היה רשע גדול, הוא היה בנו של דוד המלך ומרד במלכות דוד. הוא ניסה לגנוב את לב העם, שיבואו להישפט אצלו ולא אצל דוד המלך ואחר יכתירוהו למלך עליהם במקום דוד. אם לא די בכך הרי שאבשלום רדף אחרי דוד להורגו! ובעצת אחיתופל גם לקח אבשלום לעצמו את פילגשי אביו לאור יום ולעיני ישראל, כחלק מהמרד שמרד בדוד המלך.

אומר רבי חיים שמואלביץ: "אני הולך להתפלל בכותל ובקבר רחל וגם במערת אבשלום. במערת אבשלום אני לא מדבר עם אבשלום, אני מדבר עם הקב"ה ומתחנן לפניו". הבן המורד הרשע, שלקח לעצמו את פילגשי אביו, שרדף אחר אביו להורגו - מת! המלחמה הסתיימה. שוב אין דוד המלך צריך להימלט על נפשו. כאשר באו לבשר את הבשורה הטובה הזאת לדוד זו הייתה תגובתו (שמואל ב' י"ט, א): "וירגז המלך ויעל על עליית השער ויבך, וכה אמר בלכתו בני אבשלום, בני בני אבשלום, מי ייתן מותי אני תחתך, אבשלום בני בני... ותהי התשועה ביום ההוא לאבל לכל העם, כי שמע העם ביום ההוא לאמור נעצב המלך על בנו... והמלך לאט את פניו ויזעק המלך קול גדול בני אבשלום, אבשלום בני בני".

שמונה פעמים זעק דוד המלך "בני" ובכל פעם שזעק העלה את אבשלום למדור גבוה יותר, עד שהוציאהו משבעת מדורי גיהנום והביאהו לגן עדן. רבי חיים שמואלביץ התפלל אל ה' במערת אבשלום במילים הללו: "ריבוננו של עולם, כמה חטא אבשלום לדוד אביו וכמה רדפו? ומה עשה דוד המלך? - התאבל עליו, התפלל עליו וזעק: "בני אבשלום בני..." להוציאו משבעת מדורי הגיהנום הנורא ולהביאו לגן עדן.

כלום אנחנו גרועים מאבשלום?! הן אנו בניך אהוביך, אף אם חטאנו ופשענו - הצל אותנו, אבא... יום הדין מתקרב, בסכנה גדולה אנחנו, אנה הצל אותנו, אבינו מלכנו... (ע"פ אוצר הידיעות ח"ד עמ' פט).

ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה

הנה בבואנו לגשת אל הקודש, ולדבר בעניו "עשרת ימי תשובה", ואיזה דרך ישכון אור לנצלם כראוי, יש לשים לנגד עינינו את דברי חז"ל הקדושים (ירושלמי, פ"ב דתענית ה"א ח ע"ב): שלשה דברים מבטלין את הגזירה קשה, ואלו הן: תפלה, וצדקה, ותשובה. ושלשתן בפסוק אחד (דברי הימים ב, ז יד) ויכנעו עמי אשר נקרא שמי עליהם, ויתפללו' - זו תפלה, ויבקשו פני' - זו צדקה, כמה דאת אמר (תהלים יז, טו) "אני בצדק אחזה פניך", וישבו מדרכיהם הרעים' - זו תשובה, אם עשו כן מה כתיב תמן 'ואני אשמע השמים ואסלח לחטאתם וארפא את ארצם'. ע"כ.

בלי תורה אין תשובה

כפי מה שאדם עוסק בתורה כך זוכה לתשובה, וכמ"ש רביה"ק הפלא יועץ (ערך תשובה) כי באמת אמרו שהעיקר הגדול ליכנס לדרכי התשובה הוא לימוד התורה שילמוד דינים הנצרכים וספרי מוסר ויראת ה' וכל הקרב הקרב אל משכן ה' בתי מדרשות ללמוד או לשמוע בלימודים הוא קרוב יותר אל ה' והולך ומתקרב מדי יום ביום הלוך וגדל ביהידות הלוך ושוב בתשובה וכל הרחוק מן התורה הוא רחוק מן השי"ת מידי יום יום הלוך וחסור עד שדש בעבירות ונעשות לו כהתר אי מטעם דלא ידע דיני התורה ואוסר את המותר ומתיר את האסור ואפילו ידע את האסור אינו יודע חומר שבו וכמו שפי' המפרשי' ע"פ וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום רק הוא מיעוט היצה"ר ממעט ומקטין העבירה בעיניו ואי מטעם דכיון שעבר עבירה ושנה בה נעשה לו כהתר באופן שדרך איש כסיל ישר בעיניו עד שאם יאמרו לו שיעשה תשובה אמור יאמר מה נמצא בי עול שאעשה תשובה ומה הוא תשובה והיאך נעשה תשובה ומתוך כך הכסיל בחשך הולך ומרעה אל רעה יוצא עד שיצא מן העולם הלוך ילך ובכה לבאר

שחת ר"ל לא כן השוקד ללמוד או לשמוע בלמודים הולך אל חכמים יחכם ויודע מה הוא אסור וחומר שבו שאפילו על עבירה קלה חשוב ככופר בעיקר שהרי הוא מורד במלכות בפני המלך הגדול הגבור איום ונורא אשר מלא כל הארץ כבודו והוא משגיח על כל מצעדי גבר מחשבות אדם ותחבולותיו אין שום דבר נעלם ממנו ויודע שהקב"ה משלם שכר טוב לצדיקים ועונש רע ומר על כל עבירה אפילו קלה שבקלות ומדקדק כחוט השערה ואינו מוותר כלום והעונש הוא גדול מאד מאד עד כדי שאמרו שאם יסבול כל ימי חייו יסורין כיסורין של איוב אינו כלום נגד מה שעוברת נפש החוטאת ביום המיתה ויום המיתה אינו כלום נגד מה שעובר בעוה"ב עונשים קשים ומרים מינים ממינים שונים עד שמשפט רשעים בגהינם אעפ"י שהוא קשה מאד כמפורש במדרשים ועוברי בעמק הבכה מעיין ישיתוהו שמורידין נהרי נחלי דמעה אעפ"כ אינו כלום נגד שאר דינים וגלגולים וכף הקלע וכדומה וכל קבל דנא מרובה מדה טובה שכר מצות רב מאד וכמ"ש לעיל בער' שמיעה וער' שכר ובקרוא איש יהודי ספרי הקדש בעיניו יראה כי אשר לא יחשוב לו עון הוא עון פלילי וחרדה ילבש ושב ורפא לו וכן ידע המצות על בוריין וכיצד סדר עבודה לאל ית"ש וסגולת התורה שהיא תבלין ליצה"ר עד שאמרו אם פגע בכך האי מנוול משכהו לבה"מ אם אבן הוא נמוח אם ברזל הוא מתפוצץ באופן שגדולה תורה שהיא מוציאה את האדם מדרכי מיתה לדרכי חיים והשונה הלכות ומוסר בכל יום או שומע שהוא כקורא מובטח לו שהוא בן העה"ב שהמאור שבה מחזירו למוטב וע"כ תיקנו לנו רז"ל בתפילה י"ח "השיבנו אבינו לתורתך והחזירנו בתשובה שלימה לפניך" דאי אפשר לתשובה שתתקיים בלי קדימת עסק התורה. עכ"ל.

ביאור ההפטר

הקשר בין ההפטר לפרשה

הפטר זו היא השביעית משבע הפטרות של נחמה, שמפטירין בשבע שבתות של נחמה החל משבת הראשונה שאחרי תשעה באב.

תוכן ההפטר

עם ישראל מתנחמים ושמחים בה', כי עשה אתם חסדים גדולים. וכשם שהארץ מוציאה צמחים, אחרי שהזרעים נרקבו באדמה, כך ישראל לאחר שהושפלו בגלות יעלו לגדולה.

ה' לא ישתוק ולא תהא מנוחה לפניו, עד שיפרע בגוים שהצרו לישראל, והישועה תהא גלויה לעיני כולם.

ה' יקרא לציון בשם חדש שהוא "חפצי־בה", וכאשר ישובו ישראל לארצם ויתישבו בה, הרי יהיה דבר זה הגון ונאה, כי הארץ מתאימה רק להם ולא לאומות העולם, כפי שבתולה מתאימה לבחור ולא לזקן, וכמו שחתן שמח על כלתו כך ישמח ה"ת בך.

הנביא פונה למתאבלים על ירושלים, שלא ינוחו ולא ישקטו וימשיכו בבכיה, עד שה' יכונן ויבנה את ירושלים, ואכן ה' נשבע בימינו שלא יעזוב את עמו, ובני נכר לא יאכלו את תבואתו כפי שעשו בעבר, אלא בני ישראל יהנו מפרי עמלם.

הנביא פונה לאומות העולם שיסללו כבישים, ויכינו דרכים בטוחות, להביא בהם את בני ישראל לארצם.

כמו כן הנביא מתנבא על חורבנה של אדום שמדמה את ה' לגבור היוצא להרוג באויביו, שבגדיו מתלכלכים מדם ההרוגים, כן ה' יפרע מאדום על מה שעוללו לישראל, אך לא בגלל זכויותיהם של ישראל, אלא יעשה את זה למען שמו יתברך, שבכל צרה של ישראל הוא משתתף אתם, והוא מציל אותם בגלל אהבתו וחמלתו אליהם, ולכן עלינו להודות לו על כל הטובות שגמלנו כרוב רחמיו וכרוב חסדיו.

ישעיה פרק ס"א פסוק י' - פרק ס"ג פסוק ט'.

"כאשר ישראל יחזרו מהגלות יאמרו (רד"ק) [וי"א שירושלים תאמר (ת"י)] **שׁוֹשׁ אָשִׁישׁ בְּיַהֲזֶהָ**

אשמה בתשועת ה' (בשמחה גלויה) [א] ב-ה' במדת הרחמים (רד"ק) **תִּגְלַל נַפְשִׁי** כי גילה היא בלב

בְּאֱלֹהֵי מצד שיתגלה לי שהוא אלהי המיוחד אלי בהשגחתו (מלבי"ם) [וי"מ באלהי - מידת הדין [ב] שריחם

עיונים והארות

מידת הרחמים, כאשר ניתן לי שפע טובה אזי רשאי אני לשמוח וגם לשמח אחרים - "שׁוֹשׁ אשׁישׁ", אבל "תגלל נפשי באלהי", בזמן של "אלהי", היינו מידת הדין, כאשר נגעה אלי הרעה, אזי רשאי רק אני לשמוח, שכן "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה", אולם איני רשאי עוד לשמח אחרים, שכן על הזולת אסור לשמוח באסוני... (מענינה של תורה).

ב. שׁוֹשׁ אשׁישׁ בה' תגלל נפשי באֱלֹהֵי - "אלהים" זו מדת הדין, רמז שהצדיקים מקבלים בשמחה גם היסורים. משל לאחד שהזמין במסעדה בשר ונתנו לו ירק, בודאי אינו נהנה ממאכלו, שהרי ביקש בשר ולא ירק. לא כן מי שהזמין בד משי כדי למוכרו ולהרויח ממנו פרנסתו, אולם המוכר נתן לו צמר גפן, וכאשר מכר אותו הרויח, הרי הרויח בא לו מכל מקום, ואין הבדל בעיניו, אם זה משי או צמר גפן. והנמשל, כיון שהצדיק מבקש הטובה רק בשביל להגיע אל השלימות בזה, הרי גם אם מקבל יסורים ועל ידי זה זוכה לשלימות - הרי הוא שמח. וזהו שאומרת כנסת ישראל, "שׁוֹשׁ אשׁישׁ בה' (במידת הרחמים) ותגלל נפשי (גם) באֱלֹהֵי" - במדת הדין, כמו שאמר דוד המלך (תהלים קא): "חסד ומשפט אשירה לך ה' אזמרה" (מעם לועז).

א. שׁוֹשׁ אשׁישׁ בה' - כתיב זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו, אין אנו יודעים במה לשמוח, אם בהיום אם בהקב"ה, בא שלמה ופירש נגילה ונשמחה בך, וכן הוא אומר שׁוֹשׁ אשׁישׁ בה'. משל למטרונא שהלך בעלה ובנה וחתנה למדינת הים, אמרו לה באו בניך, אמרה להם ישמחו כלותי, הרי חתניך, ישמחו בנותי, כיון שאמרו לה הרי בעליך, אמר להם הא חדו שלמה. כך הנביאים אומרים לה לירושלים בניך מרחוק יבואו, והיא אומרת ישמח הר ציון, ובנותיך על צד תאמנה, היא אומרת תגלנה בנות יהודה, וכיון שאמרו לה מלכך יבא לך היא אומרת הא חדו שלמה, שׁוֹשׁ אשׁישׁ בה'.

בעשרה מקומות נקראו ישראל כלה, ששה על ידי שלמה, שנאמר אתי מלבנון כלה... ושלושה על ידי ישעיה, ותקשרים ככלה... והאחת על ידי ירמיה התשכח בתולה עדיה כלה קשוריה. (ילק"ש).

שׁוֹשׁ אשׁישׁ בה' - חכמינו אמרו (ברכות נד): "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה", אך במה דברים אמורים, אם הרעה נגעה רק אליו, אבל אם נגעה אל הזולת, אסור עליו לשמוח בה, אלא אדרבא - עליו להשתתף בצערו. זוהי איפוא הכוונה בפסוק זה: "שׁוֹשׁ אשׁישׁ בה'" - בזמן של "הוי"ה", היינו

על אף בזמן שהתנהג עימי במידת הדין, ולכן כפל שוש אשיש] (רד"ק) **כִּי הַלְבִישֵׁנִי**

בְּגָדֵי-יֵשׁוּעַ [ג] התפורים כמידתי, שהישועה היתה פרטית מיוחדת לי (מלבי"ם) וב**מְעִיל צְדָקָה**

יְעִטְנֵי עטף אותי בצדקתי **כַּחֲתָן יִכְהֵן פְּאָר** [ז] שלובש בגדי פאר ככהן גדול (רש"י)

וּכְכֹלָה תַעֲדָה אשר תתקשט (ת"י) עם **כִּלְיָהּ** [ח] תכשיטיה (רש"י): **כִּי** ישועת ה' לישראל

היא **כְּאֶרְץ תּוֹצִיא** [ו] **צְמֹחָהּ** כמו שלאחר שהגרגר נרקב ונשחת יתחדש ויהיה יותר יפה מן

עיונים והארות

קשוריה", וכנגדם לבש הקדוש ברוך הוא עשרה לבושים. הלבוש הראשון - לבש ביום בריאתו את העולם לבוש של הוד והדר שנאמר (תהלים קד, א): "הוד והדר לבשת". הלבוש השני היה של גאות כאשר נפרע מאנשי המבול, שנאמר (תהלים צג, א): "ה' מלך גאות לבש". הלבוש השלישי היה של עוז בעת שנתן תורה לישראל שנאמר (שם, שם): "לבש ה' עוז התאזר". הלבוש הרביעי היה של שלג - להיפרע ממלכות בבל שנאמר (דניאל ז, ט): "לבושיה כתלג חור" (לבושו כשלג לבן). הלבוש החמישי היה של נקמה - להיפרע ממלכות מדי שנאמר (ישעיה נט, יז): "וילבש מדי נקם תלבושת ויעש כמעיל קנאה" (הרי אלו שניים נקם וקנאה), הלבוש השביעי, היה של צדקה להיפרע ממלכות יוון, שנאמר (שם, שם): "וילבש צדקה כשרין וכוּבַע ישועה בראשו" (גם כאן יש שניים - צדקה וישועה), הלבוש התשיעי - להיפרע ממלכות אדום ככתוב (ישעיה סג, ב): "מדוע אדום ללבושך". הלבוש העשירי להיפרע מגוג ומגוג הוא הדור שנאמר (שם, א): "זה הדור בלבושו".

ו. **כִּי** כארץ תוציא צמחה וכו' - הכוונה, שאין התעוררות מלמעלה אלא אם כן יש תחילה

ג. **כִּי** הלבישני בגדי ישע - משל ליתומה שגדלה בפלטיין, אומרים לה אית לין כלום, היא אומרת להם אית לי מאבא, אית לי מסבא, כך ישראל יש להם זכות מאברהם, דכתיב כי ידעתי למען אשר יצוה, ויש להם זכות מאבינו יצחק, כי הלבישני בגדי ישע זה יצחק אבינו, מעיל צדקה יעטני זה אבינו יעקב. כחתן יכהן פאר וגו' אתה מוצא כיון שעמדו ישראל על הר סיני היו מצמצמין עצמן ככלה, פותחין אחת וקומצין אחת (פסיקתא).

ד. **כַּחֲתָן יִכְהֵן פְּאָר** - אמר רבי חנא בר חנינא מכאן לחתן שמסב בראש, שנאמר כחתן יכהן פאר מה כהן בראש אף חתן בראש (מ"ק כ"ח).

ה. **וּכְכֹלָה תַעֲדָה** כליה - איתא בילקוט שמעוני (ישעיה תקו): בעשרה מקומות נקראו ישראל "כלה": ששה על ידי שלמה (שיר השירים פרקים ד-ה): "אתי מלבנון כלה"; "לבבתי אחותי כלה"; "מה יפו דודיך אחותי כלה"; "נופת תטופנה שפתותיך כלה"; "גן נעול אחותי כלה"; "באתי לגני אחותי כלה", ושלשה על ידי ישעיה (מט, יח): "ותקשרים ככלה" (סא, י); "וככלה תעדה כליה" (סה, ח); "ומשוש חתן על כלה", ואחת על ידי ירמיה (ב, לב): "התשכח בתולה עדיה כלה

הישן, ועוד מגרגיר אחד יצאו כמה גרגירים, כן ישראל אחר שהושפלו יעלו לגדולה, ויפרו וירבו ויוסיפו על מה שהיו במספר בכבוד ובגדולה, ועוד המשיל את ישראל ו**כְּנֶגְהָ** כמו הגינה ש**יְרוּעֵיהָ תִצְמִיחַ** בזו אחר זו, שאין הירקות צומחין כאחד אלא לפי עיתי השנה **כִּן | אֲדָנִי יְיָ הִזָּה יִצְמִיחַ** לישראל טובה אחר טובה ו**צְדָקָה** וחסד [בכח הצדקה העליונה (מלבי"ם) שהיא השכינה] ו**תְּהִלָּה** והילול [נתהלל במעשינו הטובים (מלבי"ם)] **נִגְדַר** לעיני (מ"ד) **כָּל-הַגּוֹיִם:**

א דבר ה' בהיות ישראל בגלות: (רד"ק) **לְמַעַן צִיּוֹן** שהחריבו אותה עד היסוד **לֹא אֶחָשָׁה** לא אשתוק מלהפרע בגוים (מ"ד) ו**לְמַעַן יְרוּשָׁלַם לֹא אֶשְׁקוּט** לא תהיה מנוחה ושלום לפני (רש"י) **עַד** אשר **יֵצֵא כְּנֶגְהָ** בגלוי כדבר המזהיר לעיני כל **צְדָקָהּ** וכפל ואמר **וַיִּשׁוּעַתָּהּ** שאביא עליה **כְּלִפְיֵד** אש **יִבְעַר** שיהיה נראה לכל (מ"ד), ואף לגויים הרחוקים (רד"ק): **ב וְרָאוּ** כל ה**גּוֹיִם צְדָקָתְךָ** הצדקה והחסד שאעשה לך **וְכָל-מְלָכִים** יכירו את **כְּבוֹדְךָ** **וְקָרָא לְךָ** ויקראו לך **ב שֵׁם חֲדָשׁ** "חפצי בה" (רד"ק) **אֲשֶׁר פִּי יְהוָה יִקְבְּנוּ** יגלה טעמו של שם זה ויפרשהו (מלבי"ם): **ג וְהֵייתָ** שמורה בידו **כְּעֶטְרַת תְּפָאֶרֶת** כעטרה וכתר מפואר אשר **כְּפִיד-יְהוָה** (מ"ד), ואף תהיי תפארת בעיני הגוים שיתפארו בך וכפל ואמר **(וּצְנוּף)**

עיונים והארות

מעשה ידי אדם בחרישה ובנטיעה, ואז הקדוש ברוך הוא יוציא הצמח על ידי טל ומטר, וזה שכתוב: "כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח, כן ה' אלהים יצמיח צדקה ותהלה" (אדרת אליהו).

התעוררות מלמטה, ככתוב (מלאכי ג, ז): "שבו אלי ואשובה אליכם", ונאמר (שיר השירים רבה ה, ג): "פתחו לי פתח כחודה של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של היכל". וזה כדוגמת הארץ אשר תוציא צמחה – בתחילה צריך להיות

וַיִּצְנֶנָּה וְהִיט כַּמְצַנֶּפֶת מְלוֹכָה בְּכַף בַּיַּד אֱלֹהֶיךָ: ^ד שהיא יתמוך בך שלא יפלו לעולם העשרת תפארת ומצנפת המלוכה ממך (רד"ק): ^ה לֹא-יֵאמְרוּ לְךָ: [עליך] ירושלים עֹד עֲזוּבָה מִה' וְלֹא־רֵצָה: [על ארצך] שאר ארץ ישראל לֹא-יֵאמְרָ עוֹד שְׂמֹמָה מִיּוֹשְׁבֵיהָ כִּי לְךָ יְרוּשָׁלַיִם יִקְרָא חֶפְצִי-בָּהּ דַּהֲיִינוּ רְצוּנֵי בָהּ, וְלֹא־רֵצָה בְּעוֹלָה מִיּוֹשְׁבֵת, וּמִפֶּרֶשׁ הַטַּעַם שִׁיקְרָא לְךָ "חפציבה" כִּי-חֶפְצִי יְהוָה בְּךָ: וְיֵשׁוּב לִשְׁכּוֹן בְּךָ וְאֵרֵצָה: תִּבְעַל תִּתְיַשֵּׁב (רד"ק ומ"ד): ^ה כִּי-יִבְעַל כִּשְׂתִּתְחַנֵּן בְּחֹר' עִם בְּתוּלָה וְיִהְיוּ בְּחִיבֹר אַחַד בְּלֵי פִירוֹד, כֵּן יִבְעֵלוּךָ יִתְיַשְׁבוּ בְּךָ בְּנֵיךָ: וְלֹא יִתְפַּרְדּוּ וּמִשׁוֹשׁ וּכְמוֹ שֶׁשָּׂמַח מְאוֹד חָתָן עַל-בְּלָה [ו] יִשִּׁישׁ עֲלֶיךָ: יִשְׂמַח בְּךָ (מ"ד) אֱלֹהֶיךָ: ^ו עַל-חֹמְתַיךָ:

עיונים והארות

והענין יבואר על פי משל: עשיר מופלג אחד זימן את קרוביו ומיודעיו לחתונת בנו. וכיון שידע שבחתונה ישתתפו עשירים מופלגים, ואם יבואו לשם אנשים פשוטים במלבושים קרועים, יהיה לו בזיון גדול. לכן הזהיר את האנשים הפשוטים שיקפידו על מלבושיהם שיהיו נקיים ויפים שלא יתבייש כשישב עמם על שלחן אחד.

והנמשל, מבואר בספרים הקדושים שהקדוש ברוך הוא נקרא בבחינת "חתן", וכנסת ישראל בבחינת "כלה", וכן כתוב מפורש בפסוק: "ומשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך", וזמן הגאולה הולך וקרב, וביד ה' להביאה בכל יום, וגם אנו מחכים לזה. ואם כן אנו צריכים להכין את עצמנו בתורה ובמצוות ובמעשים טובים שהם הלבושים הרוחניים, שבהם נוכל לקבל את פני מלכנו כשיבוא אלינו

ו. ומשוש חתן על כלה - תאני אבימי בריה דר' אבהו ימות המשיח לישראל שבעת אלפים שנה, שנאמר ומשוש חתן על כלה ישיש עליך אלקיך (ב"ר).

ומשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך - הנה ישנם ששואלים, הרי רואים אנו שכל הסימנים שאמרו חכמינו שעתידים להיות לפני הגאולה, כמעט שנתקיימו כולם. ועם כל זה עקבות משיח צדקנו עדיין לא נראה והישועה עוד רחוקה מאתנו?

התשובה היא, שבודאי לא יפלא מה' כל דבר ותשועת ה' כרהף עין, וכמו שכתוב: "היום אם בקולו תשמעו" שביד ה' להביא לנו הגאולה בכל יום ויום. אך הדבר ברור שהקדוש ברוך הוא מעכב עוד קצת את זמן הגאולה, כדי שנכין את עצמנו לביאת משיח צדקנו, ולא נבוא לקבל פניו ערומים מתורה ומצוות.

[ח] **יְרוּשָׁלַם** על חומות ירושלים ההרוסות **הַפְקֵדְתִּי** מניתי **שְׁמָרִים** מלאכים המזכירים את ה' על חורבנה לבנותה (רש"י) וי"מ שהם אבלי ציון המתאבלים ומצפים לבנינה **כָּל-הַיּוֹם** ו**כָּל-הַלַּיְלָה תִּמְיֵד לָא יַחֲשׂוּ** לא ישתקו מלבכות ומלהתאבל שתבנה (רד"ק) הנביא מבקש **הַמְזַכְרִים אֶת-יְהוָה** המזכירים לה' את זכות האבות שעי"ז יגאל את בניהם **אֶל-דְּמֵי לְבָבִם** בבקשה אל תפסקו מלזעוק ומלהזכיר זכותם (רש"י): ז **וְאֶל-תִּתְּנֵנוּ** ואל תניחו את ה' **דְּמֵי לֵוִי** לשתוק מלבנותה, אלא תפצירו בו **עַד-יִכּוֹזֵן** ויתקן את ירושלים על כנה ובסיסה **וְעַד-יֵשְׁוּם אֶת-יְרוּשָׁלַם תְּהִלָּה** ולשם (מ"ד) **בְּאַרְצָ:** ח ואומר להם הנביא בנחמה: הן (מ"ד) **נִשְׁבַּע יְהוָה [ט] בְּיָמֵינוּ** [שהוא (רד"ק)] **וּבְזֵרוּעַ עֵזוֹ** [החזק (מ"ד)]

עיונים והארות

שם ה' נקרא עליך, ותניא ר"א הגדול אמר אלו תפילין שבראש. א"ל רב נחמן בר יצחק לרב חייא בר אבין תפילין דמרי עלמא מאי כתיב בהו, מי כעמך ישראל, ומי משתבח קוב"ה בשבחייהו דישראל, אמר ליה אין, דכתיב את ה' האמרת היום וה' האמירך היום, אמר להם הקב"ה לישראל אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם, דכתיב שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם, שנאמר ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ (ברכות ז')

תניא מנין לאומר ימין שהיא שבועה, שנאמר נשבע ה' בימינו, ומנין לאומר שמאל שהיא שבועה, שנאמר ובזרוע עוזו, וכן הוא אומר וירם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם (נדרים ט').

הוא וכל קדושי עמו. ואם לא נהיה מוכנים, הלא בושה וכלימה תכסה את פנינו כשנבוא ערומים מתורה ומצוות. ולכן עלינו לעורר את המון אחינו בני ישראל לכך (מכתבי החפץ חיים מכתב י"ח).

ח. על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים וגו' - מאי אמרי, אמר רבא אתה תקום תרחם ציון וגו', רב נחמן אמר בונה ירושלים ה', ומעיקרא מאי הוּו אמרי, כי בחר ה' בציון איוה למושב לו (מנחות פ"ז)

ט. נשבע ה' בימינו - אמר רבין בר אדא א"ר יצחק מנין שהקב"ה מניח תפילין, שנאמר נשבע ה' בימינו ובזרוע עוזו, ואין ימינו אלא תורה, שנאמר מימינו אש דת למו, עוזו זה תפילין, שנאמר ה' עוז לעמו יתן, ומנין שהתפילין עוז הם לישראל דכתיב וראו כל עמי הארץ כי

אם-אתן את-דגנך [חמשת מיני דגן] עוד מאכל לאיביך הקרובים
 ואם-ישתו בני-נכר הרחוקים (מלבי"ם) תירושך יינך (מ"ז) אשר יגעת בו:
 ט כִּי את דגנך (רש"י) מאספיו המאספים אותם לביתם הם יאכלהו ויחללו
 את-יהוה על השפע והטובה וּמִקְבְּצָיו ישתהו את התירוש בחצרות קדשי
 בבתיהם הנמצאים בחצרות עיר הקודש ירושלים (מ"ד): י אתם הגויים עברו עברו בשערים
 משער לשער בשערי העיר פנו כמכשול את דרך העם שיוכלו כל ישראל לשוב לארצם בבטחה
 סלו סלו סללו והרימו והגביהו את המסלה [יא] והדרך להשוות הגומות שיהיה נח לבני שילכו
 בה סקלו הסירו ונקו את הדרכים מאבן ומכשול הרימו גם דגל לסימן על-העמים
 שיביאו את ישראל לארץ ישראל (רד"ק ומ"ד): יא הנה יהוה השמיע שבא זמן הגאולה
 אל-קצה בקצוות הארץ אמרו לבת-ציון הנה ישעך גואלך בא
 לגאול אותך הנה שָׁכְרוּ תשלום שכר וגמול נמצא אתו לשלם לישראל על הגלות שסבלו למען
 שמו, וכפל ואמר וּפְעַלְתּוּ ושכר הפעולה והמעשים טובים שעשו בגלות אף שהיו עם צרות גדולות, מוכן
 לִפְנָיו לתתו לצדיקים (רד"ק ומ"ד): יב וּקְרָאוּ לָהֶם לבני ציון עם-הַקָּדֶשׁ [כי הם קדושים

עיונים והארות

י. והרד"ק פירש בענין אחר עי"ש.

יא. סולו סולו המסילה - אומרים ישראל לפני הקב"ה אתה יודע בכחו של יצר הרע שהוא קשה, אומר להם הקב"ה היו מסקלין אותו בעולם הזה קמעה קמעה, שנאמר סולו סולו

המסילה סקלו מאבן, ולעולם הבא אני עוקרו, שנאמר והסירותי את לב האבן (תנחומא). וכע"ז פירש תרגום יונתן את הפס' עברו ושובו משער לשער ותפנו לב העם לדרך טובה, תבשרו בשורות טובות לצדיקים שהסירו את יצה"ר שהוא כאבן וכו' עי"ש.

במעשיהם וצדקתם (מלבי"ם) **גְּאוּלֵי** הגאולים של **יְהוָה וְלֶךְ** ציון **יִקְרָא** ארץ **רְרוּשָׁה**

כי ה' דורש אותה תמיד לטובה **עֵיר לֹא נַעֲזֹבָה** ואז יכירו שה' לא עזב אותך לעולם (מ"ד):

א מתנבא הנביא על חורבן אדום לעתיד: וכאילו שואל **מִי-יָנָה | בָּא מֵאֲדוֹם** [יב] [ממלכת רומי

(מלבי"ם)] **חֲמוּץ** [אָדוֹם (רד"ק)] **בְּנָדִים** שבגדיו אדומים כי נצבעו בדם **מִבְּצֻרָה** [עיר גדולה

לאדום], הרי **יָנָה** היה **הַרְרֹר בְּלְבוּשׁוֹ** וא"כ מה זה הדם על לבושו הלא הוא **צִעָה** מניע

ומטלטל גויים ממקום למקום ואין מי שיעמוד נגדו **בְּרַב כְּחוֹ** כאילו המקום משיב ואומר **אֲנִי** הוא

הַמְדַבֵּר בְּצַדִּיקָה [יג] לעשות צדקה וחסד ומבטיח לעשות צדקה לישראל **רַב לְהוֹשִׁיעַ**

לישראל כפי שהבטחתי (מ"ד) כי בחורבן אדום תהיה ישועת ישראל (רד"ק): ב וכפל דבריו, כאילו שאלו אותו:

עיונים והארות

ההיא יעמוד מיכאל, לעתיד לבא באים שרים ומקטרגים על ישראל ואומרים לפני הקב"ה, רבונו של עולם וכי יש לפניך משוא פנים, אם אלו עובדי עו"א אף אלו עובדי עו"א... באותה שעה מיכאל סניגורן של ישראל משתתק, שנאמר בעת ההיא יעמוד מיכאל העומד על בני עמך, ואין יעמוד אלא שתיקה, שנאמר עמדו ולא ענו עוד, וכיון שהוא משתתק אומר הקב"ה מיכאל נשתתקת ואין אתה מלמד סניגוריא על בני, חייך שאני מלמד ומדבר עליהם בצדקה ומושיעון, שנאמר אני מדבר בצדקה רב להושיע. ובאי זו צדקה, רבי פנחס ור"י ור"א, חד אמר בצדקה שעשיתם עמי שקבלתם את התורה, שאלמלא כן היכן היתה מלכותי, וחרינא אמר בצדקה שעשיתם עם עצמכם, שאלמלא כן הייתי מכלה אתכם מן העולם, שנאמר אם לא בריתי יומם ולילה (שוח"ט).

יב. מי זה בא מאדום - אמר ריש לקיש בשלשה טעיות עתיד שר של אדום לטעות, שנאמר מי זה בא מאדום, טועה שאינה קולטת אלא בצר, והוא גולה לבצרה, טועה שאינה קולטת אלא אדם, והוא מלאך, טועה שאינה קולטת אלא שוגג, והוא מזיד (מכות י"ב).

היה ר' ישמעאל אומר שלש מלחמות של מהומה עתידין בני ישמעאל לעשות באחרית הימים, שנאמר כי מפני חרבות נדדו מפני חרב נטושה, אחת בים ומפני קשת דרוכה, ואחת ביבשה מפני חרב נטושה, ואחת בכרך גדול שהוא כבד משניהם, שנאמר ומפני כובד מלחמה, ומשם בן דוד יצמח ויראנו באבדן של אלו ושל אלו, ומשם יבא לארץ ישראל, שנאמר מי זה בא מאדום וגו'.

יג. אני מדבר בצדקה - זה שאמר הכתוב, בעת

מִדְּוַע אָדָם מְדוּעַ יֵשׁ כְּתָמִים אֲדוּמִים לְלָבוּשׁךָ [יד] וּבְגָדֶיךָ נִרְאִים כְּדֶרֶךְ בְּגַת
 שֶׁבִגְדֶיךָ מְלוּכָלְכִים בְּכְתָמִים אֲדוּמִים מֵהַתֹּזֶת הַיּוֹן (מ"ד): וְכֵאמֹלֹ מְשִׁיב: פִּוְרָה | אֵת הַגַּת דְּרַכְתִּי
 אֲנִי לְבָבִי פִי לֹא בִזְכוּתָם אֲלֵא בְצַדִּיקְתִּי לְבַד וּמַעֲמִים אֵין-אִישׁ אֲתִי לְעֹזְרֵתִי לְהִנָּקֵם
 בְּאוֹיְבֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי כֹלָם אוֹיְבֵיהֶם, וּבְכוּלָם אַעֲשֶׂה נִקְמָה, לְפִיכֶךְ וְאֶדְרִכֶּם דְּרַכְתִּי אוֹתָם פְּאִפִּי בְכַעֲסִי
 וְאַרְמָסֶם בְּחֶמְתִּי כִּי הִרְעוּ לְיִשְׂרָאֵל כְּשֶׁגִּלּוּ אֶצְלָם וַיִּזְּ נִצְחָם וְדַמָּם [טו] טַפְטַף
 עַל-בְּגָדֵי וְכָל-מְלָבוּשֵׁי אֲנִי לְתִי לְכַלְכְּתִי מִדַּמָּם (רד"ק): דַּ כִּי יוֹם נִקָּם
 בְּלָבִי כִּי זְמַן רַב אֲנִי מַחֲכֶה לְעֹשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם וּשְׁנַת גְּאוּלֵי בָאָה [טז] הַגִּיעָה הַשְּׁנָה
 לְגֹאֲלוֹ אֵת עַמִּי וְלַעֲשׂוֹת הַנֶּקֶם (מ"ד): ה וְאֶבִּיט וְהִסְתַּכְלַתִּי אִם אֲמַצֵּא מִי יַעֲזֹר, אֲבָל וְאֵין עֲזָר כִּי
 אֵין הַדּוֹר זָכַי וְאֶשְׁתַּוְּמֶם עַמְדַּתִּי בְּתַמְהוֹן וְהַתְּבוּנָתִי אִם אֲמַצֵּא לָהֶם זְכוּת לְהִיּוֹת סוּמֶךְ עָלָי לְגֹאֲלוֹהָ

עיונים והארות

על בגדיו ונעשים אדומים כתולעת שני, ושוב מכבסן עד שנעשים לבנים כשלה, שנאמר לבושיה כתלג חיור (ילק"ש).

טו. ונקרא הדם נצח לפי שהוא חיי האדם וחזקו (רש"י).

טז. כי יום נקם בלבי, ושנת גאולי באה - רבי אומר ימות המשיח לישראל שס"ה שנה כמנין ימות החמה, שנאמר כי יום נקם בלבי. א"ר יוחנן ללבי גליתי לאברי לא גליתי. רבי שמעון בן לקיש אומר ללבי גליתי למלאכי השרת לא גליתי (סנהדרין צ"ט). רבי שמואל מתני בשם רבי ירמיה, אם יאמר לך אדם מתי קץ הגאולה בא אל תאמן, שנאמר כי יום נקם בלבי, לבא לפומא לא גלי פומא למאן גלי (שוח"ט).

יד. מדוע אדום ללבושך - כתיב ויצא הראשון אדמוני, הוא אדום, ותבשילו אדום, ארצו אדומה, גבוריו אדומים, לבושו אדום, ופורע ממנו אדום בלבושים אדומים (ב"ר פ"ג).

מדוע אדום ללבושך, מי זה בא מאדום, כשהקב"ה בא מאדום באים מלאכי השרת כנגדו ומוצאים את בגדיו שהם אדומים כתולעת שני, אומר להם גת קטנה היתה לי ודרכתיה, שנאמר פורה דרכתי לבדי, באותה שעה נוטל הקב"ה כל עונותם של ישראל ונותנם על עשו הרשע, שנאמר ונשא השעיר עליו את כל עונות, ואין שעיר אלא עשו הרשע, שנאמר הן עשו אחי איש שעיר. אומר עשו לפני הקב"ה, כמה כח יש לי שאתה נותן עלי כל עונות יעקב אחי, באותה שעה נוטל הקב"ה כל עונותם ונותנם

וַאִין סוֹמֵךְ וְתוֹשֵׁעַ הוֹשִׁיעַ לִי זְרַעִי וַחֲמַתִּי שִׁישׁ לִי עַל הָאוֹמוֹת הִיא
 סִמְכַתְנִי תִסְמוֹךְ וְתַחֲזֹק אוֹתִי לְגֵאוֹל אֶת יִשְׂרָאֵל (רד"ק): וַאֲבֹס אֶרְמוֹס וְאֶדְרוֹךְ עַמִּים
 בְּאַפִּי בְכַעֲסִי וְאֶשְׂכַּרְם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתֶם שִׂיכּוּרִים בַּחֲמַתִּי בְּכּוֹס חַמְתִּי וְאוֹרִיד וְאֶשְׂפּוֹךְ
 לְאַרְצֵךְ נִצְחָם אֶת דָּמִם (רד"ק): ז' הַנְּבִיא אֹמֵר: חֲסִדֵי יְהוָה | אֲזַכִּיר לְיִשְׂרָאֵל, כְּדִי
 שִׁיּוּדוֹ וְיִזְכִּירוּ תִתְהַלֵּת יְהוָה כְּמוֹ שֶׁרָאוּ לְהַלְלוֹ וּלְשַׁבְּחוּ פְעַל עַל כָּל הַטּוֹבוֹת
 אֲשֶׁר-גִּמְלָנוּ יְהוָה וְכָפַל דְּבָרָיו, שֶׁהִזְכִּיר אֶת יְרֵב-טוֹב שֶׁעֲשָׂה ה' לְבַיִת
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-גִּמְלָם פָּרַחְמִיו וְכָרַב חֲסָדָיו וְלֹא לְפִי מַעֲשֵׂיהֶם (רד"ק):
 ח וַיֹּאמֶר אֶעֱפֹ שְׁגִלּוֹי לִפְנֵי שִׁיחַטָאוֹ לִי וַיִּבְגְּדוּ בִי מִ"מ אֲנִי מֵרַחֵם עֲלֵיהֶם וְאוֹמֵר לָהֶם אֶךְ-עַמִּי
 הִמָּה וְהִרִי הֵם לִפְנֵי כְּבָנִים לֹא יִשְׁקְרוּ שְׁלֵא בִגְדוּ בִי (רש"י) וַיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ
 [ז] וּמַצִּיל: ט בְּכָל-צָרְתָם כִּשְׁהִיוּ צְרוּת לְיִשְׂרָאֵל | (לֹא) הִצִּיר לָהֶם כְּפִי מֵעֲלִיָּהֶם (רש"י) וְאֶדְרַבָּה
 לוֹ לְקַב"ה הִיא צָר (רד"ק) כִּי יִשְׁתַּתַּף [יח] בְּצַרְתָּם (ע"פ מַלְבִּי"ם) וּמִלְאָךְ: מִיכָאֵל הַמְשַׁמֵּשׁ לְפָנָיו
 הוֹשִׁיעֵם [יט] בְּשִׁלְיחוֹת הַמִּקּוֹם (רש"י) בְּאַהֲבָתוֹ בַּעֲבוּר אַהֲבָתוֹ וּבְחֲמֻלָתוֹ עֲלֵיהֶם

עיונים והארות

נפשו בעמל ישראל".

יט. בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם - פירש האדמו"ר רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל, (בבא סאלי), כי מי ראוי להתפלל על הציבור, רק מי שמרגיש בצערם.

ז' וזהו שאומר הכתוב: "בכל צרתם לו צר", היינו בכל צרת הצבור גם לו צר, מרגיש ממש

יז. ויאמר אך עמי המה וגו' - דרש רבי אלעזר ברבי יוסי וכי לא היה גלוי לפניו שהם עתידים לשקר, תלמוד לומר אך, היה גלוי לפניו שהם עתידים לשקר, ומה תלמוד לומר ויהי להם למושיע, לא הושיען בבני אדם שהם עתידים לשקר, אלא בבני אדם שאין עתידין לבגוד בו עולמים (ילק"ש)

יח. ולרד"ק היה לקב"ה צר על דרך "ותקצר

הוא גִּאֲלָם מן הצרה הבאה וַיִּנְטְלֵם סבל משאם וַיִּנְשְׂאֵם לתת ידי מחסורם
 פֶּל-יָמֵי דורות עוֹלָם (מ"ד):

עיונים והארות

בכאב נפשם, ועל כן "ומלאך פניו הושיעם", כלומר הוא נהפך לשליח מלאך כדי להושיעם מצרתם (ילקוט חמישאי).

בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם - כתוב "לא" וקוראים "לו", מכיון ש"לו צר", שהקדוש ברוך הוא משתתף בצערנו ושכינתו

שרויה עמנו בגלות, הרי ממילא "לא צר" - הצרה שוב אינה צרה לגבינו. אם האב שרוי יחד עם בנו, אין הבן מתיירא (מעש"ת)

ואותיות "לא" "לו" זה "אלול". כי הכל תלוי באלול שלנו, כמה אנחנו משתנים ומראים נכונות לעבוד את ה' באמת.

הפטרת יום א' דר"ה

הקשר לפרשה

בהפטרה מסופר על חנה שהיתה עקרה, וה' פקד אותה ונתן לה בן, וזה מעין הקריאה שמסופר בה גם כן על שרה שהיתה עקרה, וה' פקד אותה ונתן לה בן. גם אמרו חז"ל ששרה וחנה נפקדו בראש השנה ולכן קוראים הפטרה זו בראש השנה.

תוכן הפטרה

לאלקנה היו שתי נשים חנה ופנינה, לפנינה היו ילדים, אך חנה היתה עקרה, ואלקנה אהב את חנה יותר מפנינה,

וכשהיה עולה לבית ה' בשילה לזבוח זבח, היה נותן מנה יפה לחנה לפייסה, אך פנינה היתה מקניטה אותה בדברים ומכעיסה אותה, עד שלא היה לה חשק לאכול ולשתות. לאחר הפצרות מרובות של בעלה, אכלה מעט ומיד קמה להתפלל אל ה'.

בגלל שהיתה מרת נפש, האריכה בתפילתה ונדרה נדר שאם ה' יתן לה בן זכר, הרי תקדיש אותו לה' שיתבודד בעבודת ה' ויהא נזיר כל ימי חייו, עלי הכהן בראותו את חנה מאריכה בתפילה ומדברת בלחש, חשב שהיא שיכורה, ולכן גער בה על שנכנסה לבית ה' כשהיא שיכורה, היא הסבירה לו את מצבה הקשה, ואז עלי ברך אותה שתיפקד בורע של קיימא, חנה שמחה מאד על כך, כי בטחה בברכתו של הצדיק עלי הכהן. ברכתו התקיימה ונולד לה בן וקראה את שמו "שמואל" כי "מה' שאלתי".

כאשר אלקנה עם בני ביתו עלו לרגל, חנה לא עלתה איתם, כי אמרה לבעלה שהיא מעדיפה לחכות עד שהילד יפסיק לינוק, ואז תעלה אותו לבית ה' לקיים את נדרה.

לאחר שגמלה אותו העלתה אותו לשילה, העמידה אותו לפני עלי ובקשה ממנו שישים עין טובה עליו, אחרי כן חנה התפללה לה' והודתה לו על הטובה שעשה עמה שנתן לה בן.

ואמרה שמעתה תוכל לפתוח את פיה, ולהשיב אמרים לאויביה. יעצה להם שלא לדבר בגאווה, כי מעשי אדם מנויים וספורים אצל הקב"ה. הגבורים כאין נגדו ואילו החלשים אורו כח וגבורה.

אנשים שהיו עשירים ושבעים, נהיו עניים והיו צריכים להשכיר את עצמם עבור פת לחם, ואילו העניים נהיו שבעים ויושבים על מי מנוחות, כי הדבר תלוי בהשגחתו יתברך. וגדולה השגחתו עד שהעקרה ילדה שבעה בנים, ואילו רבת בנים נהיית אומללה מבניה שמתו.

כמו כן התנבאה על תחיית המתים, שה' ממית ומחיה, ובהשגחתו יתברך, מקים את האביון מעפר, ומעלה אותו לגדולה ומנחיל לו עושר וכבוד, כי העולם שלו ובידו לעשות בעולמו כרצונו.

ולכן התפללה על בנה שהאויבים שלו יחתו וישברו, וה' יתן לו חכמה לשפוט את בני ישראל בעריהם, יתן כוח למלך "שאול" שבנה ימליך אותו, וכן ירים קרנו של "דוד" שהוא משיח ה' שנמשח למלך ע"י בנה.

שמואל א', פרק א' - פרק ב' פסוק י'.

אִיְהִי אִישׁ אֶחָד מִיּוֹדֵד וּגְדוֹל הָיָה (מלבי"ם) מִן-הַרְמָתִים [שם מקום (מ"ז)] שְׁהָיוּ בּו שְׁתֵּי

רְמוֹת-שְׁתֵּי גִבְעוֹת שְׁצוּפוֹת וּמְקַבְּלוֹת זֶה אֶת זֶה צוֹפִים מִמִּשְׁפַּחַת צוֹפִים וּנְבִיאִים (רד"ק ע"פ ת"י) מֵהָרַ

אֶפְרַיִם הָגַר בְּהַר אֶפְרַיִם וְאִינוּ מִשְׁבֵּט אֶפְרַיִם אֲלֵא לֹא הָיָה וְשֵׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן-יִרְחָם

בֶּן-אֵלִיהוּא בֶּן-תַּחוּ בֶּן-צוּף שְׁהָיָה אֶפְרָתִי [א] מֵהַר אֶפְרַיִם (מ"ד): בַּלּוֹ

עיונים והארות

של עולם, ומאן נינהו בני קרח, שנאמר ובני קרח לא מתו, ותאנא משום רבינו אמרו מקום נתבצר להם בגיהנם ועמדו עליו ואמרו שירה (מגילה י"ד).

ושמו אלקנה, הרשעים קודמין לשמם, נבל שמו... אבל הצדיקים שמם קודמים להם, ושמו אלקנה... דומין לבוראם, ושמי ה'. (ילק"ש).

בן ירוחם בן אליהו בן תהו - א"ר יוחנן לשון גימטריקון הוא תהו הוא אסף, א"ת ה"ס ו"ף, אפרתי, ר' יהושע אמר פלטיאני, ר' יהודה בר' פנחס אמר מוכתר בנימוס, ר' פנחס אמר עטרה נתעטר אפרים מאבינו יעקב בשעת פטירתו מן

א. ויהי איש אחד מן הרמתים - שנו רבותינו ארבעים ושמונה נביאים וז' נביאות נתנבאו להם לישראל ולא פחתו ולא הותירו על מה שכתוב בתורה אפילו אות אחד חוץ ממקרא מגילה, ותו ליכא, והוא כתיב ויהי איש אחד מן הרמתים, וא"ר אבהו אחד ממאתים צופים שנתנבאו להם לישראל. מיהו הווי טובא, כדתניא הרבה נביאים נתנבאו לישראל כיוצאי מצרים, ואמרי לה כפלים כיוצאי מצרים, נבואה שנצרכה לדורות נכתבה... ר' שמואל בר נחמני אומר, אדם הבא משתי רמות שצופות ורואות זו את זו, ר' חנן אמר אדם הבא מבני אדם שעומדים ברומו

שְׁתֵּי נָשִׁים [ב] שֵׁם אַחַת¹ האשה הראשונה שנשא אלקנה היא חַנָּה וְשֵׁם הַשְּׁנִית

פְּנִינָה וַיְהִי לְפַנְנָה יְלָדִים וּלְחַנָּה אֵין יְלָדִים [ג] גם לאחר נישואי פנינה (מלבי"ם):

וְעָלָה הָאִישׁ הַהוּא מְנַהֵגוּ הִיָּה לְעֹלוֹת בְּכָל שָׁנָה לְשִׁילָה וְכָל שָׁנָה עוֹלָה מִדְּרָךְ אַחֲרַת כְּדֵי לְהַשְׁמִיעַ

את ישראל ויעשו כמותו (רש"י) מְעִירוֹ [ד] שהיה מרזוז גם את בני עירו לעלות, והוא היה עולה מִיָּמִים |

עיונים והארות

תורה ומצוות לכל ישראל. והיה אומר אלקנה לשואלים אותו, ומדוע אתם לא תבואו אתנו ונעלה יחד? ומיד היו עיניהם זולגות דמעות. ובכל שנה גדל מספר העולים לרגל, ובזה זיכה את הרבים. אמר הקב"ה לאלקנה, אתה הכרעת את ישראל לכף זכות, חינכת הרבה למצוות וזכו רבים על ידך, לכן אני אוציא ממך בן שיכריע את ישראל לכף זכות ויחזק אותם במצוות (מעם לוֹעַז).

ועלה האיש ההוא - נתעלה בביתו, נתעלה בחצרו, נתעלה בעירו, נתעלה בכל ישראל, וכל עלויו לא היה אלא משל עצמו. להשתחות ולזבוח, ר' אבא בר יוסף בש"ר יצחק התפלה גדולה מן הקרבנות, דכתיב להשתחות ואחר כך לזבוח, ורבנן אמרי תפלה שקולה כנגד כל הקרבנות, דכתיב להשתחות ולזבוח. אלקנה ואשתו בניו ואחיותיו וכל קרוביו היה מעלה עמו לרגל, ובאים ולנים ברחובה של עיר, והיתה המדינה מרגשת והיו שואלין אותן להיכן תלכו, ואומרים לבית ה' שבשילה שמשם תצא תורה ומצוות, ואתם למה לא תבואו עמנו ונלך יחד. מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נלך עמכם, ואומרים להם הן עד לשנה הבאה חמשה בתים, לשנה אחרת עשרה בתים, עד שהיו כולם עולים. ובדרך שהיה עולה שנה זו לא היה עולה שנה

העולם, אמר לו בני אפרים ראש ישיבה, ראש שבט, מעולה ומשובח שבבני יהו נקראים על שמך, בן תהו בן צוף אפרתי (שוח"ט).

ב. ולו שתי נשים - ר' אמי בש"ר יצחק הכתוב פותח בשבחו וחותרם בשבחו, ר' לוי בש"ר חמא בר חנינא הכתוב פותח בשבחו ומזכיר גנותו. א"ר יונה בש"ר חמא כיון שראתה חנה שלא ילדה אמרה, אומר לו שיכניס צרתי בתוך ביתי, ומתוך כך יראה הקב"ה ויפקוד אותי. אמר לה הקב"ה, חנה הפקדת אצלי נפשות, חייך אני משלם לך, כי פקד ה' את חנה ותהר ותלד שלשה בנים ושתי בנות. (ילק"ש).

ג. ויהי לפנינה ילדים ולחנה אין ילדים - א"ר לוי בכל מקום שנאמר אין לה הוה לה, ותהי שרי עקרה אין לה ולד, והוה לה, וה' פקד את שרה (ב"ר ל"ח).

ד. ועלה האיש ההוא מעירו - חז"ל מתארים את גדולת המעשה של אלקנה, שלא היה מסתפק בעלייתו הוא לבד, אלא היה מעורר את כל הצבור לעלות, וכך אמרו: שהיה מעלה את אשתו ואת בניו ואת אחיותיו וכל קרוביו, והיו לנים באמצע העיר, וכאשר היו שואלים אותו להיכן אתם הולכים? היה אומר, לבית ה' אשר בשילה, ששם עמד המשכן מימי יהושע, ומשם היתה יוצאת

יְמִימָה מִשְׁנֵה לַשָּׁנָה לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִהְיוֹת לְפָנָיו (רד"ק) וְלִזְכֹּר שְׁלֵמֵי שְׂמֵחָה וְשְׁלֵמֵי חֲגִיגָה
 (רלב"ג) לַיהוָה צְבָאוֹת בְּשִׁלְהָ וְשָׁם שְׁנֵי בָנָי - עֲלֵי חֶפְנִי וּפְנִיחָם (ה)
 פְּהָנִים סַגְנֵי חֲכוּנָה כִּי עָלֵי אֲבִיהֶם שִׁמַּשׁ בְּכַהֲנָה גְדוּלָה (מ"ד) לַיהוָה לְפָנָיו (ת"י): הַ וַיְהִי
 הַיּוֹם הַגִּיעַ יוֹם הַמוֹעֵד (ת"י) וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה קֶרְבָּנוֹתַי וַנִּתֵּן לְפָנָה אֲשֶׁתּוֹ
 וְלִכְל-בְּנֵיהָ וּבְנוֹתֶיהָ מִנּוֹת מִן הַשְּׁלֵמִים שֶׁהִיא זוּבָה (רד"ק): הַ וְלִחְזָה יִתֵּן
 מְנַה אַחַת מִיּוֹחֲדַת בְּיוֹפֵי [ופי שנים משל פנינה] אֲפִים [ו] הַרְאוּהָ לְהִתְקַבֵּל בְּסִבֵּר פָּנִים יִפּוֹת (רש"י)
 כִּי אֶת-חֲנָה אָהֵב וַיְהוֶה סָגֵר רַחֲמָהּ וְהִיתָה בַּעֲצֵר לְכַךְ הָרָאָה לָהּ חִיבָה יִתִּירָה
 לְהַפִּיג צַעֲרָה (מ"ד): וְכַעֲסָתָה צָרָתָהּ פְּנִינָה צִרְתָּהּ הִתָּה מַכְעִיסָה אוֹתָהּ נָם-כְּעַם פַּעַם
 אַחַר פַּעַם פַּעֲמִים רַבּוֹת בַּעֲבוּר בְּשִׁבִּיל שְׁחִנָּה תִּהְיֶה הַרְעָמָה שֶׁתִּתְאוּנֵן, [וי"מ שתזעף (רד"ק) א"נ

עיונים והארות

בשילה, אפשר חטא בא לידו והכתוב מיחסו, והכתיב יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער ועונה, אם ישראל הוא לא יהיה לו ער בחכמים ועונה בתלמידים, ואם כהן הוא לא יהיה לו מגיש מנחה לה' צבא-ות, אלא שמע מינה פנחס לא חטא, ואלא הא כתיב ישכבון, א"ר נחמן בר יצחק ישכבן כתיב, והא כתיב אל בני כי לא טובה השמועה, א"ר נחמן א"ר יצחק בני כתיב, והא כתיב מעבירים עם ה', א"ר הונא בריה דרב יהושע מעבירים כתיב, והא כתיב ובני עלי בני בליעל, מתוך שהיה לו לפנחס למחות בחפני ולא מיחה, מעלה עליו הכתוב כאילו חטא (שבת נ"ה).

ו. ולחנה יתן מנה אחת אפים - בכפלים, אפים, בסבר פנים יפות, כנגד פנינה וילדיה, כנגד כל הבנים, דבר אחר היפה שבהם (ילק"ש).

אחרת, עד שהיו כולם עולים, אמר לו הקב"ה, אלקנה, אתה הכרעת את ישראל לכף זכות וחנכתם במצות זכו רבים על ידך, אני אוציא בן ממך שיכריע את ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצות, הא למדת שבשכר אלקנה שמואל (ילק"ש).

ה. ושם שני בני עלי חפני ופנחס - א"ר שמואל בן נחמני א"ר יונתן, כל האומר בני עלי חטאו אינו אלא טועה, סבר לה כרב דאמר פנחס לא חטא, מוקיש חפני לפנחס, מה פנחס לא חטא אף חפני לא חטא, אלא מה אני מקיים אשר ישכבון את הנשים, מתוך ששיהו את קניהם ולא הלכו אצל בעליהם, מעלה עליהם הכתוב כאילו שכבון. אמר רב, פנחס לא חטא, שנאמר ואחיה בן אחיטוב אחי אי כבוד בן פנחס בן עלי כהן לה'

תקנא (ת"י) [פִּי-סַגְרִי יְהוּהָ בְּעַד רַחֲמָהּ] [ז] (רש"י): זֶוּכֵן יַעֲשֶׂה אֱלֹקֵהָ
 שָׁנָה בְּשָׁנָה נֹתֵן לַחֲנָה חֶלֶק מִבְּחַר לְהֵרָאוֹת שֶׁמִּחֲבָבָהּ מִיָּדִי [מתני - בכל זמן (מ"ז)] עֲלֵתָהּ
 בְּבֵית יְהוּהָ, וּלְפִי חִיבָה שֶׁבַעֲלָה מֵרָאֵה לָּהּ בֵּין פְּנִינָה תִּכְעַסְנָה (רש"י) וְתִבְכֶּה חֲנָה,
 וּמַחֲמַת צַעֲרָה גַם (מ"ד) וְלֹא תֹאכַל: ח וַיֹּאמֶר לָּהּ אֱלֹקֵינָהּ אִישָׁהּ [ח] בַּעֲלָהּ

עיונים והארות

פנינה ביקשה לעורר את מרירות לבה של חנה, כדי שתתפלל לפני הקב"ה, היות ובעלה אהבה - היתה מתייאשת מלבקש רחמים, וזהו "כי סגר ה' בעד רחמה".

לפי זה מדוע נענשה פנינה, כמו שכתוב (בפרק ב, ה), שמתו ילדיה? אלא חנה היתה עקרה כמו כל הצדיקים, שהקב"ה מתאוה לתפילתם של הצדיקים, כמו שהיה עם שרה רבקה לאה כאשר הפסיקה ללדת, וגם רחל, ולא מפני חטא חלילה. אולם פנינה חשדה בה שאין תוכה כברה (אין הפנימיות כמו החיצוניות, כלומר הכל היה ברמאות) ולכן על חטאה נענשה, וביקשה להרעימה כדי שתשוב בתשובה ותיפקד. ועל שחשדה בה - נענשה, ככתוב (שבת זז): "החושד בכשרים לוקה בגופו". ועוד שאף על פי שפנינה נתכוונה להרעימה בסופו של דבר יצאה מזה טובה גדולה, שחנה התפללה וילדה בן, וזהו "פנינה לשם שמים נתכוונה", אם כן סופה הוכיח על תחילתה שכוונתה היתה לשם שמים.

ח. ויאמר לה אלקנה אישה - אמר לה שרה שהיתה עקרה כך היתה יושבת ובוכה, אלא רבקה שהיתה עקרה כך היתה עושה, ולמה ירע לבבך, אלא רחל שהיתה עקרה כך היתה יושבת בינה לבין עצמה, הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים, אלו בניה של פנינה, דבר אחר אלו עשרה דורות,

ז. וכעסתי צרתה גם כעס - מכעסת וחוזרת ומכעסת, מה הוות, אמרה לה זבנת לברך רבא סודר וכתונת וחלוק. א"ר נחמן בר אבא היתה פנינה משכמת ואומרת לחנה אין את עומדת ומרחצת פניהם של בניך כדי שילכו לבית הספר, ובשש שעות היתה אומרת לה, חנה אין את עומדת ומקבלת בניך שבאו מבית הספר. ר' תנחום בר אבא אמר היו יושבים לאכול והיה אלקנה נותן לכל אחד ואחד מבניו חלקו, היתה פנינה מתכוונת להכעיס את חנה, והיתה אומרת לאלקנה תן לזה בני חלקו, ולזה בני חלקו, ולזה לא נתת חלקו, למה בעבור הרעימה על אלקים. אמר לה הקב"ה את מרעמת אותה עלי, חייך אין רעמים שאין אחריהם מטר, ומיד אני פוקדה, שנאמר כי פקד ה' את חנה (פסיקתא).

מובא בספר מעם לעוז: בעבור הרעימה, שהיתה אומרת לה, אילו היית צדקת לא היה הקב"ה מונע ממך פרי בטן (בנים), כי כך אמרה הגר לשרה. ואמרו חז"ל (בבא בתרא טז): שטן ופנינה לשם שמים נתכוונו שטן כי היכי דלא ליהוי איניש עדיף כאברהם, פנינה דכתיב וכעסתי צרתה גם כעס בעבור הרעימה. דרשה רב אחא בפפוניא, קם שטן נשקיה לכרעיה (ב"ב ט"ז) (שטן התכוון - שלא יהיה שום אדם גדול מאברהם, לכן קטרג על איוב - עיין שם בגמרא).

חֲנֻה לַמָּה תִבְכִּי וְלַמָּה לֹא תֹאכְלִי וְלַמָּה יִרְעֶ לְבַבְךָ הַלֹּא
אֲנֹכִי רְצוּנִי וְאֵהְבֵתִי אֵלֶיךָ טוֹב לָךְ לְעֹזֵר וְלִמְגֵן מִעֲשָׂרָה בָּנִים מֵאֵילוּ הֵייתָ יוֹלֵדֶת עֶשְׂרֵה

בנים (מ"ד ע"פ ת"י): ט וַתִּקַּם חֲנֻה אַחֲרַי אֲכַלָּה מֵעֵט בְּשִׁלָּה [ט] לַהֲחִיּוֹת הַנֶּפֶשׁ (מ"ד)

וְאַחֲרַי שָׂתָה [כי אכלה מעט לאחר שבעלה הפציר בה (רד"ק)] וְעַלִּי הִכְהֵן יוֹשֵׁב [ן]

על-הקפסא כי אותו היום מינהו כה"ג על ישראל (רש"י), והוא יושב בעזרה על סמוך לְמִזְוֹזֹת הַיֵּבֶל

יְהוָה [רד"ק]: י וְהִיא מָרַת נֶפֶשׁ [יא] בְּבֹאָהּ לַהֲתַפְלֵל הֵיטָה נֶפֶשָׁה מְרָה לָהּ מֵאוֹד (מ"ד) וְהִקְבִּיָּה

עיונים והארות

ותתפלל. וממאי דילמא שאני חנה דהוה לבה מרירא טובא, אלא אמר רבי יוסי בר חנינא מהכא, ואני ברוב חסדך אבוא ביתך אשתחיה אל היכל קדשך ביראתך (ברכות ל"א).

ואמרו חז"ל (עיין בספר "מעם לועז"): "והיא מרת נפש" - צערה היה לעצמה (כי צערה של אשה עקרה, אין אדם יכול לשער), ועליה נאמר (משלי יד, י'): "לב יודע מרת נפשו". מובא בגמרא ברכות (לא): "אין עומדים להתפלל - לא מתוך עצבות, ולא מתוך עצלות, ולא מתוך שחוק, ולא מתוך שיחה, ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים בטלים - אלא מתוך שמחה של מצוה". לפי זה איך חנה התפללה והיא מרת נפש, הרי זו עצבות? אלא הכתוב הדגיש "והיא מרת נפש" - לכן לא נענשה, כי היתה מרת נפש, ואין אדם נתפס על צערו, כמו שמצאנו באיוב (איוב מב, ז): "כי לא דברתם אלי נכונה כעבדי איוב" (ועם שגם איוב לא דבר נכונה, בכל זאת קראו ה' עבדי, ואמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא טז:): "מכאן שאין אדם נתפס על צערו", כי כל מה שדבר היה בעבור קושי היסורין).

אלה תולדות פרץ וגו'. הלא אני טוב לך אין כתיב כאן אלא אנכי, אמר לה ברייך יהא בחלקך, כמו דאמר אנכי ה' אלקיך (פסיקתא רבתא). כתיב היתה לי דמעתי לחם יומם, מכאן אתה למד שהצרה משבעת לאדם ואינו מבקש לאכול, וכן אלקנה אומר חנה למה תבכי ולמה לא תאכלי, מכאן שהבכיה מאכילה (שוח"ט).

ט. אחרי אכלה בשילה - דרש ר' יהודה איש כפר גבורייא מנין שאין פוסקין ינות לאשה, שנאמר ותקם חנה אחרי אכלה בשילה ואחרי שתה, שתה ולא שתת (כתובות ס"ה).

י. ועלי הכהן יושב - אמר רבי אמי אף למלכי בית דוד אין ישיבה בעזרה, ולמי היתה ישיבה לכהן גדול, שנאמר ועלי הכהן יושב על הכסא, אם כן מהו ויבא המלך דוד וישב לפני ה', שישב עצמו בתפלה.

ועלי הכהן יושב - מלמד שבאותו יום מינהו כהן גדול (שוח"ט).

יא. והיא מרת נפש - שנו רבותינו אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש, מנא הני מילי, אמר ר' אלעזר דאמר קרא והיא מרת נפש

שומע לנשברי לב וְתִתְפַּלֵּל עַל [לפני ת"י] יְהוָה [יג] שזהתפלה בכוונה לה' לבדו (מלבי"ם)
 וּבָכָה תְּבַכֶּה ששערי דמעה לא ננעלו (רלב"ג): יא וְתִדְרֹךְ נְדָר וְתִאֲמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
 צְבָאוֹת [יג] [עליונים ותתאין (רש"י)] אִם-רָאָה תִּרְאֶה | בְּעֵינַי אֲמַתְךָ [יד]

עיונים והארות

לאו תראה, אלך ואסתתר בפני אלקנה בעלי ומשקה לי מי סוטה, חס ושלום שאתה עושה תורתך פלסתר, שנאמר ונקתה ונזרעה זרע... דבר אחר אם ראה בצערי תראה בעיבורי תראה בלידתי.

ה' צבאות אם ראה תראה - אמר רבי אלעזר מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שקרא להקב"ה צבאות, עד שבאת חנה ואמרה לפניו רבונו של עולם, מכל חיילות שבראת בעולמך קשה לפניך שתתן לי בן אחד. משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שעשה משתה לעבדיו, בא עני אחד ועמד על הפתח, אמר להם תנו לי פרוסה אחת ולא השגיחו עליו, דחק ונכנס לפני המלך, אמר, מכל סעודה שעשית קשה לך ליתן לי פרוסה אחת (ברכות ל"א).

אם ראה תראה בעיני אמתך, ולא תשכח את אמתך, ונתת לאמתך - א"ר יוסי בר חנינא שלש אמתות הללו למה, אמרה חנה לפני הקב"ה, רבונו של עולם שלשה דבקי מיתה בראת באשה, ואמרי לה שלשה בדקי מיתה בראת באשה, ואלו הם חלה נדה והדלקת הנר, כלום עברתי על אחת מהן.

ונתת לאמתך זרע אנשים, מאי זרע אנשים, אמר רב גבר בגוברין, ושמואל אמר זרע שמשח שני אנשים, מאן אמונן שאול ודוד, ר' יוחנן אמר זרע ששקול כשני אנשים, ומאן אינון, משה ואהרן, שנאמר משה ואהרן בכהניו ושמואל

יב. ותתפלל על ה' - השליכה את כל יהבה (תקוותה) על ה', שלא היה לה כוח לשאת נטל מצוקתה. והאלשי"ך הקדוש פירש - שתפילתה היתה על כבוד שמים, שיהיה לה בן שיחנך את העם למצוות ולמעשים טובים, ואלקנה יוליד בן כזה ממנה ולא מאשה אחרת (מעם לוועז).

יג. אמר רבי יהודה ברבי סימון, אמרה חנה לפני הקב"ה רבונו של עולם, יש צבא למעלה יש צבא למטה, הצבא של מעלה לא אוכלים ולא שותים ולא פרים ורבים ולא מתים אלא חיים לעולם הבא. והצבא של מטה אוכלים ושותים ופרים ורבים ומתים ואינם חיים, ואיני יודעת מאי זו צבא אני, אם מצבא של מעלה אני לא אהא לא אוכלת ולא שותה ולא מולידה ולא מתה, אלא חיה לעולם, ואם מצבא של מטה אנכי אהא מולידה ואוכלת ושותה.

דבר אחר חנה היתה עולה לרגל וראתה כל ישראל, אמרה לפניו, רבונו של עולם כל הצבאות הללו יש לך ואין לי אחד בהם. אמר ר' יהושע בן לוי אמר לה הקב"ה, חנה את הרבית בחיילותי, אף אני ארבה חיילותיך, דכתיב כל אלה בנים להימן חוזה המלך בדבר אלקים להרים קרן, וכתיב ויתן האלקים להימן ארבעה עשר בנים ושלש בנות (פסיקתא רבתי).

יד. אם ראה תראה בעיני אמתך - אמר ר' אלעזר אמרה חנה לפני הקב"ה, אם ראה מוטב, ואם

בעניינים והצער של שפחתך (מצודות) וזכרתני ולא-תשכח את-אמתך
 ונתתה לאמתך זרע אנשים זרע צדיק וחשוב (רש"י) לשרת לפני ה' (מלבי"ם) ונתתיו
 ליהוה כל-ימי חיי שיתבודד ויעבוד את ה' (מ"ד) ומורה ותער לא-יעלה יעביר
 על-ראשו אלא יהיה נזיר כל ימי חייו (רד"ק): יב והיה כי הרבתה להתפלל
 לפני יהוה [טו] לפני קודש הקדשים (רלב"ג) ועלי שמר את-פיה ממתין ומצפה לטמוע
 מדבריה (מ"ד) והמתין לה עד שגמרה את תפילתה (ת"י): יג אמנם וחנה היא מדברת
 על-לבה [טז] שהיתה מכוונת את לבה בתפילתה (רד"ק) וגם רק שפתיה נעות וקולה

עיונים והארות

טו. והיה כי הרבתה להתפלל - ר' חייא בשם ר' יוחנן ור' שמעון בן חלפתא בשם ר' מאיר, מכאן שכל המרבה בתפלה נענה, מיחלפא שיטתיה דר' לוי, דכתיב בכל עצב יהיה מותר ודבר שפתים אך למחסור, ר' אבא בריה דרב פפי ור' יהושע דסכנין בשם ר' לוי, חנה על ידי שרבתה בתפלה קיצרה ימיו של שמואל, שנאמר וישב שם עד עולם, עד עולמו של לוי, דכתיב ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבודה, והא אינון חמשה ותרתי, א"ר יוסי בר אבין שתים שגמלתו (מדרש שמואל).

טז. וחנה היא מדברת על לבה - למה נשתתפו הנשים עם הקטנים והעבדים לענין המצות, לפי שאין להם אלא לב אחד, שנאמר וחנה היא מדברת על לבה (ילמדנו)... אמר רבי אלעזר בשם ר' יוסי בן זמרא וחנה היא מדברת על לבה, על עסקי לבה, אמרה לפני הקב"ה, ריבוננו של עולם. כלום בראת דבר אחד לבטלה, בראת עינים לראות... דדים הללו שבראת על לבי לא להניק

בקוראי שמו, ורבנן אמרין זרע שהוא מובלע בין אנשים, לא ארוך ולא גויז, לא אלם ולא חגר, לא אוכם ולא גיחור, לא חכים ולא טפש (ברכות ל"א).

זרע אנשים - אנשים חכמים, כמה דאמר אנשים חכמים ונבונים, אנשים נביאים, וישארו שני אנשים במחנה, אנשים גדולים, והאיש בימי שאל זקן בא באנשים, אמרו לחנה למה את שואלת אנשים חכמים ונבונים גדולים וצדיקים, אמרה להם שהם לשמו של הקב"ה.

ונתתיו לה' כל ימי חייו ומורה לא יעלה על ראשו -תמן תניע נזיר היה שמואל כדברי ר' נהוראי, שנאמר ומורה לא יעלה על ראשו, נאמר בשמשון מורה, ונאמר בשמואל מורה. אמר לו ר' יוסי והלא אין מורה אלא של בשר ודם, דמתרגמינן ומרות אינשא לא תהא עלוהי, אמר לו רבי נהוראי, והלא כבר נאמר איך אלך ושמע שאלו והרגני, כבר היה עליו מורה של בשר ודם (ילק"ש).

לֹא יִשְׁמַע וַיַּחֲשֹׁבָהּ [חשב אותה (ת"י)] **עָלַי לְשִׁבְרָה** לפי שלא היו מתפללים בלחש
 (רש"י): **יְדִי וַיֹּאמֶר אֵלַיָּהּ עַד-מָתַי תִּשְׁתַּכְּרִין** [ין] תתפללי כשאת שיכורה
 הרי שיכור אסור להתפלל ולשהות בבית המקדש, לכן **הִסִּירִי אֶת-יַיִנְךָ מֵעַלְיָךְ**: ע"י שינה או
 עיסוק אחר (מ"ד) ואח"כ תבואי למקדש (מלב"ם): **טו וַתַּעַן חַנָּה וַתֹּאמֶר לֹא אֲדַנִּי** אינני
 שיכורה רק **אִשָּׁה קָשָׁת-רוּחַ אֲנֹכִי** [יח] רוחי קשה עלי מרוב צרתי (רד"ק) **וַיִּין וְשָׁכַר**
לֹא שָׁתִיתִי אלא מדעת באתי להתפלל כאן (ט"ד) **וְאֶשְׁפֹּךְ אֶת-נַפְשִׁי** אמרתי את רצוני
 בתפילתי (הלב"ג) **לְפָנַי יְהוָה** ומה לי להרים קול ולהשמיע לזולת (מ"ד): **טז אַל-תִּתֵּן** אל תחשוב
אֶת-אֲמַתְךָ [שפחתך] **לְפָנַי** ה', כמו **בַּת-בְּלִיעֵל** [רשע - בלי עול של ה'] לבא שיכורה
 לבית ה' (רד"ק) **כִּי-מֵרֵב שִׁיחֵי וְכַעֲסֵי** שצרתי מכעיסה אותי (רש"י) **וְדַבַּרְתִּי**

עיונים והארות

לרואה בחברו דבר שאינו הגון לו שצריך להוכיחו (ילק"ש).

יח. לא אדוני - אמר עולא ואיתימא ר' יוסי בר חנינא, אמרה לו לא אתה אדון בדבר זה ולא רוח הקודש שורה עליך שדנתני לכף חובה ולא דנתני לכף זכות, מי לא ידעת דאשה קשת רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתי. א"ר אלעזר מכאן לחושדים אותו בדבר ואין בו צריך להודיעו (ילק"ש).

אשה קשת רוח אנכי - כי צרתי מתקשה בי. רבי חגי בש"ר יצחק מאותם שקשים לקבל מתנותיהם אני, כגון שרה וחברותיה.

בהם, תן לי בן להניק בהם. אמר רבי אלעזר חנה הטיחה דברים כלפי מעלה, שנאמר ותתפלל על ה'.

אמר רב המנונא כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה, וחנה היא מדברת על לבה, מכאן שהתפלה צריכה כוונה. רק שפתיה נעות, מכאן למתפלל שצריך שיחתוך בשפתיו, וקולה לא ישמע, מכאן למתפלל שאסור להגביה קולו בתפלתו. ויחשבה עלי לשכורה, מכאן שאסור לשכור להתפלל (ברכות ל"א).

יז. עד מתי תשתכרין - אמר רבי אלעזר מכאן

עד-הנה עד עכשיו (מ"ד): וַיַּעַן עָלַי וַיֹּאמֶר לְכִי לְשָׁלוֹם [ט] וְאַלְהֵי
 יִשְׂרָאֵל יִתְּנֵן אֶת-שְׁלָתְךָ ימלא ה' את בקשתך (ת"י) אֲשֶׁר שָׁאַלְתָּ מֵעַמּוֹ:
 וְהִיאֲמַר תִּמְצָא שְׂפָחַתְךָ חֵן בְּעֵינַיִךְ אני מודה לך שמצאתי חן בעיניך לבקש
 רחמים עלי (מ"ד) וְהִתְלַךְ הָאִשָּׁה לְדַרְפָּהּ הלכה לה לביתה וקבלה אורח כנשים (רד"ק)
 וְהֵאֱכַל וּפְנִיָּהּ הַעֲצוּבוֹת (ע"פ ת"י) לֹא-הָיוּ-לָהּ עוֹד [נ] כי בטחה בברכה (ע"פ רלב"ג):
 יֵט וַיִּשְׁכְּמוּ בַּבֶּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לִפְנֵי יְהוָה שדלך בירושלים צריך להיפטר שנית א"נ
 באו להשתחוות על שנשמע תפילתם (מלבי"ם) וַיֵּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-בֵּיתֶם הָרַמְתָּה
 וַיֵּדַע אֱלֹקֵיךָ אֶת-חַנּוּהָ אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרָהּ יְהוָה עלה זכרונה לטובה לפניו (מ"ד):
 וַיְהִי לְתַקְפוֹת הַיָּמִים [נא] כשהושלמו ימי ההריון (רד"ק, ועיי' רש"י) מעת אשר הרתה חנה

עיונים והארות

יולדת למקוטעים, יולדת לשבעה יולדת למקוטעים, שנאמר ויהי לתקופת הימים, מיעוט תקופות שנים, מיעוט ימים שנים. בראש השנה נפקדה שרה, רחל וחנה, מנלן, א"ר אלעזר אתיא וכירה זכירה פקידה פקידה (ר"ה י"א).

פעם אחת הייתי עובר ממקום למקום מצאני זקן אחד, אמר לי רבי, מפני מה בעלי בתים שבישראל נעצרים על הבנים מהיות להם, אמרתי לו בני, מפני שהקב"ה אוהבן אהבה גמורה ושמח בהם ומצרפן כדי שירבו רחמים לפניו, צא ולמד מאברהם ושרה שהיו עקרים מיצחק חמשה ושבעים שנה, והרבו רחמים עד שבא יצחק ושמוחו בו (תנא דבי אליהו).

יט. ויען עלי ויאמר לכי לשלום - אר"א מכאן לחושד דבר בחברו ואין בו צריך לפייסו, ולא עוד אלא שצריך לברכו, שנאמר ואלקי ישראל יתן את שלתך אשר שאלת מעמו... לכי לשלום, שלמא מן דידי, שלמא מן ברייך. ואלקי ישראל יתן את שלתך כתיב, אמר לה הבן הזה שאת עתידה להעמיד הרבה שלל עתיד הוא לשלול בתורה (ילק"ש).

כ. ותלך האשה לדרכה - מהו לדרכה, שפרסה נדה. ופניה לא היו לה עוד, מלמד שהיו פניה דומות לקוף ונתרפאה (ילק"ש).

נא. ויהי לתקופת הימים - אמר מר זוטרא אפילו למאן דאמר יולדת לתשעה אינה

(מ"ד) וַתֵּחַר חַנָּה וַתִּלְדַּבֵּר בֵּן וַתִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי אָמְרָה מִיֵּהוּהָ שְׂאֵלָתִיו [שמואל אותיות שאול-מאל] (ד"ק): כֹּא וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה וְכָל-בֵּיתוֹ לְזִבְחַת לַיהוָה אֶת-זִבְחַת הַיָּמִים הַמוֹעֵדִים (ת"י) וי"מ הזבחים שרגיל לזבוח כל שנה (ד"ק) וְאֶת-נְדָרָיו גַּם הֵבִיא אֶת הַנְּדָרִים שֶׁנֶּדַר מִשְׁךְ הַשָּׁנָה (מ"ד): כֹּב וַחַנָּה לֹא עָלְתָה בַשָּׁנָה הַהִיא כִּי-אֶמְרָה לְאִשָּׁה לֹא אֵצֶא מִבֵּיתִי (מ"ד) עַד יִגְמַל הַנַּעַר שְׁיוּשְׁלֻמוֹ יְמֵי הַהֲנַקָּה דָּהֵם כ"ד חודשים (ד"ק), ואח"כ וַהֲבֵאתִיו אֲנִי לְבֵית ה' וְנִרְאָה וִירָאָה אֶת-פְּנֵי יְהוָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי וּלְהוֹדוֹת לוֹ עַל הַנַּעַר הַיּוֹלֵד (מ"ד) וַיֵּשֶׁב שָׁם עַד-עוֹלָם: כֹּב וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִשָּׁה עָשִׂי הַטּוֹב בְּעֵינַיִךְ כִּפִּי רְצוֹנְךָ וְחִפְצְךָ (מ"ד) שְׁבִי עַד-גְּמֻלְךָ אִתּוֹ שְׁנַתִּים יָמִים שָׂאוּ אֶת גּוֹמֶרֶת לְהַנִּיק אֶתְךָ מִתְּפַלֵּל אֲנִי שִׁיקָם יְהוָה אֶת-דְּבָרֶיךָ [כֹּב] שִׁיחִיהָ הֵבֵן בְּאֹפֶן שִׁיתִיקִים מֵה שֶׁנִּדְרָה חֲנָה (רלב"ג) וְגַם שֶׁהָ יֵתֵן בְּלֵב הַנַּעַר שִׁיתְבוֹדֵד כֹּל יְמֵיו בְּעַבֹדֶת ה' וַתֵּשֶׁב הָאִשָּׁה וַתִּינַק אֶת-בְּנָהּ עַד-גְּמֻלָּהּ אִתּוֹ [שֶׁגִּמְרָה לְהַנִּיקוֹן בְּתוֹם כ"ד חודש]: כֹּד וַתַּעֲלֶהּ עִמָּה כַּאֲשֶׁר גְּמַלְתָּו בְּפָרִים שְׁלֹשָׁה עִם שְׁלוֹשָׁה פְרִים לְזִבְחַת לֵה' וַאִיָּפָה [ג' סאין] אֶחָת קָמַח לְמַנְחוֹת וְנִבֵּל נָאֵד מֵלֹא יֵיָן לְנֶסֶךְ ע"ג הַמִּזְבֵּחַ וַתִּבְאֶהוּ אֶת הַנַּעַר אֶל בֵּית-יְהוָה אֲשֶׁר

עיונים והארות

שהיתה יולדת בן היתה מוציאה שמו שמואל, וכיון שהיו רואים את מעשיו היו אומרים אין זה שמואל, וכיון שנוולד זה ורואים את מעשיו, אמרו כמדומין אנו שזה הוא (אגדת שמואל).

כב. אך יקם ה' את דברו - ר' ירמיה בשם ר' שמואל בר רב יצחק, בכל יום ויום היתה בת קול יוצאת ומפוצצת בכל העולם כולו ואומרת, עתיד צדיק אחד לעמוד ושמו שמואל, וכל אשר

בשלו [כג] וְהִנֵּעַר נָעַר קָטָן וְרַךְ וּבִכְיָז לֹא נִמְנָעָה מִלְּהִבְיֹאוֹ (מ"ד): כֹּה וַיִּשְׁחַטּוּ
 אֶת-הַפָּר הָרִאשׁוֹן (מ"ד) וַיִּבְיֹאוּ אֶת-הַנֶּעַר אֶל-עֲלִי לְהִרְאוֹת לוֹ שְׁנֵת־קַבְלָה
 תְּפִילַּתוֹ, וּרְבוּתֵינּוּ דְרִשׁוּ שְׁהוּרָה הִלְכָה לִפְנֵינוּ (רש"י): כֹּו וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי מִלֵּא אֶת שְׁאֵלֹתַי וְקַח אֶת
 הַיֶּלֶד הַזֶּה וְשִׂים עֵינֶיךָ עָלָיו [שִׁיחִידָה תְּלִמִּידֶךָ וְלִמְדָרְשׁ רְבוּתֵינוּ שְׁלֵא יַעֲנִישֶׁהוּ מִיִּתָּה (רש"י)] הִי נִפְשָׁן
 אֲדֹנָי הַשְּׁבַעְתּוֹ בְּחַיֵּי נַפְשׁוֹ לְשׁוּם עֵינּוֹ עַל הַנֶּעַר, שֶׁהִי אֲנִי הָאִשָּׁה הַנִּנְצָבֶת אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי פֶה
 עִמָּכָה בְּזֶה בְּהִיּוֹתְךָ גַּם אֶתָּה יוֹשֵׁב פֶּה לְהַתְּפַלֵּל אֶל-יְהוָה (מ"ד): כֹּז אֶל [בַּעֲבוּר
 הַנֶּעַר הַזֶּה הַתְּפַלֵּלְתִּי [כד] וַיִּתֵּן יְהוָה לִי אֶת-שְׁאֵלֹתַי אֲשֶׁר

עיונים והארות

בני אהרן הכהנים, מקבלה ואילך מצות כהונה, מכאן על השחיטה שכשרה בזר, אמר ליה מימר שפיר קאמרת, אלא מי שהוא מורה הלכה בפני רבו חייב מיתה, אתייה חנה וקא צווחת קמיה, אני האשה הנצבת עמכה בזה, אמר לה שבוק לי דאענישיה ובעינא רחמי ויהבי לך ברא טבא מזניה, אמרה ליה אל הנער הזה התפללתי, וגם אנכי השאלתי לה'. באותה שעה נצצה בה רוח הקודש, כל הימים ששמואל קיים שאל קיים. רבי שמואל בר רבי יצחק אמר בת ק"ל שנים היתה ונפקדה כשם שנפקדה יוכבד (ברכות ל"א).

אל הנער הזה התפללתי - אמרה חנה: התפילה שהתפללתי אז, היתה שאכן אזכה ללדת בן, וברוך ה' זכיתי ללדת בן. מובא במסכת ברכות לא: אמר רבי אלעזר: שמואל מורה הלכה בפני רבו היה כי עלי ביקש להביא כהן כדי לשחוט את הפר. אמר להם שמואל, הרי השחיטה כשירה בזר (גם במי שאינו כהן) אם כן למה אתם מחפשים אחר הכהן? הביאו את שמואל בפני עלי. שאל אותו עלי, מנין לך שהשחיטה כשירה

נג. ותביאהו בית ה' שילה - שנו רבותינו, עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותרות... באו לשילה נאסרו הבמות ולא היה שם תקרה אלא בית של אבנים מלמטה ויריעות מלמעלה, והיא היתה מנוחה... א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן כתוב אחד אומר ותביאהו בית ה' שילה, אלמא בית הוא, וכתוב אחד אומר ויטוש משכן שילה אהל שכן באדם, אלמא אהל הוא, הא כיצד, מלמד שלא היה שם תקרה אלא בית של אבנים מלמטה ויריעות מלמעלה (זבחים קי"ב).

כד. אל הנער הזה התפללתי - א"ר אלעזר מכאן ששמואל היה מורה הלכה בפני רבו, שנאמר וישחטו את הפר הביאו את הנער אל עלי, משום דוישחטו את הפר הביאו את הנער אל עלי, אלא אייתו תורא לקורבנא, אמר להו עלי קרו כהן דליתי ולשחוט, חזינהו שמואל דהוה מהדרי בתר כהנא למשחט, אמר להו מה לכו למהדר בתר כהנא, שחיטה כשרה בזר, אתיוה לקמיה דעלי אמר ליה מנא לך הא, אמר ליה מי כתיב ושחט הכהן, ושחט את בן הבקר כתיב, והדר והקריבו

שָׁאֵלְתִי מֵעַמּוֹ: כַּח וְגַם אָנֹכִי הִשְׁאֵלְתֶהוּ לִיהוָה בַּעַת הַתְּפִלָּה נִדְרֵתִי שִׁיחִיה

נתון לה', ולעבדו - כל הימים אשר היה כל זמן אשר יהיה בזה העולם הוא שאל

ליהוה וישתחו שם שמואל להודות ליהוה [כה] ששם חלקו מעובדי ה' (מ"ד): (פ)

א ותתפלל חנה [כו] על בנה שיחיה ויהיה לה', וגם נתנה לו שבח והודאה ותאמר עלץ

[שמח] לבי ביהוה [כז] ליבי שהיה עצב, עכשיו שמח (רד"ק) רמה גבהה קרני לגנח בו אויבי

עיונים והארות

ההשתחואה, שנאמר וישתחו שם לה' (ב"ר נ"ו).
כו. ותתפלל חנה - מובא במדרש שמעוני (שמואל-א ב, פ): מכאן אנו למדים שהנשים חייבות בתפלה, שכן חנה היתה מתפללת שמונה עשרה ברכות: "רמה קרני בה" - מגן אברהם, "ה' ממיית ומחיה" - מחיה המתים. "אין קדוש כה" - האל הקדוש, "כי אל דעות ה'" - אתה חונן, "ונכשלים אזרו חיל" - הרוצה בתשובה, "מוריד שאל ויעל" - המרבה לסלוח, "שמחתי בישועתך" - גואל ישראל, "מקים מעפר דל" - רופא חולים, "שבעים בלחם" - מברך השנים, "רגלי חסידיו ישמור" - מקבץ נדחי ישראל, "ה' ידן אפסי ארץ" - אוהב צדקה ומשפט, "ורשעים בחושך ידמו" - מכניע זדים, "ויתן עוז למלכו" - בונה ירושלים, "וירם קרן משיחו" - את צמח דוד, "ואין צור כא-להינו" - שומע תפילה, "אל תדברו גבוהה" - שאותך לבד ביראה (נעבוד), "יצא עתק מפיכם" - הטוב שמך ולך נאה להודות, "ויתן עוז למלכו" - עושה השלום, הרי שמונה עשרה ברכות שהתפללה.

כו. עלץ לבי בה' - לבי שהיה עצב, עתה עלץ ושמח, וקרני שהיתה שפלה שלא היה לי במה להרים ראש לפני צרתי - עתה רמה (גבהה) קרני בה'. התוקף יקרא קרן, לפי שהוא המקום

בזר? אמר לו: האם כתוב בתורה, "ושחט הכהן, נאמר רק והקריבו הכהנים (ויקרא א, ד), ובשחיטה כתוב: "ושחט את בן הבקר לפני ה'", מכאן אומרת הגמרא (יומא כז): מקבלה ואילך מצות כהונה (קבלת הדם) לימד על השחיטה שכשירה בזר (עיין בתורה תמימה, ויקרא א, ה). אמר לו עלי, יפה אמרת, אבל מורה הלכה בפני רבך אתה, וכל המורה הלכה בפני רבו - חייב מיתה. באה חנה וצעקה לפניו: "אני האשה הנצבת עמכה בזה". אמר לה: הניחי לי ואעניש אותך, ואתפלל לה' שיתן לך בן גדול ממנו. אמרה לו: "אל הנער הזה התפללתי". אף על פי שהמורה הלכה בפני רבו חייב מיתה - זו בידי שמים, אלא מובא בספר "מעם לועז" אמר לה עלי: למה לך בן שהוא צפוי למיתה בידי שמים, אתפלל עליו שימות עכשיו ויהיה לך בן שיאריך ימים. (עיין מעם לועז).

כה. וישתחו שם לה' - הגליות אינם מתכנסות אלא בזכות ההשתחואה, שנאמר והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וגו', לא חזר אברהם אבינו מהר המוריה אלא בזכות ההשתחואה, שנאמר ונשתחוה ונשובה אליכם, ישראל לא נגאלו אלא בזכות ההשתחואה, שנאמר והשתחיתם מרחוק, חנה לא נפקדה אלא בזכות

ע"י ה' וז"ש **בִּיהוָה [כח] רָחַב פִּי עַל-אֹיְבֵי** עד עתה הייתי שותקת ולא משיבה לאויבי,
 אך עתה הפה שלי נפתח, ואוכל להשיב אמרים (מ"ד) **כִּי שָׁמַחְתִּי בִישׁוּעָתְךָ** שהושעתני מצרתי
 ונתת לי בן (רד"ק): **בְּאֵין-קָדוֹשׁ בִּיהוָה כִּי אֵין בּוֹרֵא בְּלִיָּהּ** זולתך שראוי להתפלל
 לוֹ **וְאֵין צוֹר כְּזוֹק בְּאַלְהֵינוּ** [נט] שהופך הטבעים כרצונו כי הייתי עקרה ולא היה בטבעי ללדת

עיונים והארות

ירמיה בן אלעזר גדול כוחן של צדיקים שאין כל העולם ומלואו מקלסין להקב"ה אלא בחצי שם, שנאמר כל הנשמה תהלל י-ה הללויה, אבל הצדיקים מקלסים להקב"ה בשם שלם, שנאמר רננו צדיקים בה', עלץ לבי בה' (אגדת שמואל).

כח. רמה קרני בה' - עשר קרנות הם, קרנו של אברהם, כרם היה לידידי בקרן בן שמן... וקרנו של משיח, וירם קרן משיחו, וכולם היו נתונות בראשן של ישראל, וכיון שחטאו ניטלו מהם ונתנו לעובדי אלילים, דכתיב ועל קרניא עשר די ברישיה, הדא הוא דכתיב גדע בחרי אף כל קרן ישראל, למחר כשעושין ישראל תשובה קרנו של חי העולמים גודע את כולם, הדא הוא דכתיב וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק.

רמה קרני - ולא רמה פכי, דוד ושלמה שנמשחו בקרן נמשכה מלכותם, שאול ויהוא שנמשחו בפך לא נמשכה מלכותם (מגילה ד').

כט. אין קדוש כה' כי אין בלתך - א"ר יהודה בר מנסיא אל תקרי בלתך, אלא בלותך, שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם, מדת בשר ודם מעשיו מבלין אותו, אבל הקב"ה מבלה את מעשיו, ואין צור כאלקיני, א"ר יהודה בן מנסיא אין צייר כאלקיני, שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם, בשר ודם צר צורה על גבי הכותל ואינו יכול

הגבוה שבבהמה, גם הקרניים תוקף החייה (הבהמה) ככתוב (דברים לג, יז): "וקרני ראם קרניו, בהם עמים ינגח", והוא באדם דרך משל, וכאילו אמרה רם ראשי, ככתוב (תהלים כז, ו): "ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי", וכל זה בה' שהיה בעזרי (רד"ק).

עלין לבי בה' - אמרה חנה: לאברהם נתת בן למאה שנה ושורה בת תשעים, לכן עלץ לבי שגם לי נתת בן לאחר שהייתי עקרה כמו שרה. ויש רמז בזה שאמרה חנה "עלין לבי" - כי בשעה שאדם מתפלל או לומד תורה צריך שיהיה בשמחה, כמו שנאמר(תהלים ק, ב): "עבדו את ה' בשמחה", וכן אמרו חז"ל: כאשר תעמוד להתפלל - יהיה לבך עליך שמח, שאתה עובד א-להים, שאין כיוצא בו, וזהו שנאמר: "ותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי בה'. אמר רבי ירמיה בן אלעזר, גדול כוחם של צדיקים, שאין כל העולם ומלואו מקלסין להקדוש ברוך הוא, אלא בחצי שם, שנאמר (תהלים קג, ו): "כל הנשמה תהלל יה הללויה", אבל הצדיקים מקלסים להקב"ה בשם שלם, שנאמר (תהלים לג, א): "רננו צדיקים בה' (י-ה-ו-ה), וגם כאן "עלין לבי בה'" (ילקוט שמעוני).

עלין לבי בה' - ע' שבעים, ל' שלשים, צ' תשעים, הרי ק"צ, אמרה לאברהם נתת בן למאה שנה, ולשרה לתשעים, לכן עלץ לבי. א"ר

(רד"ק) [ומי מהנבראים אשר ידמה קדושתו לקדושת הבורא (מ"ד)]: **אֵל-תִּרְבּוּ תִדְבְּרוּ**

נְבִיחָה נְבִיחָה דברי גסות וגאווה, אל **יֵצֵא עֲתָק** דברים קשים וחזקים **מִפִּיכֶם** [ל] (מ"ד)

כִּי אֵל דְּעוֹת יִהְיֶה [לא] יודע מה שלבבכם (ולא) **וְלֹא וְלֹא** ולפניו **נִתְפָּנוּ** נמנים **עַלְלוֹת**

כל מעשה הבריות (רש"י): ד כך אמנותו של הקב"ה מתייש את הגבורים ומחזק את החלשים משביע את הרעבים

עיונים והארות

אתכם, הפה שאמר מי ה' אשר אשמע בקולו, הוא הפה שאמר ה' הצדיק.

כי אל דעות ה' - האדם אינו יכול לבוא בעלילה (אשמות שקר, כמו (דברים כב, יד): "ושם לה עלילות דברים והוציא עליה שם רע") על חברו, כי כמו שזה מתחכם להתעולל - כן גם זה מתחכם להינצל, אבל ה' יתברך הוא "אל דעות ומשיב חכמים אחור", ולזה "ולו נתכנו עלילות" - ולא זולתו, ולזה אמר (בפסוק ד'): "קשת גבורים חתים".

לא. **כי** אל דעות ה' - אמר רבי: תמה אני היאך בטלו ברכת "חונן הדעת" בשבת, שאם אין באדם דעת, היאך הוא מתפלל? אמר רבי פינחס: גדולה היא הדעת שהיא ממוצעת בין שתי אזכרות ככתוב (משלי ב, ה): "אז תבין יראת ה' ודעת אלהים תמצא", ואומר: "כי אל דעות ה'". אמר רבי אלעזר: גדולה דעה שהיא שקולה כנגד בית המקדש, ככתוב (שמות טז, יז): "מכון לשבתך פעלת ה' מקדש ה' כוננו ידיך". ואמרו (ברכות לג): "כל מי שאין בו דעה אסור לרחם עליו", והטעם נאמר (ישעיה כז, יא): "כי לא עם בינות הוא, על כן לא ירחמנו עושהו ויוצרו לא יחננו" (מדרש שמואל).

כי א-ל דעות ה' - א"ר אמי גדולה דעה שנתנה בין שתי שמות, שנאמר כי א-ל דעות ה', א"ר

להטיל בה רוח ונשמה קרבים ובני מעים, אבל הקב"ה צר צורה בתוך צורה, ומטיל לתוכה רוח ונשמה קרבים ובני מעים. מדת בשר ודם אינו יכול לצור צורה במים, אבל מי שאמר והיה העולם צר צורה במים, שנאמר ישרצו המים... בשר ודם צר צורה אבל צורתו אינה עושה צורה, אבל הקב"ה צר צורה וצורתו עושה צורה, וצר את האשה והיא יולדת (מגילה י"ד ומכילתא).

ל. **אל** תרבו תדברו גבוהה גבוהה - אמרה חנה, אל תדברו נגדי גבוהה גבוהה שהייתי עקרה, ואל יצא עתק מפיהם על כך, כי אל דעות ה' ולו נתכנו עלילות, והוא הנותן בנים לעקרות וממית בני היולדות. ועוד, ואל יצא עתק מפיהם - היינו דברים מיותרים, כמו (איוב כא, ז): "מדוע רשעים יחיו, עתקו גם גברו חיל", אל תצערו איש את אחיו בדברים מיותרים, שאם תראו אדם עני - לא תהיו מונים לו עוני, אם תראו אדם חלש אל תהיו מבזים אותו. וכן אם תראו אשה בלא בנים, אל תכנו אותה עקרה, וכן אם תראו אדם שאין שעתו עומדת לו (אין לו הצלחה) אל תבזו אותו, וכל שהוא שרוי בצרה, אל יתייאש מתוך הצרה, כי אל דעות ה', והוא יודע מי הוא הראוי להשפילו (מעם לועז).

אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה יצא עתק מפיהם - ר' יהושע אומר הפה שאמר וגם את ישראל לא אשלח, הוא הפה שאמר אנכי אשלח

ומרעיב את השבעים (רש"י) וז"ש **קִשֶׁת** של **גִבּוֹרִים חֲתָיִם** [נשברים] על ידי ה', כי הגבורים כאין נגדו **וְנִכְשָׁלִים** והחלשים **אָזְרוּ חֵיל** חגרו כח וגבורה (ע"פ מ"צ): ה אלה שהיו **שְׂבָעִים** ירדו מנכסיהם ונהיו עניים, עד כדי **בִּלְחָם** שבעבור פת להם **נִשְׁפָּרוּ** [לגן] השכירו את עצמם **וְרַעֲבִים** שהיו משכירים עצמם בעבור רעבון **תָּהָלוּ** מנעו עצמם מלהשכיר עצמם, **עַד** ובעוד **שְׁעָקְרָה** [חנה] **יְלָדָה שְׂבָעָה** בני **וְרַבַּת בָּנִים** [פנינה] נעשית **אִמְלָלָהּ** היתה קוברת בניה (רש"י): **וַיְהִי מִמֵּית בְּנֵי רַבַּת הַבְּנִים וַיִּמְתִּיחַ** בני העקרה, ובזה **מוֹרִיד** את בת רבת הבנים ל**שְׂאוֹל** לעומק הצרה **וַיַּעַל** [לגן] העקרה שתביא בנים (מ"ד): **זַיְהוּהָ מוֹרִישׁ**

עיונים והארות

לג. ה' ממית ומחיה - אם רבת בנים אומללה, הרי זה מאת ה' שהוא הממית וגם מחיה את השבעה שילדה העקרה (אומר הרד"ק שמספר שבעה אינו דוקא שבעה במספר, אלא כך דרך הכתוב, כאשר ירצה לומר רבים - אומר שבעה, כמו "אומללה יולדת השבעה", וכן (ויקרא כו, כא): "ויספתי עליכם מכה, שבע כחטאתיכם". וכן (משלי כד, יז): "שבע יפול צדיק וקם" - מכאן רמזה להשארת הנפש, שאחרי שהקב"ה ממית - הוא מחיה.

ואמרו חז"ל (מעם לועז משם הירושלמי סנהדרין פרק י, א): עדת קרח אין להם חלק לעולם הבא, שנאמר (במדבר טז, לג): "ותכס הארץ עליהם" - בעולם הזה, "ויאבדו מתוך הקהל" - לעולם הבא, דברי רבי עקיבא, רבי אליעזר אומר: עליהם אומר הכתוב: "ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל", שהיתה עדתו של קורח שוקעת ויורדת, עד שהתפללה עליהם חנה ואמרה: "ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל",

גדול מקדש שנתן בין שתי שמות, שנאמר פעלת ה' מקדש ה', מתקיף לה רב אדא קרטיגנאה אלא מעתה גדולה נקמה שנתנה בין שתי שמות, שנאמר א-ל נקמות ה', אמר ליה אין למילתיה מיהת גדולה היא... וא"ר אלעזר כל אדם שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בימיו, שזה נתן בין שתי שמות וזה נתן בין שתי שמות, ואמר ר' אלעזר כל אדם שיש בו דעה לסוף מתעשר, שנאמר ובדעת חדרים ימלאו (ברכות ל"ג, סנהדרין צ"ב).

לב. שבעים בלחם נשכרו - זו לאה שהיתה שבעה בבנים נשתכרה, ורעבים חדלו זו רחל שהיתה רעבה בבנים. עד עקרה ילדה שבעה זו לאה, ורבת בנים אומללה, זו רחל שהיתה ראויה להעמיד ממנה רובן של בנים אומללה, ומי עשה כן, ה' ממית ומחיה. דבר אחר פנינה שהיתה שבעה בבנים נשתכרה, ורעבים חדלו, חנה שהיתה רעבה בבנים חדלה (ב"ר מ"ב).

את העשירים וּמַעֲשִׂיר את העניים מִשְׁפִּיל את הגבורים המושלים בגבורתם אַף-מְרוֹמָם

[לד] את העניים החלשים (מלבי"ם): ח מְקִים מַעְפָּר דָּל [לה] מי שהיה דל ונבזה ומושפל עד עפר

הקים ורומם אותו, וכפל דבריו ואמר מַאֲשַׁפֵּת שגם אדם שהיה נחשב כאשפה יָרִים אָבִיוֹן

מגביהו עד לְהוֹשִׁיב' אותו עִם-נְדִיבִים שדים חשובים וְכִסָּא כְבוֹד יִנְחֵלָם

מנחיל אותם מלכות ושררה פִּי לַיהוָה מְצַקִּי יסודות שעליו הושתת ה' אָרָץ [לו] וַיִּשֶׁת

עיונים והארות

לסחורה והולך ממזרח למערב וחוזר על המדברות ועל ההרים נעשה עשיר, כי אלקים שופט זה ישפיל וזה ירים (תנחומא).

לה. מְקִים מעפר דל - זה יוסף, מאשפות ירים אביון, וישלח פרעה ויקרא את יוסף, להושיב עם נדיבים ויוסף הוא השליט. דבר אחר מקים מעפר דל זה דניאל, מאשפות ירים אביון והוסק דניאל מן גובא, להושיב עם נדיבים ואכריזו עלוהי דליהוי שליט תלתא במלכותא. שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם, מדת בשר ודם רואה אדם עומד יפה ועשיר הוא מעמידו ומסייעו, ושהוא רואה לאדם שהוא נופל שוב הוא מפילו, אבל הקב"ה אינו כן, אם הוא רואה אדם שמתגאה הוא מפילו, שנאמר כי יום לה' צב-אות על כל גאה ורם, ואם רואה אדם שנפל עד שאול תחתית הוא מעמידו, שנאמר מקים מעפר דל (ילמדנו).

לו. כִּי לה' מצוקי ארץ - אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן ראה הקב"ה שהצדיקים מועטין, עמד ושתלן בכל דור ודור, שנאמר כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל. אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן אפילו בשביל צדיק אחד מתקיים העולם, שנאמר וצדיק יסוד עולם (יומא ל"ח).

שקרח חלק על משה מפני שראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו, היינו שמואל שהוא שקול כנגד משה ואהרן. ואמר: בזכותו אני נמלט. ולא ראה יפה, כי בניו עשו תשובה ומהם יצא שמואל, ולכן אחר אשר ילדה חנה את שמואל - התפללה עליהם, שהיה קשה בעיניה שיהיה שמואל הגורם שלא יהיה להם חלק בעולם הבא. ועוד - שמואל תיקן מה שהם קלקלו, הם החטיאו את הרבים ושמואל תיקן הרבים (עיין באורך מעם לועז).

ה' ממית ומחיה - שנו רבותינו עדת קרח אין להם חלק לעולם הבא, שנאמר ותכס עליהם הארץ בעולם הזה, ויאבדו מתוך הקהל לעולם הבא. ר' אליעזר אומר עליהם הכתוב אומר ה' ממית ומחיה. ריב"ל בש"ר אומר כך היתה עדתו של קרח משוקעת ויורדת עד שעמדה חנה והתפללה עליהם, שנאמר ה' ממית ומחיה (סנהדרין ק"ט).

לד. ה' מוריש ומעשיר משפיל אף מרומם - באף שהוא מביא על זה, הוא מרומם את זה. תדע לך כשבקש שיתעשרו בני ראובן ובני גד הפיל את המדינים בידם, מה כתוב, וישבו בני ישראל את נשי מדין, ואחר כך ומקנה רב היה לבני ראובן, וכן הוא אומר כי לא ממוצא וממערב ולא ממדבר הרים, לא ממה שאדם עמל ויוצא

וישתת **עֲלֵיהֶם תִּבֵּל** מקום הישוב ובידו לעשות בעולמו כרצונו (מ"ד): ט אולם הכל במשפט כי
רְגְלֵי חֲסִידָיו יִשְׁמֹר מלכד [שלא ינגפו (רד"ק)] **וְרַשְׁעִים בַּחֲשָׁךְ יִהְיוּ**
 יכרתו בחשיכת הצרות בעת שנתמלא סאתם (מ"ד) **כִּי-לֹא בִכְחַ יִגְבֹּר-אִישׁ** [לז] גבורת
 כל אדם לא בכוחו שלו אלא הכל בכוחו יתברך (רד"ק): י מוסיפה חנה ומבקשת: **יְהוָה יַחַתּוּ יְהוּ נִשְׁבְּרִים**
(מריבו) מְרִיבָיו אנשי מלחמתו של בני שמואל **(עלו) עָלָיו** בעבור בני **בְּשָׁמַיִם**
יִרְעִם על הפלישתים תעשה רַעַם גדול להבהיל אותם: **יְהוָה** בבקשה תן חכמה בלב בני שִׁיִּרְיָן שידון
 וישפוט את כל הנמצאים ב־**אֶפְסֵי-אָרֶץ** [קצוות הארץ] **וַיִּתֵּן ה' עֹז** ותעצומות **לְמֶלְכּוֹ**
 למלך שימליך בני והוא שאול שינצח את אויבי ישראל **וַיָּרֶם קַרְנֵן מְשִׁיחּוֹ** [לה] ומבקשת גם שה'
 ירים ויגדיל את קרנו של דוד שנמשח בשמן המשחה ע"י בנה שמואל אף שלא הומלך על ידו, והתפללה חנה
 שירום קרן ממשלתו לו ולזרעו אחריו (רלב"ג ומ"ד):

עיונים והארות

איזהו גבור הכובש את יצרו (ילק"ש).
לח. ה' יחתו מריביו - מריבו כתיב, אמר רבי
 אבא בר כהנא אם חד הוא יפול, ואם
 תרין אינון יפלון. עליו בשמים ירעם, עלו
 כתיב, אמר רבי אבא בר כהנא אם עולים הם
 לשמים משם אני מרעים בקולי ומורידם. ה'
 ידין אפסי ארץ, אמר רבי אבא בר כהנא אלין
 עובדי אלילים דסובריהון פסיק מן ברייהון...
וירם קרן - אותם עשר קרנות שגדען צדיקו
 של עולם, שנאמר וכל קרני רשעים אגדע
 תרומננה קרנות צדיק, אימתי הקב"ה מחזירו,
 כשירומם קרנו של משיח, שנאמר וירם קרן
 משיחו (ילק"ש).

לו. **אמר רבי חייא בר אבא** אמר רבי יוחנן כיון
 שיצאו רוב שנותיו של אדם ולא חטא שוב
 אינו חוטא, שנאמר רגלי חסידיו ישמור. רגלי
 חסידיו ישמור, זה אברהם כשרדף אחרי המלכים,
 ורשעים בחשך ידמו, אלו המלכים שהרג בחשך,
 שנאמר ויחלק עליהם לילה. דבר אחר רגלי
 חסידיו ישמור זה יעקב, שנאמר הנה אנכי עמך
 ושמרתך, ורשעים בחשך ידמו זה עשו ולופיו
 שרדפו אחר יעקב בעשר שעות, והשקיע הקב"ה
 היום והיה עשו עומד בחושך.
דבר אחר רגלי חסידיו ישמור זה יוסף,
 ורשעים בחשך ידמו זו אשתו של
 פוטיפר. כי לא בכח יגבר איש, דתנינן

הפטרת יום ב' דר"ה

הקשר לפרשה

בהפטרה מסופר על הבן היקר אפרים שהם עם ישראל שה' ירחם עליהם, ויזכור אותם לטובה, וזה מעין ראש השנה שתוקעים בשופר, שה' יזכור אותנו לטובה.

תוכן ההפטרה

ה' אומר שישאל מצאו חן בעיניו במדבר, ולכן הלך לפניו בדרך כדי להביאם למנוחה ולנחלה, ואהבתו אליהם היתה מזמן קדמון, וגם עתה שיצאו לגלות לא יעזבם, אלא יבנה להם את הבית השלישי שישאר קיים לעד.

ובן יטעו כרמים בשומרון והברכה תשרה בענבים שיתרבו מאד, עד שלא יוכלו להעלותם לירושלים בשנה הרביעית, אלא יפדו אותם ואת הכסף יעלו לירושלים, שמחה וצהלה ישררו בארץ ישראל, עם ישראל יחזרו בתשובה, ויהיה קבוץ גלויות גדול, הברכה תשרה בדגן בתירוש וביצהר, אבלם של ישראל יהפוך אותו ה' לששון ולשמחה, ובניה של רחל יזכו לשוב לארצם, ובוה היא תנוחם.

וכשישובו בתשובה, הם יתחרטו ויכלמו מעוונותיהם, ואז ה' ירחם עליהם ויזכור אותם לטובה, וישיבם לארצם בששון ובשמחה.

ירמיה פרק ל"א פסוק א' - י"ט.

אֶבְיָה אָמַר יְהוָה עִם יִשְׂרָאֵל מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי אֲחֵרֵי בְּמִדְבָּר כִּי הֵם הָיוּ עִם

שְׂרָיִדֵי שֶׁנִּשְׂאָרוֹ מִחֶרֶב מִצְרַיִם, וְהֶעֱמַלְקִי וְהִכְנַעְנִי הַלְוִי: הֲאֵל הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם בְּדֶרֶךְ לְהַרְגֵי עוֹ

לְהַבְיִאֵם לְאֶרֶץ מְדֻגָּע שִׁישְׁבוּ שָׁם יִשְׂרָאֵל בְּשִׁקֵּט וּשְׁלוּהַ (רש"י ומ"ד): ב אומרת כנסת ישראל בגלות, אמת

הוא זה כי מִרְחֹק לפני זמן רחוק יְהוָה נִרְאָה לִי אֲךָ עֵתָה הִסְתִּיר פְּנֵיו מִמֶּנִּי בְּגָלוֹת, וְעַתָּה לָהֶם

האל לא היתה אהבתי אליך לפי שעה אלא **וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךָ** מזמן קדמון **עַל-כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ** משכתי לך **חֶסֶד** ונראתי לך בכבודי על הר סיני להיות אהבתי לך לעולם (רד"ק): ג היו לך ב' בתי מקדש ונחרבו כי נבנו ע"י בני אדם, אבל **עוֹד** אני בעצמי **אֶבְנֶיךָ** בנין בית שלישי **וְנִבְנִית** ותשאר בנויה עד עולם (רש"י) **בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל** עדת ישראל החביבים עלי כבתולה החביבה על החתן **עוֹד תִּתְעַדִּי** תקשטי **תְּפִיךָ** [כלי הניגון שלך] ליפותם בכל מיני פאר **וַיִּצְאָת** ותצאי **בְּמַחֹל** בריקוד **מִשְׁחָקִים** של שמחה (מ"ד): ד אם כי עתה הרי שומרון שומטין **עוֹד תִּתְעַדִּי** את ה**כְּרָמִים בְּהָרֵי שְׁמֶרֶן נָטְעוּ** ינטעו **נְטָעִים** ולא יקה אותן האויב (מ"ד) **וְחָלְלוּ** יפדו בכסף את פרים (רש"י), כי מגודל הריבוי לא יוכלו להביאם לירושלים (מ"ד): ה **כִּי יֵשׁ-יּוֹם** מוכן שעתיד לבא (רד"ק) **קָרְאוּ** שיכריזו בקול **נְעָרִים** שומרים [ששמרו את התורה"ק] וצופים (רש"י) העומדים **בְּתַר אַפְרָיִם קוֹמוּ** ונעלה **צִיּוֹן אֶל-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ** כי באה הגאולה וחזרה השכינה למקומה לציון (מ"ד): ו **כִּי-כֹה | אָמַר יְהוָה** ליעקב היינו לעם ישראל **רְנֹו** בקול **לִיעֶקֶב** בית יעקב ב **שְׂמִיחָה** על תחלת הגאולה (רד"ק) **וְצַהֲלוּ** השמיעו קול גדול (מ"ד) **בְּרֹאשׁ הַגּוֹיִם** במקומות הגבוהים (רש"י) לעיני כל העמים (ת"י) **הַשְּׂמִיעוּ** את הבשורה ו**חָלְלוּ** את ה' יתברך (רד"ק) **וְאָמְרוּ הוֹשַׁע יְהוָה אֶת-עַמּוֹךְ** הצדיקים **אֶת שְׂאֲרֵית יִשְׂרָאֵל** שהם רוצים תשועה אמיתית (מלבי"ם): ז **כִּי הִנְנִי מֵבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן** אשר הגלו לשם לבל **וְקִבְעֵתֵימ** את עשרת השבטים **מִיַּרְכְּתֵי** [סוף] ה**אֶרֶץ** שגלו לקצות הארץ (מצודות), כל כך ילכו בנחת שאפילו **בָּם** אתם ילך גם **עוֹר וּפְסִיחַ**

[והיגר] הָרָה וַיִּלְדֶּת יַחֲדוּ [א] כי ילכו בנחת (רד"ק) קָהֵל גְּדוֹל כּוֹלֵם (מ"ד) יָשׁוּבוּ
הֵנָּה: ח ע"י תשובה ותפילה יזכו לגאולה (רש"י) וז"ש בְּבָכִי יָבֵאוּ וּבִתְחִנּוּנֵיהֶם
אוֹבִילֵם הביאים (מ"ד) ואנהיגם לארצם אוֹלִיכֶם אֵל על שפת נַחֲלֵי מַיִם בְּדַרְדָּר
יֶשֶׁר למען לֹא יִפְשְׁלוּ בָהּ פִּי-הֵיטִי לְיִשְׂרָאֵל לְאֵב וארחם עליהם
וְאִפְרִים בְּכָרִי הוּא חביב עלי כבן בכורי (מצודות): ט שִׁמְעוּ דְבַר-יְהוָה
גּוֹזִים וְהִגִּידוּ מִה שֶׁתִּשְׁמְעוּ בְּאֵיִם מִמֶּרְחֵק באים הרחוקים (מ"ד) וְאָמְרוּ מִזֶּרֶחַ
מִי שִׁפִּיז וְהִגִּילָה אֶת יִשְׂרָאֵל יִקְבְּצֵנוּ (רד"ק) וְשִׁמְרוּ וישמור אותנו בְּרַעְיָה השומר את
עֲדָרוֹ הפרטי (ע"פ מלבי"ם): י בִּי-פָרְחָה יְהוָה אֶת-יַעֲקֹב יציל אותנו מצרתו מצד
הרחמים וְגֵאֲלוֹ מצד הקורבה מִיַּד חֲזֹק מִמֶּנּוּ שהגואל ימסור נפשו בעד קרובו וילחם בעדו,
לֹא כֵן הַפּוֹדָה שִׁיתֵן רַק מִמּוֹן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ (מלבי"ם): יא וּבָאוּ וְרִנְנּוּ וישמחו בבית המקדש הבנוי (ת"י)
בְּמָרוֹם בְּהַר צִיּוֹן שהוא רם ונשא (מ"ד) וְנִהְרָו וינהרו כנהר (רש"י), לְבוֹא אֶל-טוֹב
יְהוָה לקבל טובה מרובה, וּמִפֶּרֶשׁ בְּמֵה הַטּוֹבָה עַל-דָּגָן תְּבוּאָה וְעַל-תִּירֵשׁ יִין
וְעַל-יִצְהָר שֶׁמֶן וְעַל-בְּנֵי-צֶאֱן וּבִקָּר וְהִיטָה נַפְשָׁם שבעה מרוב טובה
(מ"ד) כִּגְזֵן רְזָה וְלֹא-יוֹסִיפוּ לְדַאֲבָה להיות עצבים ודואגים (רד"ק) עוֹד: יב אֲזַ
תִּשְׁמַח כָּל (רד"ק) בְּתוֹלָה בְּמַחֹל בְּרִקּוֹד של שמחה (מ"צ) וּבַחֲרִים וּזְקֵנִים

עיונים והארות

אותו תלמיד, אמר אין כל חדש תחת השמש,
אמר לו בא ואראך דוגמתן בעולם הזה, נפק
ואחוי ליה תרנגולא (שבת ל"ה).

א. הרה וילדת יחדו - (ילק"ש) יתב רבן שמעון
בן גמליאל ודרש עתידה אשה שתתעבר ותלד
בכל יום, שנאמר הרה וילדת יחדו, לגלג עליו

יְחַדְּרוּ וְהִפְכֵתִי אֶבְרָם אהפוך אֶבְרָם שהיה להם מאז (מ"ד) **לְשֵׁשׁוֹן** שמחה חיצונית במלבוסים
 יפים וכו' **וְנִחַמְתִּים** על הצרות שסבלו בעבר **וְשִׂמְחֵתִים** שמחת הלב יותר **מִיְגוֹנָם**
 (מלבי"ם) ערך השמחה יהיה יותר מערך היגון שהיה להם (מ"ד): **יְגִירוּיִתִּי** אשביע את **נַפְשִׁי**
הַכֹּהֲנִים דָּשָׁן שומן הקרבנות כיון שיהיו הרבה קרבנות (רד"ק) **וְעַמִּי אֶת-טוֹבִי** הטוב
 הבא ממני (מ"ד) **יִשְׁבְּעוּ נָא-יְהוָה: יְדָ פֶה | אָמַר יְהוָה קוֹל בְּרָמָה**
בְּשָׁמַי מְרוֹם נִשְׁמַע נְהִי [קול יללה] **בְּכִי תִמְרוּרִים** בכי מר, והוא הקול של **רַחֵל** אמנו
שֶׁמִּבְּכָה עַל-בְּנֵיהָ [ב] מֵאֲנָה ממאנת **לְהִנָּחֵם** לקבל תנחומים **עַל-בְּנֵיהָ**

עיונים והארות

סימנים, אף אתה אם הכניסו בניך צרתך בביתך
 שתוק להם. אמר לה יפה לימדת סנגוריא, יש
 שכר לפעולתך ולצדקתך שמסרת סימנך
 לאחותך.

ועוד יש דרש כי דרך קבר רחל הוליכם בגולה,
 על כן אמר רחל מבכה על בניה, ודרשו זה
 על פסוק "ותקבר בדרך אפרתה", ואמרו מה ראה
 יעקב אבינו לקבור את רחל בדרך אפרת, אלא
 שצפה יעקב אבינו ברוח הקדש שהגליות
 עתידות לעבור דרך שם, לפיכך קברה שם כדי
 שתהא מבקשת עליהם רחמים, הדא הוא דכתיב
 קול ברמה נשמע וגו', ויונתן תרגם הפסוק כן,
 כדנן אמר ה' קלא ברום עלמא וגו'. בכי תמרורים
 - שבוכה במרירות לב על דרך אמרר בבכי, ובוכה
 אליך במר נפש. רחל מבכה - יבא הפעול מפעל
 הדגוש לרוב הבכי.

ב. רחל מבכה על בניה - א"ר יצחק לפי
 שהדברים אמורים ברחל, דכתיב אעבדך שבע
 שנים ברחל, לפיכך נקראו ישראל על שמה,
 שנאמר רחל מבכה על בניה, ולא לשמה אלא
 לשם בנה, שנאמר אולי יחנן ה' צבאות שארית
 יוסף, ולא לשם בנה אלא לשם בן בנה, שנאמר
 הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים (ב"א
 ע"א).

רחל מבכה על בניה - מדרש אגדה אמר שהלכו
 אבות ואמהות לפייס את הקב"ה על
 שהעמיד מנשה דמות בהיכל ולא נתפייס, נכנסה
 רחל אמרה לפניו, רבנו של עולם רחמי מי
 מרובים, רחמיך או רחמי בשר ודם, הוי אומר
 רחמיך מרובים, והלא אני הכנסתי צרתי בתוך
 ביתי, שכל עבודה שעבד יעקב את אבי לא עבד
 אלא בשבילי, כשבאתי ליכנס לחופה הכניסו את
 אחותי, ולא די ששתקתי, אלא שמסרת לי

כִּי אֵינְנוּ [ג] שְׁאִין מִי שֶׁנִּשְׁאָר בְּאֶרֶץ כִּי כֹלָם גָּלוּ (מצודות): טו פֶּה | אָמַר יְהוָה מִנְעִי
קוֹלְךָ מִכִּי וְעֵינַיִךָ מִנְעִי (מ"ד) מִדְּמֵעָה [ד] כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפַעֲלֹתֶיךָ

עיונים והארות

הטובה שבה הוא מתקשר בעולם הזה, היא נשארת דבוקה וחרותה בו גם שם בעולם הבא, הוא מתעסק שם בזה, מייחדים לו שם בשמים מקום מיוחד, פלטרין נפרד, שבו יתעסק במדתו ובחכמתו שהתנהג בזה העולם.

ענין הבכיה, שבא מתוך טוהר הנשמה העליונה, היא מדה וסגולה עילאית. נמשכת אתו בעולם הבא.

רחל שהיתה בוכה כל ימיה וגדלה בתוך דמעות, קבעו אותה בשמים ויעדו אותה לתפקיד זה של בכיה, כי יבוא יום שישראל יצטרכו למליצים טובים, לבעלי בכי ומקוננים ומעוררים, ומן השמים רמזו שרחל היא מלומדת במקצוע זה, ובעולם העליון זימנוה לתפקיד זה, ולכן קבר יעקב את רחל בדרך אפרת, כי צפה שהגלויות עתידות לעבור שם, לפיכך קבר אותה שם, כדי שתהא מבקשת עליהם רחמים (קול צופיך ח"ב).

ד. כתב מהר"ר יעקב צמח זצ"ל, כי ראשי תיבות של תיבת "מנעני" יוצא מקבץ נדחי עמו ישראל. ואפשר להוסיף ולרמוז כי סופי תיבות של מקבץ נדחי עמו ישראל יוצא מאה שלושים ושש, שהוא בגימטריה "קול", לרמז לנו שבזכות התורה תהיה הגאולה, והוא רמז בפסוק מנעי קולך וכו', שיהיה "מנעני" שהוא ראשי תיבות "מקבץ נדחי עמו ישראל" על ידי "קולך" שהוא קול התורה (צוארי שלל).

ג. הזוהר הקדוש (פרשת ויחי) מקשה, והרי בני רחל היו יוסף ובנימין ולא יותר, וללאה היו ששה שבטים, ואם כן מדוע בכתה רחל ולא לאה?

ויש לומר, שרחל היתה בוכה כל ימי חייה, כי מיד כשנישאה ולא ילדה, פחדה שמא תינשא לעשו, לאחר שלא הגדולה נשואה ליעקב וילדה לו בנים, והפחד שהיה ללאה עבר לרחל שלא תפול ותנשא לעשו, כי בנוסף על הצער והעלבון הזה שגרם לה להוריד דמעות, הנה כפול הצער והעלבון שהיא חשוכת בנים, שטרם זכתה להעמיד שבטים, שבטי יה שכה השתוקקה וחסקה לכך.

רחל לא מצאה מרגוע לנפשה ולא מנחם על לבה השבור ורוחה הנדכאה, עד שעברו הדמעות על כל גדותיה, ואף יעקב בעלה שאליו פנתה, גם אצלו לא מצאה תשובה נכונה, תשובה כזו שיש בה ניחומים וארגעה. מכאן איפוא, שכל חייה של רחל עברו עליה בבכיות ובדמעות, שלא לדבר כבר על הפרק האחרון בחייה, בלידתה את בנימין, שכלל שידעה שהנה עוד בן לה, היתה שמחתה מעורבת תוגה וצער עמוק.

ובלל הוא, חוק שמימי, שבדבר ובענין הרוחני שבו עסוק האדם בהיותו בעולם הזה - הוא הענין שבו הוא עוסק גם שם בעולם הבא. במצוה שבה עסק והצטיין בעולם הזה, באותה המצוה ובאותו הענין, הקנוי ומושרש בגופו ובנשמתו - הוא מרחף ושרוי בעולם הבא. המידה

לפעולת בניך שסבלו הגלות ולא שכחו אותי (רד"ק) **נָאִם-יְהוָה** ובגמול זה (מ"ד) **וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב** לארצם: טז **וַיִּש-תִּקְוָה** יש לך מקום לקוות ולצפות (מ"ד) **לְאַחֲרֵיתֶךָ** לאחרית טובה לבניך (רד"ק) **נָאִם-יְהוָה וְשָׁבוּ בָנִים** של הדור האחרון באחרית הימים ישוּבוּ (מלבי"ם) **לְגִבּוֹלָם**: יז ה' אומר **שָׁמוֹעַ שָׁמַעְתִּי שְׁאֶפְרִים** מלכות עשרת השבטים (מ"ד) **מִתְנוֹדָד** [בוכה ונוהם] ואומר הנה **יִסְרַתְנִי וְאֶפְסָר** והתיסרתני דהיינו קיבלתי המוסר **כִּי־לֹא לָמַד** למשוך בעול עד שמכין אותו ומרגילין אותו, כך אני סבלתי ייסורך ולמדתי לשוב אליך, ולכן אבקש **הַשִּׁיבֵנִי וְאֶשׁוּבָה** כלומר קבלני בתשובה (רד"ק), וי"מ אתה תעורר את לבי לשוב אליך וכן אעשה ואשוב אליך (מ"ד) **כִּי אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי: יח כִּי-אַחֲרֵי שׁוֹבִי** אליך שחזרתי בתשובה **נִחַמְתִּי** התחרטתי על מעשי הרעים **וְאַחֲרֵי הַנּוֹדְעֵי** שנודעתי בעצמי שלא עשיתי טוב **סִפְּקָתִי בִידֵי עַל-יָרֵךְ** כדרך המתחרט לאות צער **בְּשִׁתִּי** בעצמי **וְגַם-נִכְלַמְתִּי** התביישתי במעשי הרעים **כִּי נִשְׁאַתִּי** נענשתי ולקיתי על העוונות שעשיתי וזכרתי **חֲרַפְתִּי** ביוזי ובושה של עוונות **נַעֲוִירִי** (רד"ק): יט אומרת השכינה (רש"י) **הַבֵּן יִקְרַר לִי יִקְרִי הוּא אֶפְרַיִם** ואני זוכר אותך תמיד כאילו שלא חטא מעולם **אִם יֵלֵךְ שְׁעֵשָׁעִים** שאביו משתעשע בו שאפי' שיחטא אביו יאהבנו **כִּי-מִדֵּי** בכל עת **דַּבְּרִי** שאדבר **בּוֹ [ה] זְכַר אֲזַכְּרֶנּוּ עוֹד** באהבתו הקדומה **עַל-כֵּן הָמוּ מַעֲלֵי לוֹ [ו]** יתגולל רחמי עליו וְרַחֵם אַרְחָמֶנּוּ אוציאנו מהגלות **נָאִם-יְהוָה:**

עיונים והארות

ה. הבן יקיר לי אפרים - זה שאני זוכר אותך תמיד, כאילו הוא בן יקיר לי שלא חטא לי

עיונים והארות

והלא בדמים נטלם, משפחות של כנים, משפחות של ערוב, הוי ביוקר ישראל עומדים לי.

אם ילד שעשועים - אי זה ילד של שעשועים בן שתים בן שלש שנים, ר' אבא בשם ר' לוי בן ארבע בן חמש שנים, כי מדי דברי בו, ר' יוחנן בשם ר' אבא בר כהנא די דבורי בו, ר' יודן ברבי סימון אמר, אפילו בשעה שאני מדבר עמו איני יכול לסבול בו, כי מדי דברי בו כי בודאי דבורי בו, דבר אל בני ישראל, צו את בני ישראל, ר' יודן בשם ר' שמואל בר נחמני, משל למלך שהיה לו אפיקריסין והיה מצוה את עבדו ואמר לו נערה וקפלה תן דעתך עליה. אמר לו עבדו, אדוני המלך מכל אפיקרסין שיש לך אי אתה מצוני אלא על זה, אמר לו מפני שדבקה בבשרי. כן אמר משה לפני הקב"ה, רבונו של עולם, משבעים אומות אוותנטיאות שיש לך אי אתה מצוני אלא על ישראל, ואל בני ישראל תאמר... אמר לו מפני שהם דבוקים בי (ויקרא רבה).

על כן המו מעי לו - כשישראל מזכירים להקב"ה מעיהם הומים לו, שנאמר אזכרה אלקים ואהמיה. וכשהקב"ה מזכיר את ישראל מעיו הומים עליהם, שנאמר כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי לו (שוח"ט).

מעולם, אם ילד שעשועים - כאב המשתעשע עם בנו החביב לו, בכל עת שאני מדבר בו, אזכרנו עוד באהבתי הקדומה אליו (רד"ק). מהר"י קרא אומר: בכל פעם שאני מדבר בו, אני מבטיח שזכור אזכרנו עוד. ואין בכל השבטים אשר חטא והחטיא את ישראל כמו שבט אפרים. שהרי ירובעם חטא והחטיא את ישראל, העמיד שני עגלי הזהב, אחד בדרך אחד בבית אל. אלא היות והוא מתנחם ושב מרשעו, על כן המו מעי לו רחם ארחמנו. הבן יקיר לי אפרים - ראשי תיבות למפרע אליה, אם ילד בגימטריא מילה (שמונים וחמשה), כי מדי דברי בו - "בו" בגימטריא שמונה, רמז לשמונת ימי המילה. ובזכות המילה מתקיימת הארץ על התהום כמו שכתוב (איוב, כו, ז): "תולה ארץ על בלימה" - בלימה אותיות במילה (מעם לוועז).

ו. **הבן** יקיר לי - ביוקר ישראל עומדים לי, בנוהג שבעולם אלף בני אדם נכנסים למקרא יוצא מהם מאה, מאה נכנסים למשנה יוצאים מהם עשרה ואחד לגמרא. הדא הוא דכתיב אדם אחד מאלף מצאתי. ר' אבא בר כהנא אמר אילו בקש פרעה משקל כל אחד מישראל אבנים טובות ומרגליות לא הייתי נותן לו. רבי יצחק אומר